Dorothy

KOOMSON

Fetele de înghețată

POLIROM

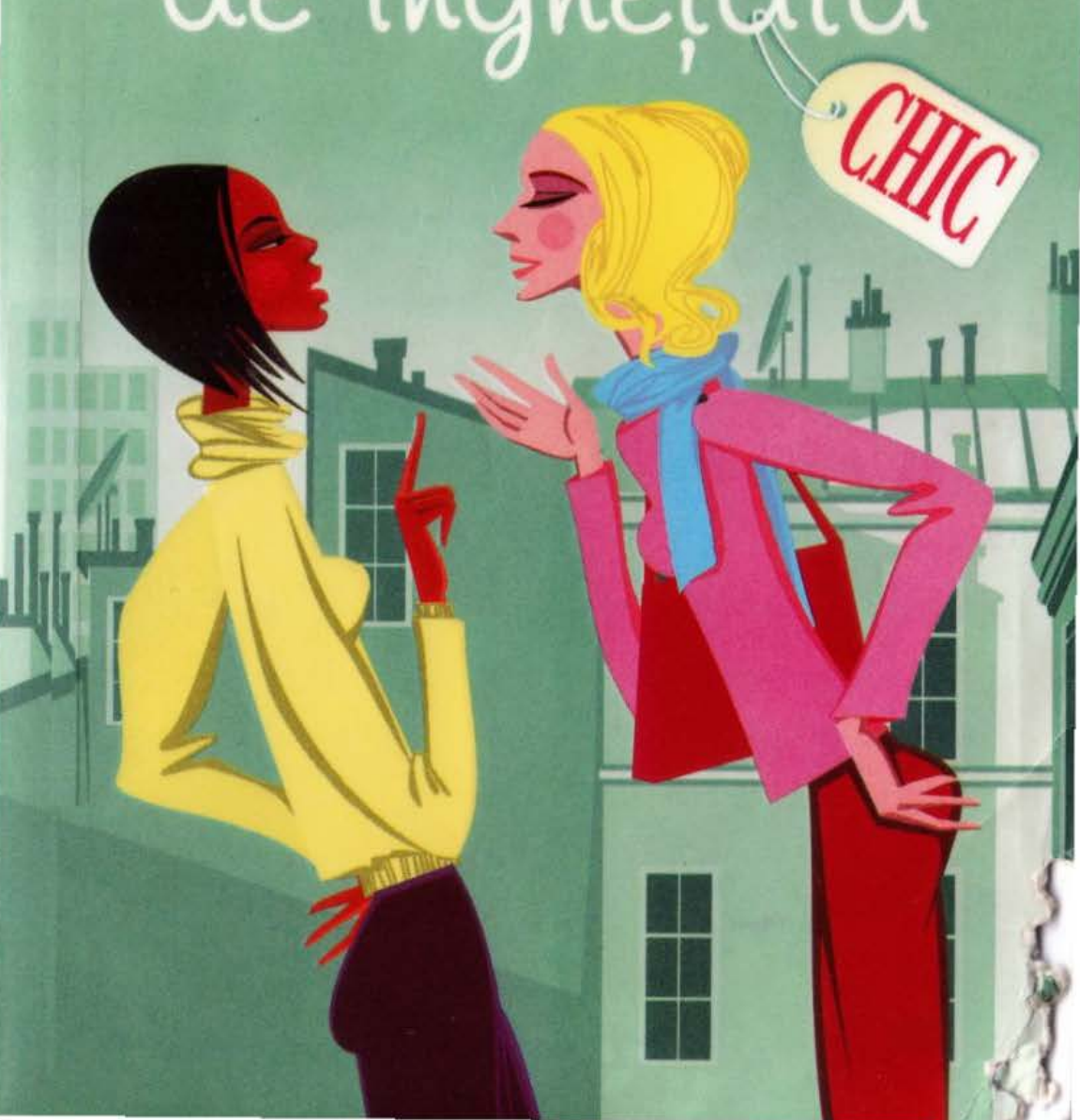

Colecția

CHIC

„Ne-a făcut inimile să bată mai tare, ne-a lăsat cu gura căscată şi ne-a îndemnat să dăm pe nerăsuflate pagină cu pagină."

Heat

„*O carte de nelăsat din mînă* a ajuns o expresie banală, dar vă provocăm: încercaţi să vă dezlipiţi de acest roman!"

Company

„Un roman fascinant, care te pune pe gînduri şi-ţi merge la suflet."

She

Too Tasty for Men

REDD'S

Savurează din plin plăcerea cititului, alături de Redd's!

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1864-4

9 789734 618644

www.polirom.ro

Pe copertă: ilustraţie de Radu Răileanu

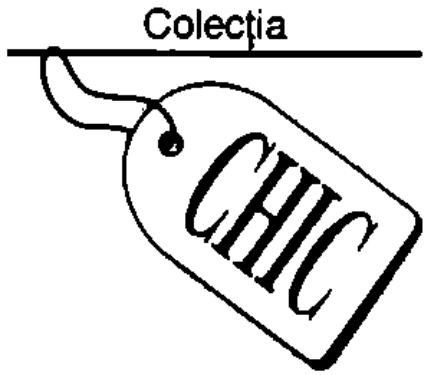
Colecția
CHIC

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Dorothy Koomson, *The Ice Cream Girls*

Copyright © 2010 Dorothy Koomson
All rights reserved

© 2011 by Editura POLIROM,
pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, sector 4, B-dul Splaiul Unirii, nr. 6, Bl. B3A,
et. 1, cam. 4, O.P. 53, 040031; P.O. BOX 1-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

KOOMSON, DOROTHY

Fetele de îngheţată / Dorothy Koomson;
trad. de Alina Popescu. – Iaşi : Polirom, 2011

ISBN 978-973-46-1864-4

I. Popescu, Alina (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Dorothy

KOOMSON

Fetele de înghețată

Traducere din limba engleză
de Alina Popescu

POLIROM
2011

Dorothy Koomson şi-a petrecut copilăria şi adolescenţa la Londra şi a studiat la Universitatea din Leeds. A scris primul roman, *There's a Thin Line Between Love and Hate*, la vîrsta de treisprezece ani, pe fascicule pe care le dădea spre lectură colegelor de clasă. A colaborat la numeroase ziare şi reviste pentru femei, iar în 2001 a debutat ca scriitoare cu *The Cupid Effect*, urmat de *The Chocolate Run* (2004), *Marshmallows for Breakfast* (2007) şi *Goodnight, Beautiful* (2008).
Serena Gillmare şi Poppy Carlisle, două femei de 38 de ani, au vieţi cît se poate de diferite. Serena, căsătorită cu fermecătorul şi bonomul doctor Evan Gillmare şi mamă a doi copii minunaţi, trăieşte cel mai romantic şi multaşteptat moment al vieţii ei: Evan a cerut-o a doua oară în căsătorie şi plănuiesc nunta extravagantă pe care nu au putut-o avea prima dată, cînd o sarcină neprevăzută a condus la o căsătorie în pripă. Poppy, pe de altă parte, şi-a petrecut ultimii douăzeci de ani în închisoare pentru o crimă pe care nu a comis-o. Eliberată condiţionat, Poppy încearcă să îşi recîştige familia – mama, tatăl, un frate şi o soră – care a rupt orice legătură cu ea odată cu pronunţarea sentinţei, dar mai ales să îşi reabiliteze numele, silind-o pe cea pe care o consideră adevărata vinovată să îşi mărturisească fapta. În urmă cu douăzeci de ani, Serena şi Poppy au fost judecate în acelaşi proces, fiind acuzate de uciderea fostului lor profesor de istorie şi iubit, Marcus Halnsley. În timp ce Serena a fost găsită nevinovată, Poppy a mers la închisoare. Dar vieţile celor două femei se dau din nou peste cap, pe măsură ce trecutul le bîntuie, iar amintirea primei relaţii cu perversul şi violentul Marcus le aruncă într-o nouă plasă a vinovaţilor fără vină, a remuşcărilor şi a nevoii de a face dreptate.

Îngeraşului meu
Tu faci ca totul să merite

Mulţumiri

Aş dori să le mulţumesc tuturor celor care m-au ajutat la elaborarea acestui roman:

Familiei mele, care sporeşte mereu şi este întotdeauna minunată, mulţumesc pentru dragostea şi sprijinul necondiţionat.

Agenţilor mei literari. Ant şi James, sînteţi cu adevărat nişte nestemate. Şi, Ant, te iert pentru articolul din ziar.

Editorilor mei. Jo, Jenny, Caroline, Emma, Nikola, Kirsteen şi tuturor celor care au contribuit în vreun fel la apariţia romanului Fetele de îngheţată, *vă mulţumesc, vă mulţumesc, vă mulţumesc.*

Prietenilor mei. Vă ştiţi voi care sînteţi şi ştiţi cît de mult vă iubesc.

MK2. Datorită ţie am putut scrie cartea asta.

Şi ţie, cititorule. Îţi mulţumesc pentru că ţi-ai făcut timp să îmi citeşti cartea. Sper să îţi placă.

Şi lui G.: mulţumesc pentru că eşti!

Partea întîi

Serena

Rece ca îngheţata?

Serena Gorringe, una dintre cele două aşazise „Fete de îngheţată", acuzate de uciderea îndrăgitului profesor Marcus Halnsley, urmează să compară ca martor, astăzi, în cadrul procesului în care este acuzată de crimă.

Gorringe, de 19 ani, este cea mai în vîrstă dintre cele două şi, potrivit majorităţii opiniilor, iniţiatoarea planului diabolic de a-l seduce, tortura şi ucide pe fostul său profesor de istorie.

Cu toate că Gorringe şi complicea sa, Poppy Carlisle, s-au dus la Poliţie imediat după comiterea crimei, pretinzînd că se produsese un accident în urma căruia Halnsley fusese înjunghiat, probele de la faţa locului arată că victima a fost supusă la torturi, decedînd ulterior din pricina unei plăgi prin înjunghiere, în zona inimii.

Atît Gorringe – fotografia din dreapta, în bikini şi mîncînd îngheţată –, cît şi Carlisle neagă acuzaţiile de tortură şi crimă. De asemenea, ambele resping ideea că i-ar fi dat domnului Halnsley lovitura fatală.

Daily News Chronicle, octombrie 1989

Serena

— Serena Gorringe, te iubesc.

Vai, Doamne! E pe cale să se întîmple. Chiar e pe cale să se întîmple. După aproape 15 ani în care mi-am dorit asta, în care am sperat, în care m-am rugat pentru asta, acum chiar e pe cale să se întîmple. E pe cale să mă ceară de nevastă.

Sau poate că nu. Poate că trăiesc unul dintre acele „momente" ale mele, cînd mă cufund atît de adînc într-o fantezie, încît îmi pare a fi aievea.

Mă uit împrejur, căutînd o dovadă palpabilă că nu e totul doar în imaginaţia mea. Stăm la o masă de două persoane, pe terasa restaurantului nostru preferat din Brighton, un local mexican mic, familial, situat chiar lîngă plajă. E o seară senină şi caldă, iar cerul e plin de stele. Fîşîitul neîntrerupt al valurilor de cerneală se împleteşte cu muzica gălăgioasă ce se revarsă din interiorul restaurantului, iar aroma înţepătoare a mîncărurilor condimentate se amestecă delicios cu aerul sărat. În stînga mea văd cheiul oraşului Brighton, împodobit cu sute şi sute de lumini. La dreapta, luminile de pe cheiul din Worthing sînt mai palide decît cele ale mai celebrului său vecin, dar sînt totuşi drăguţe. Atmosfera e ideală pentru o cerere în căsătorie – prea frumos ca să fie şi adevărat. Deci, *e limpede* că visez.

Îmi îndrept din nou atenţia asupra lui Evan. S-a lăsat în genunchi, fixîndu-mă c-o mină serioasă. Nu-i vis. Nu poate să fie, deoarece în nici una

dintre reveriile mele nu l-am văzut pe Evan îngenunchiat. E ceva aşa de neobişnuit, că n-am reuşit niciodată să-mi imaginez cum ar arăta în ipostaza asta. La el, gesturile grandioase sînt atît de rare, încît acum îmi pare că zăresc un inorog plimbîndu-se pe plaja de la Brighton – o imagine pe care n-aş crede-o decît dacă aş vedea-o cu ochii mei. În consecinţă, trebuie să fie aievea, fiindcă văd cu ochii mei.

— Serena Gorringe, te iubesc, repetă el, iar eu mă conving că totul e real.

Numai Evan cel adevărat ar şti că m-aş topi într-una dintre lumile mele „nebune", cum le zice el, de îndată ce s-ar lăsa în genunchi şi-ar rosti primul cuvînt. Numai Evan cel adevărat ar şti că aş simţi nevoia să mă topesc într-una dintre lumile mele nebune, ca să mă asigur că ce se întîmplă nu e vis. Şi numai Evan cel adevărat ar şti că, la întoarcerea mea în realitate, va trebui să continue, luînd-o de la capăt.

— Vreau să-mi petrec restul vieţii alături de tine.

Îmi ia mîna stîngă în palmele lui mari şi mă ţine drăgăstos, dar strîns.

— Nu-mi stă în fire să spun lucruri din astea, aşa că, atunci cînd voi spune că mi-ai schimbat viaţa şi că vreau să rămînem pe veci împreună, vei şti că nu glumesc. Deci, îmi vei face onoarea de-a te căsători cu mine?

— Dar sîntem deja căsătoriţi, răspund eu.

Chipul serios al soţului meu se îndulceşte într-un zîmbet larg şi cald.

— Din nou. Vrei să te căsătoreşti cu mine, din nou?

Mă cufund într-o tăcere dulce şi blîndă, ca să savurez momentul. Momentul *cererii*. Prima dată, n-am avut parte de el. Şi e dovada că, în sfîrşit, vrea să fie cu mine pentru totdeauna. Da, şi-a luat

deja angajamentul, căsătorindu-se cu mine, dar acum *chiar vrea* s-o facă. Întîia oară, lucrurile au fost oarecum ambigue şi... necesare.

Mai 1996

Şedeam întinşi, îmbrăcaţi din cap pînă-n picioare, pe patul din micul lui apartament din Londra, şi ne uitam fix la tavan. Tocmai îl înştiinţasem că pilula-de-a-doua-zi, pe care-o luasem după ce se rupsese prezervativul, nu-şi făcuse efectul şi că eram însărcinată. O menstruaţie care nu mai venise şi trei teste mă încredinţaseră că aşa era. (Am aşteptat pînă am fost amîndoi la orizontală, ca să-i dau vestea, de teamă să nu cadă din picioare.)

— Oh, OK, spuse el, apoi oftă, adînc şi cam trist, a resemnare şi înfrîngere.

Am oftat şi eu, ştiind ce voise să spună, cum se simţea. Nu era o veste îngrozitoare, nici măcar una proastă. Era un fapt de viaţă, pur şi simplu. Viaţa, care aduce schimbări neaşteptate. Nu eram pregătită şi, sînt convinsă, nici el. Dar, pregătiţi sau nu, asta era situaţia – urma să avem un copil.

— Probabil c-ar trebui să ne căsătorim, am afirmat eu.

— Ca să-i împiedicăm pe-ai noştri să intre în panică, a replicat el.

— Pentru că sigur aşa va fi, am zis eu.

— Se vor panica. Da.

— Da.

Evan nu şi-a dat seama că, prin „probabil c-ar trebui", intenţionasem de fapt să spun „trebuie neapărat". Dac-ar fi fost vorba doar de mine, nu mi-ar fi păsat. Nu m-ar fi deranjat dacă nu ne-am fi căsătorit. Dar, după ce se petrecuse cu familia noastră, după toate prin cîte trecuserăm cu cîţiva ani mai înainte, nu-i mai puteam supune la încă o încercare. Nu mă lăsa inima să adaug „mamă necăsătorită" la lista păcatelor mele... Trebuia să

le arăt că nu eram cum credea lumea, că eram o tînără respectabilă, capabilă de gesturi oneste. *Trebuia neapărat* să mă căsătoresc.

— Mă rog, oricum ne-am fi căsătorit cîndva, zise Evan, străduindu-se să se adune, să salveze situaţia printr-o atitudine pozitivă. Acum e un moment la fel de nimerit ca oricare altul.

— Da, bănuiesc că da.

Peste şase săptămîni, ne-am căsătorit şi gata. Fără strop de romantism, fără vreo poveste pe care să o repet la nesfîrşit. N-am avut nici măcar un inel de logodnă cu care să mă laud.

De-atunci, m-a tot ros îndoiala în privinţa destinului pe care l-am fi avut dacă nu ne-am fi căsătorit cu pistolul la tîmplă, cum s-ar zice. Sînt convinsă că nu s-ar fi însurat cu mine dacă ar fi cunoscut-o pe Serena Gorringe, cea de la finele anilor '80, dacă ar fi ştiut-o pe tînăra care a ţinut prima pagină a tuturor ziarelor, acuzată de lucruri înfiorătoare. Dar n-o cunoştea. Mă întîlnise pe mine, cea adevărată. Şi pe mine ajunsese să mă cunoască. Şi m-am întrebat întotdeauna dacă eram destul de bună pentru el. Dacă eu, cea adevărată, eram persoana cu care *a vrut* să se căsătorească, nu cu care *a fost obligat* să se căsătorească, doar ca să le facă pe plac unor părinţi extrem de conservatori.

— Data trecută n-am avut ocazia să facem lucrurile ca la carte, îmi spune Evan. Acum, vreau să facem asta pentru noi. În ziua aceea mi-am promis că o vom face din nou, aşa cum trebuie. De la prima noastră nuntă, am tot pus bani de-o parte, special pentru asta. Biserică mare, rochie de mireasă, o petrecere uriaşă, lună de miere – tot tacîmul. O să avem tot ce nu ne-am permis sau n-am avut vreme să facem atunci, inclusiv...

Bagă mîna în buzunarul interior al hainei lui preferate şi scoate o cutiuţă din catifea albastră.

O deschide ca să-mi arate ce-i înăuntru şi iată, odihnind pe un strat de mătase, văd un diamant mare, tăiat în faţete multiple şi montat într-un inel de argint.

Simt cum respiraţia mi se opreşte în gît.

— Un inel de logodnă. De data asta, un inel de logodnă, dar şi o cerere în căsătorie cum se cuvine.

— Ăla e un diamant veritabil?

Abia de-mi găsesc cuvintele dinaintea lui, darămite să-mi mai şi treacă prin cap să-l ating.

— Firește. Acum ni-l putem permite. Iar inelul e din platină, de la acelaşi magazin de unde ne-am luat verighetele.

Îmi acopăr faţa cu palmele, în vreme ce lacrimile îmi umplu ochii şi mi se adună într-un nod în gît. S-a gîndit la tot, a planificat şi-a făcut totul fiindcă vrea să fie cu mine şi crede că sînt destul de bună pentru el. Chiar vrea să se căsătorească cu mine, la fel de mult pe cît îmi doresc eu să mă căsătoresc cu el.

Niciodată nu mi-am dorit să fiu cu cineva aşa cum îmi doresc să fiu cu Evan.

„Şi, cu ştii-tu-cine cum rămîne?" îmi şopteşte conştiinţa. E acea frîntură a conştiinţei mele care trăieşte în trecut; venerează trecutul, se agaţă de el, încăpăţînîndu-se mereu să amestece trecutul cu prezentul.

„Nu era ştii-tu-cine iubirea vieţii tale?" Conştiinţa mea se înşală, desigur. Evan este iubirea vieţii mele. Singura mea iubire.

„Eşti sigură, Serena?" mă tachinează ea. „Eşti absolut sigură de asta?" Sînt sigură. Sută la sută sigură. În ce mă priveşte, nu există nimeni altcineva în afară de soţul meu. Între mine şi *ştii-tu-cine* n-a fost iubire, n-a fost ce simt pentru Evan. Nici măcar nu vorbim de aceeaşi persoană, deci cum ar fi putut să fie?

— *Scumpo?* îl aud pe Evan zicînd, într-un fel care sugerează că mă mai strigase de cîteva ori.

— Scuze, mi-e mintea în altă parte.

În altă viaţă.

— Mi-a amorţit genunchiul şi încep să-mi fac griji, îmi spune el.

— Griji? De ce?

— Încă nu ai zis „da".

— Nu? mă mir eu.

— Nu, n-ai zis.

— O...

— Vrei să te mai cer o dată? mă întreabă cu rînjetul ăla al lui.

Încuviinţez din cap cu entuziasm. Da, încă o dată, mai ales că acum ştiu că-i şi-un inel la mijloc.

— OK, se învoieşte el, scuturînd uşor din cap, chipurile exasperat. Serena Gorringe...

Se opreşte ca să-mi strecoare inelul pînă la jumătatea degetului, iar eu îmi ţin răsuflarea, străduindu-mă să înregistrez fiecare detaliu, ca să pot povesti scena copiilor, surorilor mele, părinţilor, oricui va dori să-mi asculte povestea.

— Vrei să mă faci omul cel mai fericit de pe pămînt, căsătorindu-te cu mine şi acceptînd să devii, încă o dată, doamna Gillmare?

Împinge inelul lîngă verighetă şi, admirîndu-le, aproape că uit să mai respir. Se îmbină aproape fără cusur şi par făcute să stea alături. De parcă nimic nu le-ar putea despărţi vreodată.

— Sigur că vreau, răspund eu şi sar în picioare, în timp ce Evan se chinuie să se ridice. Sigur că vreau să mă mărit din nou cu tine.

Îmi arunc braţele în jurul gîtului lui, iar Evan îmi zîmbeşte larg, după care mă lasă pe spate, sărutîndu-mă adînc şi spectaculos, ca-n filme. Iată încă un gest la fel de rar ca un unicorn pe plaja de la Brighton. Mă copleşeşte cu ele în seara asta.

Mă cufund în atmosfera ţesută de sărut, de cererea în căsătorie, de Evan. Sînt numai vag conştientă că scena a avut şi spectatori, şi că, în jurul nostru, aerul vibrează de aplauze.

O să mă agăţ de clipa asta. Trebuie. Ştiu cît de uşor se poate spulbera totul. Pentru cineva ca mine, totul e fragil, puţine lucruri sînt permanente. Trăiesc pe marginea prăpastiei trecutului meu, cu teama că lumea ar putea să afle de ce-am fost acuzată, de oprobriul la care am fost supusă, şi că aş putea fi judecată din nou pentru asta. Trăiesc cu spaima constantă că cineva sau ceva îmi va da un brînci în această prăpastie.

Dar în seara asta nu e cazul, nu? Nu în clipa asta. În clipa asta sînt femeia alături de care dr. Evan Gillmare doreşte să-şi petreacă tot restul vieţii. În clipa asta sînt cea mai fericită fiinţă de pe pămînt şi nimic rău nu mi se poate întîmpla.

Serena

Mă învîrtesc prin bucătărie, deschizînd uşile dulăpioarelor şi ale electrocasnicelor, în căutarea cuţitelor.

Cuţitele obişnuite sînt la locul lor, dar cele ascuţite, capabile să producă pagube serioase, par a fi dispărut fără urmă. Recunosc că e vina mea : le-am pitit aseară, dar unde anume, nu-mi mai amintesc nici în rupt capului. N-ar fi nici o problemă dacă întreaga casă n-ar sta să se transforme în haosul creat de micul dejun, planificarea zilei şi obişnuita harababură familială. N-ar fi o problemă nici dacă Evan nu m-ar fi silit să promit că nu mai fac asta niciodată.

Degetele mele se îndreaptă pentru a treia oară către uşa cuptorului, pe care-o smucesc scurt, sperînd să descopăr acolo cuţitele, materializate ca prin farmec în ascunzătoarea principală, ascunzătoarea preferată.

În fiecare seară, înainte de culcare, obişnuiam să adun toate cuţitele ascuţite şi să le pun într-o tavă de copt, pe care-o strecuram în cuptor, în caz c-ar fi intrat cineva în casă peste noapte şi i-ar fi trecut prin cap să ne înjunghie cu ele. Apoi, am început să fac asta mai devreme, înainte să ne aşezăm la televizor, în caz c-ar fi intrat cineva pe uşa din spate, în timp ce noi ne relaxam în camera din faţă. Pe urmă, am mutat ritualul imediat după ce spălam vasele, fiindcă era mai uşor. De la o vreme, mi-am dat seama că ascunderea cuţitelor

în acelaşi loc, în fiecare seară, seară de seară, ar putea să nu fie chiar cea mai fericită idee dacă eram spionaţi, aşa că am început să le pitesc în tot soiul de ascunzători ingenioase, unde un spărgător cu gînduri necurate nu s-ar gîndi în veci să se uite. Se pare, însă, că nici măcar mie nu mi-ar da prin minte să le caut acolo, fiindcă mereu mă trezesc făcînd acelaşi lucru: cotrobăi după cuţite.

La început, Evan, Verity şi Conrad s-au purtat foarte drăguţ, luînd totul drept o altă ciudăţenie de-a mea, chiar dacă, în unele zile, au fost nevoiţi să ciopîrţească brînza şi să rupă din pîine, pentru că mami nu găsea cuţitele. Apoi, Evan a dat peste ele în ruscacul lui de mers la sală – cînd era la sală – şi i s-a topit orice urmă de înţelegere. A intrat val-vîrtej pe uşa bucătăriei şi-a pornit să strige la mine, în faţa copiiilor:

— *Aş fi putut fi arestat pentru port multiplu de arme periculoase, Sez! Şi ce să le zic, că am o nevastă nebună, care ascunde cuţitele şi pe urmă uită unde le-a pus?*

Am fost teribil de ispitită să zic, „Da, fiindcă exact ăsta e adevărul", dar m-am hotărît să nu întind coarda. Ca să-i treacă furia trebuia să-l las în pace, şi abia apoi să-mi cer scuze. Ulterior, m-a obligat să-i promit că, dacă tot insistam să ascund cuţitele, să-mi notez măcar unde le-am pitit, ca să nu mai apară surprize.

Firește c-am promis, ştiind că nu mă voi ţine de cuvînt, fiindcă, *ce naiba*, asta ar fi însemnat să cedez, nu? De atunci, am devenit expertă în a ţine minte. Dar, după evenimentele din seara trecută, după şampanie şi sărbătorirea de acasă, am capul tulbure, simţurile îmi sînt anesteziate şi nu-mi amintesc aproape nimic, mai ales unde am dosit chestiile ascuţite. Aş fi putut să jur că sînt în cuptor; aş fi putut să pariez.

Smucesc uşa din oţel inoxidabil a cuptorului, a patra oară, aşa, pentru orice eventualitate. Nu. *Nada.* Nimic. *La naiba!*

Se aude cum cineva împinge ceva cu zgomot, în cutia de scrisori. Tresar.

— *Şşş*, sîsîi eu în direcţia uşii şi sar peste scîndurile şubrezite din podea, a căror hartă o am întipărită în minte, ca să iau ziarul de dimineaţă. *Vrei să mă bagi în belele?*

Bănuiala mea e că Evan o să-şi ia vorba înapoi, o să se răzgîndească şi n-o să mai vrea să se însoare cu mine, dacă află că iar nu mai ştiu unde sînt cuţitele. E una dintre numeroasele mele mici idiosincrazii de care se ia tot timpul.

Noiembrie 1990

La ora 11:05, în ziua de 7 noiembrie, un bărbat înalt şi musculos, c-o freză afro, ras pe ceafă şi pe părţi, mi-a aruncat în faţă un pahar cu suc de portocale.

Ca în toate zilele cînd nu aveam ore, mă ghemuisem în fotoliul încăpător şi moale din barul colegiului, aşezat în spate, în dreptul ferestrelor cît tot peretele, care dădeau spre terenurile de fotbal. Obişnuiam să mă aşez acolo şi să citesc, legănată de mirosul stătut de fum de ţigară, alcool vărsat şi ţovor muced.

Pînă în acel moment, crezusem că sînt în siguranţă, crezusem că nimeni nu ştia unde sînt sau cine sînt. Crezusem că pata ruşinii mele fusese ştearsă pentru totdeauna şi că puteam – cu grijă, plină de precauţie – s-o iau de capăt, la două sute de mile depărtare de scena presupusului meu delict.

Dar lichidul ce-mi curgea pe faţă, îmbibîndu-mi hainele şi cărţile, îmi dovedea că mă înşelasem. Şi mă avertiza s-o iau la goană înainte să se înrăutăţească lucrurile. În trecut, lumea mă scuipase pe stradă, primisem scrisori de ameninţare, oamenii

trecuseră strada ca să mă evite, fusesem amenințată cu bătaia... și acum, o luam iarăși de la capăt. Am sărit din fotoliu și mi-am înșfăcat lucrurile – manualele, cheile de la cameră și geanta – înșirate pe masă precum niște cărți de joc, și-am fugit. Nu însă înainte să spun:

— Scuze. Mulțumesc. Îmi cer scuze.

Nu înainte să-i transmit că nu mă simțeam în largul meu, că nu uitasem, că trecutul încă mă bîntuia.

— Stai! l-am auzit strigînd, chiar cînd treceam pragul.

Dar n-am stat. Nu voiam să-i ofer pe tavă ocazia de-a isprăvi ce începuse.

Am traversat în goană coridorul, am dat colțul și-am ieșit afară.

— Vă rog! Domnișoară! Așteptați! strigă el din nou, dar nu m-am oprit din alergat, îndreptîndu-mă glonț către camera mea, unde eram în siguranță.

Îi auzeam pașii în spatele meu, apropiindu-se continuu. M-am forțat să accelerez, disperată să ajung în cameră, disperată să trîntesc și să încui ușa, să mă cațăr în pat și să mă ascund sub așternuturi, pînă ce tipul se plictisește și-mi dă pace.

La intrarea în cămin, m-am străduit să formez cît mai iute codul din cinci numere, dar, chiar cînd apăsam pe ultima tastă, i-am simțit mîna pe antebraț, oprindu-mă să răsucesc clanța.

Am încercat să țip, dar urletul se umflase și se dilatase din cauza goanei nebune, și mi se oprise în gît; apoi se înțepeni definitiv acolo, din pricina fricii de ce-avea să urmeze.

— Doamne, da' știu că alergați! zise el, gîfîind. Sînteți bine? Îmi pare rău pentru mai devreme, adăugă, indicînd undeva peste umăr, apoi făcu încă o pauză, să-și mai tragă sufletul. Mamă, ce cursă! Mă gîndeam... Mă scuzați. Veneam la

dumneavoastră să vă întreb dacă vreţi ceva de băut. Vă consider tovarăşa mea de lectură, fiindcă vă văd mereu la bar, citind ca şi mine. Mă gîndeam să spargem gheaţa... Din păcate, a fost la propriu, dacă mă înţelegeţi.

— N-aţi făcut-o înadins?

— De ce-aş fi făcut-o înadins? Ce nebun ar face asta înadins?

— Nu ştiţi cine sînt? am întrebat, cercetîndu-i chipul în căutarea unui răspuns diferit de cel pe care stătea să-l rostească.

— Ar trebui să ştiu? replică el, ridicîndu-şi sprîncenele.

— Nu ştiţi cine sînt, am afirmat, relaxîndu-mă la auzul propoziţiei, bucurîndu-mă de semnificaţia ei imediată: siguranţă, anonimat.

— Atunci, dacă nu vă cunosc, spuneţi-mi dumneavoastră cine sînteţi.

— Sînt nimeni.

— A-haaa, zise el precaut. Deci, acuma sîntem în regulă? Sînteţi OK?

— Da, sînt OK, am confirmat, dînd din cap.

— Bine. Pot să mă întorc la lectură, fără să-mi fac griji că v-am traumatizat, nu?

— A, ăăă... păi, ăăă...

— Nu vă cunoaşteţi propriul nume?

— Tocmai încercam să mă hotărăsc dacă să vă spun numele meu adevărat sau nu.

— Mi se pare corect.

— E Serena.

— OK, Serena. Pe curînd.

— Da, pe curînd.

Se îndepărtase puţin, cînd se întoarse şi strigă peste umăr.

— Ah, apropo, pe mine mă cheamă Evan.

— Pa, Evan, am strigat la rîndul meu, adăugînd în şoaptă: Şi-ţi mulţumesc. Îţi mulţumesc foarte, foarte mult.

Trag de ziar şi reuşesc să-l extrag din fanta uşii, conştientă c-ar trebui să mulţumesc lui Dumnezeu că băiatul care le distribuie a reuşit, de data asta, să-l strecoare *prin* fantă, căci, de cele mai multe ori, se mulţumeşte să stea în poartă şi să-l azvîrle în direcţia intrării.

Mă întorc în bucătărie şi frunzăresc jurnalul, deşi Evan nu poate să sufere asta. Îi place să-l deschidă proaspăt, nerăvăşit de mîinile mele. Într-o oarecare măsură, exact ăsta e motivul pentru care-o fac: îmi spune să nu fac ceva – *mă roagă*, de fapt – *mă roagă* să nu fac una sau alta, dar creierul meu îmi şopteşte că nu-şi doreşte nimic mai mult decît să facă lucrul respectiv. Nu mă pot abţine. Este acelaşi motiv pentru care n-am fost niciodată în stare să mă ţin de vreun regim – zi-mi că n-am voie să mănînc ceva şi n-o să mai vreau decît acel ceva.

Sînt pe la jumătatea ziarului, răsfoind rapid paginile, cînd ochii îmi zboară la titlul unei casetuţe fără fotografie, aflate în subsolul paginii: „DULCELE GUST AL LIBERTĂŢII PENTRU FATA DE ÎNGHEŢATĂ". Apropii ziarul de nas, ca să fiu sigură, ca să-mi confirm că într-adevăr citesc acele cuvinte.

Începenesc, simţind cum nişte degete reci, cu unghii ascuţite, îmi strîng ca într-un cleşte inima, plămînii şi stomacul. Acesta e sentimentul care te cuprinde cînd trecutul reintră în scenă pe neaşteptate, cînd se încăpăţînează să nu moară, aşa cum s-ar cuveni.

Citesc cuvintele care însoţesc titlul, iar tortura asupra măruntaielor mele se intensifică. Asta e senzaţia cînd ai un atac de cord, cînd inima ţi-e copleşită de secretele pe care le poartă şi vrea să le elibereze, cu preţul răului ce ţi-l face.

Citesc cuvintele acelea iarăşi, şi iarăşi, şi iarăşi. În viaţă, totul se echilibrează, îmi spun eu uneori –

de cîte ori se întîmplă ceva bun, va apărea şi ceva rău ca să armonizeze raportul, ca să mă împiedice să fiu pe deplin fericită. În sfîrşit, am căpătat mult rîvnita cerere în căsătorie, aşa că s-a întors şi ea să mă bîntuie.

Scîrţ! – sunetul treptei de sus reverberează prin casă, semnalizînd iminenta sosire a cuiva pe care-l iubesc şi care nu are habar de nimic.

Nu, nu trebuie să fiu surprinsă citind articolul. Chiar dacă n-are poză, conţine două cuvinte care mă implică şi pe mine, care m-ar da de gol şi ar dezlănţui iadul în vieţile noastre mărunte şi banale.

Mototolesc ziarul în mînă şi alerg la coşul de gunoi, apăs pedala şi-l îndes înăuntru, adînc, ca să nu facă rău nimănui, adînc, adînc, să nu-l vadă nimeni. Va trebui să-i spun lui Evan că băiatul nu ne-a adus azi ziarul sau ceva în genul ăsta; va trebui să-mi încalc promisiunea că nu voi mai minţi niciodată – nici faţă de alţii, nici faţă de mine. Dar, dacă am de ales între o minciunică nevinovată şi năruirea definitivă a vieţii mele, atunci *trebuie* să mint. Arată-mi pe cineva care n-ar proceda la fel şi poţi fi sigur că persoana n-a cunoscut niciodată iadul pe pămînt.

Greutatea paşilor îmi spune că e Evan. Ridic ceainicul din oţel inoxidabil, mă reped la chiuvetă şi reuşesc să răsucesc robinetul, înainte să apuce să intre.

— 'Neaţa, nevastă-cu-repetiţie! mă salută el.

Sînt sigură că zîmbeşte, dar nu mă pot întoarce să verific, nu pot să dau ochii cu el pînă ce nu mă voi fi recules, pînă nu-mi voi fi rearanjat expresia de pe chip, astfel încît să nu-şi dea seama că ceva nu e-n regulă.

— 'Neaţa şi ţie! răspund, veselă şi nepăsătoare.

În voce mi se ghiceşte o notă de veselie forţată, dar dacă a observat, nu pomeneşte nimic de ea.

— Gata de-o nouă zi în mină?

— Ăăă, nu chiar, zice, inspirînd adînc. Cafea, pîine prăjită, suc din piure de fructe şi iaurt. Pe urmă, mă mai gîndesc.

Îl aud frecîndu-şi mica burtă care apare ori de cîte ori se aşază sau stă cocîrjat.

— De fapt, cred c-aş omorî pentru nişte brînză pe pîine prăjită.

Aş omorî. Cuvîntul îmi stîrneşte ecouri şi-mi pulsează în minte şi-n cele mai adînci colţişoare ale pieptului. *Aş omorî, aş omorî, aş omorî.*

— Feliuţe de brînză foarte, foarte subţiri. C-un strop de sos Worcester.

— Ştii unde-i prăjitorul de pîine, îi zic, trăgînd de timp.

Cuţite. Unde sînt cuţitele? *Unde?*

— Sez?

— Da?

— Uită-te la mine, te rog.

Iau o porţie suplimentară de aer şi mă răsucesc să-mi înfrunt soţul. E c-un an mai mare decît mine, merge pe patruzeci, dar are puţine riduri care să-i trădeze vîrsta, fiindcă, după cum îi spun adesea, a avut o viaţă uşoară. Ochii îi sînt tiviţi de gene lungi, iar pe buze poartă aproape veşnic un surîs. Pielea netedă are o nuanţă cafeniu închis, iar părul lui a văzut mai multe şedinţe la frizer decît al meu, înainte să se stabilizeze la o freză minimalistă. Odată, Conrad l-a convins să-şi radă un „E" în părul de pe ceafă. Fiului nostru, care la vremea aceea avea numai şapte ani, i se păruse mişto. Mie mi s-a părut uluitor c-a acceptat. Chiar avea de gînd să rămînă aşa, pînă ce i-am amintit că majoritatea oamenilor nu şi-i închipuie pe medicii generalişti ca pe nişte reclame ambulante la substanţe halucinogene. S-au uitat amîndoi la mine, de parcă adusesem vorba de Ecstasy numai şi numai ca să-l împiedic pe Evan să fie *cool* şi „de gaşcă".

— Da, cu ce-ţi pot fi de folos? întreb.

— Unde sînt cuţitele?

— Pardon?

— Trebuie să fac pîine prăjită cu brînză. Unde sînt cuţitele?

— Sînt în... ăăă...

Mă opresc, în speranţa că va apărea ceva care să vorbească în locul meu, că Dumnezeu va trimite un înger care să-mi pună în gură cuvintele potrivite.

— Nu ştii, aşa-i? zice, privindu-mă cercetător.

Îmi închipui că mai mulţi pacienţi, care au încercat să-l tragă pe sfoară, au cedat sub presiunea privirii ăsteia.

Oftez. Clatin din cap. Dar mă şi rog să-mi vină ceva în minte. Sau să se întîmple ceva care să mă salveze.

— Sînt în...

Scîrţ! – se aude din capul scărilor şi mă întrerup.

— A, sînt cumva copiii? întreb eu veselă.

Evan ridică din sprînceana dreaptă în direcţia mea.

— Salvată de scîrţîit, hai?

Con intră nepăsător în bucătărie, frecîndu-se la un ochi şi trăgîndu-se de bluza de pijama roşu cu albastru. De regulă, băiatul meu, acum de opt ani, e plin de energie şi trebuie să i se reamintească mereu s-o ia mai încet. Judecînd însă după cum arată acum, nu te-ar ţine nimeni de rău dacă ai crede că doarme aproape tot timpul sau că stă cît e ziulica de lungă trîntit la televizor.

— Vee m-a trezit din somn, se plînge el, lipindu-şi capul de mine. Cîntă. Mereu cîntă, mami. Zi-i să termine.

— O să-ncerc, puiule, îl liniştesc eu, trecîndu-mi palma peste părul lui moale, tuns periuţă.

E aşa de bine să-l ţin în braţe, să mă ancorez, prin el, în prezent. Fiul meu e adevărat. Există. Silueta lui delicată – membrele zvelte şi trupul agil – îmi spun că asta e viaţa mea, asta sînt eu. Sînt aici, orice altceva e iluzie.

— Mama ta era pe punctul de a-mi spune unde a pus cuţitele, îl informează Evan.

Con îşi ridică fruntea şi-şi sprijină bărbia de sternul meu, ca să mă privească intens cu ochi aproape identici cu ai lui Evan. Cînd era micuţ, oamenii, oriunde mergeam, comentau că are ochii prea mari şi gene prea lungi. Sînt frumoşi, mari şi deschişi. Sinceri.

— Iar le-ai rătăcit, mami? Tati o să ţipe iarăşi la tine?

— Nuuu, tati n-o să ţipe la mine, fiindcă nu le-am rătăcit, răspund eu c-o privire sfidătoare către bărbatu-meu.

— Atunci, unde sînt? îmi dă Evan replica.

— Sînt în...

Se aude din nou un scîrţîit în capul scărilor, de data asta urmat de sunetul paşilor săltaţi ai lui Verity, care coboară treptele, ca să ni se alăture.

Zilele astea a fost neobişnuit de vioaie. Ţopăie, cîntă, îşi îndeplineşte voioasă îndatoririle în bucătărie – se oferă chiar să-l ajute pe Con. Bănuiesc că la mijloc e un băiat, ceea ce nu mă linişteşte. Nici nu mă bucură. Aştept momentul potrivit să abordez subiectul, fiindcă-i prea mică pentru băieţi. Nu are voie să se machieze, să stea afară pînă tîrziu, să plece din oraş cu prietenii, să aibă o adresă de e-mail la care noi să n-avem acces, să aibă un număr de mobil pe care să-l dea prietenilor. Totuşi, cum, necum...

Ne uităm tustrei la ea cum intră pe uşa bucătăriei, înaltă, zveltă, cu părul strîns în trei codiţe care pornesc de la frunte şi se termină la ceafă, purtînd cămaşa de noapte roz şi fără nimic în picioare.

— Ce-i? întreabă, oprindu-se în prag. Acum ce-am mai făcut? se interesează înfuriată. Nimic, n-am făcut nimic. Atunci, de ce vă holbaţi la mine de parcă aş fi greşit cu ceva?

— N-ai făcut nimic, scumpo, zice Evan. Ne minunam doar de faptul că sosirea ta a întrerupt-o pe mama exact cînd voia să ne spună unde a pus cuţitele.

Ochii mari şi căprui ai lui Verity se îndreaptă teatral către mine.

— Vai, mami, *nu se poate*!

— Ce nu se poate?

— Să fi uitat unde-ai pus cuţitele, *din nou*!

— Nu, n-am uitat.

— Atunci, unde sînt? întrebă Evan.

— Sînt în... Sînt în...

— VAI, DOAMNE! ţipă Verity dintr-odată. CE E *AIA*?!

Pe cînd ne străduim să ne revenim de pe urma primului ţipăt, Verity reia:

— PE DEGETUL TĂU, MAMI! CE-I AIA?

Ţipetele fiicei mele echivalează, ca intensitate, cu fluierele pentru cîini şi sînt extrem de supărătoare pentru cineva extrem de obosit, mahmur sau aflat sub o presiune considerabilă.

— A, inelul de logodnă. Îţi place?

Întind mîna ca să vadă mai bine.

— Aseară, tatăl vostru mi-a cerut să-i devin încă o dată soţie, iar eu am acceptat.

— M-am gîndit că 25 iunie ar fi o dată potrivită, zice Evan.

— Aha, ca să avem o singură aniversare de ţinut minte. Da, nu-i rău, spun eu. Dar tot o să vreau două felicitări şi două cadouri, zgîrie-brînză ce eşti.

— Stai aşa, voi chiar aveţi de gînd să vă căsătoriţi? Cu slujbă la biserică şi tot tacîmul? întreabă Verity.

— Desigur, răspundem eu şi Evan la unison.

— O să fie ceva de proporţii, continuă el. Cu rochie de mireasă, cu domnişoare de onoare îmbrăcate asortat, cu maşini mari... ce mai, tot tacîmul.

Verity dă ochii peste cap.

— De ce nu puteți să fiți și voi ca alți părinți? Ei nu fac chestii din astea.

— Alți părinți e limpede că nu se iubesc la fel de mult ca noi, i-am explicat, sperînd să lase baltă subiectul, să nu se aventureze în sfera întunecată a stîngăciei adolescentine, fiindcă va da serios de belea.

— Din pricina voastră, o să fiu în centrul atenției. De ce nu poate și familia asta să se poarte și ea o dată normal?

Îl simt pe Evan zburlindu-se la o secundă, două după mine.

— Acesta este finalul spectacolului intitulat „Adolescenta bosumflată", avînd-o în rolul principal pe Verity Gillmare, zic eu. Acum, Verity își va reveni la obișnuita politețe și amabilitate. Și-și va cere scuze pentru tot ce-a afirmat adineauri.

Îi zîmbesc. Știe că tocmai am salvat-o de la a-și vedea iPod-ul confiscat o săptămînă sau de la a i se limita accesul la computer. Evan nu tolerează sub nici o formă răspunsurile obraznice și mojicia, iar eu nu vreau ca ziua să înceapă c-un conflict între ei. Vreau, pur și simplu, să fie ziua frumoasă de după seara în care-am fost cerută în căsătorie.

Verity se uită lung la picioare și începe să-și miște degetele, atmosfera din bucătărie devenind tot mai încărcată și mai tensionată. Conrad nu mai respiră, dar îi simt inimioara bătînd puternic. Îi e teamă ca nu cumva, dacă Verity n-o să mai aibă voie la televizor, dacă i se va lua calculatorul sau dacă e trimisă la culcare de cum ajunge acasă de la școală, să nu pățească și el la fel, să nu fie victima colaterală a scandalului provocat de soră-sa.

— Scuze, mormăie Verity.

— Poftim? A vorbit, cumva, șoricica? Dacă da, n-am auzit-o, glumesc eu. Haide, șoricico, chițăie mai tare.

Nu se poate abţine să nu zîmbească, în vreme ce-şi ridică ochii şi zice:

— Scuze, mami. Scuze, tati.

— Bravo! o laud eu. Acum, haideţi, aşezaţi-vă cu toţii. Trebuie să mîncăm şi-apoi s-o luăm din loc.

— Cuţitele? mă întreabă Evan.

— Suportul de ziare şi reviste din camera de zi, răspund fără să mă gîndesc.

Asta a fost problema, de fapt – mă gîndisem prea mult.

Gura lui Evan şi sprînceana dreaptă se zbat aproape imperceptibil. Se gîndeşte că le-ar fi putut găsi Con, că s-ar fi putut răni, jucîndu-se cu ele.

— Desigur, spune şi clatină disperat din cap. Unde altundeva să fie? Să mă duc să le aduc?

— Da. Deci, ce vreţi să mîncaţi la micul dejun? mă interesez eu. Tatăl vostru probabil c-o să vă lase la şcoală azi, în drum spre serviciu.

Nu pot să ies să-mi fac treburile obişnuite, de teamă să nu mă vadă cineva şi să-şi amintească. Ştirile astea mărunte de prin ziare au darul de-a răscoli amintirile oamenilor; de a-i face să realizeze că figura ta nu e „una dintre alea care se pierd în mulţime", că te cunosc ei de undeva. Şi că acest „undeva" e un loc pe care ai prefera să-l uite.

— Şi puteţi să vă cumpăraţi singuri prînzul azi, dar fără dulciuri.

— Mami, e sîmbătă, îmi aminteşte Conrad.

Sîmbătă? Aflu lucruri noi.

— Oh...

— Nu ştiai, nu? întreabă Verity c-un glas ce trădează surpriză şi grijă, nu bosumflarea de adineauri.

— Sigur că ştiam, dar vreau să vă ţin mereu în priză. Haide, puiule, îl îndemn pe Con, îmbrăţişîndu-l rapid, şezi la masă, iar eu o să pregătesc micul dejun. Tati are consultaţii în dimineaţa asta.

Mă întorc la chiuvetă şi încerc să mă liniştesc. După băuta de aseară, e normal să uit în ce zi

sîntem. Doar știe toată lumea că nu țin la băutură. Deci, acest... acest lapsus nu înseamnă nimic. Nu e ca înainte. Trecutul e trecut, prezentul e prezent și prezentul n-are nimic de-a face cu trecutul. Nu e om să nu uite cîte ceva, din cînd în cînd.

Nu-i om să nu i se întîmple.

poppy

Zîmbet ucigător?

Poppy Carlisle, una dintre adolescentele cunoscute sub denumirea de „Fetele de înghețată", urmează să depună mărturie, azi, la propriul proces, despre implicarea ei în uciderea profesorului Marcus Halnsley.

Carlisle, în vîrstă de 18 ani, care și-a cîștigat porecla după ce-a apărut într-o ținută sumară, zîmbind și mîncînd înghețată împreună cu Serena Gorringe, cealaltă acuzată, neagă că și-ar fi ucis fostul iubit, pe domnul Halnsley. Ea și Gorringe susțin că, după o ceartă, a avut loc un accident, în urma căruia domnul Halnsley s-a ales cu ceea ce lor le-a părut a fi o rană mortală. Totuși, Poliția a adus dovezi conform cărora domnul Halnsley prezenta tăieturi de cuțit în zona torsului, posibil ca rezultat al torturii, și că a murit după ce-a fost înjunghiat în inimă.

Deși amprentele ei au fost găsite pe cuțit, Carlisle neagă crima și se pare că va susține, în momentul depunerii mărturiei, că Gorringe s-a întors la casa domnului Halnsley și l-a ucis, ca s-o incrimineze.

Daily News Chronicle, octombrie 1989

poppy

Cerul nu-i un colţ de pătură facută din petice. Cînd e brăzdat de doi-trei drugi negri, cînd e prins între ochiurile unei plase de sîrmă. Cerul e necuprins şi adînc, şi în stare să mă sufoce.

Multă vreme am crezut că cerul e un colţ de pătură făcută din petice, fiindcă asta era tot ce vedeam din majoritatea celulelor în care-am fost închisă.

Chiar şi atunci cînd ieşeam să-mi fac plimbarea, să merg dintr-o parte a închisorii în cealaltă, să mă duc la tribunal pentru apeluri, obişnuiam să mă opresc doar ca să mă uit în sus, şi vedeam cît de mare e. În acelaşi timp, însă, ştiam că e doar o iluzie, o festă pe care mi-o juca mintea. Mi se dăduse voie să ies şi era *musai* ca totul să pară mai mare, fiindcă din cămăruţa mea îmi păruse atît de mic.

Acum, acum cerul e un baldachin care ţine la locul ei planeta şi nu-i dă voie să se ciocnească de soare şi de lună. Acum, azi, ştiu că cerul e uriaş şi nesfîrşit, şi că m-aş putea îneca în el. Uitasem ce mare e lumea cea mare. Şi cît de albastru e cerul. Şi cît de luminoasă e ziua.

Fac primii paşi dincolo de pragul gării Portslade, la periferia oraşului Brighton, şi mă minunez de cît de animată e lumea. Un cer titanic, o lume gigantică, lumină orbitoare, străzi viermuind de oameni.

Nimeni altcineva nu mai observă lucrurile astea, desigur. Toate le par absolut firești.

— O să ţi se pară foarte ciudată lumea de afară, îmi spusese poliţistul care se ocupă de eliberarea mea condiţionată. N-ai fost la o închisoare de minimă securitate şi n-ai avut, ca majoritatea celor în situaţia ta, şansa de-a ieşi puţin, aşa că va... va fi foarte greu.

Poliţistul era un om neaşteptat de amabil – de 40-45 de ani şi blînd din fire. Ce voia el să spună, de fapt, fără a rosti întocmai cuvintele, era: „Toţi sînt miraţi că tu, Poppy Carlisle, vei fi eliberată". Nu voiam să-mi recunosc vina, pentru că nu eu comisesem crima, şi nici nu mai eram dispusă să cerşesc să fiu crezută. Dar, dintr-un motiv sau altul, mi se aprobase, în ultima clipă, eliberarea condiţionată, aşa încît penitenciarul nu avusese vreme să mă supună procedurilor standard. Urma să fiu eliberată aşa cum mă aflam – nepregătită şi neştiutoare.

— Uite, aici ai cartea mea de vizită. Sună-mă oricînd, dacă ai nevoie de ajutor să găseşti de lucru sau dacă-ţi trebuie recomandări. Sau chiar dacă nu te mai descurci. Oricînd, repetă el.

Credea în nevinovăţia mea, sînt sigură de asta, dar nu-şi putea exprima oficial părerile, astfel încît compensa încercînd să mă ajute cum putea. Un gest frumos, dar, în ultimă instanţă, inutil.

De unde-au apărut toţi oamenii ăştia? mă întreb, lăsînd în urmă trecerea de nivel de lîngă gară şi îndreptîndu-mă către mare. Tare mi-ar plăcea să mă duc pe plajă, să-mi înmoi degetele picioarelor în apă, să simt pietricelele sub tălpi, dar, acum, trebuie neapărat să fac altceva. Dacă mai amîn, dacă mai lungesc treaba, s-ar putea să-mi reprim pornirea.

Lumea crede că închisorile sînt supraaglomerate. Nu, aici, *afară*, e supraaglomerat. E ca şi cum ai fi prins într-un roi de insecte. Toţi sînt aşa de

aproape, mari, în mişcare, în continuă mişcare. Cînd eşti băgat „la răcoare", anticipezi senzaţia că mult prea mulţi oameni ţi-au invadat spaţiul personal, şi accepţi că nu ai de ales. Aici, afară, oamenii aleg situaţia asta. Aleg o astfel de viaţă.

— Scuze, zice o femeie, ciocnindu-se de mine.

Mi se zburleşte imediat părul pe ceafă şi încleştez pumnul, în caz că...

— Mii se scuze, adaugă c-un aer absent, apoi îşi continuă grăbită drumul, fără să mă mai privească.

Casa pe care-o caut e foarte aproape de gară şi, chiar dacă n-am mai fost pe-acolo de aproape două decenii, aş găsi-o şi legată la ochi. Mă rog, aşa am crezut. Strada asta, Boundary Road, era aici, dar majoritatea magazinelor nu existau pe-atunci. Cu siguranţă nu exista un magazin de jocuri pe computer, şi nici o patiserie-cafenea bio. Şi nici *atîţia oameni*. La capătul străzii, mă întorc şi-o iau spre Brighton, către Howe. E straniu să fiu înconjurată de toate clădirile astea, de maşini şi trotuare. Le-am văzut la televizor, firește, dar „pe viu", sînt altfel. Mai mari, mai mici, mai concrete, mai puţin reale – toate astea şi toate deodată.

O femeie de vîrsta mea sau pe-aproape se îndreaptă către mine. Are păr negru, ca şi mine, tuns la fel de scurt ca al meu ; e de înălţimea mea şi cam de aceeaşi greutate. Pînă şi trăsăturile ei fine seamănă cu ale mele. E încarnarea imaginii pe care-o vedeam în fereastra trenului, de cîte ori treceam printr-un tunel. O privesc cum se apropie, apoi cum trece pe lîngă mine, fără să mă privească. Eu, în schimb, mă opresc pe trotuar ca să mă întorc s-o privesc.

Pun rămăşag c-a ales părul tuns periuţă, fiindcă-i place, nu fiindcă stilul de viaţă nu-i permite să îngrijească nişte bucle lungi pînă la umăr. Pun pariu că şi-a făcut machiajul într-un magazin unde

vînzătoarea a ajutat-o să aleagă nuanţa de fard potrivită, care probabil că n-a fost extras dintr-o pungă de plastic transparent, gravată cu monograma închisorii Trembry Hall, în care se mai aflau ţigări, timbre şi cartele de telefon. Pariez că e slabă pentru că aşa a vrut ea, nu pentru că anii de închisoare şi mîncarea de acolo i-ar fi redus drastic greutatea. Bag mîna-n foc că jachetuţa aia subţire şi roz a fost aleasă fiindcă-i drăguţă şi-i vine bine, nu fiindcă trebuie s-o ţină cîţiva ani buni şi e unul dintre puţinele articole de vestimentaţie la care are dreptul. Sînt gata să pariez că pantofii ăia negri strălucitori cu tocuri cui o rod şi-i fac viaţa un iad, dar îi poartă pentru că-s superbi şi pentru că poate – nu i se interzice să-i încalţe pe motiv că nu sînt practici şi pot fi folosiţi ca armă.

Nu mai aparţin lumii ăsteia, realizez în vreme ce-mi iau privirea insistentă de la femeia care-aş fi putut să fiu, în altă viaţă, şi pornesc iarăşi la drum. Nu ştiu cum să mă comport în ea, cu toate lucrurile astea împrejur. Tbate lucrurile ce-mi păreau un serial SF la televizor sînt acum aievea. Şi-mi dau fiori.

Îmi croiesc drum pe Strada Surry Hills şi, brusc, nervii mei intră iar în alertă. M-au hărţuit toată noaptea trecută, pe cînd aşteptam zorile, şi-au început să mă agreseze de-a dreptul, la ultimul mic dejun (pe care tradiţia închisorii cere să-l înghit pe nerăsuflate, ca să fiu sigură că nu mă mai întorc). În clipa în care-am păşit în lumea de afară, nervii mi-au explodat în piept şi stomac, făcînd ravagii. A trebuit să stau nemişcată şi să aştept să se liniştească, privind la cărămizile cenuşiu-gălbui din spatele meu, la drumul cenuşiu dinaintea mea, şi întrebîndu-mă dacă n-ar fi mai bine să fac stînga-mprejur, să bat la poartă şi să-i rog să mă primească înapoi.

Odată ce m-am hotărît că nu mai există cale de întoarcere, m-am luptat să-mi controlez nervii, după care m-am concentrat asupra misiunii de-a străbate Londra şi de-a ajunge pe coastă.

Acum, c-am ajuns şi mi-am îndeplinit astfel misiunea, nervii au revenit, bruscîndu-mi şi agresîndu-mi fiece colţişor al fiinţei.

Mă opresc în faţa clădirii de la numărul 35, mă uit lung la uşa verde crud, cu ciocănelul ei din alamă lustruită şi soneria dreptunghiulară negru cu alb.

Sînt îngrozită de ce-i dincolo de uşa verde. De ce se va întîmpla după ce bat şi ea se deschide. Sînt îngrozită, dar *trebuie* să fac asta.

De la trotuar pînă la uşă sînt treisprezece trepte.

Ridic ciocănelul şi-l izbesc.

Trec şaizeci şi şapte de secunde pînă răspunde cineva.

Şi doar o secundă pînă ce persoana îşi dă seama cine sînt.

— Poppy.

— Bună, mamă, răspund eu.

Serena

Trag perdeaua de catifea roz, păşesc în zona de prezentare şi toată lumea oftează adînc, plăcut surprinsă.

Toţi – vînzătoarea, asistenta ei şi alte vreo două viitoare mirese, – cu excepţia lui Verity, care n-ar îndrăzni să se exteriorizeze într-un mod atît de expresiv. Îşi pleacă doar privirile, după ce m-a studiat cîteva secunde, dar am zărit mîndrie şi încîntare în ochii ei. Nu poate să ascundă lucrurile astea de mine – de alţii, poate, dar nu de mine.

— Arătaţi..., şi glasul vînzătoarei se stinge. Nu am cuvinte, încheie ea, dar, cumva, tot găseşte o exprimare potrivită: Albul arată superb în contrast cu pielea închisă la culoare, nu credeţi?

Asistenta dă aprobator din cap. Deşi nu-l văd, ştiu că chipul proaspăt şi tineresc al lui Verity se strîmbă, în vreme ce rosteşte un „Ce?!" mental. E aşa de tînără, îmi zic în sinea mea. Nu ştie că oamenii spun mereu lucruri din astea. Îmi place că e inocentă, neblazată şi încă în stare să fie surprinsă de lumea dimprejur. Ca să fiu cinstită, mi-ar plăcea ca fiica mea de treisprezece ani să rămînă aşa un timp cît mai îndelungat: cu ştiinţă de carte, nu cu şcoala vieţii. Dar, ca să fim corecţi, oamenii profită tocmai de cei care n-au şcoala vieţii.

A acceptat ideea că ne „căsătorim" din nou: după cîteva zile în care-a stat îmbufnată, a tras concluzia că nu-i chiar aşa o pacoste, mai ales că-şi poate alege singură toaleta.

În oglinzile ce-mbracă peretele magazinului cu rochii de mireasă, îmi zăresc imaginea reflectată de zece ori – eu, în 360 de grade. Nu m-am văzut niciodată din atîtea unghiuri. Mă văd oriunde m-aș întoarce – silueta înaltă, destul de zveltă, părul negru, lung și drept, prins într-o coadă la ceafă, fața nemachiată. Iată-mă. E neliniștitor. Mai ales că văd și mîinile pătate de sînge. Îmi picură de pe degete, căzînd pe satinul de mătase. Acolo unde se opresc, picăturile formează o mică rozetă roșie, dînd naștere la tot mai multe și mai multe flori, pînă cînd rochia strîmtă, adunată la spate, ajunge să semene c-un cîmp înzăpezit, punctat de maci. Fiecare dintre ei e de-un roșu pur și neiertător; fiecare e o pată pe sufletul meu. Macii simbolizează aducerea aminte, nu? Iar sîngele de pe mîinile mele asta spune: *nu mă uita*. E ca și cînd *el* ar fi aici, lîngă mine, picurîndu-și sîngele pe degetele mele, sînge ce se scurge apoi pe rochie, în timp ce vocea adîncă, ușor cavernoasă, îmi șoptește prin zîmbetul de pe buze: „Să nu uiți niciodată, Serena. Să nu mă uiți niciodată".

Mă întreb dacă vînzătoarea s-ar supăra să mă vadă sfîșiind chestia asta de pe mine. Mă întreb dacă Evan s-ar supăra să afle că nu vreau să-mi mai atrag vreun blestem, măritîndu-mă din nou.

Iunie, 1992

Vreo doi ani după ce-a vărsat paharul pe mine, eu și Evan ne-am mulțumit să ne salutăm de la distanță. Ne vedeam la bar, vineri seara, pe coridoare, în puburile din oraș, uneori pur și simplu pe stradă. Înclinam din cap și mormăiam: „E-n regulă?" unul către celălalt, în trecere, nesimțind niciodată nevoia să ne oprim și să vorbim. Apoi, într-o zi, n-a trecut mai departe cînd ne-am întîlnit pe stradă.

— Plec peste două zile, mi-a zis, ca să mă facă să mă opresc.

— Pleci? am răspuns, surprinsă că deschisese discuția.

— Da, am absolvit colegiul. Plec la Facultatea de Medicină din Londra.

— Aha. Păi, baftă.

— Mersi.

Am rămas cîteva secunde într-o tăcere stînjenitoare. Nu se gîndise bine înainte să-mi vorbească, nu-şi făcuse un plan de scăpare înainte să deschidă gura, aşa că acum eram amîndoi prizonieri, ca niște muște lipite de hîrtie – disperaţi să evadăm, dar incapabili să ne eliberăm.

— Deci..., zise el.

— Deci..., am zis şi eu.

Mi-am prins mîinile şi-am început să-mi zgîndăresc unghia degetului mare de la dreapta, cu unghia de la stînga.

„Hai, pleacă", aud o voce în minte.

„Nu pot", răspunde alta. „N-ar fi politicos."

„Nici crima nu e", îi dă replica prima voce.

Am ridicat brusc fruntea, privirile noastre s-au cionit şi între noi s-a născut o scînteie.

— Ştii, zise el, de-o grămadă de timp încerc să-mi dau seama dacă-mi place de tine sau nu.

— Aha.

— Nu cred că-mi place, adăugă el, clătinînd din cap.

— OK, am răspuns tare, iar în gînd: *Asta e bine, fiindcă eu sigur, sigur nu te plac deloc. Mai puţin acum un minut.*

— Mare păcat, reluă el. Fiindcă sînt convins că ne-am înţelege foarte bine, dacă ne-am cupla.

— OK. Dar de unde ştii asta?

— Am aşa, un presentiment, zise, ridicînd din umeri. Pari genul de fată pe care-aş putea s-o duc acasă, la mama.

— Oare de ce asta-mi sună a insultă?

— Nu e. Pari de treabă, asta-i tot. Amuzantă, c-o personalitate agreabilă, fără nimic ieşit din comun. Părinţii mei te-ar adora.

— Aha, e bine de ştiut că părinţii unui băiat oarecare m-ar adora. Acum, c-am aflat, pot să dorm liniştită.

El îmi zîmbi şi ceva foarte asemănător dorinţei îmi tresăltă în stomac, apoi porni să dănţuiască uşurel în sus şi-n jos pe şira spinării.

— Vrei să încercăm? mă întrebă.

— Ce, să mergem la părinţii tăi? Nu, mulţumesc. N-am nici o îndoială că sînt nişte oameni foarte drăguţi, dar întîlnirile-pe-nevăzute cu părinţii nu-s de mine.

— Nu, să ieşim împreună, la asta mă referream. Vrei să încercăm să ieşim împreună?

— Nu, nu prea.

Evan păru neplăcut surprins şi chiar puţin ofensat.

— De ce?

— Nu sînt interesată să ies cu cineva.

— O despărţire urîtă?

— Probabil cea mai urîtă din toate timpurile.

— Oh...

— Iar acum încerc să mă ţin departe de chestii din astea, o vreme. O vreme cît mai îndelungată.

— Aha.

— Şi, aşa, ca să ştii data viitoare cînd mai inviţi vreo fată în oraş, n-ai s-o vrăjeşti dacă-i zici că nu eşti sigur c-o placi, şi-apoi îi spui că, probabil, părinţii tăi o vor adora. Unora e posibil să le placă, dar majoritatea se vor simţi insultate.

— Mda, cred că ai dreptate. Dar sigur nu te pot convinge să te răzgîndeşti? Nici măcar de dragul sărmanilor mei părinţi, pe care cred că nu-i voi face niciodată bunici?

Am clătinat din cap, rîzînd.

— Mai ales nu de dragul lor.

— OK, păi, dacă-ţi schimbi părerea, poţi oricînd să...

— Să bat la uşa tuturor Facultăţilor de Medicină din Londra şi să întreb de Evan?

El rîse – un rîs gutural, catifelat, care-mi trezi din nou înfiorarea aceea pe şira spinării.

— La bună vedere, Serena, îmi zise, tot cu zîmbetul pe buze.

— Ne vedem.

— De cîte ori voi reflecta la ocaziile ratate, o să mă gîndesc la tine.

— OK, am răspuns şi, de data asta, am plecat fără nici o problemă.

— De ce vă căsătoriţi încă o dată, mami? mă întreabă Verity, în maşină, în drum spre casă.

Stă pe scaunul din faţă şi-ar putea fi uşor confundată cu sora mea mai mică, aşa de matură pare. Deseori, încerc să-mi amintesc cum era la vîrsta de treisprezece ani, să mă conectez la ce-ar putea simţi şi gîndi ea, dar memoria mea – în cel mai fericit caz înceţoşată şi haotică – mă dezamăgeşte, aducîndu-mi în minte imagini în care fac cu mîna surorilor mele mai mari – Medina and Faye – care pleacă la universitate, mă uit la *Echipa de şoc* sau livrez ziarele de dimineaţă. Nu-mi amintesc nimic despre ce simţeam, despre sentimentele faţă de părinţi, despre marile secrete pe care eram hotărîtă să le ascund. Dar îmi amintesc anii tîrzii ai adolescenţei, şi uneori trebuie să mă împiedic să nu-mi critic aspru fiica, prin prisma acelor experienţe.

Însă majoritatea adolescenţilor din zilele noastre arată mai în vîrstă decît sînt, nu? Ar trebui oare să fiu ceva mai vigilentă, acum, c-ar putea să ajungă la fel ca mine, un pic mai devreme? Aceasta e bătălia pe care-o duc în sinea mea – mă zbat să

echilibrez dorința de-a o proteja așa cum ar trebui s-o facă o mamă, și dorința de-a o proteja așa cum *această* mamă știe, din proprie experiență, c-ar trebui s-o facă.

Nu mă grăbesc să-i răspund, reflectînd în timp ce ies din sensul giratoriu pe A26, drumul care ne duce de la Uckfield înapoi la Brighton. *De ce ne căsătorim încă o dată?*

— Pentru că putem, bănuiesc.

— Dar majoritatea oamenilor își reînnoiesc doar jurămintele și fac o petrecere, nu? Voi de ce aproape că vă prefaceți că nu sînteți soț și soție?

— Fiindcă nu sîntem, zic eu, în joacă.

O simt făcînd ochii cît cepele, îi aud inima cum mai că-i sare din piept cînd tresare.

— Minți! țipă ascuțit, de-mi sparge timpanul. Spune-mi că minți!

Undeva, în apropiere, se aud niște cîini care se tînguie.

— Nu mint, glumesc, mă grăbesc să răspund, ca să pun capăt asaltului fonic al lui Verity, înainte să-mi provoace o migrenă. Glumesc, glumesc.

Vreau s-o întreb ce mare brînză ar fi dacă, de fapt, n-am fi căsătoriți, dar nu e bine să încep o conversație ca asta c-o adolescentă. *Mai ales c-o adolescentă.*

— Cred că acum ne căsătorim cu fast, fiindcă data trecută n-am putut să facem o nuntă mare. Nu ne permiteam. Eram foarte tineri, dar ne doream mult să ne căsătorim, așa că n-am mai stat pe gînduri. Cred c-a existat între noi o înțelegere tacită, precum că aceea avea să fie prima nuntă, pentru ca undeva, în viitor, s-o organizăm pe cea fastuoasă.

Tare mi-ar plăcea să-i spun întreg adevărul, dar cum să-i mărturisesc că ne-am luat atunci numai pentru că aveam burta la gură, și asta din pricina unei... defecțiuni contraceptive? Cum să-i

zic asta şi să nu mă aştept ca peste, să zicem, doi ani să vină la mine să-mi ceară binecuvîntarea să se mute cu prietenul ei mai în vîrstă, pletos şi tatuat, care cîntă la tobe într-o formaţie şi vrea ca ea să lase şcoala şi să-şi ia o slujbă, ca să-i finanţeze „arta", în vreme ce se înghesuie amîndoi într-un apartament cît un coteţ, în Kempton? Şi cum să nu mă aştept ca, la auzul protestelor mele, ea să nu-mi azvîrle în faţă ceva de genul: „Păi, şi tu ai rămas însărcinată înainte să te măriţi, şi te-ai măritat doar pentru c-ai fost obligată!".

Cînd vine vorba de fiica mea adolescentă, sînt o ipocrită şi nici nu pretind c-aş fi altceva.

— În plus, continuu eu, o să fii şi tu de faţă – *deşi ai fost şi data trecută* – la fel şi Con. Avem şansa de-a ne căsători, înconjuraţi de întreaga familie. Deci, într-un fel, acum ne căsătorim pentru prima oară. Înţelegi?

Din colţul ochiului o zăresc dînd din cap.

Mă uit în oglinda retrovizoare şi la punctul mort, apoi semnalizez şi intru pe banda din dreapta. Calc acceleraţia ca să depăşesc o Micra albastră, care etalează cu mîndrie semnul de începător şi păstrează o viteză constantă, cu zece kilometri sub cea maximă. Şoferii novici îmi dau o stare de nervozitate. Îi suspectez mereu că sînt pe cale să facă vreo nefăcută, pur şi simplu pentru că n-au experienţă, aşa că bag întotdeauna viteză, îi depăşesc şi mă îndepărtez cît pot de repede.

Mai arunc un ochi în oglinda retrovizoare, ca să mă asigur că nu-i nimeni prea aproape de mine cînd reintru pe banda din stînga, şi, brusc, văd girofarul albastru al maşinii de Poliţie. Ca de fiecare dată, chiar şi după atîta amar de ani, simt un junghi în inimă. Nu mă pot abţine – cum văd un poliţist, cum încep să mă agit. Inevitabil.

Îmi desprind cu greu privirea de la lumina pulsîndă, ca să mă concentrez asupra şoselei.

— După tine vin, mami, zice Vee, imitînd ce zice taică-său ori de cîte ori vedem o maşină de Poliţie.

Dacă ar fi şi Con cu noi, ar spune şi el la fel. Nici unul n-a observat pînă acum că nu rîd *niciodată*. Nici măcar nu zîmbesc. Mă strîmb uşor şi nu scot o vorbă, las gluma să treacă pe lîngă mine şi mă prefac că nu ştiu că Poliţia ar putea foarte bine să nu mă urmărească pe mine.

Mă ţin de volan ca de frica morţii, mă concentrez asupra drumului şi să reintru în siguranţă pe banda din stînga. „E-n regulă, n-au nimic cu mine", îmi spun ca să mă liniştesc, deşi sirena îmi înteţeşte spaima, care se aruncă de colo-colo prin coşul pieptului, ca o pasăre care a intrat din greşeală pe-o fereastră şi nu mai ştie să iasă. „Probabil că e vreun caz urgent; or avea vreun infractor de arestat."

Maşina Poliţiei avansează, dar, în loc să treacă în viteză pe lîngă noi, se menţine la acelaşi nivel. *O, Doamne.*

Risc o privire către ei şi-l văd pe cel din scaunul pasagerului indicîndu-mi marginea şoselei. „Trage pe dreapta", îmi spune prin semne. „La primul refugiu sigur, trage pe dreapta".

— Mami! şuieră Vee alarmată, cu ochii, probabil, cît nişte farfurioare.

— Ştiu, răspund aparent calmă şi stăpînă pe situaţie, nu de parcă sînt pe punctul de-a călca pedala de acceleraţie, ca s-o întind.

Mă uit iarăşi în direcţia lor, sperînd că-i vorba de-o greşeală. Degetul continuă să indice marginea şoselei, ordonîndu-mi să trag pe dreapta. Faţa poliţistului e ceva mai îndîrjită acum, mai furioasă, linia gurii nu trădează vreo emoţie, ochii au o expresie dură, ca două pietre încrustate pe chip.

O, Doamne.

Aproape că simt iarăşi cătuşele închizîndu-se la încheieturile mîinilor; mirosul dintr-o celulă a Poliţiei îţi rămîne pe veci în minte.

Semnalizez şi încep să caut un loc sigur în care să opresc. După aia, după ce va fi venit cu paşi mari spre mine şi-mi va fi cerut permisul, după ce-mi va scrie numele în calculator sau mi-l va transmite prin staţie, întreg adevărul va ieşi la iveală. Va afla cine sînt. La fel şi Vee.

poppy

Unde sînt ?

M-am tot trezit din oră-n oră, toată noaptea, şi de fiecare dată m-am întrebat acelaşi lucru : *unde sînt ?* Liniştea e cea care mă deştepta. Mă smulgea din somn, mă făcea să mă întreb ce s-a întîmplat, ce nu-i în regulă, ce s-a putut petrece de lumea zgomotoasă a amuţit.

Îmi aruncam ochii prin încăpere, căutînd forme familiare – chiuveta din colţ, toaleta de metal, dulapul, panoul de anunţuri, fereastra cocoţată pe perete – şi, de fiecare dată cînd vedeam că nu sînt, inima îmi palpita şi intram în panică. Apoi, îmi aduceam aminte c-am ieşit, că sînt liberă, că nu trebuie să mă mai panichez. Asta am făcut toată noaptea. Poate nu chiar din oră-n oră, ci mult mai des. Cînd am ajuns în închisoare, nu credeam c-o să mă obişnuiesc vreodată, dar acum lumea-mi pare ciudată, aşa, lipsită de zarvă şi de scrîşnetul metalului, de frigul permanent care atîrnă în aer. Aşternuturi de bumbac, saltea groasă, perdele la ferestre, covor sub tălpi – tot luxul de care se bucură oamenii obişnuiţi şi de care eu, practic, uitasem.

Octombrie 1989

Era aşa de zgomotos.

Totul era aşa de zgomotos. Chiar şi din patul de spital unde m-au dus prima dată – sub supraveghere pentru sinucigaşi, pare-se – zgomotul era

insuportabil. Nici în celula mea individuală, care mi-a fost repartizată fiindcă, şi aici, eram la fel de celebră ca şi afară, nu mi se părea că zgomotul s-ar fi domolit. Fiece clipă exploda de atîta larmă; nici în creierii nopţii nu înceta.

Stăteam întinsă în pat, cu ochii închişi. Bezna celei de-a zecea stingeri, în camera aia, îmi apăsa pieptul, mi se zvîrcolea în gît, îmi împungea ochii. Ridicam mîna să-i ating, doar ca să mă asigur că sînt deschişi, fiindcă nu eram întotdeauna sigură. Uneori aveam impresia că am adormit şi că bezna e parte din somn. Alteori, că dacă mi-aş ţine ochii închişi şi-ar fi beznă ca acum, aş putea să-i închid şi să-i deschid apoi la loc, şi totul ar reveni la normal. N-aş mai fi închisă în cuşca asta, nu m-aş mai îneca în beznă.

— Oooooooh.

De data asta a fost un vaiet prelung şi sonor.

Ochii mi se închiseseră în cele din urmă, dar s-au deschis brusc, odată cu sunetul care reverbera prin coridoare şi se tîra prin spaţiul îngust de pe sub uşi şi din jurul vizoarelor. Da, de data asta a fost un vaiet, altă dată e un suspin, uneori e strigătul prieteniilor despărţite de finalul brutal al zilei, în alte dăţi e zgomotul uşilor care se trîntesc la dubele închisorii, uneori e larma certurilor, alteori, sunetul a două trupuri care se ating sau al unor antidepresive înghiţite de cineva. Zgomotul era permanent şi de fiecare dată aveai senzaţia că trece prin tine, că-ţi calcă sufletul în picioare şi-şi aminteşte unde te afli, în caz că, pentru o clipă, ai reuşit să uiţi.

— Oooooooh.

Vaietul continuă. Am vrut să-i zic proastei ăleia să tacă odată. Că sîntem toate în aceeaşi barcă. Doar pentru că avea copii, pe care urma să nu-i mai vadă o vreme sau poate, fiindcă era nevinovată, ori pentru că se dusese la judecată, fără

să se aştepte că va fi trimisă direct aici, toate astea nu însemnau că soarta fusese mai crudă cu ea decît cu noi, celelalte. Sau că putea să plîngă şi să se vaite în gura mare, ca s-o audă toată închisoarea.

— Ooooooooooooooh.

Nu se lasă. Vaietul e aşa de puternic şi de constant, că trebui să-mi astup urechile cu palmele. Făceam deseori asta, cînd auzeam pe cineva povestind cum îl pedepsise pe cel care-i bătea copiii, sau o bătea pe ea, şi cum, în consecinţă, nu-şi va mai vedea copiii, în libertate, mulţi ani de acum încolo; sau cînd cineva zicea că nu plătise o amendă şi se trezise închisă aici şase luni, în vreme ce restul datoriilor urmau să se acumuleze. Refuzam să ascult, pentru că abia îmi începusem viaţa în închisoare şi nu voiam să aflu în ce fel fuseseră şi altele nedreptăţite. Şi nu voiam să aud vaietul ăsta de animal rănit. Probabil că era pe cale să se trezească la realitate. Era în pragul acelui moment oribil, în care realizează că, şi de-ar fi nevinovată, şi de va face recurs la sentinţă, tot va rămîne închisă aici vreme îndelungată. E o clipă pe care n-o uiţi niciodată. Şi care te face să plîngi de durere. Sau să te gîndeşti la cum să-ţi pricinuieşti durere, ca să transformi realitatea în irealitate.

— Ooooooooooooooooooooooooooooooohhhhhh. Oooohhhhh.

Zgomotul continuă şi eu îmi apăs şi mai tare palmele pe urechi, dar tot o aud pe femeia aceea, pe animalul rănit, oricine va fi fiind ea. Şi vaietul ei îmi inundă celula:

— Ooooooooooooooohhhhhhhhhhhh.

— HEI! FATĂ DE ÎNGHEŢATĂ! tună o voce de undeva. TACI! Unii se chinuie să adoarmă.

— Ooooooooooohhhhhhhhhhh.

Eu eram. De la mine să auzea vaietul. Eu eram animalul rănit. Eu eram cea care se trezise la

cruda realitate. Eu arătam lumii dintre pereţii închisorii că mă zbăteam în agonie, că mi-era frică şi că eram închisă acolo pentru totdeauna.

Eu mă văitam aşa de tare.

Eu. Şi nu ştiam cum să mă opresc.

Stropii de apă îmi ating pielea precum mii de sărutări apăsate, calde şi perfecte.

Îmi săpunesc iarăşi braţele – a treia oară – şi mă cufund din nou în extravaganţa duşului cu temperatură controlabilă şi presiune mai mare de-un ţîrîit. Jetul mă izbeşte ca o ploaie care nu se mai opreşte, de genul celei care spăla geamurile de la Trembry Hall, iar eu nu mă mai satur de ea. Aş putea să nu mai ies toată ziua din cabina asta, oferindu-mi ocazia să mă reacomodez cu fineţurile spălatului. Uneori, se întîmpla să nu avem acces la duş cîte trei-patru zile; trebuia să ne mulţumim cu apa de la chiuveta din colţ, folosind prosoapele drept burete şi terminînd în timp record, ca să nu îngheţăm de frig.

Duşul ăsta, care-mi spală şi urmele celor douăzeci de ani petrecuţi în spatele gratiilor, mă ajută şi fiindcă habar n-am ce voi face după. Nu, nu, pe bune – după ce termin cu duşul, ce-o să fac? Fiecare zi din ultimii douăzeci de ani a fost organizată, planificată ca la armată, cu ore fixe pentru orice. Acum sînt liberă, pot să fac ce-mi place. Dar nu sînt sigură că ştiu cum. În mintea mea, în cele mai frumoase vise, mi-am imaginat că-mi voi petrece ziua cu mami şi tati – stăm de vorbă, mîncăm, bem, povestim ce s-a mai petrecut în anii ăştia. O vor suna şi pe Bella, sora mea, şi pe fratele meu, Logan, îi vor convinge să vină şi ne vom reuni, întreaga familie. În realitatea mea, în viaţa pe care o trăiam *de fapt*... Mă cutremur cînd îmi amintesc de ziua de ieri.

Cînd mama a deschis uşa, m-am aşteptat la o revărsare de emoţie din partea amîndurora. M-am aşteptat să-mi doresc s-o îmbrăţişez şi s-o ţin strîns, în speranţa că şi ea va face la fel. M-am aşteptat să-mi doresc să-mi îngrop faţa în umărul ei moale şi să plîng. Să plîng cu adevărat. Să-mi plîng toate durerile. Să spăl anii cu lacrimi, să mi le şteargă ea cu duioşie, să mă înţeleagă şi să fie mami a mea.

În schimb, între noi s-a ridicat o barieră chiar în secunda în care a deschis uşa.

— Poppy, zisese ea.

— Mamă, am răspuns, cuvîntul sunînd neobişnuit în gura mea, căci nu-l mai rostisem de mult.

— Ce cauţi aici? mă întrebase, cercetînd din ochi împrejurimile, şi mi-am dat seama că voia să se asigure că nu mă zărise cumva vreunul dintre vecinii din casele identice, construite în anii '30, de pe strada noastră, că nu pîndea cumva vreun poliţai prin apropiere, gata să mă înhaţe şi să mă ducă înapoi la „mititica".

Bariera – lată, solidă şi invizibilă – prinse rădăcini şi mai zdravene, şi se întări. Nu numai că-şi închipuia că evadasem, dar mă credea şi proastă. Dacă aş fi evadat, casa părinţilor mei ar fi fost primul loc percheziţionat de „sticleţi", deci, de ce m-aş fi întors aici?

— Mi-au dat drumul. Mai ţii minte? Doar ţi-am scris. Ţi-am zis c-o să ies. Te-am întrebat dacă e OK să stau aici o vreme, pînă mă pun pe picioare.

— Nu cred c-am primit scrisoarea, zise, dar expresia de pe chip i s-ar fi tradus prin: „Chiar mi-ai scris sau mă minţi, asta însemnînd că voi fi arestată fiindcă te-am ajutat".

— Nu mi s-a returnat, deci am bănuit că ai primit-o.

— Ar fi trebuit să suni, să verifici.

— Aşa aş fi procedat dacă, acum zece ani, cînd ţi-ai schimbat numărul de telefon, mi l-ai fi spus şi mie.

Pielea ridată de pe gît şi cea mai fină, de pe pometii înalţi s-a înroşit la auzul reproşului, iar privirea i s-a mutat din colţul stînga sus către picioarele mele. Şovăia, aştepta... Am realizat că aştepta să plec. Nu voia să mă roage să plec, dar spera c-o voi face din proprie iniţiativă. Nu aveam unde altundeva să mă duc, poate doar sub arcadele de pe faleza din Brighton.

— Haide, ar fi mai bine să intri, zise în cele din urmă.

Am păşit în casă şi m-a copleşit un val de amintiri despre cum mă năpusteam peste pragul ăsta, în copilărie, năvălind în camera de zi şi aproape dărîmînd-o pe bunica Morag, aşa eram de fericită s-o văd. După tata, era fiinţa pe care-o iubeam cel mai mult pe lume, şi vizitele la ea erau, fără excepţie, un deliciu. Acum cincisprezece ani, a suferit un accident şi părinţii mei s-au mutat aici, s-o îngrijească, rămînînd în casă şi după moartea ei, în urmă cu doi ani.

— Poţi să-ţi duci lucrurile sus, îmi zise mama, incapabilă să-şi mascheze dezgustul la vederea pungilor de plastic cu sigla închisorii Trembry Hall şi a genţii de voiaj primite de la o voluntară, în care-mi ţineam tot avutul. Poţi să stai în camera unde dormeai pe vremuri.

Tonul vocii ei nu mă pregătise pentru ce urma să găsesc în „camera unde dormeam pe vremuri". Arăta *exact* ca dormitorul meu, la sfîrşitul anilor '80, pe cînd încă mai eram o adolescentă prostuţă, care voia să fie Madonna şi se gîndea c-o să se mărite cu Don Johnson. Doar că fusese transportat de la Londra, aici. Totul era neschimbat: patul de-o singură persoană, cu aşternuturi din nailon cafeniu, cu model cer-albastru-nori-albi; şifonierul masiv, cu furnir de mahon, aşezat în stînga ferestrei; o măsuţă de toaletă uzată, albă cu margini aurii, sub oglindă zărindu-se un şir ordonat de inorogi

cu coame viu colorate; crucifixul voluminos, din argint, ca cele din videoclipurile Madonnei, care atîrna în colțul oglinzii, alături de-o fotografie a doamnei cu pricina, toată în negru, cu multe, multe lanțuri la gît și-o fundă neagră strîngîndu-i părul ciufulit. Pînă și posterele – cu Madonna, *Miami Vice*, Michael Jackson, Prince, Adam Carrington din *Dinastia* – păreau a fi fost lipite în exact același loc.

„Asta ar fi făcut dacă aș fi murit", mi-am zis în sinea mea, traversînd încet camera și așezîndu-mă pe pat, privind în jur și străduindu-mă să mă obișnuiesc. „Asta au și făcut, pentru că, în mintea lor, eu chiar am murit." Cînd s-a citit sentința, la tribunal, și-am fost găsită vinovată de crimă, pentru familia mea am fost ca și moartă. Cît durase procesul mă îndepărtasem tot mai mult de ei, iar ei aflaseră tot mai multe lucruri despre mine – lucruri care-i convinseseră din ce în ce mai tare că nu mai eram fetița lor. La auzul cuvîntului „vinovată", dispărusem definitiv. Murisem. Trecusem în lumea cealaltă, dar fetița care locuise în camera asta continuase să trăiască, iar ei au supraviețuit fără nici o problemă, înconjurați de lucrurile astea, fiindcă aparținuseră fetiței care nu era o stricată, o mincinoasă, o ucigașă.

Pe măsură ce descopeream tot mai multe obiecte, așezate întocmai cum fuseseră în urmă cu douăzeci de ani – radioul cu ceas cu ecran LCD de pe noptiera albă cu margini aurii, șirul de casete de pe etajera din interiorul noptierei, ceasul digital din oțel inoxidabil, atîrnînd într-un colț, pe tăblia patului – mi-am spus: așa e cînd, în ochii celorlalți, ai murit.

Prosoape albe, moi, care miros a flori. Trebuie neapărat trecute pe lista mea tot mai lungă de extravaganțe cotidiene. Înfășor unul uriaș în jurul

meu, inspirînd mereu şi mereu, pînă mă îmbăt de mireasma lui.

Mă spălasem şi c-o zi în urmă, dar fusese doar un duş rapid, căci mă simţeam vinovată să mă aflu în casa lor, cînd nu se aşteptase nimeni să apar, şi intimidată să revin în camera aceea. În plus, voiam să cobor şi să încerc să vorbesc cu mama. Dacă întîrziam prea mult, dacă nu încercam să străpung mai repede bariera ce se aşezase între noi, aceasta s-ar fi putut consolida şi-ar fi devenit, poate, imposibil de trecut. Pînă-mi găsisem ceva de îmbrăcat, care să nu fie în mod atît de evident din anii '80, încît să dea tuturor de înţeles c-am fost „plecată" o vreme, şi să se potrivească siluetei firave pe care-o căpătasem, mama dispăruse. Lăsase un bilet, în care mă anunţa că ea şi tati vor rămîne în oraş tot restul zilei şi seara, şi că ne vedem dimineaţă. Iar la P.S. – la prînz, puteam să mănînc din musacaua pe care tocmai o terminase de făcut, iar la cină, ce mai rămînea, dacă mi-era foame.

Cana cu ceai pe jumătate băută de pe masa din bucătărie, rufele pe jumătate împăturite din coşul de lîngă maşina de spălat, şi uşa maşinii de spălat vase lăsată deschisă erau tot atîtea semne că plecase în grabă. Dorinţa disperată de-a fugi de mine, fiica ei moartă, pe care nu trebuia s-o mai vadă niciodată, o împinsese să-şi lase treburile casei neterminate.

În cele din urmă am găsit şi farfuriile, aşezate teanc peste musaca, şi mi-am luat să mănînc afară. Temperatura scăzuse foarte mult de la venirea mea, dar tot m-am instalat la masa din plastic alb acoperită cu mucegai, din fundul grădinii, şi-am mîncat din musacaua fierbinte. Apoi, am fumat un pachet de ţigări, uitîndu-mă la cer, la plantele agăţătoare de pe ziduri, trăgînd cu urechea la vecinii care-şi vedeau de-ale lor, cufundîndu-mă în ritmurile lumii înconjurătoare, pînă ce mi-au îngheţat mîinile şi picioarele atît de rău, că mă dureau şi

abia le mai mișcam, și singura sursă de lumină au rămas becurile din bucătărie, ce aruncau pete galben-oranj prin ușa deschisă și pe geam.

Mi-am stins și ultimul muc de țigară, și-am intrat în casă, să mă culc, hotărîtă să schimb așternuturile cu unele din bumbac. Cu degete încă dureroase și înghețate, am spălat farfuria, și tacîmurile, și paharul de apă, apoi am urcat scările, c-o stare de spirit mai apropiată de a lui Poppy Carlisle și tot mai îndepărtată de-a deținutei EX396798.

Mă ciocnesc de el pe palierul din fața băii, lîngă imensa fereastră care lasă lumina să se reverse la etaj. Nu la propriu – el tocmai iese din dormitorul lor, eu, din baie – dar lumile noastre s-au întîlnit.

Arată îmbătrînit. Nici un alt cuvînt nu s-ar potrivi, nici o altă descriere. Mama arată mai în vîrstă, dar el e îmbătrînit. Ca și cînd timpul s-ar fi ocupat mai mult de el, abătîndu-se asupra lui în repetate rînduri și făcîndu-l, la doar șaizeci de ani, să pară gîrbovit.

Părul, mereu aranjat și tuns scurt, i s-a rărit și-a dispărut cu totul pe creștet, puținele fire rămase fiind acum aproape albe, doar cu niște petice mai închise la culoare, ici și colo. Trăsăturile lui frumoase s-au acoperit de riduri; ochii de culoarea florilor de nu-mă-uita sînt obosiți și triști. Incredibil, dureros de triști. O tristețe vizibilă în colțurile gurii, care-i sapă două adînciturî în obraji. Trupul lui, mereu drept și puternic – era un ins musculos, pe care nimic și nimeni nu părea să-l intimideze – se împuținase parcă, umerii erau puțin aduși în față, iar brațele și picioarele își pierduseră din vigoare. Pe dinafară s-a schimbat, nu mai e ce-a fost, dar e tot tata, îl recunosc. Mama îmi povestea că, pe cînd abia învățasem să vorbesc, de cîte ori tata ieșea din cameră, mă uitam lung la ușă, minute

în şir, aşteptîndu-l să se întoarcă. Şi cînd auzeam un zgomot afară, strigam cu vocea mea de copil, „Taaaaa!", rugîndu-l să vină înapoi, întrebîndu-l unde fusese şi ce făcea fără mine. Ăsta era unul dintre puţinele lucruri pe care şi le amintea cu precizie din vremea copilăriei mele, şi ştiu că nu greşea, fiindcă, din toată lumea, cel mai mult îl iubeam pe tata.

Nu l-am văzut de douăzeci de ani, din ziua sentinţei. În inima mea, în suflet, simt nevoia disperată să întind mîna şi să-l ating. Vreau să-i pot pipăi braţul, să mă conving că nu visez, că e chiar el, în carne şi oase, şi că n-o să-l pierd iarăşi, cînd realitatea va coborî din nou asupra mea. Îi zîmbesc ezitant, aşteptînd să reacţioneze, să mă observe. Cît am fost închisă, s-a putut preface că nu existam, dar acum, că sînt în faţa lui, trebuie măcar să dea un semn că m-a văzut – să-mi spună, de pildă, să pun ceva pe mine. Un contact cît de firav – atît am nevoie.

Dar parcă aş fi o fantomă. Sînt ireală, lipsită de substanţă. Se uită prin mine, ochii i se concentrează pe un punct în spatele meu, apoi îşi vede de drum, coborînd scările şi dispărînd.

Credeam c-am încercat senzaţia asta cînd mi-am revăzut dormitorul, transportat aici ca prin farmec, dar nu, nici pe departe. *Ăsta* e sentimentul pe care ţi-l dă faptul că eşti mort în ochii celorlalţi, că eşti un spectru în propria viaţă.

Serena

— Sînteţi bună să coborîţi din maşină, doamnă?

Tonul lui e profesional, dar repezit. N-am tras pe dreapta destul de repede şi asta-l nemulţumeşte. Poate-şi închipuie c-am vrut să-l sfidez, nu că eram moartă de frică. Cît de des iau poliţiştii spaima extremă şi neliniştea drept comportament infracţional? mă întreb, întinzînd mîna spre mînerul portierei.

Avînd în vedere circumstanţele, mîinile mele fac o treabă onorabilă. Îmi dau seama că Verity e pe punctul de-a izbucni în lacrimi. E speriată fiindcă şi mie mi-e frică, şi, în general, nu-i place să dea de necaz sau să-i vadă pe alţii în bucluc. Iar eu e clar că sînt în bucluc. Nu-mi tremură deloc picioarele în blugi, nu mi se înmoaie genunchii atunci cînd cobor şi mă proţăpesc hotărîtă în asfaltul de pe acostamentul Autostrăzii 26.

Sînt doar puţin mai scundă decît poliţistul de 1,82 m, şi asta-l surprinde o clipă.

— Permisul? întreabă pe un tot ceva mai repezit, zic eu, pentru că nu sînt scundă.

Cînd ni se întîlnesc privirile, zăresc o străfulgerare de recunoaştere în ochii lui. Îi par cunoscută de undeva, dar nu ştie de unde să mă ia. Îmi plec fruntea şi mă bag în maşină.

— Dă-mi, te rog, geanta, puiule, îi zic fiică-mii, care tremură ca un căţeluş nou-născut.

Face cum îi spun, iar eu scot din geantă permisul. E dintre cele noi, cu poză – ceea ce-i va oferi un

prilej mai îndelungat să-mi studieze faţa, să-şi dea seama de unde mă cunoaşte, dacă nu sînt cumva vreo fugară – dar pe el e trecută adresa părinţilor mei. Iată singurul lucru pe care nu m-am îndurat să-l schimb în toţi anii ăştia. Proastă mai sînt.

Scoate permisul din apărătoarea de plastic şi-l deschide. Nu spune nimic, în timp ce examinează documentul verde ; se aude doar şuieratul maşinilor care trec pe lîngă noi, ducîndu-se încotro au treabă. Cred că aşteaptă să zic ceva, să întreb care-i problema, să mărturisesc vreo infracţiune.

După cum am descoperit, tăcerea e cea mai bună strategie. Nu sînt obligată să spun ceva – cel puţin aşa s-a întîmplat în ultimele cîteva dăţi, cînd am fost arestată – şi intenţionez să-mi exersez acest drept. Chiar dacă astfel o să par cumplit de vinovată, prefer să nu spun cuvinte pe care să nu le mai pot retracta. Tăcerea poate fi oricînd explicată, ştearsă aproape c-o vorbă ; cuvintele greşite, într-o combinaţie nefericită, spuse într-un moment nefericit, te pot condamna la infern. Sau măcar la închisoare.

Maşinile continuă să gonească şuierînd pe lîngă noi, şi mă trezesc că sunetul mă linişteşte, că-mi pot îngădui să plutesc pe undele lui.

— Ştiţi cu ce viteză conduceaţi, doamnă ? mă întreabă, într-un sfîrşit, ofiţerul de Poliţie, fiindcă nu m-am aruncat în genunchi, cerînd îndurare, şi e limpede că nici n-am de gînd s-o fac.

— Ă... nu. Am accelerat ca să depăşesc Micra albastră. Dar numai cîteva secunde.

— Aţi rulat cu mult peste 130 km/h, timp de cel puţin zece minute.

Serios ?

— O, răspund eu, nu mi-am dat seama. Credeam c-am accelerat doar ca să depăşesc. Nu merg niciodată cu viteză. Mă străduiesc întotdeauna să conduc prudent.

Încă-mi mai studiază permisul, îmi citeşte şi reciteşte numele, căznindu-se să facă asocieri mentale. Cînd reuşeşte, cînd completează puzzle-ul, chipul îl trădează. Lucrurile se leagă şi asta-i îngheaţă trăsăturile în expresia aceea cercetătoare. Face legătura între fostul meu nume, semnalmentele generale şi presupusa mea crimă, şi obţine portretul femeii pe care tocmai a tras-o pe dreapta.

Îşi revine rapid, îşi ascunde şocul în spatele măştii profesionale, dar, cînd îşi ridică ochii de pe document, simt că mă străpunge cu privirea. Ar vrea să-mi pună cătuşele şi să mă tîrască la puşcărie, unde crede – şi el, şi foarte mulţi alţii – că mi-e locul. Îl cunosc doar de cîteva minute, dar îmi pare genul de om care nu s-ar mulţumi să ceară ca singura cheie a celulei să fie aruncată, ci ar pleda ca ea să fie topită, îngheţată în azot lichid şi zdrobită în miliarde de fărîmiţe, care apoi să fie împrăştiate în largul oceanelor planetei, pentru a elimina orice posibilitate ca, fie şi numai din greşeală, ele să fie recuperate, şi a se asigura că una ca mine nu va fi în veci eliberată.

— Acesta e permisul dumneavoastră, doamnă?

— Da. N-am reuşit să actualizez adresa, îl lămuresc eu.

Omul ridică uşor din sprînceana stîngă. „Nici numele?" parcă vrea să întrebe. *„Nici"*, îi răspund eu mental, dar refuz să spun cu voce tare. Dacă vrea să ştie care-mi mai e numele de familie, va trebui să se străduiască puţin mai mult.

— Ar fi mai înţelept să actualizaţi datele, zice, întinzîndu-mi permisul. Conducerea fără un permis valid constituie o infracţiune.

— Da, domnule ofiţer, îl aprob eu.

— Aş putea să vă testez alcoolemia şi să vă duc la secţie pentru exces de viteză, adaugă, doar aşa, să vadă că mă agit, bănuiesc.

— Da, domnule ofiţer.

Îl amuză teribil situaţia asta. În definitiv, e şi el om. Dac-aş fi în locul lui, poate că aş proceda la fel. M-aş amuza şi eu „plătindu-i" cuiva care, după mine, a fentat sistemul.

— Dar n-o s-o fac. *De data asta*.

Ştie cum să-şi dozeze nuanţele de politeţe rece şi de ameninţare, din voce şi, dacă n-ar fi Verity aici, asta m-ar îngrijora. Grija faţă de ea e mai puternică decît teama. Probabil c-o îngrozeşte imitaţia subţire de Jekyll şi Hyde, pe care-o joacă individul. Care e, cu siguranţă, cu atît mai înfricoşătoare, cu cît ea nu ştie despre ce e vorba, de fapt.

— Ar fi bine să nu-mi mai daţi motive să vă opresc, reia el. Data viitoare, veţi avea mai puţin noroc.

— Da, domnule ofiţer. Mulţumesc.

Închid portiera şi mă simt din nou în siguranţă, protejată de lumea de-afară de o simplă carcasă de metal. Am avut baftă. Dacă ar fi fost cu adevărat genul agresiv, în clipa asta aş fi fost în drum spre o celulă. Pentru o probă de alcoolemie, pentru una de urină, pentru o întreagă pleiadă de mici umilinţe, doar ca să mi se dea, metaforic, peste mînă şi să fiu apoi expediată de unde am venit, fără vreo acuzaţie, fără măcar cîteva rînduri scrijelite pe-o filă ruptă dintr-un caiet. Fără cazier. Am mai trecut prin asta de vreo douăzeci de ori. Am fost trasă pe dreapta, recunoscută şi „pusă la punct". După fiecare astfel de episod, îmi jur c-o să schimb datele din permis, ca să nu mai sară aşa de uşor în ochi, dar uit mereu. Mi se activează mecanismele de apărare şi încerc să nu mă mai gîndesc. Nu pot să povestesc nimănui – şi cu atît mai puţin lui Evan – despre cele petrecute, aşa că sfîrşesc prin a mă preface că nu s-a întîmplat nimic... pînă la proxima ocazie.

Asta e prima dată cînd nu sînt singură în maşină. Şi biata Verity încă mai tremură.

— E-n regulă, scumpo, îi zic, încercînd să maschez felul în care tremur eu însămi, în vreme ce bag cheia în contact. O neînţelegere.

— Dar de ce a spus lucrurile alea? întreabă ea, necăjită.

Chiar arată de treisprezece ani; nu mai e matură, nu pare mai în vîrstă decît e; acum e o fetiţă care are nevoie de-o îmbrăţişare şi de multe, multe încurajări din partea mamei ei.

— Îşi făcea doar meseria, zic.

— Dar a spus c-o să te aresteze! ţipă ea.

— Ba nu. A spus – foarte limpede – că ar putea să mă aresteze, dar că n-o s-o facă. Gata, acum e bine.

— Părea că te cunoaşte, mami. Părea că te ştie şi nu te place deloc. De ce?

Ridic din umeri şi scutur capul.

— Cum ar putea să nu mă placă cineva? zic, uitîndu-mă în oglinda retrovizoare şi spre punctul mort, apoi semnalizez ca să mă înscriu iar pe autostradă. Sînt adorabilă.

Aprilie 1995

Mă rătăcisem. De-a binelea. Parcasem maşina pe undeva, prin apropiere, cît m-am dus pînă-n casă, să iau materialul pentru cursul de croitorie al Medinei – de ce nu s-a dus chiar ea rămîne un mister – şi acum, nu mai ştiam să ajung la ea. Materialul, care, odată transformat în rochie, era uşor şi vaporos, cîntărea o tonă, fiind voluminos şi greu de manevrat, în cantităţile în care-l cumpărase ea. Vînzătorul care dăduse anunţul la ziar era vizibil înfuriat de tocmeala îndîrjită pe care-o avusese, la telefon, cu soră-mea, aşa că nu se oferise să mă ajute să car materialul la maşină; nu-mi oferise nici măcar un sac de gunoi din plastic, dintre acelea negre. Asta nu m-a mirat – Medina rareori plătea preţul întreg. O văzusem încercînd să se tocmească pînă şi-n supermarketuri! În viziunea

ei, preţul de pe etichetă era doar un punct de pornire. Avea şi-un dar anume de-a face omul să se simtă vinovat că cerea un anume preţ.

Am intrat pe străduţele lăturalnice din Kensington. În lumina care se retrăgea treptat, toate arătau la fel – case şi blocuri masive, impunătoare, înşirate de-a lungul unor străduţe înguste, şerpuitoare.

Un bărbat înalt se apropie de mine cu paşi mari şi, ca întotdeauna în asemenea situaţii, inima mi-a tresărit uşor. A fost o reacţie de moment, un reflex pe care-l am de ani de zile. Probabil c-ar trebui să-l întreb pe unde s-o iau, dar pare a se grăbi, mergînd cu paşi lungi, şi nu vreau să-i stau în drum. Mă salută scurt printr-o mişcare a capului şi-mi zîmbeşte; salutul întunecat, cum zice Faye, geamăna Medinei – cel pe care persoanele de culoare şi-l adresează cînd se află într-o zonă cu populaţie predominant albă. I-am zîmbit şi eu în treacăt şi-am înclinat din cap, apoi el se îndepărtă. După o secundă, m-am oprit şi m-am întors să-l privesc. Se oprise şi el.

Era... era el.

— Tu... tu eşti, zise.

— Eu... eu sînt, i-am răspuns.

Făcu cîţiva paşi în direcţia mea şi, fără măcar să întrebe, îmi luă balotul de material din braţe.

— Mersi.

— Mersi? întrebă nedumerit.

— Că m-ai scutit de-o povară, îl lămuresc, arătînd spre material cu care-şi încărcase braţele.

— A, pentru puţin. Arăţi neschimbată.

— Hei, dar nu ţi-a trebuit mult, nu? În mai puţin de trei minute, ai şi început cu insultele.

— Ce insulte?

— Ai zis că-s neschimbată.

— Dar aşa e.

— Şi, la ultima noastră întîlnire, ai spus că nu mă placi. Am presupus că-i din pricină că aspectul meu nu-ţi pare teribil de atrăgător. Deci, dacă sînt neschimbată, asta înseamnă că arăt la fel de neatrăgător.

— Deduci prea multe lucruri pornind de la prea puţine premise. Şi vorbeşti prea mult.

— Da, dar doar în preajma ta. În general, sînt o persoană tăcută.

— Nu te cred.

— OK, ai tot dreptul, cred.

— Oricum ar fi, greşeşti. Te găsesc foarte atrăgătoare.

— *Acum*, poate, dar pe-atunci, nu.

— Ai prefera să te fi considerat atrăgătoare atunci, iar acum, nu? Mai ales fiindcă, dacă-mi amintesc corect, pe vremea aia jurasei să nu mai ieşi cu nimeni.

— Păi...

— Răspunde cu băgare de seamă, micuţo, căci un răspuns greşit ar putea să pună capăt acestui frumos flirt. Şi să ne compromită şansele de-a fi vreodată împreună.

— Atunci, fără presiuni.

— Există presiuni foarte mari. N-ai înţeles asta din ce-am zis adineauri?

— Am vrut să fiu sarcastică.

— Neah, nu cred.

— Eşti incorigibil.

— De cînd mă ştiu am vrut să fiu incorigibil. Deci, vrei să mergem să bem ceva? Sau ai jurat să stai departe de toţi bărbaţii, în vecii vecilor, amin?

— Am jurat. Dar, pentru tine, aş putea să fac o excepţie, avînd în vedere că eşti incorigibil şi aşa de încîntat de această trăsătură. Cînd te gîndeai să mergem?

— Nimic nu se compară cu prezentul.

— A, acum nu pot, trebuie să-i duc materialul ăsta surorii mele.

— Unde stă? I-l lăsăm şi poate mergem după aceea să bem ceva. Ar fi drăguţ să-mi cunosc viitoarea familie.

— Nu începe iar cu „părinţii mei te-ar adora". De fapt, soră-mea stă în Bethnal Green, nu departe de-aici.

— Bun. Deci, încotro te îndreptai? Staţia de metrou nu-i prin apropiere.

— A, da... M-am rătăcit. Rătăcesc pe-aici de-o grămadă de timp. Mi-am parcat maşina pe undeva, pe-aproape. Mă rog, aşa cred.

Zîmbeşte de parcă mi-ar lipsi o doagă, deşi asta pare să-i placă, apoi zice:

— Ce părere ai de planul meu: te ajut să-ţi găseşti maşina, mergem împreună la sora ta şi pe urmă, mergem să bem ceva?

— O să se facă tîrziu.

— Asta înseamnă „nu"?

— N-am rostit cuvîntul „nu". Nici n-am făcut vreo aluzie la el. Bănuiala mea e că, odată ajunşi acasă la soră-mea, o să începi cu: „Vai, e cam tîrziu să bem ceva, ce-ar fi să mergem la tine acasă?".

— Vrei să ştii care-i tragedia acestei situaţii?

— Da.

— Chestia asta nu mi-a trecut niciodată prin minte. *Chiar* aş vrea să-mi fi trecut, dar nu e cazul. Mi-am zis doar c-ar fi drăguţ să mergem undeva, împreună. Locuiesc şi muncesc un pic mai sus de Bethnal Green, aşa că mi-aş putea continua drumul, după ce terminăm, dar, la naiba, nu-mi vine să cred că nu mi-a trecut prin minte să încerc să-ţi intru în casă. Ai fi foarte bună de bărbat, ştiai?

— Vai, Ewan, spui lucruri aşa de frumoase.

— Mulţumesc, Serena. Deci, mergem?

Şi-a amintit cum mă cheamă. După toţi aceşti ani, şi-a amintit cum mă cheamă – un amănunt nu lipsit de şarm.

— Da, cred că da.

— Bine. Acum, pe ce stradă ţi-ai lăsat maşina?

— Nu mai ştiu.

— Nu mai ştii.

— Nu, memoria mea e cam înceţoşată, e greu să mă concentrez.

— Pe bune, e nemaipomenit! Ce baftă am. Majoritatea femeilor pe care le cunosc au memorie de elefant – nu uită niciodată, nici măcar micile indiscreţii. Dacă nu stai prea bine la capitolul ăsta, atunci sînt convins c-o să ne înţelegem de minune.

— Mda, nu paria pe asta, amice.

— Strada aia avea ceva mai deosebit? Orice.

— Nu-mi amintesc. Deşi, cred că s-ar putea să fi fost o casă albastră pe strada aia. Dar poate că doar am trecut pe lîngă o casă albastră. Nu, nu, sigur era una.

— O casă albastră. Bine. Ştiu exact unde ţi-ai lăsat maşina. Haide, vino cu mine.

Se întoarse în direcţia de unde tocmai venisem şi o porni cu paşi mari. L-am ajuns cu uşurinţă din urmă, şi m-am ţinut după el.

— Dacă nici nu locuieşti, nici nu lucrezi prin împrejurimi, ce cauţi aici? întreb, în timp ce dăm colţul pe unde tocmai trecusem ca să ajung pe strada asta.

— A, păi m-a întîlnit cu cineva, să mergem la un pahar. O fată. Prietenă c-o asistentă de la spital. Asistenta încearcă de mult timp să ne cupleze. Era convinsă c-o să ne înţelegem.

— Şi, nu v-aţi înţeles?

— Mă rog, aveam impresia că totul e OK, pînă s-a scuzat să meargă la budă. Nici măcar n-a luat-o în direcţia toaletelor. S-a dus ţintă în foaier, la un telefon public. Am rămas pe scaun şi-am urmărit ce face: vorbeşte cu cineva vreo cîteva minute, rîzînd şi glumind, apoi se întoarce şi se

așază la loc. Peste cinci minute, sună telefonul restaurantului și directorul vine să-i spună c-o caută cineva. Se duce la telefon, se întoarce și, foarte serioasă, zice: „S-a ivit o problemă, trebuie să plec". O întreb ce problemă și se uită speriată la mine, pentru că, se vede treaba, nu se aștepta să mă interesez de asta. Se mulțumește să ridice din umeri și zice, „Nu știu, o problemă", după care dispare. Lăsîndu-mă cu două porții pe jumătate mîncate, o sticlă de vin goală și nota de plată. Și, firește, lumea de la mesele din jur a auzit conversația și se uita la mine.

Mă bufnește rîsul. A trebuit să mă opresc în mijlocul drumului și să mă țin de burtă, așa de tare hohoteam.

— Rar am auzit o poveste mai haioasă, reușesc să îngaim, printre rîsete cu sughițuri. Cam cît de plictisitor poți fi?

— Da, la asta m-am tot gîndit și eu. Îi zisese amicei ei că sînt cel mai senzațional bărbat pe care l-a cunoscut vreodată. Acum, are o poveste oribilă de spus, cu mine în rolul partenerului plictisitor. Eu! O să le spună oamenilor că-s chipeș, dar neinteresant. Găsești că e corect?

Am început iar să mă zgudui de rîs.

— La drept vorbind, nici ea nu era cine știe ce amuzantă. Dar n-am lăsat-o cu ochii în soare, nu?

— Asta încă nu e partea cea mai nasoală, Ewan, îi zic rîzînd cu lacrimi, dar continuîndu-mi drumul.

— Nu? Ce poate fi mai nasol de atît?

— Cîndva, o să-ți auzi iarăși povestea, dar o să fie de un milion de ori mai nasoală, fiindcă-ți este povestită ție. Poveștile despre întîlnirile tale ratate – spuse de alții – se întorc întotdeauna să te bîntuie.

— A, minunat. Mersi de veste!

— Cu plăcere.

— Dar trebuie să-mi promiți c-o să-mi spui cînd devin plictisitor, OK? Nu mă lăsa baltă la masă. Spune-mi că te plictisesc.

— N-ai putea niciodată să mă plictisești.

— Mă bucur că gîndești așa, zise, chiar cînd intram pe o stradă unde am zărit-o pe MM (prescurtat de la Mașinuța Mea), o Micra albă.

După ce-am lăsat materialul la Medina, am băut ceva rapid, fiindcă Evan se grăbea să prindă trenul de Essex, să ajungă acasă.

— Apropo, Evan mă cheamă, zise, sărutîndu-mă ușor pe obraz. Evan, nu Ewan.

— Dar ți-am zis „Ewan" toată seara. De ce nu m-ai corectat?

— M-a mai părăsit o femeie în seara asta, doar nu era s-o dau în bară și cu a doua.

— OK, *Evan*, îmi cer scuze că ți-am reținut greșit numele. Dar m-am simțit extraordinar și nu ești cîtuși de puțin plictisitor.

— Mulțumesc, zise și-mi prinse bărbia în palmă, după care se aplecă spre mine și-mi sărută vîrful nasului. Ne vedem curînd.

— Da.

În seara aceea, întinsă în pat, am știut că lucrurile or să meargă bine între mine și Evan. Soarta ne readusese împreună. Și era un om blînd. Arătos, simpatic, amuzant, dar și blînd. Îl tachinasem, dar nu mă împunsese și el, ca să fim chit. Nu strigase la mine, nu se îmbufnase, nu mă intimidase. Cunoscuții îmi spuneau deseori că așa sînt bărbații – și surorile mele îmi spuseseră același lucru, dar nu mă convinseseră niciodată. Cum să mă convingă, cînd singurul bărbat pe care-l cunoșteam în felul ăsta nu era deloc așa? Nu era tolerant, nu era blînd și avea un simț al umorului extrem de limitat.

Evan nu semăna cu *el*. Chiar și atunci cînd i-am greșit numele, n-a părut să se supere. Făcea glume pe propria socoteală, pe socoteala mea – îmi părea cel mai blînd bărbat dintre cîți întîlnisem. De asta conștiința mea era neliniștită. Știa că aș

putea fi fericită c-un bărbat atît de bun, pe care Soarta mi-l scosese iarăşi în cale.

Alături de el, puteam să încep să-mi croiesc drumul spre lumină, ieşind din închisoarea în care stătusem pînă atunci.

Cît ţine drumul spre casă, Verity rămîne tăcută şi uşor agitată. Nu-şi dezlipeşte ochii de pe oglinda retrovizoare, se uită cînd la oglinda de la portieră, cînd pe geamul din spate, să fie sigură că nu mai e nici urmă de Poliţie prin preajmă. Ăsta-i necazul cu vîrsta: începi să vezi tot mai multe lucruri pentru care să te îngrijorezi. Dacă ar fi Conrad în maşină, în locul ei, ar fi zis că e mişto să te oprească Poliţia, şi nici prin cap nu i-ar fi trecut că aş putea sfîrşi în închisoare, pînă n-ar fi fost pus în faţa faptului împlinit. Şi chiar şi atunci, n-ar lua situaţia prea în serios, pînă nu i s-ar spune că n-o să mai dau pe acasă multă vreme. Verity, din nefericire, ştie ce înseamnă Poliţia şi e capabilă să descifreze nuanţele dintr-o conversaţie. De asta Evan şi cu mine ne certăm – de cele mai multe ori – în maşină, după ce copii s-au dus la culcare. Şi sarcasmul o afectează, fiindcă-şi dă seama că se întîmplă ceva rău.

De îndată ce ajungem acasă, îşi azvîrle adidaşii din picioare şi-i lasă care încotro, sub cuier, îşi smulge jacheta de blugi vişinie şi-o aruncă peste încălţări, după care-o ia la fugă pe scări. Se grăbeşte, probabil, să scrie în jurnal sau să plîngă, în orice caz să găsească un mod de-a se descărca de emoţiile negative. M-aş duce la ea, dacă n-aş avea senzaţia că i-aş face mai mult rău decît bine. Nu ştiu ce să-i spun ca s-o consolez după cele petrecute.

Con şi Evan sînt în bucătărie şi mănîncă îngheţată, aşezaţi la masa din mijloc.

— Nu-mi vine să cred că mănînci aşa ceva, îi zic, simţind cum mi se întoarce stomacul la vederea

bulgărilor albi care se topesc încet, în cornete. E practic zahăr cu niște untură.

— A, da, știu.

— Și nu-mi vine să cred că le dai voie copiilor să mănînce așa ceva.

Priveliștea, mai ales după evenimentele de mai devreme, îmi provoacă o senzație violentă de vomă.

— E cel mai bun lucru din lume, zice Evan, cu gura plină de mizerie din aia albă.

Tare aș vrea să-i dau peste mînă, să înhaț și cornetul din mîna băiatului nostru și să le arunc pe amîndouă la coș. Așa, să uite de înghețată.

— Mă duc să mă spăl pe mîini, spun și dau să ies din bucătărie.

— Stai așa. Unde e Verity?

— Sus.

Sperasem să-i dau vestea cu blîndețe, dar...

— V-ați certat? mă întreabă Evan, cu multă îngrijorare în glas, deși n-are ochi decît pentru cornetul de înghețată.

Cînd văd cum mustește și se topește, curgîndu-le pe mîini, îmi vine să vărs.

— Nu, dar e puțin supărată.

— De ce? Ce s-a întîmplat? Rochia pentru nuntă e oribilă?

— Nu... Pe drum spre casă, am... știi... am fost oprite de Poliție.

— *Ce*? tresare, desprinzîndu-și, în sfîrșit, atenția de la înghețată.

— Frateee..., zice și Con, cu ochii mari de uimire.

— Se pare că depășisem limita de viteză. Am depășit, dar n-am încetinit destul de repede. Mașina de Poliție a apărut ca din senin și ne-a tras pe dreapta. Iar Vee s-a supărat pentru că, zicea ea, ofițerul putea să mă ducă la secție sau să mă oblige să suflu în fiolă.

— *Tu*, care abia de ajungi la 50 km/h într-o zonă de 80km/h, tu ai mers cu viteză? Ei bine, e

demn de Cartea Recordurilor. Sărăcuța, probabil că e înspăimîntată. Mă duc să văd ce face.

Se ridică și vine spre mine, ținînd încă în mînă *chestia* aia.

— Uite, ține asta, zise, dîndu-mi-o cu forța.

Mă holbez la cornet: senzația pe care mi-o pricinuiește, mirosul dulce de vanilie din nări îmi întorc stomacul pe dos.

— Nu m-am spălat pe mîini. Va trebui s-o arunc la gunoi.

— Nici să nu-ți treacă prin minte, femeie! strigă el de lîngă scară. Con, preiei comanda – dacă încearcă s-o arunce, vii și mă chemi.

— OK, tati! îi strigă Con.

Stau să vomit din clipă-n clipă. O să acopăr înghețata cu fiere și omleta mîncată la prînz, și-apoi chiar că n-o să mai protesteze dacă o arunc.

— Ține! zic, întinzîndu-i-o copilului. Ai tu grijă de ea; eu trebuie neapărat să mă spăl pe mîini.

Mă reped la chiuvetă, dau drumul la apă caldă, la maximum, sperînd c-a mai rămas suficientă ca să-mi curăț palmele de chestia aia lipicioasă care s-a prelins pe ele, ca și de pata aproape invizibilă pe care mi-a lăsat-o pe piele.

— Cum e să ai cătușe la mîini, mami? se interesează Conrad, cu gura plină de înghețată.

Mă opresc o clipă, vrînd să-l întreb ce știe și cine i-a zis că, odinioară, am avut cătușe la mîini, dar realizez ce vrea să spună, de fapt.

— Nu mi-a pus cătușe, puiule, îi răspund, frecîndu-mi zdravăn mîinile.

— Aha. Cum e într-o mașină de Poliție?

E ca și cum ai fi îngropat de viu, și ești conștient că te duc într-un loc unde vei mai fi îngropat o dată.

— Nu m-am urcat în mașină.

— Aha. Măcar a vorbit prin stația aia a lui?

Cît timp am fost acolo, nu. Dar sînt gata să pun pariu că a mai povestit şi altora. Sînt gata să pariez că, după episodul ăsta, vor fi toţi cu ochii-n patru după maşina mea.

— Nu, scumpule. Dar staţia a bîzîit puţin.

— Aha.

Fiul meu de opt ani e dezămăgit, dezumflat de-a binelea. O clipă, a crezut că sînt o persoană fascinantă, c-o să le poată spune prietenilor povestea plictisitoarei lui mame, devenite brusc o eroină. Ei bine, nu sînt. Sînt o fiinţă banală şi mă mîndresc cu asta.

Încă mă mai lupt să-mi spăl îngheţata de pe mîini. Fizic, a dispărut, dar persistă în alte moduri, murdărindu-mi pielea aşa cum face sîngele, ascunzîndu-se în micile cute de la suprafaţă.

Deseori mă gîndesc că mîinile mele nu vor fi niciodată curate, că nu contează cît le spăl, vor arăta întotdeauna ca-n imaginea pe care-am surprins-o în magazinul cu rochii de mireasă : murdare şi pic-pic-picurînd de sîngele *lui*.

Serena

Octombrie 1985

Istoria e cea mai plictisitoare materie din lume. *Din toată lumea.*

N-are nici o legătură cu mine şi tare mi-aş dori să nu trebuiască să stau la ora asta.

— *Srrenna, Srrenna!* mă tot strigă, în şoaptă, Veronica Bell, care stă lîngă mine la ora de istorie.

Nici măcar nu-mi pronunţă corect numele.Voia să iau biletul pe care-l scrisese şi să i-l dau lui Liam Ruthers, care stătea în faţa mea. Eu nu voiam. N-aveam de gînd să mă implic în schemele prin care încerca să-i atragă atenţia lui Liam. Ştiam c-o să fiu prinsă şi-o să fiu pedepsită să rămîn după ore sau ceva. Văzusem cum o păţiseră şi alte fete, care încercaseră s-o ajute pe Veronica. Profu intercepta întotdeauna biletul, îl citea cu voce tare, să audă toată clasa, Veronica se prefăcea că nu ştie nimic şi binevoitoarea se alegea cu pedeapsa. Nu, n-o să păţesc şi eu la fel. Mai ales la ora asta. Veronicăi nici măcar nu-i plăcea de mine. Mă ignora aproape tot timpul sau mă insulta pe la spate, numindu-mă, de pildă, „nugoi", de la „gunoi", fiindcă, în opinia ei, aveam o frunte mare şi lucioasă, care cerea pur şi simplu să fie plesnită, în timp ce mi se striga în faţă „GUNOI". Dar nu avea curaj să încerce. Nu era sigură cum voi riposta. Turuia ca o moară stricată cînd nu eram de faţă, dar în prezenţa mea tăcea. Totuşi, voia s-o ajut să-l convingă pe Liam să iasă cu ea.

M-am uitat cu insistenţă la pagina de carte, surdă la şuierăturile Veronicăi. Îmi venea să casc de plictiseală. Uram şi sala de clasă. Era mai mică decît celelalte, ferestrele nu erau la fel de largi, iar Domnul nu le deschidea niciodată, aşa că eram toţi înghesuiţi, iar băieţii puteau. Se dăduseră cu aftershave-ul taţilor lor, chiar dacă majoritatea nu se rădeau. În plus, ţineau în vestiare cîte-un tub de parfum, ca să se mai dea între două cursuri. „Fetelor le place ca băieţii să miroasă plăcut", îmi explicase Medina, cînd o întrebasem de ce. Nici fetele nu erau mai breze, trăznind a Yardley sau Charlie, dar băieţii turnau pe ei tone de parfum şi mi se făcea mereu rău după ore.

— Domnişoară Gorringe, aţi fi bună să le explicaţi colegilor de ce oamenii îi numesc, uneori, pe poliţişti „Bobby"? mă întreabă noul prof de istorie, aşa, din senin.

Nu era ca ceilalţi profesori. Doar puţin mai în vîrstă decît noi, toate fetele susţineau că ar trebui să fie vedetă de film, pentru că era aşa de chipeş. La ora lui, duhoarea atingea cote maxime: fetele alergau la dulapuri să-şi mai dea cu spray, cele mai curajoase se machiau şi purtau bijuterii, deşi era interzis. O văzusem pînă şi pe Veronica trăgîndu-şi fusta mai sus, ca să-şi arate picioarele.

Nu-mi prea plăcea de el. Una-două, se lua de mine. Una-două mă întreba cîte ceva, de parcă n-ar mai fi putut reţine şi alte nume. Cînd avea vreo întrebare, mă numea pe mine.

— Pentru că Poliţia a fost înfiinţată de Sir Robert Peel. Iar „Bobby" e prescurtarea de la Robert.

— În ce an a înfiinţat Poliţia? întrebă Domnul.

— 1829, Domnule.

— Pentru ce mai este cunoscut Sir Robert Peel?

— A abolit Legea Cerealelor.

— Anul?

— 1846.

— *Te dai mare*, şuieră Veronica sonor şi cîţiva colegi, aflaţi mai aproape, rîseră.

Nu înţelegea. Eram obligată să citesc în plus, fiindcă Domnul se lua mereu de mine şi numai aşa mă puteam apăra de-o eventuală pedeapsă.

— Domnişoară Gorringe, aş dori să vă vorbesc după oră, zise Domnul.

Mi s-au înecat corăbiile. Dacă intram în bucluc, părinţii mei urmau să fie informaţi şi abia atunci ar fi început adevăratele necazuri.

— Dar, D...

— După oră, domnişoară Gorringe, insistă el.

— Norocul proastei, şuieră Veronica, stîrnind alte rîsete în jurul meu.

— Ce aţi spus, domnişoară Bell? Vreţi să mai primiţi o pedeapsă? Da? zise Domnul, cu mîna pîlnie la ureche. Vreţi asta cu disperare? Da? OK, dacă insistaţi atît, domnişoară Bell. Încă o vorbă dacă mai aud, o să mă asigur că veţi fi pedepsită o lună.

Toată lumea a rîs, iar cînd Domnul se întoarse la tablă, Veronica îmi trase un şut în scaun, sîsîind:

— Te aranjez eu.

— Mor de frică, i-am răspuns.

Nu crescuse cu două surori mai mari, ca mine, şi nu ştia să se apere. Eram tăcută, ruşinoasă, nu aveam mulţi prieteni, dar astea nu mă făceau o ţintă uşoară. Medina şi Faye mă „antrenaseră".

— Aşa şi trebuie, zise ea.

M-am întors, fără să-mi pese dacă mă vede Domnul, fiindcă oricum trebuia să rămîn după oră, şi i-am spus:

— Nu, Veronica, *tu* ar trebui să mori de frică.

Din iuţeala cu care şi-a plecat fruntea, cufundîndu-se în lectura paginii din faţa ei, mi-am dat seama că recepţionase mesajul.

Colegii mei au ieşit unul cîte unul, numai eu am rămas la locul meu, cu stomacul răsucindu-se

precum cuva unei maşini de spălat. Nu era corect. Nu greşisem cu nimic.

— O să trec direct la subiect, zise Domnul, aşezîndu-se pe marginea pupitrului din faţă. Eşti o fată deşteaptă, Serena. Dar te laşi uşor distrasă, şi nu-mi plac tinerii pe care-i frecventezi. Veronica Bell asta nu-i soi bun.

M-am hotărît să nu pomenesc de faptul că nu eram prietenă cu ea. N-avea nici un rost, profii văd numai ce le convine lor. De asta Veronica nu fusese niciodată prinsă trimiţînd bileţele. Nici unul nu văzuse că, deşi elevul care pasa bileţelul era de fiecare dată altul, toţi şedeau, fără excepţie, în spatele Veronicăi, în faţa ei sau alături.

— Iei numai 7 şi 6 la ora mea, cînd e limpede că ai cunoştinţele necesare ca să te descurci mult mai bine. Ai putea să fii o elevă de nota 10, Serena. Te-am tot testat în ultimele cîteva săptămîni. De asta-ţi pun mereu întrebări. Am vrut să verific dacă o să faci ce-am sperat că vei face, adică să te apuci să citeşti în plus, şi aşteptările nu mi-au fost înşelate. Nu-s mulţi elevii care ar proceda la fel. Eşti talentată şi vreau să ai rezultate mai bune.

— Cum, Domnule?

— Vreau să începi să iei istoria un pic mai în serios. E o materie minunată, dacă te străduieşti.

— OK, Domnule.

— Uite, ce-ar fi să facem nişte lecţii suplimentare, după ore, ca să-ţi dau ocazia să vezi singură cum e istoria? Şi-apoi, vedem ce se mai întîmplă. O să vorbesc cu directorul, îl anunţ că o să-ţi dau lecţii particulare, şi dacă te hotărăşti că-ţi place istoria, aş putea să te pregătesc pînă la examenele de anul viitor. Să te ajut să iei 10. Ce zici?

— OK, Domnule.

Oare aveam de ales? După ce va vorbi cu directorul, cel mai probabil că-i va suna pe-ai mei. Şi, odată ce-or să audă c-aş putea să iau zece la

examenele parţiale, voi fi obligată să iau lecţii particulare, fie că-mi place sau nu istoria.

— Ei, haide, Serena! Cu ceva mai mult entuziasm! O să fie distractiv. Crede-mă.

Ianuarie 1986

— Vreau să am grijă de tine pentru totdeauna, zise *el*, mîngîindu-mi obrazul cu degetul mare.

Nu prea ştiam ce să răspund. Nici un băiat nu-mi mai spusese asta vreodată, şi în nici un caz un bărbat, un profesor. Cel mai aproape fusesem cînd Tommy Marison mă înşfăcase în braţe şi-şi lipise buzele de ale mele, spunîndu-mi că trebuie să fiu prietena lui. (Medina şi Faye au avut ceea ce ele numeau „o mică discuţie amicală" cu el, în urma căreia nu m-a mai deranjat niciodată.) Domnul nu semăna deloc cu Tommy Marison, şi-mi plăcea să fiu în preajma lui. În cele trei luni care trecuseră, începuse să-mi placă ceva mai mult istoria, mulţumită lecţiilor particulare. Îmi plăcea să stau la orele lui şi să ascult cum explica istoria pe înţelesul meu. Cînd vorbea despre istorie, departe de ceilalţi elevi, nu-mi mai părea cea mai plictisitoare materie din lume, despre nişte oameni care muriseră de mult şi nu aveau nici o legătură cu viaţa mea. Eram doldora de poveşti extraordinare, pline de pericole şi speranţe, presărate cu intrigi şi trădări. Şi pline de dragoste. Exista întotdeauna factorul iubire. Ajunsese să-mi placă ora de istorie, dar *adoram* lecţiile particulare.

— E mai matur aşa, nu crezi? mă întrebase el.

Dar era prima dată cînd îmi spunea asemenea cuvinte sau mă atingea.

— O, Doamne, iartă-mă! zise şi sări în picioare. *Nu* ar fi trebuit să vorbesc aşa, şi nici să fac ce-am făcut. Nu ştiu ce m-a apucat.

Roşu la faţă şi tremurînd – de emoţie, cred – trecu în cealaltă parte a clasei.

— Îmi pare rău, zise. Îmi pare foarte, foarte rău. Nu știu ce mi-a venit.

Se împiedică de cîteva scaune, în drum spre tablă, luă buretele plin de cretă și se apucă să șteargă ce scrisese mai devreme.

— O să, o să... ăăă, vorbesc cu directorul. O să-ți găsesc alt profesor. O să explic că lucrurile nu merg bine.

Își drese glasul, mișcînd buretele de colo-colo, în același loc, deși literele subțiri și ascuțite se șterseseră de mult.

— Mă... ăăă, mă gîndeam oricum să plec la finalul semestrului, dar, după ce-o să le spui părinților și-o să afle școala, voi fi probabil solicitat să plec mai repede.

Se opri și se întoarse către mine.

— Vreau să știi că n-a fost vina ta. Eu sînt adultul și n-ar fi trebuit să încalc limitele în felul ăsta. Învinovățește-mă pe mine pentru greșeala asta, OK? Nu pe tine. Tu n-ai greșit cu nimic, OK?

Am dat din cap că da.

— Bravo, zise zîmbind. Acum, ar fi mai înțelept să pleci. Spune-le părinților tăi că-i voi înțelege perfect dacă vor cere să fiu demis.

Zîmbi încă o dată și se întoarse spre tablă.

— La revedere, Serena.

— La revedere, Domnule, am răspuns, hotărînd că trebuie să adopt din nou un ton politicos.

M-am ridicat lent, am început să-mi adun cărțile. Nu m-am grăbit, închizînd manualele pe rînd și așezîndu-le apoi în săculețul cafeniu. După ce-am terminat, mi-am pus rucsacul pe umăr. Nu se întorsese deloc. Stătea la tablă, ștergînd-o insistent cu buretele.

Cînd am ajuns la ușă, zise:

— O seară frumoasă, Serena.

— Mulțumesc, Domnule.

M-am dus pe jos pînă acasă, în loc să iau autobuzul şi, pe drum, îmi tot pipăiam obrazul. Atingerea lui fusese atît de blîndă şi de uşoară. Şi felul în care-mi spusese că vrea să aibă grijă de mine îmi făcea stomacul să tresară, de cîte ori îmi repetam cuvintele în minte. Voia să aibă grijă de mine. Asta înseamnă că sînt deosebită. Cineva credea că sînt altfel decît ceilalţi. Cineva inteligent şi matur, ca el, mă considera deosebită.

— Bună, Serena ! îmi strigă mami, din bucătărie, în vreme ce deschideam uşa de la intrare şi-mi lăsam de pe umăr geanta.

Mi-am scos puloverul de şcoală şi l-am atîrnat pe globul de la capătul balustradei, apoi am salutat-o şi eu, intrînd agale în bucătărie :

— Bună, mami.

Mama amesteca ceva pe aragaz, întreaga casă mirosind a roşii, a coada-boului, a ceapă şi-a vinete. Mi-am dat seama că nu-mi era foame. Îmi ghiorăise stomacul după ore, dar îmi pierise foamea cînd mă atinsese – acea unică atingere îmi făcuse foamea să dispară şi, în locul ei, lăsase... Nu puteam să descriu prea bine ce simţeam.

— Eşti bine ? mă întreabă mama, în timp ce-mi trag un scaun la masă şi mă aşez.

Am dat din cap că da. Eram mai mult decît bine.

— Cum a fost lecţia de istorie ?

— OK.

— Adică, o să iei 10 la examenele parţiale ?

Aud întrebarea asta după fiecare lecţie.

— Sper, zic, mîngîind tacîmurile şi farfuria din faţa mea. Dar trebui să continuu să studiez serios.

— Bine. Acum, du-te şi te schimbă, apoi apucă-te de teme pînă pregătesc cina.

— OK.

Am urcat scările, simţind c-aş putea să plutesc pînă sus şi, pe cînd mă schimbam, m-am întrebat

dacă Domnului i-ar plăcea blugii mei prespălaţi şi tricoul meu alb, larg? Dacă îi place să-mi strîng părul în coadă sau ar prefera să-l las liber? Dacă i-ar plăcea să-mi dau cu rimel şi cu ruj, ca celelalte fete de la şcoală? Nu m-am putut concentra să-mi fac temele, aşa că am dat drumul la radioul pe care-l „împrumutasem" din camera Medinei şi-a lui Faye, acum doi ani, cînd plecaseră la universitate. Se auzi vocea lui Sade, explicîndu-ne despre cel mai dulce tabu.

M-am întins în pat şi-am ascultat-o cîntînd, am ascultat versurile şi după ce s-a terminat cîntecul, mi-am petrecut restul serii scriindu-i numele de familie alături de al meu. Voiam cu disperare să fiu parte din viaţa lui pentru totdeauna.

poppy

— Astea sînt pentru tine, zice mama, împingînd ce ţinuse, de cîteva minute bune, în mînă, pe suprafaţa mesei de bucătărie din lemn.

A izbutit să stea la aceeaşi masă cu mine, mai mult de trei secunde. Nu şi-a făcut o cană de ceai, aşa c-am ştiut că n-o să stea, dar era un început. Chiar intrase în bucătărie, fără să iasă imediat. Putem folosi asta ca punct de plecare. Nu pot face nimic în privinţa tatei, care s-a închis în birou, aşa că, deocamdată, n-o să mă gîndesc la asta. Acum, mă uit lung la ce mi-a dat mama.

Chei.

Mi-a dat cinci chei, pe-un inel de metal. Chei. Vreme de douăzeci de ani, n-am auzit zgomot de chei decît întoarse în broaşte, şi nu le-am văzut decît atîrnînd de curele sau în mîinile gardienelor.

Le-am auzit, le-am văzut, dar nu le-am atins. Şi cu siguranţă n-au fost *ale mele*.

Cu grijă, de parc-ar fi vorba de un posibil animal turbat, gata să se repeadă la mine în orice secundă, întind mîna şi-mi trec degetele peste ele. Cînd văd că nu muşcă, le ridic, le ţin în palmă, reobişnuindu-mă cu răceala metalului şi delicioasele margini zimţate.

— Două sînt de la uşa din faţă, zice mama. Cele trei, mai mici, sînt de la lacătele gheretei de pe plajă a bunicii Morag. Ţi le-a lăsat ţie.

— Şi... chiar mi le dai?

— Desigur, Poppy. Asta a fost dorința ei. Ar fi *ilegal* să nu ți le dau.

Ce-ar fi să zici, „Nu toți sîntem criminali, ca tine și să isprăvim odată?" îi zic în gînd. Mă uit fix la chei. Doamne, nu numai că am chei, dar am și-o proprietate.

Bunica Morag crezuse întotdeauna că „sistemului" îi va veni mintea la cap și va vedea adevărul, va înțelege că sînt nevinovată și-mi va da drumul. Astfel, îmi lăsase prin testament ghereta numărul 492.

Ochii mamei mă urmăresc cu mare atenție, deși nu știu ce reacție se așteaptă să am.

— Taică-tău a vopsit-o de două ori pe an, a schimbat încuietorile și se mai duce pe-acolo să verifice, zice, în vreme ce eu continuu să mîngîi cheile. A păstrat-o în stare bună, pentru tine.

— Binecuvîntată fie bunica Morag. Dumnezeu s-o binecuvînteze.

Mami zîmbește. E limpede că mintea-i e umbrită de un gînd trist, melancolic și, brusc, realizez ce greu și chinuitor trebuie să-i fi fost să trăiască fără mama ei în toți acești ani.

— Ți-e dor de ea? o întreb.

— În fiece zi. Cred că iei de bun faptul că oamenii sînt lîngă tine, la fel și timpul pe care-l aveți, fiindcă uiți să spui lucrurile pe care vrei să le spui, pînă cînd devine prea tîrziu. Mi-e dor de inteligența ei, de ochiul ei ager. Îmi lipsește faptul că era întotdeauna morocănoasă cînd era frig și umezeală, îmi lipsește proteza din paharul de lîngă pat. Îmi lipsește...

Mama se trezește din reverie și, clipind rapid, realizează că vorbește cu mine.

— Dar te obișnuiești să trăiești fără ei, nu? Dacă nu reușești, ești terminat. Trebuie să găsești o cale de-a ți-i scoate din minte și de-a continua.

— Cum zici tu, răspund şi-mi trec degetele de-a lungul marginii zimţate a cheilor – mai că-mi vine să le bag în gură, să simt gustul libertăţii.

— Ei bine, ghereta e de-acum responsabilitatea ta, îmi spune pe-un ton rău prevestitor.

— N-ai putea să spui asta într-un mod mai puţin ameninţător? Vorbeşti ca Marele Amor, la o săpuneală zdravănă.

La auzul limbajului pe care-l folosesc, buzele i se subţiază şi o roşeaţă i se urcă dinspre gît spre obraji.

— Ce este Marele Amor? întreabă ea tăios.

— Directorul, directorul principal. Rimează – „Amor" cu „Director".

Strînge şi mai tare buzele, culoarea din obraji, de regulă un rozaliu-închis, bate spre roşu aprins. E limpede că nu-i place să fie comparată cu cineva de la închisoare.

— Tot ce vreau e să nu trădezi amintirea bunicii tale, lăsînd căbănuţa de pe plajă să cadă în ruină. Şi să nu iroseşti munca tatălui tău. Buni a crezut în tine pînă-n ultima clipă. Nu-i necinsti amintirea.

— Şi tu gîndeşti c-a fost o fraieră să creadă în mine, nu? spun, în ciuda hotărîrii de acum trei secunde c-o să tac din gură.

— Doar nechibzuită.

Mama mea mă crede capabilă de crimă. E incredibil. Sînt nevinovată. Aş vrea din suflet să creadă şi ei asta. Că n-am comis eu crima. Cum aş fi putut face aşa ceva?

L-am iubit. Pînă-n ultima clipă. L-am iubit chiar şi atunci cînd mi-a fost frică de el, cînd s-a purtat de parcă mă ura.

— Mulţumesc pentru chei. O să dau pe-acolo în următoarele săptămîni. Bunica Morag o să fie mîndră de mine.

Tăcerea ei spune totul.

— N-ai reușit asta nici dacă ți-ai propune, zice, în drum spre ușă.

— O să-ți dovedesc că sînt nevinovată, îi promit, chiar dacă a fugit să se ascundă la etaj. Știi cum? O s-o găsesc pe Serena Gorringe și-o s-o oblig să-și mărturisească vina. O s-o oblig să recunoască deschis că, după accident, s-a întors și l-a ucis.

Selena

— Pot să le zic copiiilor că poliţistul ţi-a pus cătuşe la mîini? mă întreabă Conrad luni dimineaţă, în drum spre şcoală.

Tot weekendul mi-a pus întrebări despre incident, a întrebat-o şi pe Vee, doar ca să se asigure şi să se răs-asigure că nu uitasem că poliţaiul chiar mi-a pus cătuşe. Pentru mine, elementul de noutate a dispărut curînd, ca şi pentru Vee, dar pentru cei doi care nu fuseseră de faţă a devenit o sursă de infinit amuzament.

— Nu, dragule, fiindcă nu-i adevărat.

— Dar n-o să ştie nimeni! protestează el. Te rog, mami! O să le spun adevărul mai tîrziu, dar pot să zic povestea asta măcar puţin?

— Con, ştii care-i diferenţa între minciună şi adevăr, şi ştii ce e bine să alegi, nu?

„Da' tu ştii, ipocrito?" mă întreabă conştiinţa.

— Daaa! răspunde Con.

— Ei, pe care?

„Ipocrito, ipocrito, ipocrito."

Ştiu că-şi scoate buza de jos în afară, în semn de indignare.

— Adevărul.

— Să spui întotdeauna adevărul. Fiindcă eşti un băieţel cuminte.

— *Asta înseamnă că tu eşti o fetiţă rea?*

— OK, mami.

— Oricum, e mai bine să spui adevărul, intervine Vee, care se presupune că e pierdută într-o

altă lume, ascultînd la iPod și citind o carte de Judy Blume. Poți să povestești la toată lumea că mama ta a condus cu viteză, apoi că totul s-a transformat într-o cursă de urmărire cu Poliția. Pentru că, de fapt, asta s-a și întîmplat.

— O! Mersi, Vee! zice Conrad.

— Mda, mersi, Vee, zic și eu, printre dinți. Mulțumesc foarte mult.

Lui Conrad i se face, ca de-obicei, o primire triumfală cînd îl conduc către porțile școlii. Îl conduc în fiecare dimineață. Indiferent cît de mult am întîrziat sau cît de hărțuită sînt, îl conduc pînă la poartă, mă las pe un genunchi, îl îmbrățișez și-l sărut și-i spun că-l iubesc, apoi îi mai dau un pupic, pe frunte. Sînt conștientă că se apropie ziua în care nu-și va mai arunca brațele de gîtul meu, zicînd „Te iubesc, mami", înainte s-o ia la goană să li se alăture prietenilor, care și-au părăsit joaca și stau pe lîngă porți, așteptîndu-l. S-a declanșat numărătoarea inversă pînă la ziua în care simplul gest de a-l conduce la poartă o să-l facă să intre în pămînt de rușine, așa că profit acum, cît încă mai pot, cît încă nu-i pasă că prietenii îl privesc cînd îmi spune mă iubește, în fiecare dimineață. Mă agăț de copilașul meu, îi port cuvintele și atingerea ca pe niște talismane fermecate, așa cum și sînt.

Ca de fiecare dată, mă îndepărtez de Con, simțindu-mă ca în prima lui zi la grădiniță – adică, pe punctul de-a reintra val-vîrtej pe poartă, de a-l înșfăca și-a o lua la goană, strigînd peste umăr:

— Scuze, e o greșeală, n-ar trebui să fie încă la grădiniță. Nu sînt pregătită.

Cînd mă întorc la mașină, Vee e tot conectată la lumea ei muzicală. Și-a pus picioarele pe bord, a abandonat cartea cu fața-n jos pe scaunul meu și-acum cîntă cu ochii închiși și capul dat pe spate. Stau lîngă portiera din dreptul locului șoferului

şi-o urmăresc, îi urmăresc linia gîtului, care se contractă şi se relaxează în timp ce fredonează, îi privesc buzele, care fac minuni cu sunetele pe care le scoate. Deşi e imaginea mea fidelă la aceeaşi vîrstă, are ceva frapant, ceva ce mie-mi lipsea. Iar acum, pierdută în universul ei, în siguranţă, la adăpost de lumea din afară, e şi mai radioasă. De-a dreptul frumoasă. Dar e de aşteptat să cred asta, doar sînt mama ei.

De îndată ce deschid portiera, îşi iese din starea asta – îşi coboară picioarele, înşfacă romanul şi-şi fixează centura de siguranţă, parcă episodul nici nu s-ar fi întîmplat.

— Ştii, ar trebui să-l laşi la poartă şi atît, îmi spune cînd pornesc maşina. Nu-i ca şi cînd n-ar avea prieteni care să stea cu el pînă sună de intrare.

— Ştiu, zic eu veselă.

— Prea îl cocoloşeşti tot timpul.

— Ştiu.

Parcurgînd străzile care duc spre şcoala ei, sînt pe punctul s-o întreb dacă buna dispoziţie semipermanentă şi de dată recentă, ca şi cîntatul din zori şi pînă-n seară au ceva de-a face cu băieţii. Ochii îmi alunecă într-o parte şi mă întreb dacă e sau nu o idee bună.

Ridică mîna să-şi scarpine lobul urechii, concentrîndu-se intens asupra cărţii. Nu, chiar nu e momentul. Chestia asta trebuie făcută acasă – acolo n-are unde să fugă şi nici vreo scuză să dispară fără să răspundă la întrebare.

Nu opresc motorul, cît îi ia lui Verity să coboare.

— O zi bună! îi urez.

— La fel şi ţie!

Spre deosebire de Conrad, pe ea n-o aşteaptă un grup masiv. Verity, ca şi mine la vîrsta ei, are un număr limitat de prieteni şi asta nu pare s-o deranjeze. Chiar dacă n-am voie s-o conduc pînă la poartă, aştept întotdeauna şi o urmăresc cu

privirea pînă trece dincolo de ea, ţinîndu-mi respiraţia şi rugîndu-mă să fie cineva acolo care să stea cu ea, cu care să vorbească pînă sună de intrare. Zephie, una dintre prietenele ei, se apropie şi respir uşurată. E OK, e în siguranţă, n-o să fie singură, n-o să fie o ţintă uşoară pentru bătăuşi şi alţi din ăştia. N-o să conduc pînă la muncă şi n-o să-mi petrec restul dimineţii făcîndu-mi griji în legătură cu ce s-a întîmplat după ce-am plecat. Şi-a lăsat iPod-ul şi cartea pe scaun, iar eu mă întind să le iau şi să le aşez, ca-ntotdeauna, în torpedou.

Cînd eram de doisprezece ani, devoram orice carte de Judy Blume pe care izbuteam să pun mîna. Lui Vee nici prin cap nu i-a trecut să mă întrebe dacă le-am citit – în mintea ei, nu-s chiar aşa de *cool*. Întorc volumul ca să văd prima copertă, să văd pe care, dintre multele, îl citeşte. *Forever*. Mă uit lung la carte, interzicîndu-mi să mă panichez. N-o să mă panichez pînă n-o să apară un motiv serios. Pun cartea în torpedou, alături de iPod-ul argintiu, îmi potrivesc centura de siguranţă, îmi aranjez ochelarii de condus şi pornesc spre serviciu.

Şi ce dacă fiică-mea citeşte o carte despre iubirea adolescentină şi sex? Practic, asta nu înseamnă nimic. Am citit şi eu cartea, am citit multe alte cărţi.

„Da, şi uite ce bine ai ajuns", mă admonestează conştiinţa.

O să fie totul bine. O să discutăm despre „relaţii" şi o să fie totul bine.

„Sigur c-o să fie. Fiindcă istoria nu se repetă niciodată, nu?"

Conduc cu inima în gît, străduindu-mă să-mi alung din minte gîndul că, atunci cînd răul îţi bate la uşă, rareori îşi arată adevărata hidoşenie.

Serena

Februarie 1986

Nu înțelegeam de ce *el* nu mă mai place.

De la acea primă atingere, din clasă, nu s-a mai apropiat de mine. Îmi mai dădea lecții particulare de două ori pe săptămînă, după terminarea cursurilor, dar rămînea întotdeauna de cealaltă parte a biroului și nici măcar nu se uita la mine prea mult, necum altceva.

Credeam că-i place de mine. Credeam că însemn mai mult pentru el. Felul în care-mi vorbea, felul în care mă privea, de parcă aș fi fost o femeie în toată firea, egala lui, mă făceau *să mă simt* deosebită. În ultima vreme, însă, se purtase ca și cînd eram o elevă oarecare. Trebuia să-l strig, din nou, pe numele de familie, să ascult sau să mă prefac că ascult, și trebuia să stau lîngă el, cu amintirea mîinii care-mi atinsese obrazul, știind că asta nu se va mai întîmpla niciodată. Pentru că nu-i mai plăcea de mine. Nu înțelegeam unde greșisem, ce se schimbase.

Fiece zi de școală începea c-o senzație de rău, căci mă întrebam dacă avea să-mi arate, sau nu, că mă place. Acasă, stăteam întinsă în pat, uitîndu-mă fix la scrisul lui pe caietul de exerciții, întrebîndu-mă dacă-mi scrisese vreodată numele de nenumărate ori, așa cum i-l scrisesem eu. Era și mai sever la notare. Înainte, luam numai 9 și minus 10. Acum, cea mai mare notă era un minus 9. Scria „Se poate și mai bine" sub fiecare notă și-n timpul

meditaţiilor îmi citea eseurile şi-mi explica unde greşisem. Nimic altceva în afară de lecţii.

— Cum poţi să-i atragi atenţia unui băiat? am întrebat-o pe Medina la telefon, în a treia săptămînă în care nu fusesem „decît" eleva lui.

Stăteam ghemuită pe a patra treaptă a scării acoperite c-un covor cu model, ochii fiindu-mi aţintiţi spre uşa de la camera de zi. Şopteam în receptor, pentru că nu voiam ca mami şi tati să mă audă – n-ar fi fost prea încîntaţi să ştie că mă gîndesc la băieţi, necum la...

— Asta depinde de ce anume vrei să observe la tine, îmi răspunse ea sfioasă.

Acum era la universitate, la Oxford, şi eram sigură că se ţineau după ea tot soiul de bărbaţi. Avusese de unde alege şi cînd era la şcoală – băieţii se întreceau să-i atragă privirea, îi aduceau cadouri, îi scriau poezii *oribile*, se ofereau s-o ducă acasă cu maşina. Era un adevărat magnet, spre deosebire de Faye, chiar dacă erau practic identice. Dacă mă interesa modul în care operează catalizatorii, Faye era persoana potrivită să-mi explice; dacă voiam să ştiu cum gîndesc băieţii, la Medina trebuia să merg.

— Vreau să-l fac să mă placă, i-am şoptit.

— Nu cred că-mi place perspectiva asta. Ai de dat nişte examene curînd, şi eşti surioara mea – ar trebui să te joci cu păpuşile şi să vorbeşti peltic. Eşti mai tocilară decît Fez, n-ar trebui să te intereseze băieţii.

— Te rog, Mez. Vreau neapărat să ştiu cum să-l fac să mă placă.

— Cine e?

— Cineva de la şcoală.

— Hmm, cineva de la şcoală...

— Deci? Cum să-l fac să mă bage în seamă?

— Esenţial este, Sez, – şi asta e de ţinut minte – nu să-l faci să te placă, ci dacă ţie-ţi place de el.

— Dar știu sigur că-mi place de el! am strigat cît puteam de discret.

— Nu, adică... Uite, o să cunoști o mulțime de băieți care or să-ți placă și cărora n-o să le placă de tine. E firesc. Nu că mi s-ar fi întîmplat mie vreodată, dar să trecem peste. Trebuie să fii extrem de atentă să nu încerci să te schimbi ca să placi cuiva. Dacă persoana merită atenția ta, atunci va observa cu siguranță că ești o fată minunată, fără să te faci luntre și punte s-o demonstrezi.

— Dar credeam că mă place. Era așa de afectuos cu mine, iar acum e doar drăguț.

— Păi, dacă încă se mai poartă drăguț cu tine, care-i problema?

— Înainte, era drăguț *drăguț*, acum e doar drăguț.

— Mă apucă durerea de cap cu tine. Sînt fată și-ar trebui să fiu în stare să urmăresc raționamente complexe, inclusiv raționamentele *tale*, dar pur și simplu nu pot.

— Uite, spune-mi cum să procedez și n-o să-ți mai dau dureri de cap. Să mă machiez?

— Mda, dar nu exagerat. De fapt, doar foarte puțin. Nu, nu te machia deloc. Ești foarte frumoasă așa cum ești. În plus, tare mi-ar plăcea să văd cum o să ascunzi fardurile de mami și tati.

— O să mă machiez la școală, la toaletă, și-o să mă spăl înainte să mă întorc acasă.

— Bleah! Tare mi-e nesuferit c-ai învățat chestiile astea de la mine.

— Dar o fustă scurtă?

— Nu! aproape că zbieră ea. Ține-te departe de ele! Și de-un decolteu prea generos. O să-i sugerezi că vrei ceva mai mult decît... mă rog, ceva mai mult de atît. Ești încă tînără, nu ești pregătită pentru mai mult. Și nici prin minte să nu-ți treacă să-ți personalizezi uniforma. Mami și tati or să se cațere pe pereți. Nici măcar eu n-am îndrăznit.

— Nu mi-ai zis nimic! m-am plîns eu.

— Asta fiindcă eşti deja perfectă. Nu te mai grăbi, toate la vremea lor. Sez, pe bune, eşti perfectă. Iar dacă el nu vede asta, atunci nu merită osteneala. Îţi promit c-o să apară cineva mult mai bun, în viitor.

Se întîmpla foarte rar să nu iau în seamă sfatul surorilor mele mai mari. Ne-om mai certa noi uneori, le mai „împrumut" hainele fără să cer voie, dar nu le-am ieşit niciodată din cuvînt. În cazul ăsta, Mez greşea fundamental: tipul chiar merita, iar pentru mine nu exista nimeni altcineva. Şi nici n-avea să existe.

Februarie 1986

Am început să mă dau cu luciu de buze. Mai mult de atît nu-mi permiteam. Nu primeam bani de buzunar, şi-ar fi trebuit să economisesc drastic din banii de prînz şi de bilete de autobuz, ca să-mi cumpăr farduri, aşa c-am scormonit prin camera gemenelor, unde-am descoperit nişte *gloss* şi rimel. Rimelul se uscase, iar periuţa era înţepenită într-o mîzgă neagră tare ca betonul, aşa c-am fost nevoită să-l arunc, dar luciul de buze era nou-nouţ şi doar puţin colorat, aşa că mami şi tati nici n-au observat. Nici *el*, de altfel.

Mi s-a părut că privirea lui a zăbovit o clipă asupra gurii mele, dar, nu, a fost doar o închipuire. Totul era o iluzie, o prostie, de vreme ce el era profesor, iar eu, o elevă. N-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Mai ales cu cineva ca mine. Poate cu Mary Lachmere, fiindcă era frumoasă şi foarte îndrăgită, şi fusese certată de atîtea ori că-şi scurtase uniforma, încît nu-i mai păsa. Purta chiar şi bijuterii – cercei şi inele – pe care le afişa de îndată ce se isprăveau orele de pedeapsă primite fiindcă fusese prinsă cu ele. Pur şi simplu nu dădea doi bani pe nimic. Era genul de fată care i-ar fi plăcut,

dacă s-ar fi decis vreodată să se încurce c-o elevă. Eu, nu. Chiar eram mai tocilară decît Faye. De asta mami şi tati ţineau aşa de mult la orele de pregătire suplimentară – la orice mi-ar fi adus note maxime la examenele parţiale, pe materii. I-ar fi putut plăcea şi de De-De O'Brien. Era foarte frumoasă, dar şi foarte grijulie cu nurii ei, iar familia era plină de bani, aşa că, dacă s-ar fi căsătorit, s-ar fi mutat, probabil, într-o casă cumpărată de părinţii ei.

— Cine? întrebă Domnul.

M-am holbat la el, întrebîndu-mă la ce se referea.

— Cine, dacă s-ar căsători, s-ar muta într-o casă cumpărată de părinţii ei?

O, nu. Iar am comis-o. Mi-am rostit gîndurile cu voce tare. *În faţa* persoanei care făcea obiectul acestor gînduri. În faţa *lui*. Speriată, m-am holbat la el cu ochii mari. Habar n-aveam ce să răspund. Nu intenţionam să spun adevărul, dar nici nu-mi place să mint. Nici măcar ca să mă salvez dintr-o situaţie extraordinar de jenantă.

— Nu te concentrezi deloc asupra materiei, corect? mă întrebă cu blîndeţe.

M-am uitat fix la manualul deschis dinaintea mea, ruşinată că fusesem prinsă.

— O, Doamne, uite cît s-a făcut ceasul! exclamă el dintr-odată. Nici nu mă mir că nu te mai concentrezi. A trecut de mult de ora la care trebuia să fii acasă. Părinţii tăi o să-mi pună pielea pe băţ! Hai, strînge-ţi cărţile şi te duc eu acasă. Să nu spui nimănui, fiindcă nu e voie, dar, dacă nu mă asigur c-ai ajuns repede şi-n siguranţă, o să dau de belele şi mai mari.

Inima începu să-mi bată cu putere în piept, cu forţa unui ciocan care încearcă să bată cuie într-o suprafaţă de metal. O să merg cu maşina lui. *Singură*. O să mă poată săruta, fără să ne vadă nimeni. Ştiam că n-o s-o facă, dar ar fi putut. Dacă voia.

Am traversat împreună parcarea întunecată, păşind unul lîngă celălalt, el ducîndu-mi cărţile şi geanta. Mi-a deschis chiar şi portiera. În maşină, pe drum spre casă, m-am prefăcut... M-am tot prefăcut că eram un cuplu, că el mă ducea acasă după ce văzusem un film, că mergeam la el acasă, unde urma să mă sărute şi *tot restul*. Uram să recunosc asta, dar nu prea ştiam ce înseamnă „tot restul". Ni se predaseră nişte ore de educaţie sexuală, cînd aveam vreo treisprezece ani, dar nu mai ştiam pe unde vin elementele din schemele alea. Imaginea în secţiune a chestiei bărbatului arăta ciudat, nu mi-o puteam închipui ca pe un întreg. Iar pozele cu părţile femeieşti erau la fel de bizare, cu sau fără chestia bărbatului în ele. Nu-mi dădeam seama cum se leagă lucrurile.

Trebuie mai întîi să-ţi ceară voie? E obligatoriu să stai întinsă de fiecare dată? Ce se întîmplă cu restul corpului, cînd sînteţi uniţi acolo jos? Lucrurile astea se discută cu prietenele, dar, de cînd începusem orele particulare, nu-mi mai rămăseseră prea multe. Ele se duceau acasă împreună, făceau diverse chestii pe drum şi le discutau a doua zi, în pauze sau la prînz, şi, fiindcă nu fusesem cu ele seara, habar n-aveam despre ce vorbeau. Mă mai suna Elouise, dar nu puteam să vorbesc la telefon pînă nu-mi terminam tema şi după cină, moment în care se făcea deja ora la care lua ea cina, iar părinţii noştri decretau că-i prea tîrziu pentru telefoane. Astfel, încet-încet, mi-am pierdut toate prietenele. Stăteam împreună în pauze şi la masă, dar nu mai eram de-a lor. Cu siguranţă nu într-atît încît să pun întrebări despre *asta*!

— Ţine minte, rămîne secretul nostru, zise Domnul, lăsîndu-mă la capătul străzii. O să stau aici pînă mă asigur c-ai intrat cu bine în casă, dar să nu spui nimănui c-ai fost singură cu mine în maşină.

— OK, Domnule.

Se întinse şi-mi mîngîie obrazul.

— Eşti o fată cuminte. Foarte cuminte.

Cît a durat masa, mi-am tot atins obrazul, amintindu-mi delicateţea atingerii lui, felul în care nu-şi dezlipise privirea de pe buzele mele date cu *gloss*, felul în care ochii lui păreau a scînteia cînd se uita la mine. Aveam numai cincisprezece ani, dar ştiam, fără umbră de îndoială, că era vorba de dragoste.

Martie 1986

Domnul îşi ridică picioarele pe birou, uitîndu-se lung pe fereastra clasei. Arăta îngrijorat şi concentrat. Mi se strînse stomacul – aflase oare cineva? Mă văzuse cineva în maşina lui? Dădusem de belea?

— Bună, Serena, mă salută el cu voce scăzută, cînd mă auzi trăgînd un scaun.

— Bună ziua, Domnule.

Nu voiam să aud că eram obligaţi să întrerupem lecţiile sau că trebuia să părăsească şcoala, fiindcă fuseserăm descoperiţi.

— Scuze, zise, coborîndu-şi picioarele de pe masă şi ridicîndu-se încet. Nu mă simt prea bine azi. Am primit o veste proastă.

Părea să sufere cumplit şi mă durea sufletul pentru el. Sufeream odată cu el.

— Fosta mea soţie, Marlene, trebuia să-i permită fiului nostru să vină să mă viziteze, în weekend. L-a luat cu ea, în zona Midlands, ca să nu-l mai pot vedea regulat. A minţit, a minţit şi la tribunal, a spus nişte lucruri oribile despre mine şi judecătorul a crezut-o, aşa că nu-l mai pot vedea decît cînd vrea ea. Acum, băiatul trebuia să vină şi să stea tot weekendul, dar ea m-a sunat la şcoală, mai devreme, să-mi spună că s-a răzgîndit. Am planificat o grămadă de chestii şi ea..., zise, copleşit fizic de situaţie. Iartă-mă, nu vreau să te împovărez cu asta. E OK dacă amînăm lecţia?

Am dat din cap că da. Fosta lui nevastă părea o scorpie. O femeie oribilă. Cum de-o lăsa inima să-i facă una ca asta? Nu merita așa ceva. Vorbea mereu de fiul lui, despre ce mai făcuse, despre cît îi lipsea. Nu mi-am dat seama că femeia asta îi pricinuia atîta suferință.

— Haide, ia-ți cărțile. Te duc cu mașina pînă acasă.

În parcare, nu porni motorul imediat. După o vreme, zise pe un ton scăzut:

— Nu vreau să fiu singur acum. După ce te duc acasă, o să fiu singur pînă luni.

Luni. Două zile încheiate. Chiar mai mult, dacă puneam la socoteală și după-amiaza asta. Iar el nu voia să stea singur. Nici eu nu voiam să stau fără el atîtea ore, care-mi vor părea săptămîni.

— Pot să vin la dumneavoastră acasă, Domnule, dacă vreți. Putem să ținem ora acolo, nu? Așa, n-o să mai fiți singur.

El scutură din cap cu tristețe.

— Nu ți-aș cere asta, Serena. Părinții tăi n-ar fi prea încîntați să afle. Iar școala m-ar concedia.

— N-o să le spunem. N-o să spun nimănui. Nici măcar surorii mele, Medina. Și ei îi spun totul. Despre asta, însă, n-o să-i suflu o vorbă.

Vorbeam precipitat, încercînd să-l fac să înțeleagă că știam care erau riscurile.

— Nu i-am spus că mă duceți cu mașina acasă, în fiecare zi. N-am spus nimănui. Și n-o să spun nimănui nici despre asta.

Se gîndi îndelung, se uită afară prin geamul parbrizului, încruntîndu-se și cu buzele strînse.

— Doar dacă ești sigură, Serena. Doar dacă ești absolut sigură. Și dacă ești convinsă că poți să ții un secret.

— Da, pot. Vă promit.

— OK, ar fi minunat să vii pe la mine. Să-mi ții de urît o vreme. O să mai studiem puțin la istorie, desigur, dar o să fie frumos să te știu acolo.

Se întinse şi-mi mîngîie obrazul. Am simţit cum mi se înfioară şira spinării. „Sper c-o să mă mai mîngîie", mi-am zis în gînd, în timp ce pornea motorul. „Sper să-mi mîngîie obrazul iarăşi şi iarăşi..."

Martie 1986

Miercuri, m-a sărutat.

Se aplecă spre mine, care şedeam în partea dreaptă a mesei de bucătărie, şi-şi lipi uşor buzele de ale mele. Ca să mă felicite că izbutisem să înţeleg şi să explic o teorie complicată. A fost un sărut scurt, dar mi-a tăiat respiraţia. M-am tot gîndit la el cît a durat lecţia, deşi el se purta ca şi cînd n-ar fi făcut nimic extraordinar. Am continuat să mă gîndesc şi pe drumul spre casă, şi în pat, în seara aceea, şi pe drum spre şcoală, dimineaţă.

Marţea următoare, m-a sărutat mai lung ca niciodată. Pe zi ce trecea, sărutările de „felicitare" erau tot mai lungi, dar el se purta în continuare de parcă nu s-ar fi schimbat nimic. Însă marţi, de îndată ce-am intrat în casă, închise uşa, îmi luă geanta de pe umăr şi-o lăsă să cadă pe podea. Apoi, mă cuprinse în braţe, se uită lung în ochii mei cîteva secunde, după care se aplecă şi mă sărută. Limba i se mişcă încet prin gura mea, dar cum nu mă aşteptasem la asta, m-am încordat. Se trase înapoi.

— Linişteşte-te, OK? N-o să-ţi fac nici un rău. Linişteşte-te, o să-ţi arăt ce să faci.

A doua oară a fost chiar bine.

În vinerea următoare, mă duse la etaj, după ce mă sărutase la intrare, şi-am aflat răspunsul la întrebările despre „tot restul". La final, mă sărută uşor pe buze şi-mi mărturisi cît îşi dorise să se întîmple asta.

— Sper că-ţi dai seama cît de mult ţin la tine. Ce-am făcut adineauri înseamnă foarte mult.

Adormi, iar eu rămăsei întinsă lîngă el, complet nemişcată. „Oare aşa se simte o femeie adevărată?"

m-am întrebat. Nu avusesem sentimentul ăsta cînd îmi crescuseră sînii şi-mi venise ciclul ; atunci, m-am simţit doar altfel, mă durea. Şi acum mă simţeam oarecum similar : mă duruse cam în acelaşi locuri şi mă simţeam iarăşi altfel. „Poate că asta înseamnă să fii femeie : să te simţi altfel." Cum însă nu puteam să povestesc nimănui ce se întîmplase, nu mă puteam asigura că într-adevăr aşa e. Devenisem femeie fiindcă *o făcusem* ? Pentru că atinsesem organul unui bărbat ? Sau asta era cu totul altceva ? Aşa trebuie să fi fost, fiindcă, deşi *o făcusem*, dacă ar fi trebuit să duc viaţa mamei mele, viaţa unei femei adulte, n-aş fi ştiu cum.

Am rămas în continuare nemişcată, străduindu-mă să nu-l deranjez. Nu eram prea sigură că-mi plăcuse. Nici că voiam să mai fac asta vreodată.

Deschise ochii, se uită la ceas şi gemu.

— E şase. Ar fi mai bine să te duc acasă, înainte să se îngrijoreze părinţii tăi.

Mi s-a părut ciudat şi nu m-am simţit în largul meu îmbrăcînd fusta verde a uniformei, cămaşa galbenă, puloverul verde, cravata galben cu verde şi jacheta verde. Tocmai făcusem ceva cu bărbatul pe care-l iubeam, ceva ce fac femeile cu bărbaţii pe care-i iubesc. Dar nu mă simţeam femeie. Femeile nu poartă uniforme şcolare şi nici nu umblă în geantă cu temele la mate şi la religie. Nu poartă pantofi cafenii, cumpăraţi de părinţi de la Clarks, în ziua de reduceri. Nu au numele scris pe lenjeria intimă, lenjerie cumpărată tot de mama. Nu poartă panglici în păr.

Îl iubeam, dar ce făcusem împreună nu-mi dăduse deloc sentimentul că eram femeie, mai demnă să fiu cu el decît fusesem înainte. Îmi dăduse senzaţia că...

Şirul gîndurilor mi-a fost întrerupt cînd Domnul trase maşina la capătul străzii mele. Se întoarse către mine, apoi se uită repede în jur, înainte să

se aplece şi să mă sărute. Era prima dată cînd se întîmpla asta, în afara casei.

— Ne vedem luni, OK?

— OK.

— M-am simţit foarte bine.

— Şi eu.

— Bine.

Am coborît din maşină şi tocmai dădeam să mă îndepărtez, cînd îmi făcu semn cu mîna să mă întorc. M-am aplecat spre geamul pe care-l coborîse. Voia să-mi spună că mă iubeşte. Aşa voi şti cu siguranţă că sînt femeie, fiindcă bărbaţii nu spun „te iubesc" fetelor. Ştiam că aşa simte – altfel, n-ar fi făcut asta cu mine – şi, în sfîrşit, voia s-o spună cu voce tare.

— Nu uita să mergi cît mai repede la doctor şi să începi să iei pilula. Doar nu vrem să rămîi gravidă, nu? Ne vedem luni.

Şi cu asta, ridică geamul maşinii şi demară.

Nu m-am supărat. Nu prea tare. În adîncul inimii, ştiam că mă iubea. Şi eu pe el. Asta conta cu adevărat. Că ne iubeam.

Aprilie 1987

— Eu sînt, zise vocea de femeie din robotul telefonic negru, pătrat, aflat lîngă telefonul *lui*.

Telefonul începuse să sune cît era el la baie, iar eu aşteptasem răbdătoare pe canapea, să răspundă robotul. Vocea părea a unei femei mature, puţin enervate.

— Am sunat doar ca să te rog frumos să-ţi găseşti o altă virgină de cincisprezece ani şi să ne laşi, pe mine şi pe Jack, în pace. M-am săturat să-ţi arăţi interesul şi să-ţi bagi nasul în vieţile noastre doar cînd îţi convine ţie, şi să ne ignori atunci cînd îţi găseşti vreo elevă naivă, pe care s-o dezvirginezi. Nu mă obliga să vin pînă acolo şi să-ţi mai spun o dată, în faţă, OK? LASĂ-MĂ ÎN

PACE, ODATĂ PENTRU TOTDEAUNA! O, şi în caz că nu ţi-ai găsit pe nimeni încă, ziua fiului tău e sîmbătă. O felicitare ar fi un gest drăguţ. Dar o să-i cumpăr eu una şi un cadou din partea ta, ca de-obicei, ca să nu creadă copilul că eşti un ticălos care ţine legătura cu noi doar ca să-mi facă viaţa un iad. Şi, apropo...

El se întoarse alergînd în încăpere, înşfăcă receptorul şi-l duse la ureche. M-am hotărît să ies din camera de zi şi să aştept pe hol pînă termina de vorbit cu ea. Cu fosta soţie.

Un ghimpe îmi înţepa inima. De ce zisese lucrurile alea? Erau adevărate? Avusese relaţii şi cu alte eleve? Am rămas încremenită, ghimpele pătrunzînd tot mai adînc. Nu putea fi adevărat. Sau poate că da? Nu părea deloc genul lui. Însă notele de furie din vocea femeii îmi păruseră fundamentate, pline de certitudine, *de siguranţă*. Foarte puţini oameni ar reuşi să vorbească pe tonul ăsta, dacă ar minţi.

— Îmi pare rău c-a trebuit să auzi ce-a zis, spuse el, ieşind pe hol. Acum înţelegi prin ce trec? E un adevărat coşmar. Ai crede că-i ajunge custodia exclusivă a fiului nostru, nu? Ei bine, nu, ţine morţiş să mă tortureze şi să mă insulte.

Am dat din cap că înţeleg. Avea dreptate, firește, femeia era un coşmar. De cînd îl cunoşteam, deplînsese întotdeauna faptul că nu-şi mai vedea băiatul şi modul în care ea se folosise de copil, ca să se răzbune. Sentimentele astea nu se pot mima.

— O, scumpo, zise, luîndu-mă în braţe, şi, ca de-obicei, grijile lumii începură să se topească. Îmi închipui ce gîndeşti acum. Aşa aş gîndi şi eu în locul tău.

Mă ţinu la distanţă de el, ca să mă privească în ochi.

— Nu e nimic adevărat. Nici un cuvînt. A spus lucrurile alea numai pentru că, fiind profesor, n-am

fost scutit de ocaziile în care elevele se îndrăgosteau de mine. Dar n-am profitat de ele. *Niciodată*. Ce avem noi e ceva deosebit. E prima dată cînd mi se întîmplă. Şi ultima.

Am dat iarăşi din cap.

— Ea... Cred că avea o relaţie. Nu pot dovedi, firește, dar o bănuiesc că mă înşela şi, ca să se simtă mai puţin în culpă, a încercat să inventeze şi pentru mine o aventură. Te rog să mă crezi. Altfel, nu ştiu ce m-aş face. Am riscat totul ca să fim împreună, nu vreau să ai vreo îndoială. Dacă ai vreuna, punem punct aici.

Nu! Nu puteam să las una ca asta să se întîmple. Trecuseră şase săptămîni de cînd *o făcusem* prima dată, şi nu puteam să mă despart de el. Aveam nevoie de el ca de aer. Fără el m-aş fi sufocat, m-aş fi întors la viaţa plictisitoare de fetiţă cuminte, care preferă cărţile şi învăţătura ieşirilor în parc ori filmelor străine. Fără el, nu ştiam cine sînt şi n-aş fi supravieţuit.

— Mă crezi, nu?

Am înclinat din cap că da. Sigur că-l credeam. Pe cine să cred, dacă nu pe bărbatul pe care-l iubeam? În nici un caz pe fosta lui soţie, o femeie geloasă şi prefăcută.

— Eşti o fată cuminte, zise, trăgîndu-mă într-o nouă îmbrăţişare, strîngîndu-mă lîngă el, făcîndu-mă să mă simt iarăşi a lui.

În braţele lui, mă simţeam întotdeauna în siguranţă şi iubită. Simţeam că nimic şi nimeni nu mă putea atinge.

— O fată foarte, foarte cuminte.

L-am îmbrăţişat şi eu, ştiind că în curînd, foarte curînd, aveam să mă simt femeie, nu o şcolăriţă care se joacă de-a adulţii.

poppy

E poate unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le-am văzut vreodată. Şi e al meu.

Am avut puţine lucruri numai ale mele, în viaţă. Pînă pleacă de acasă, cred că majoritatea copiiilor posedă puţine lucruri care n-au legătură cu părinţii lor. Înainte să-mi părăsesc căminul, ca să aibă grijă de mine Regina şi serviciul său de detenţie, ocaziile de-a achiziţiona *lucruri*, obiecte care să-mi definească statutul, au fost practic inexistente. Nu avusesem prea multe obiecte personale.

Acum, însă, sînt proprietara unei gherete de pe plajă. Am un mic şopron din lemn, vopsit în roşu şi verde, cu uşi portocaliu închis, situat pe aleea de zgură ce tiveşte faleza Hove. Am o proprietate, deţin ceva. Şi asta mulţumită bunicii Morag.

Bunica a fost singura persoană căreia i-a păsat de mine, trimiţîndu-mi lucrurile de care aveam nevoie în închisoare: un radio cu baterii, un walkman, casete, timbre şi hîrtie de scris. Mi-a mai trimis, în mod regulat, haine şi pantofi, în limitele impuse de regulile penitenciarului, dar şi bani pentru cartele telefonice etc. De nimic n-am dus lipsă cît a trăit ea, în afară de vizite, pe care cu greu le putea aranja singură, mai ales în ce privea transportul. Odată, cînd m-au trimis la Cheshire pentru, din păcate, doar un an, venea cu taxiul, aducînd cutii cu biscuiţi de casă, cafea şi prăjitură cu nucă. Asta s-a întîmplat înainte ca toţi vizitatorii să fie consideraţi potenţiali traficanţi de droguri, orice

nu era sigilat ermetic, şi apoi deschis şi cotrolat la sînge, fiind interzis.

Petreceam ora vorbind şi vorbind, de parcă eram în livingul ei din Brighton, mîncînd prăjitură şi bînd ceai. Numai la plecare spunea:

— Te scot eu de-aici, Poppy, fetiţo. N-o să am linişte pînă nu fac asta. Ştiu că n-ai omorî pe nimeni, niciodată, şi-o să mă asigur că va afla şi lumea.

A fost şi ultima oară cînd am văzut-o – peste trei ani, a murit din pricina unei congestii puternice.

Uneori, aveam impresia că-mi era mai degrabă prietenă apropiată decît bunică. Cînd eram mică, venea la Londra, din Brighton, să-l ajute pe tati să aibă grijă de mine şi se întîmpla să mai rămîn la ea, peste weekend. Îmi pare rău că nu i-am spus de Marcus. Despre cum era el, de fapt, şi despre ce se întîmpla cu adevărat în viaţa mea. Ştia că am un iubit, că nu eram întotdeauna fericită, dar nu ştia toate detaliile, adîncimile pînă la care plonjase „relaţia" mea cu el. Nu ştia de Serena. Dacă ar fi ştiut, poate m-ar fi convins să plec, să i-l las Serenei şi să renunţ. S-o iau la sănătoasa chiar, ştiind cît de pe şleau vorbea bunica. Poate ar fi fost vocea raţiunii în nebunia care-l înconjura pe Marcus. Dar poate că n-aş fi ascultat-o. Fiindcă ăsta e motivul pentru care nu le spui celor apropiaţi astfel de lucruri, nu? Nu vrei să facă ce se presupune că trebuie să facă prietenii buni şi familia – adică, să-ţi spună adevăruri pe care nu vrei să le auzi, adevăruri care-ţi vor demola motivele pentru care te bagi în chestii nebuneşti.

Îmi tremură mîinile în timp ce încerc să bag cheia în prima broască a gheretei. E ruginită. Nu ştiu sigur cînd a trecut tata pe-aici ultima dată, dar încuietoarea a ruginit şi trebuie să folosesc vîrful cheii ca să răzuiesc bucăţelele distruse, pînă ce dau de suprafaţa de metal argintiu. Apoi, mai

încerc o dată. Cheia străpunge stratul de rugină şi alte obstacole, oprindu-se în lăcaşul ei firesc. O scutur puţin şi-o răsucesc. Se aude un scîrţîit, dar se roteşte, şi laţul care-o fixa lunecă înapoi. Îl privesc intens, cufundîndu-mă în experienţa de-a desface o încuitoare, de a-i frînge legăturile trainice. Deschiderea fiecărei încuietori e un moment dulce, ceva ce trebuie savurat, păstrat în memorie. Eliberez ceva, deschizîndu-i larg porţile către lume.

Ah, de m-ar vedea acum judecătorul care m-a trimis la închisoare.

— Niciodată nu am fost martorul unei mai grave desconsiderări faţă de viaţa omenească. Torturarea şi apoi măcelărirea unui om cu o reputaţie ireproşabilă, devotat fiului său şi meseriei de profesor, sînt lucruri ce nu pot fi iertate. Încercările dumneavoastră de a reprezenta victima drept un monstru – deşi, în ultimă instanţă, lipsite de succes – nu au trecut neobservate de către Curte şi vor fi luate în considerare la pronunţarea pedepsei, tunase el din celălalt capăt al sălii de tribunal.

Năuceala provocată de şocul verdictului, de plecarea tatei, de însuşi faptul că eram acolo nu trecuse încă, aşa că puteam doar vagamente să pricep ce spunea.

— Prin această sentinţă, consider că-ţi voi acorda timpul necesar să înţelegi gravitatea crimei pe care-i comis-o. Te condamn la închisoare pe viaţă, cu ispăşirea a minimum douăzeci şi cinci de ani. Dacă aş putea să revoc eliberarea condiţionată, aş face-o. Ai răpit lumii acesteia un om talentat, blînd şi gentil, şi-ţi vei plăti datoria faţă de societate cu viaţa.

După zile sau poate săptămîni, cînd realizasem pe deplin semnificaţia cuvintelor lui, cînd mirosurile şi sunetele închisorii deveniseră copleşitoare şi-mi dădusem seama că voi fi înconjurată de ele pentru totdeauna, cuvintele s-au întors să mă bîntuie. Le

păstrasem undeva, într-un colţişor de creier, pînă am fost în stare să le pricep. Omul nu numai că-şi făcuse meseria, dar chiar mă judecase. Îşi imaginase c-a văzut adevărul în ciuda tuturor lucrurilor ce-i fuseseră prezentate la proces, îşi închipuise că-mi cunoştea „hramul" şi că, astfel, trimitea un mesaj tuturor adolescentelor din lume care credeau că e o idee excelentă să seduci şi să ucizi bărbaţi mai în vîrstă. Credea că el deţine adevărul absolut, astfel că n-a judecat crima, ci pe mine. Probabil că i-a stat în gît faptul că Serena a scăpat basma curată. Că n-a putut face nimic s-o arunce şi pe ea după gratii, împreună cu restul gunoaielor societăţii. Pun pariu că-şi pregătise un discurs şi pentru ea.

Ei bine, poate că nu-i timpul pierdut, dacă lucrurile merg cum ar trebui. Cum trebuie, de fapt – fiindcă am găsit-o. Am găsit-o pe Serena.

Balamalele scîrţîie cînd trag zăvorul primei uşi şi apoi împing în lături ambele uşi portocalii, lăsînd lumina să intre, aducînd strălucire, frumuseţe şi veselie în locul acela întunecat.

Du-te-n mă-ta, dom' judecător, ia te uită ce am eu aici! Micul lui discurs – damnarea mea – a fost într-adevăr mult prea personal şi rostit cu prea mare uşurinţă, la numai cîteva minute după anunţarea verdictului, astfel încît sentinţa mi-a fost redusă la minimum optsprezece ani. O veste bună, pare-se. Se luase în considerare faptul că eram la prima infracţiune, că nu mai avusesem niciodată de-a face cu Poliţia şi că, datorită firii mele bune, stătusem în arest la domiciliu pînă la proces, în loc să fiu trimisă la închisoare. Cînd avocatul mi-a dat vestea, iar eu i-am răspuns înclinînd din cap, mi-am dat seama că mă considera nerecunoscătoare, că şapte ani reduşi dintr-o condamnare pe viaţă ar fi trebuit să mă bucure. Aşa ar fi stat lucrurile, dacă n-aş fi fost nevinovată, am vrut să-i spun, dar m-am abţinut, fiindcă am ştiut că nu ar înţelege.

Palatul meu e prăfuit. Mirosul de rugină, golul și marea s-au insinuat în textura lemnului din interior, împrăștiindu-se apoi lent în aerul din jurul meu. Locul nu-i mai strîmt decît majoritatea încăperilor în care-am locuit din 1989 pînă acum. Dar e infinit mai primitor. Îmi plimb degetele pe suprafața necizelată a lemnului tratat împotriva aerului sărat, cu straturi de vopsea albă simplă, și las mirosul, istoria locului să-mi pătrundă în suflet. Închid ochii și zîmbesc la amintirea fotografiei înfățișîndu-i pe bunica Morag și bunicul Adam, șezînd în fața gheretei întinși pe șezlongurile din material vărgat și zîmbind aparatului, cu cîte o cană de metal în mînă.

În cîrligele din spatele ușii se află două șezlonguri. Unul roșu, altul albastru. Dacă veneau mai mult de două persoane, în afară de bunica Morag, a doua trebuia să stea pe o pătură. E nevoie de ceva manevre, căci lucrez din memorie și împotriva instinctelor naturale, ca să-l asamblez pe cel roșu. Apoi, îl pun și pe cel albastru alături, pe suprafața de zgură, și mă așez. Cel roșu era al bunicii. Cînd rămîneam la ea peste weekend, veneam aici. Eu mă așezam pe șezlongul albastru, ea pe cel roșu, și ne uitam lung la mare, făceam cu mîna trecătorilor și mîncam din coșul de picnic pe care-l adusese. Pe-atunci, îmi închipuiam că mai bine de atît nici că se putea. Să stau aici, cu ea, era cel mai frumos lucru din lume.

Privesc la șezlongul ei, mi-o amintesc așa cum era : părul cărunt ce-i încadra chipul în bucle mari ; trăsăturile dulci, înseninate și mai mult de zîmbetul ei ; ochii mari, blînzi ; gura mică, perfectă. Purta întotdeauna cercei micuți, cu perlă, și pe deget, verigheta și inelul de logodnă. Deși bunicul Adam murise la un an de la nașterea mea, bunica nu se recăsătorise niciodată. Era foarte iubită în rîndurile vechii gărzi din Portsdale, dar n-a mers niciodată mai departe de simplă camaraderie.

— De ce-aș vrea să mă mai încurc cu d-astea, fetițo? îmi zisese. Cînd îl cunoști pe cel cu care ți-e scris să fii, știi asta. Nu văd de ce-aș lua-o iarăși de la capăt.

Închid o clipă ochii, îmi închipui că încă mai simt pe obraz razele soarelui, chiar dacă e înnorat și-n aer se simte o briză rece. Cînd e vremea așa, prefer să fiu afară. Cerul nu mai arată la fel de înfricoșător, amenințător și uriaș; poate fi ignorat cît stau afară, la aer proaspăt. Nu-mi mai pune probleme; e doar ceva mai mare decît peticele pe care le zăream odinioară.

O să vopsesc interiorul în alb-gălbui. Poate chiar crem. O să cos o nouă cuvertură pentru taburet – acum știu cum se face. O să-mi iau un ceainic și-un aragaz portabil. Un termos. Poate și-un coș de picnic. O să revopsesc ușile, o să păstrez nuanța preferată de bunica – un oranj închis, intens – dar o s-o împrospătez puțin. Și va trebui să-mi iau o pătură mare de lînă, să mă înfofolesc în ea, să beau ceai și să mă uit cum apune soarele.

Bag mîna-n buzunar și-mi scot țigările și bricheta. Va trebui, firește, să-mi găsesc o slujbă, ca să-mi pot permite chestiile astea. N-o să găsesc imediat, dar, cumva, trebuie să fac rost de bani. Bunica mi-a lăsat locul ăsta și vreau să-l transform în ceva numai al meu, ceva de care ar fi fost și ea mîndră.

Inspir, aducînd țigara la viață, trăgînd cît mai mult aer în piept ca să fac vîrful să se aprindă și să strălucească, și mă uit la scaunul bunicii.

— Îți mulțumesc. O să fii mîndră de mine, promit. O să am grijă de locul ăsta. Și o să-mi reabilitez numele. O să te fac să te mîndrești iarăși cu mine, o să vezi.

Am găsit-o pe Serena. Trei zile am petrecut în bibliotecă, parcurgînd microfișe vechi din publicațiile

vremii, ca să descopăr unde s-a dus după aceea, apoi pe internetul bibliotecii, căutînd orice Serena din zona Leeds, care se potrivea cu descrierea ei. Am tot căutat, pînă ce-am dat de-o fotografie pe un site de socializare dedicat reuniunii unei grupe de facultate. Se străduia să nu apară în poză, dar au prins-o pe jumătate – destul ca s-o recunosc şi ca ei s-o „insereze" cu noul nume.

Suflu un nor lung de fum de ţigară, simţindu-mă o clipă precum ticălosul dintr-un film alb-negru, c-un portţigaret lung şi-un chicotit malefic.

Soarta e de partea mea. Soarta ştie că sînt nevinovată, deoarece am găsit-o pe Serena şi locuieşte la mai puţin de doi kilometri de-aici. Fiind aşa de aproape, practic la o azvîrlitură de băţ de mine, e doar o chestiune de timp pînă voi redeveni stăpînă pe viaţa mea.

Serena

— Sînt nemaipomenit de mîndră de tine, Verity, îi zic fiicei mele. Eşti cea mai inteligentă fată din lume şi o persoană adorabilă.

Evan şi cu mine tocmai am schimbat copiii, pentru episodul de urat „Noapte bună".

— Mulţumesc, mami, mormăie ea, jenată.

Astăzi, la trei zile după ce-am descoperit cartea aceea, am primit o înştiinţare de la diriginte, în care se spunea că, pînă în prezent, Verity a obţinut rezultate excepţionale la toate materiile şi că, dacă se vor mai ţine examenele de la finalul clasei a VIII-a, se speră ca ea să primească „Excepţional" la toate probele. La toate! Cu alte cuvinte, fiică-mea e o tocilară excepţională!

— Păi, ea a avut mereu aptitudini din astea, îmi zisese Evan, citind şi răscitind înştiinţarea, şi umflîndu-se în pene. Noi am muncit din greu s-o încurajăm să studieze.

E limpede c-a uitat că eu am fost aceea care a învăţat-o să citească, înainte să meargă la grădiniţă, şi că eu îi verific temele în fiecare seară. De fapt, Evan pare a fi uitat şi că, în perioada întrebărilor cu „De ce?", tot eu, cel mai adesea, sfîrşeam prin a scoate din bibliotecă enciclopediile şi dicţionarele, ca să aflu răspunsurile şi s-o fac să tacă. El îşi astupa urechile şi o lua la goană, urlînd „Lalalalala, nu te aud", pînă ce Verity punea capăt avalanşei de întrebări.

— *Noi*, da, am zis apăsat, dar fără nici un efect asupra lui.

Împăturise înştiinţarea şi-o strecurase delicat în buzunarul interior al hainei, bătînd uşurel locul de parcă ar fi fost un lucru preţios şi-l ştia în siguranţă acolo, lîngă inimă, la căldură.

Verity îşi scoate iPod-ul din jurul gîtului şi răsuceşte cu grijă cablul căştilor în jurul obiectului argintiu şi subţire, apoi îl pune binişor pe noptieră.

— Eu am ştiut întotdeauna că eşti o fată deşteaptă, dar e bine să observe şi cei de la şcoală.

— Tati zice că pe tine te moştenesc. Spune că tu erai bună la citit cărţi, iar el se pricepea la citit străzi.

Mă uit către taică-său, dînd ochii peste cap. Odată, într-un episod din *Starsky şi Hutch*, unul dintre ei zice că, în munca de poliţist, trebuie să ştii să „citeşti străzile" ca să lupţi împotriva răufăcătorilor. Starsky sau Hutch voia să spună că, într-o zi toridă, văzuse un ins în trenci, îndreptîndu-se către un magazin de spirtoase, cum îi zic americanii. Şi, după cum se aşteptase, s-a dovedit că bărbatul intenţiona să jefuiască magazinul, folosind o armă ascunsă sub trenci. De cînd a văzut episodul ăla, Evan nu s-a mai dezbărat de expresia „a citi străzile"; dacă vrea să găsească drumul cel mai scurt între două puncte, „citeşte străzile". L-am avertizat de mai multe ori că, dacă nu e atent, o să le citească de-o să dea de bucluc.

— Zice că, dat fiind c-am moştenit de la tine talentul la învăţătură, el o să ne înveţe, pe mine şi pe Con, cum să citim străzile, adaugă ea.

— O să mă prefac că n-am auzit asta. O să pretind că taică-tău n-are tot soiul de ticuri verbale ciudate.

Mă aplec şi-o sărut pe frunte. Pielea îi e moale şi caldă. Îmi amintesc cît de moale şi de caldă era cînd era bebeluş. Adoram s-o ţin în braţe şi-o

lăsam să doarmă ore întregi pe pernuţa de alăptat, la mine în poală, doar ca să fiu lîngă ea, doar că să-mi ţin copiliţa în braţe. Mai vreau şi acum s-o ţin în braţe, uneori, dar s-ar isca mare tărăboi dac-aş face asta. Nu mai e bebeluş de ceva vreme, pare-se. Parcă ieri şedea întinsă, nemişcată, urmărindu-mă din priviri oriunde mă duceam, ocupată să aranjez puţin casa înainte să vină Evan; pe urmă a învăţat să meargă, să vorbească; acum e o adolescentă, care a murit de un milion de ori cînd ne-am aşezat să vorbim despre sex şi menstruaţie. Au trecut toate aşa de repede, încît îmi pare că le-am ratat. Vreau să mă întorc şi s-o iau de la capăt. N-aş schimba nimic, doar c-aş fi mai atentă. Mi-aş aminti cum era pe vremea cînd era aşa de uşoară c-o ridicam într-o mînă. Mi-aş aminti cum m-am simţit cînd am văzut-o rostogolindu-se în pătuţ, pentru prima dată, şi uitîndu-se la mine. Mi-aş aminti expresia de pe chipul ei atunci cînd şi-a dat seama că se poate duce dintr-un loc în altul, mişcîndu-şi picioarele.

— Vee, ai un prieten?

Trăsăturile i se contorsionează din pricina şocului şi-a îngrijorării, exprimînd totodată şi foarte mult dezgust. Emoţiile s-au succedat prea repede ca să ghicesc care e răspunsul real.

— Nu.

— Fii sinceră: dacă ai avea un prieten, mi-ai spune?

Nu zice nimic. N-o învinuiesc – nu e proastă, după cum ni s-a confirmat de curînd. La întrebarea asta nu există un răspuns corect. Dac-aş fi în locul ei, aş ţine secretul. De fapt, chiar am ţinut secretul.

— Nu pot să răspund fără să dau de necaz, mami.

— Ba poţi, zic, netezind păturile adunate în falduri boţite peste braţele şi pieptul ei. N-o să mă supăr. Promit.

— N-am nici un prieten, mami.

— OK, te cred. Dar te întreb fiindcă vreau să vorbeşti cu mine. Vreau să ştii că-mi poţi vorbi despre orice.

Vee dă ochii peste cap şi se strecoară mai adînc sub pături.

— E din pricina cărţii ăleia, nu? Crezi că dacă citesc *Forever*, am un prieten.

Din pricina cărţii, a cîntatului, a bunei dispoziţii cvasi-permanente.

— Da, în parte.

— Doar pentru că citesc o carte despre *chestia aia* nu înseamnă că fac ce scrie acolo. Deunăzi citeam o carte depre un cal zburator, dar asta nu însemnă c-o să încerc să ataşez o pereche de aripi unui cal, ştii?

— Da, ştiu.

— Îmi place să citesc, atîta tot, ştii?

— Da, ştiu. Dar nu-i numai din pricina cărţii. E... ei bine, ai ajuns la o anumită vîrstă. Băieţii ar putea începe să se intereseze de tine, tu, de ei, şi ţin să ştii că putem sta de vorbă. Nu vreau să ai secrete. Vreau să-mi spui, chiar dacă crezi că n-o să-mi placă. Nu-i bine să ai secrete de genul ăsta.

— Tu i-ai spus bunicii de prietenii tăi?

— Nu. Nu, n-aş fi putut în veci să-i spun lucruri din astea. Dar le-am spus mătuşilor tale. Tu n-ai o soră mai mare, deci aş dori să-mi spui mie. Şi dacă nu poţi vorbi cu mine, atunci vorbeşte cu una dintre ele. În definitiv, îţi sînt naşe. Aş vrea să ai mereu pe cineva pe care să te poţi baza. Aş fi încîntată să-ţi fiu confidentă, dar, dacă asta nu e posibil, sfătuieşte-te cu una dintre mătuşi. OK?

— OK, mormăie ea.

— Promiţi?

— Promit.

— Minunat. Noapte bună, fată frumoasă şi deşteaptă.

— Noapte bună, mami.

O mai sărut o dată pe frunte, împotrivindu-mă tentaţiei de a-i da cîte un pupic şi pe fiecare obraz, aşa cum făceam cînd era micuţă.

După ce sting lumina, îmi însemn în minte locurile la care s-a uitat – valiza de pe şifonier, spaţiul de sub bufet, colţul unde stă coşul cu rufe murdare – cînd vorbeam cu ea. Acolo are lucruri ascunse, acolo trebuie să caut ca să aflu răspunsurile la întrebările mele. E adolescentă, nu se poate abţine să nu aibă secrete faţă de mine. Aşa eram şi eu. Ştiu ce se întîmplă cînd un adolescent ascunde prea multe de cei care-l iubesc. Am permis să mi se întîmple mie, dar n-o să permit să i se întîmple şi lui Verity. O să fie furioasă pe mine, o vreme, dacă e într-adevăr vreun secret la mijloc, o să-mi spună, nu foarte explicit, că mă urăşte, dar prefer asta alternativei. Orice e de preferat alternativei.

Iunie 1986

— Dar nu vreau să le port, i-am spus.

Îmi cumpărase o pereche de dresuri plasă şi un portjartier, ca să le port c-o fustă alb-negru pe care mi-o cumpărase. Dar eu nu voiam să le îmbrac. Păreau complicate şi caraghioase, ceva ce te-ai aştepta să vezi la o femeie în vîrstă. În definitiv, n-aveam decît cincisprezece ani. Chiar nu voiam să le port. În cele trei luni de cînd eram împreună, îmi adusese foarte multe lucruri – în general lenjerie intimă, pe care trebuia s-o ţin la el acasă, să n-o găsească mama – care nu-mi plăceau, dar n-am protestat niciodată, fiindcă nu voisem să-i jignesc sentimentele. Acum, însă, era prea de tot şi chiar nu voiam să le port.

Ar fi fost dificil de îmbrăcat şi nici nu-mi plac dresurile sau fustele.

Obişnuiam să port jambiere pe sub fustele de *lycra*, dar mi-a zis că mă fac să arăt ca un bărbat

şi că n-ar trebui să le port în preajma lui. Apoi, a zis că n-ar trebui să le mai port deloc, chiar dacă nu eram cu el, în caz că ne-am fi întîlnit brusc, ceea ce-ar fi însemnat că le port în preajma lui. Pe urmă, mi-a interzis să mai port vreodată jambiere, pentru că sînt urîte şi mă urîţesc şi pe mine.

— Mda, cred că ai dreptate, am spus, apropo de jambiere.

Dar nu credeam că dresurile sînt soluţia – am rămas la colanţi.

— Ce-ai zis? mă întrebă el degajat, în vreme ce ţineam portjartierul acela în aer, străduindu-mă să-mi dau seama unde vine fiecare bucăţică de dantelă roz pal.

Nu-mi venea să cred că femeile chiar poartă aşa ceva. Arătau ca un hibrid între o plasă împletită între degete şi-o praştie. Dresurile plasă roz erau la fel de hidoase.

— Nu vreau să le port.

— Asta mi s-a părut şi mie c-ai spus.

Lăsă din mînă ziarul şi-şi coborî picioarele de pe scăunelul din piele pătrat, turtit. Se ridică, se duse la fereastră şi se uită afară, la grădina din faţa casei.

— Fă-mi o ceaşcă de ceai. Ce fată de treabă, îmi zise, întors cu spatele.

În timp ce pregăteam ceaiul, am început să mă îngrijorez că poate-l supărasem. Plecase de la şcoală cu o lună în urmă, fiindcă relaţia noastră devenise una serioasă, şi se chinuia să găsească un post de suplinitor, aşa că, uneori, nu era în toane prea bune. Probabil că dăduse bani buni pe lucrurile astea. În mod normal, n-aş fi zis nimic, dar erau de-a dreptul oribile şi nu mă vedeam purtîndu-le. Şi în nici un caz pe roz!

— Mersi, îmi zise cu un zîmbet, luînd cana de ceai.

Ştersesem picăturile de pe laturi, aşa cum îi plăcea. Sorbi o dată şi-mi zîmbi.

— Ooo, spuse, continuînd să zîmbească, ce ceai bun. O, da.

Aşează cu grijă cana pe pervazul larg şi se întoarse către mine.

I-am zărit străfulgerea din ochi c-o secundă înainte ca durerea să-mi explodeze în obrazul drept, dezechilibrîndu-mă şi trimiţîndu-mă la podea. Am rămas acolo nemişcată, întrebîndu-mă, pentru o fracţiune de secundă, ce se întîmplase şi dacă simţise şi el zguduitura aceea, cînd lumea i se cutremurase sub tălpi. Dar tălpile lui erau încă înfipte zdravăn în podea, nu părea să se fi mişcat din loc. Înseamnă că numai eu am simţit, numai mie mi s-a întîmplat.

Mîna mi-a zburat spre obraz, dar ochii nu s-au ridicat imediat să-l privească. M-am aşezat pe jos, cuprinzîndu-mi faţa în palme şi încercînd să respir, să-mi amintesc cum să respir.

— Pune-ţi portjartierul şi dresurile, fii fată de treabă. Şi să nu-mi mai spui niciodată că nu vrei să faci una sau alta, OK?

Nu m-am clintit, uitîndu-mă fix la podea; frica ce-mi împresura inima mă paraliza, împiedicîndu-mă să-mi ridic fruntea şi să-l privesc.

— *OK?* repetă el.

— OK, am replicat, dînd din cap.

M-am pus cu greu pe picioare, cu urma loviturii încă arzîndu-mi obrazul, cu inima bătînd să-mi spargă pieptul. M-am dus spre portjartier, mi-am ridicat fusta şi-am încercat să-mi dau seama cum să-l pun.

L-am auzit sorbind încă o dată din ceai, deşi urăsc oamenii care beau cu zgomot, ca şi pe cei care mănîncă şi respiră cu zgomot.

— E un ceai cu adevărat excelent, mulţumesc.

— Ce-ai face dacă Vee ar avea un prieten? îl întreb pe bărbatu-meu, care e limpede c-a terminat de zis „Noapte bună!" mult mai repede.

Şi-a desfăcut o sticlă de bere, şi-a pus picioarele desculţe pe măsuţa de cafea şi stă cu ochii aţintiţi la un episod din *Match of The Day*, pe care l-a mai văzut.

Mîna i se opreşte la jumătatea gestului de-a duce sticla la gură, iar ochii îi lunecă într-o parte, spre fotoliul pe care m-am trîntit. Trebuie să mă duc la bucătărie, să spăl vasele şi să ascund cuţitele, dar, mai întîi, vreau să-l trag de limbă pe Evan. Vreau să-i atrag atenţia asupra problemelor care mă frămîntă. Contrar aşteptărilor mele, ia telecomanda şi opreşte înregistrarea, închizînd totodată şi televizorul.

— Ce-aş face sau ce-aş spune?

— Ambele.

— Ce mi-ar plăcea să cred c-aş face sau ce probabil aş face?

— Ambele.

Umerii şi pieptul lui masiv se mişcă în sus şi-n jos, într-un oftat. Se uită lung la şemineul de marmură, gol şi inofensiv, dar protejat, totuşi, de un grilaj de bronz.

— OK. Doctorul Evan Gillmare ar ruga-o să se aşeze, i-ar cere să-i spună mai multe despre băiat. Ar întreba-o dacă e ceva serios, dacă se poartă frumos cu ea şi cînd crede c-ar putea să-i permită să-l cunoască personal, ca să-şi facă o părere. Ar mai întreba-o o dată dacă e serios şi ce măsuri de precauţie şi-a luat. Tatăl lui Verity probabil c-ar urla din toţi rărunchii că n-o să permită unui nespălat să se apropie de ea, ar afla cine e junele, ar încuia-o în camera ei şi-ar porni apoi să-l vîneze, ca să-i explice că, pentru Verity, vîrsta consensuală era dincolo de treizeci şi cinci de ani şi că nici atunci nu va avea voie să se apropie de ea. Pe urmă, n-ar mai scăpa-o din ochi. Realitatea s-ar încadra undeva între cele două extreme, dar mai aproape de cea a tatălui.

— Mda, cam așa aș reacționa și eu.

— Deci, are? Are un prieten?

Își ține respirația, corpul îi e încordat. Mă-ntreb ce-ar face dacă aș zice „da".

— Ea spune că nu.

— O crezi?

— Nu mi-a dat niciodată motive să n-o cred. Și știi că-și petrece majoritatea timpului aici, punîndu-și creierul la treabă. Mă îngrijorează, totuși, că dacă ar avea un prieten, nu ne-ar spune. Aș prefera să știu, decît să nu știu.

— Nu cred că sînt persoana cea mai nimenită să te liniștească, Sez, regret. Văd în fiecare zi fete care fac lucruri de care părinții lor n-au habar, zise Evan. Vin la mine să le dau Pilula sau pilula de a doua zi, sau cer prezervative de la asistentă. Unele dintre ele nu-s cu mult mai în vîrstă decît Vee. Le întreb mereu dacă au discutat cu părinții. Ceea ce majoritatea n-au făcut, firește, dar aș minți dacă aș spune că nu mă gîndesc la Vee atunci cînd sînt tentat să le trimit la plimbare și să le zic să revină după ce-au vorbit cu ai lor. Știu însă că n-or să sufle o vorbă părinților, c-or să găsească, numai, pe altcineva care să le dea ce vor, sau chiar c-or s-o facă fără vreo măsură de precauție ori protecție. Le sfătuiesc întotdeauna să mai aștepte sau să revină cu prietenii lor, ca să discutăm împreună ce opțiuni au.

Agitat și puțin trist, Evan își trece ușor mîna peste freza periuță, apoi își freacă, energic și rapind, capul. Ia două înghițituri zdravene de bere, înainte să vorbească iar.

— Nu se mai întorc niciodată, evident, dar eu tot mai încerc. Sper să priceapă că, dacă un tip nu-i suficient de bărbat să vină cu ele și să discute despre contracepție și protecția împotriva bolilor cu transmitere sexuală, atunci probabil că nu-i potrivit pentru ele. Dar, ca să fim cinstiți, pînă

vine vreuna la mine să ceară prezervative sau sfaturi în privința bolilor ăstora, e prea tîrziu; nimic din ce spun n-o va opri.

— N-ai de unde să știi. Poate or să se gîndească de două ori.

— Da, or să gîndească de două ori, dar tot or s-o facă. Își închipuie că știu, că sînt pregătite. Tu cîți ani aveai cînd ai făcut prima dată sex?

— Cincisprezece, mormăi eu, rușinea însemnîndu-mi cu fierul roșu sufletul și așa plin de cicatrici.

— Te-ar fi putut opri cineva?

— Nu, bănuiesc că nu.

— A mers cu tine la...?

— Nu.

— Ei, vezi?! zice și mai ia o gură de bere. Mă confrunt cu asta tot timpul.

Da, așa e. Se confruntă cu astfel de cazuri tot timpul, și e înțelegător, destupat la minte. Ăsta e momentul. Momentul potrivit să-i povestesc lui Evan despre *el* și despre ce s-a întîmplat. Atunci va înțelege de ce sînt îngrijorată și de ce vreau să mă ajute s-o supraveghez pe Vee.

Ani de zile m-am tot muncit dacă să-i spun de *el* sau nu. De fapt, de cînd l-am cunoscut. Mi-e mai ușor, fizic și psihic, dacă îndepărtez orice gînd legat de asta. De cîte ori îmi zboară gîndul la ce s-a întîmplat, simt cum lumea se strînge în jurul meu și nu mai pot să respir, contururile obiectelor se încețoșează și încep să uit lucruri banale. De pildă, c-o săptămînă și ceva în urmă uitasem că e sîmbătă. Cînd mă gîndesc la trecut, pierd noțiunea timpului, mă pierd pe mine însămi. Cine știe ce s-ar întîmpla dacă aș vorbi despre asta. Din păcate, acum timpul nu-i de partea mea. Articolul acela din ziar... Nu mai e nevoie decît de încă o frîntură de text și ca el s-o vadă, pentru ca apoi să trebuiască să înfrunt nu numai dezastrul aflării veștii, ci și explicația tăcerii mele de pînă acum.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— E a doua oară cînd aud asta pe ziua de azi, zice Evan, care dusese la buze sticla de bere, dar o îndepărtase iarăşi. E un secret, aşa că nu-i spune c-ai aflat de la mine. Cînd îl vezi, fă-te că nu ştii nimic, OK?

— OK.

— Dar n-are cum să nu ştie că o să-ţi spun, nu?

— Da, probabil.

Tare mi-aş dori să ştiu despre ce vorbeşte, de ce asta m-a oprit de la a-i destăinui uriaşul secret, a cărui povară o port încă din prima zi a relaţiei noastre.

— Îmi zice mereu că sînt o muiere, fiindcă-ţi spun tot.

A, Max. Aşa le spune tuturor tipilor care nu beau zece beri pe seară şi nu flirtează cu femei care nu sînt soţiile lor. Mai bine să fii muiere decît un contabil scund şi trist, din Portslade, dar asta e altă poveste. Evan joacă fotbal cu el şi se înţeleg bine, aşa că nu iau în seamă.

— Dar de ce nu ţi-aş spune tot? N-am nimic de ascuns. Şi trebuie să-mi rămîi alături la bine şi la rău, nu?

— Nu. Trebuie să rămîn măritată cu tine, pentru că te iubesc. Mă rog, ce-i secretul ăsta nemaipomenit?

Care-i problema, ca să ajung odată la ce-ar trebui să fac?

— Azi, Max a venit la prînz cu mine şi Teggie. Ne-a spus că nevastă-sa a mai fost măritată.

— Ce? June?

— Mda. Pare-se că şi-a pus pirostriile în Vegas, mai demult. Şi cicatricea aia pe care zice c-o are de cînd a căzut de pe motocicletă? De fapt, s-a pricopsit cu ea după ce şi-a şters tatuajul cu numele fostului soţ. Iar motocicleta de pe care n-a căzut e o Harley.

— Vorbeşti despre June? Cea micuţă şi timidă? Femeia despre care am crezut întotdeauna că merită o medalie fiindcă-l suportă pe Max?

— Mi-e teamă că da. Max e terminat. Îşi imaginase că motivul pentru care ea n-a protestat că nunta se va face la Starea Civilă, şi doar c-o mică petrecere după, era fermitatea cu care insistase că nu vrea tărăboi, faptul că ea-şi ştia locul, fiindcă el e bărbat şi ea, femeie. Cînd, de fapt, toate astea îi uşurau misiunea de a-şi ascunde cealaltă nuntă.

Secretul meu nu-i chiar aşa de rău. Mă rog. N-am făcut nimic ca să-mi ascund secretul, am evitat doar să-l spun. La fel ca restul membrilor familiei mele.

— I-am zis că vina e numai a lui, mormăie Evan.

— Foarte amabil din partea ta.

— Păi, ce, nu-i adevărat? Cînd te porţi cu cineva de parcă ţi-ar fi inferior şi-i zici lucruri de genul: „Eu sînt bărbatul în casă, aşa că trebuie să faci cum îţi spun eu", la ce te poţi aştepta? Am susţinut întotdeauna c-ar trebui s-o trateze mai frumos. Faptul că ea s-a purtat de parcă viaţa alături de Max e o binecuvîntare l-a adus în punctul ăsta. De ce i-ar spune adevărul despre viaţa ei, dacă omul n-o respectă?

— Poate că n-are nici o legătură cu felul în care-o tratează.

Nu-mi vine *să cred* că secretul meu mă împinge să-i iau apărarea unui idiot ca Max.

— Poate că se temea să nu-l piardă, de asta nu i-a zis. Adică, ştim amîndoi că ţine la el, altfel de ce l-ar suporta? În condiţiile astea, e conştientă că situaţia s-ar înrăutăţi dacă i-ar povesti despre trecutul ei. S-o fi gîndit că tăcerea e cea mai bună cale de a-şi păstra căsnicia.

— Poate. Dar omul e oricum dărîmat. Crede că i-a spus fiindcă plănuieşte să-l părăsească. Ceea ce-l face să se simtă şi mai rău, pentru că ei

evident n-o să-i pese de argumentele lui, fiind deja hotărîtă să plece. N-a vorbit, efectiv, cu ea. N-a aflat de ce l-a minţit şi nici de ce s-a trezit tocmai acum să-i mărturisească. Pur şi simplu n-a discutat cu ea. Idiotul. Mai ales că nu vrea s-o vadă plecînd. E mort.

— Cred şi eu.

Evan ia o duşcă de bere, iar eu mă minunez de conturul profilului lui, între frunte şi bărbie, de cît de frumos e, şi cum, uneori, am senzaţia că-i prea bun pentru mine. Nu-l merit. Nici pe el, nici viaţa asta.

— Ştii ce mi-a zis după ce i-am spus că-i numai vina lui?

— Ce?

— De fapt, ne-a zis mie şi lui Teggie. Ne-a spus c-ar trebui să fim cu ochii pe neveste. Că femeile sînt necinstite şi niciodată nu ştii ce-ţi ascund.

„Aşa te mai cheamă pe tine, Serena, nu? Necinstita."

— Aici Teggie mi-a dat dreptate, că e numai vina lui şi că e un cretin. I-am zis că poate să doarmă în camera de oaspeţi, pînă mai trece furtuna.

— *Ce* i-ai zis?

— E-n regulă, m-a refuzat. Nu-i place să lipsească prea mult de acasă, fiindcă, la întoarcere, s-ar putea să n-o mai găsească. Tot ce s-a întîmplat n-a făcut decît să-i arate cît de mult o iubeşte.

— Da, aşa e cînd ai revelaţii.

— Prea mult teatru, spune Evan. Fii cinstit şi n-or să mai existe revelaţii sau scene de teatru.

— Nu e uşor să fii mereu sută la sută cinstit.

— Mda, poate. Stai aşa, de unde-a început discuţia asta? Vorbeam despre faptul că s-ar putea ca Vee să aibă un prieten, şi-am ajuns la chestiunea onestităţii. Am bătut ceva cale în cinci minute. Vrei o bere? zice, ridicîndu-se să iasă.

Clatin din cap, nu vreau bere. Vreau să revenim la începutul discuţiei noastre şi să caut, pentru prima oară de luni şi luni de zile, un prilej favorabil unei mărturisiri şi să mă folosesc de el, nu să mă uit cum trece pe lîngă mine şi dispare în zare.

— Ei haide, recunoaşte că vrei o bere. Nu? Haide, spune adevărul.

Scutur iarăşi din cap, zîmbindu-i înainte să plece.

— OK, şoptesc. O să spun. Odată, demult, am fost arestată şi judecată pentru crimă. Am fost judecată pentru crimă, şi aproape c-am sfîrşit în închisoare.

poppy

Încă mai am probleme cu somnul. Mi-e încă imposibil să petrec o noapte fără să mă trezesc, întrebîndu-mă unde-a dispărut zgomotul.

Stau întinsă în semiîntuneric şi sînt bombardată constant de imagini din trecut, de amintiri cu Marcus şi cu ce mi-a făcut. Se cern de niciunde peste mintea mea, şi se destramă ori de cît ori se ciocnesc.

Mai 1986

— Mamă!

Ăsta a fost primul lucru pe care mi l-a spus vreodată.

M-a cîntărit atent din ochii aceia mari cît nişte farfurioare, limpezi, albaştri şi adînci ca marea după furtună, şi-a rostit acest unic cuvînt.

Aşezată pe banca din parc şi mîncîndu-mi îngheţata – o 99, preferata mea – nu mi-am imaginat că mă va observa cineva. Darămite cineva ca el. Mi s-a uscat gura, iar inima începu să-mi bubuie în piept şi-n urechi. Era exact cum citisem în *Jackie*, în *Blue Jeans*, în *My Guy* sau în *Photo Love*. La fel, la fel. Mi s-a accelerat pulsul, capul îmi vîjîia, genunchii se înmuiaseră cu siguranţă, iar gura mi-era ca iasca. El, cel mai chipeş bărbat din lume, tocmai îmi vorbise şi credeam c-o să mă topesc toată.

Fetele din poveştile pe care le citeam ar fi ştiut ce să facă, ce să spună, dar nu-mi mai aminteam

nici un cuvinţel din ce le ziceau băieţilor pe care-i plăceau. Nimic din ce făceau ca să-i determine să nu le ignore. Aşa că doar m-am uitat fix la el.

— E prima dată cînd văd pe cineva mîncînd îngheţată cu atîta senzualitate.

Înclină capul într-o parte şi-mi zîmbi. Era mai chipeş decît Don Johnson sau Michael J. Fox, şi cu mult, mult mai mişto decît băieţii din revistele mele. Care e cuvîntul ăla de se foloseşte uneori? Sexy. Ei, exact aşa era: sexy.

— Arăţi de parcă într-adevăr îţi place.

Surîsul i se lăţi pe toată faţa, presărîndu-mi mici gîdilituri, ca milioane şi miliarde de steluţe, pe tot corpul.

Îmi dădeam, firește, seama că-mi atîrna limba din gură; cînd mi se adresase, eram pe punctul de a începe să mănînc îngheţata, aşa că încremenisem cu limba scoasă.

— Ce faci tu cu limba, zise, nu cred c-am mai văzut la nimeni altcineva.

Alte zîmbete, alte gîdilituri.

— E clar că eşti deosebită.

Ridică mîna şi-şi trecu degetele prin părul şaten, apoi surîse iarăşi. Zîmbetul îi era luminos, blînd şi prietenos, şi... tot ce era mai frumos pe lume. Era perfect. El însuşi era perfect. Ca nici un altul pe care-l cunoscusem vreodată.

— Ne mai vedem? mă întrebă.

Am înclinat încet din cap, în semn că da, imediat ce am realizat că era o întrebare, nu doar o formulă obişnuită de despărţire. Încă-mi mai atîrna limba din gură, cînd îmi surîse, după care se îndepărtă.

Stau întinsă în întunericul camerei din anii '80, iar în minte-mi mai explodează o grenadă cu amintiri.

Mai 1986

Vreme de două săptămîni, m-am tot învîrtit pe lîngă parc, în fiecare zi la aceeaşi oră, pînă cînd l-am întîlnit din nou. Se întîmpla să fie în trecere pe acolo, şi chipul i se încreţi în zîmbetul acela frumos cînd mă zări stînd pe aceeaşi bancă, dar, de data asta, c-o îngheţată şi o carte. După prima dată, în care aşteptasem în locul ăsta vreo două ore, începusem să mă plictisesc.

Ne-am mai întîlnit în parc de vreo cîteva ori, vorbind despre toate şi nimic : mi-a spus că e profesor, m-a întrebat la ce şcoală sînt, iar cînd i-am zis, mi-a răspuns c-a predat acolo, ca suplinitor, în cîteva rînduri şi că-şi amintea vag de mine. Am vorbit şi-am tot vorbit, pînă cînd, într-o zi, după vreo trei săptămîni, mi-a întins o bucată de hîrtie.

M-am uitat şi-am văzut că pe ea era scrijelit un număr de telefon.

— Sună-mă, îmi zise. Oricînd. Dacă ai nevoie de ajutor la teme sau chiar dacă nu vrei decît să stai de vorbă cu cineva.

Se ridică, privi în jur, apoi îmi mîngîie blînd obrazul, zîmbindu-mi.

— Mi-am plăcea tare mult să păstrăm legătura.

Şi iarăşi plecă, tot fără să se uite în urmă. Am privit lung numărul, ştiind c-aveam să-l sun chiar a doua zi. Deşi îmi pomenise de fosta lui prietenă, o anume Serena, ştiam că-l voi suna. Am mîngîiat cifrele de pe hîrtie, pe fiecare în parte, închipuindu-mi că, într-un fel, mă legau de el. Am ridicat uşor biletul şi l-am sărutat, imaginîndu-mi că erau buzele lui. Trebuia neapărat să-l sun. Neapărat. Eram îndrăgostită moartă de el, aşa că n-aveam încotro, trebuia să sun.

Şi încă una.

Iunie 1986

— Nu-i nimic serios între noi.

Marcus îmi povestea despre Serena. Spunea asta des – de cîte ori mergeam la el acasă, o pomenea şi pe ea, într-un fel sau altul. O văzusem o dată – ajunsesem c-o jumătate de oră mai devreme, şi-o zărisem plecînd. Era strălucitoare, superbă, total diferită de mine. Înaltă, bine îmbrăcată şi foarte încrezătoare în sine. Mă surprindea că n-o observasem în ziua aceea, în parc, şi mă mira şi mai tare că el se mai uitase la mine, avînd-o pe ea. Nu se întîmplase nimic între noi. Eram doar amici şi atît. Sfîşietor, dar adevărat.

— Sîntem împreună pentru că e o fiinţă extrem de vulnerabilă.

Cînd o văzusem eu, nu-mi păruse cîtuşi de puţin fragilă, dar n-am zis asta cu voce tare. Nu ştia că fusesem aşa de nerăbdătoare să-l întîlnesc, că ajunsesem mai devreme, atunci, şi apucasem s-o zăresc. Aveam senzaţia că nu i-ar fi plăcut – era ca şi cum l-aş fi spionat – aşa că nu i-am pomenit nimic. Asta însemna şi că în ruptul capului nu-i puteam spune că, mie una, nu-mi păruse deloc o fiinţă fragilă.

— Nu ştiu ce-ar fi în stare să facă, dacă ne-am despărţi. Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă ar înghiţi un pumn de pastile. Asta zice c-ar face dacă mi-ar trece vreodată prin cap s-o părăsesc. Mă ţine prizonier.

„*Săracul de el*", mi-am spus în gînd. Am întins mîna şi i-am atins braţul, doar ca să-i arăt că sînt alături de el. Dădea dovadă de mare curaj, avînd grijă de cineva atît de instabil psihic. Îmi cuprinse obrazul în mîna lui mare şi puternică. Mă simţeam întotdeauna bine în compania lui. În siguranţă şi dorită – cum nu mă simţisem niciodată, cu nimeni. Alături de tata mă simţeam în siguranţă, dar cu el era altceva. Era dragoste. Genul de dragoste

după care tînjisem de mult, despre care citisem în cărți și la care visasem cu ochii deschiși. Era iubire, iubire adevărată.

— Ești o prietenă exemplară, îmi zise, privindu-mă țintă în ochi, ceea ce-mi făcu interiorul să clocotească – așa se întîmpla mereu cînd se uita la mine astfel. Nu știu cum aș putea să înfrunt toate astea fără tine.

Am izbutit să trag de colțurile gurii, schițînd un zîmbet, dar unul firav. Simțeam că mă înec. Nu reușeam să respir bine, capul îmi vuia și se învîrtea, trupul îmi tremura. Sub atingerea mîinii, simțea, probabil, și el că tremur. Probabil că simțea de fiecare dată cînd mă atingea, fiindcă se întîmpla mereu.

— Datorită ție, viața merită trăită, îmi șopti, iar eu am încetat să mai respir. Cînd sînt lîngă tine, nimic nu-mi pare imposibil.

Îmi descrisese întocmai sentimentele – alături de el, eram frumoasă, amuzantă și inteligentă. Faptul că nu aveam prea mulți prieteni la școală nu mai conta. Faptul că nu prea mă înțelegeam cu mama nu era important. Lîngă el, aveam tot ce-mi doream. Și-mi spunea că și el simțea la fel. Că eram totul pentru el. Îmi spunea că și el era îndrăgostit de mine.

Se aplecă înainte, cu mîna încă pe obrazul meu, și mi se strînse pieptul. Voia să mă... Buzele lui le atinseră pe ale mele și, simultan, ceva îmi explodă în cap, și-n piept, și-n stomac, și acolo jos. Se retrase puțin, dar rămase destul de aproape ca să-i simt respirația pe piele.

— Liniștește-te, îmi șopti c-un surîs blînd. N-ai mai fost sărutată niciodată?

Am dat din cap că da, deși nu era adevărat. Nu voiam să mă creadă o școlăriță prostuță. Colțurile gurii trandafirii i se ridicară din nou, într-un alt zîmbet gentil.

— Nu e nevoie să mă minţi, spuse tot în şoaptă. Poppy, scumpo, trebuie să-mi spui adevărul. Mi s-ar părea foarte drăguţ ca acesta să fi fost primul tău sărut. Totul ar căpăta mai mult farmec. În ultima vreme, nu mai am parte de multe „premiere".

M-am uitat lung la el. Îmi zîmbi din nou şi se trase mai aproape.

— A fost primul tău sărut?

Am dat din cap că da.

— Eşti fetiţa mea cea specială, zise şi mă sărută iar, de data asta mai prelung.

Nu ştiam cum se sărută – văzusem la televizor, dar realitatea era cu totul diferită. Nu era la fel de uşor precum lăsau actorii să se ghicească. Cum să respir? Unde să-mi pun mîinile? Cum să-mi dau seama dacă procedez corect?

— Relaxează-te, îmi spunse, cu buzele atingîndu-le pe ale mele. N-o să-ţi fac nici un rău. Relaxează-te, OK?

Am înclinat uşor din cap.

— Bravo.

Mă întinse pe spate, în pat, şi-şi strecură mîna pe sub bluza mea. Eram în camera de oaspeţi, unde mă condusese să-mi arate priveliştea către grădina din spate. Aici dormea băieţelul lui, cînd fosta nevastă îi dădea voie să vină în vizită, ceea ce, din cîte-mi spunea, nu se întîmpla prea des. În încăpere era un pat de-o persoană, ca acela pe care-l aveam acasă, nişte postere cu Paul Gascoigne şi Gary Lineker, plus o cuvertură cu Gary Lineker, pe pat. Ne aşezaserăm să stăm de vorbă, iar acum iată-ne întinşi, el deasupra mea, cu mîna strecurată pe sub bluză. Începu să-mi sărute gîtul, mîna fiindu-i tot sub bluză, pe sutien, dar eu habar n-aveam ce să fac cu mîinile. Să le pun pe spatele lui, cum văzusem la televizor, sau pe ceafă? Sau să le las pe pat?

— Eşti aşa de dulce, îmi zise, oprindu-se din sărutat. Chiar nu ştii ce să faci, nu-i aşa?

Se uita la mine de parcă eram o persoană extraordinar de importantă. Am clătinat din cap, cuprinsă de-o uşoară panică la gîndul că lipsa mea de experienţă îl va îndepărta.

Mă sărută pe frunte şi-mi zîmbi.

— Nu te îngrijora, o să mă ocup eu de tine. N-o să fac nimic din ce n-o să-ţi placă. Nu vei păţi nimic rău.

Îmi scoase bluza încreţită şi-o aruncă jos. În clipa aceea, mi s-a făcut frică. Nimeni, cu excepţia fetelor de la ora de educaţie fizică, a Bellei (sora mea) şi-a mamei, nu mă văzuse niciodată în sutien. M-am strîns, încrucişîndu-mi braţele pe piept.

— E-n regulă, zise Marcus liniştitor. Nu trebuie să te ascunzi de mine.

Îmi desfăcu braţele şi-un zîmbet uşor îi jucă pe buze cînd dădu cu ochii de sutienul meu alb simplu. Brusc, mi-am dorit ca mama să-mi fi cumpărat ceva mai drăguţ, mai matur – poate ceva cu dantelă. C-un gest îndemînatic îmi desfăcu sutienul şi-l aruncă, apoi îşi plimbă degetele peste moviliţele de pe pieptul meu, cercetîndu-le în acelaşi timp atent, din priviri.

Apoi, mîinile îi alunecară către marginea dresurilor, coborîndu-le pînă dincolo de coapse. În vreme ce zîmbetul lui abia schiţat se lărgea, am scăpat un geamăt interior. Pe chiloţii mei, în partea din faţă, scria în ce zi a săptămînii eram. Mai rău, eram într-o marţi, dar eu purtam lenjeria de vineri, albă cu litere roşii.

— Nici c-ai putea fi mai dulce, îmi spuse, scoţîndu-mi ciorapii şi chiloţii, deodată.

Stomacul îmi tresări de spaimă şi nesiguranţă. Tocmai fusesem sărutată pentru prima dată. Alte două sărutări şi gata, ne dezbrăcaserăm. De fapt, numai eu. Marcus, nu. Eram goală şi vulnerabilă,

el, nu. Se așeză la capul patului și se uită la trupul meu, ochii lui urmărind fiece rotunjime, fiece contur, fiece strat de grăsime adolescentină.

Am început să mă simt stînjenită. Speriată de intensitatea și durata privirii. Vrea cumva să...? Își dezbrăcă haina pastel cu mînecile suflecate și-o aruncă într-o parte, trecînd apoi la tricoul alb.

Cureaua zdrăngăni cînd desfăcu catarama, după care își descheie blugii și trase fermoarul, neslăbindu-mă nici o clipă din ochi.

Nu eram prea convinsă că voiam să fac asta. Totul se petrecea prea repede, iar eu nu eram deloc pregătită.

— Marcus, am zis c-o voce tremurătoare, plină de teamă. Nu vreau... Putem să mai așteptăm?

Se opri din gestul de a-și scoate pantalonii și, privindu-mă în față pentru prima oară de cînd mă împinsese pe pat, întrebă:

— Poftim?

Ochii nu-i erau concentrați asupra momentului, păreau că rătăcesc undeva departe; parcă nici nu mă recunoștea.

— Vreau... vreau să mai aștept, am răspuns pe un ton încă tremurat și vulnerabil. Te rog...

— Să aștepți, spuse răspicat, încruntîndu-se la mine. Vrei să mai aștepți.

Am izbutit să dau ușor din cap, sperînd să înțeleagă. Sperînd că încă mă plăcea. Mi-am strecurat brațul peste pieptul gol, cutremurată de un val neașteptat de frig venit din ochii lui. Coborî din pat și, furios, înșfăcă tricoul și haina din grămada de haine de pe jos.

— Îmbracă-te, zise și ieși cu pași apăsați din cameră, fără să se mai uite la mine.

Era așa de furios că, pe drum spre casă, n-a vrut să-mi vorbească sau să mă privească. Pe măsură ce ne-am apropiat de locul din colțul străzii unde mă lăsa întotdeauna, ca să nu ne vadă părinții

mei, am tot sperat c-o să spună măcar un cuvînt. Orice ar fi sugerat că încă mai doreşte să mă vadă şi că nu l-am îndepărat, refuzînd să merg pînă la capăt. A încetinit Fordul alb, apoi trase lîngă trotuar, rămînînd tăcut, menţinînd zidul de gheaţă dintre noi.

Atunci m-am speriat. M-am speriat că nu mă va ierta niciodată, că nu-mi va mai vorbi în veci. Nu puteam suporta una ca asta. Nu puteam să trăiesc fără să vorbesc cu el. Se uita drept înainte, trupul îi era încordat, iar mîinile încleştate pe volan. Aştepta să plec şi intenţiona să mă lase să plec, fără măcar o vorbă. Intenţiona să se întoarcă la viaţa lui cu Serena, în care era lipsit de orice sprijin atunci cînd ea îl ameninţa că se sinucide. Avea să uite de mine.

— O să te mai văd săptămîna asta? am întrebat.

Rîse scurt, înăbuşit, continuînd să privească lung dincolo de parbriz, scutură uşor din cap şi mormăi în barbă ceva ce semăna cu „incredibil".

— Marcus? am întrebat, disperată.

— Coboară din maşină.

— Îmi pare rău, eram speri...

— Dă-te jos din maşină, mi-o reteză el pe un ton rece şi tăios ca oţelul, pe care nu-l mai auzisem pînă atunci. Dă-te jos din maşină şi lasă-mă în pace.

— Iartă-mă, am şoptit, la un pas de-a izbucni în lacrimi.

Chinuindu-mă să deschid portiera, mîinile-mi erau ca două hălci de carne pe care nu reuşeam să le folosesc. Iritarea lui creştea cu fiecare secundă în plus. Am izbutit în sfîrşit s-o urnesc; portiera sări în lături, eliberînd o parte din presiunea dinăutru.

De-abia păşisem pe trotuar, cînd el se întinse şi trase portiera la loc. Apoi demară în viteză şi se îndepărtă de mine, cu cauciucurile scrîşnind. Am rămas în stradă, privindu-l cum dispare, îngrozită că aceasta era ultima dacă cînd îl mai vedeam. Îngrozită că nu voi mai simţi niciodată la fel pentru

altcineva. Îngrozită de ce-ar trebui să fac dacă ne-am fi revăzut.

Gata, m-am săturat de rememorări. Ajunge, ajunge, *ajunge!* Arunc păturile de pe mine – unele noi, pe care le-am găsit în dulapul de uscat rufe – și mă aplec să-mi trag niște șosete în picioare, înainte să mă întind după vechiul meu halat de casă. Nu-i chiar soluția ideală să port chestia asta antică, în dungi roș-albastre, dar e mai bună decît nimic și mult mai bună decît ce aveam la închisoare. Pe astea încă mai trebuie să le îmbrac, fiindcă aproape toate hainele din șifonier sînt de-acum douăzeci de ani și prea largi pentru silueta dobîndită după gratii. În plus, sînt hidoase. Să nu uităm acest amănunt. Printre ele se găsesc și niște comori, dar majoritatea sînt efectiv hidoase.

Mă strecor pînă la parter, străduindu-mă să evit scîrțîitul scîndurilor, a căror dispunere am învățat-o deja pe dinafară. Un pahar cu apă și poate cîțiva biscuiți mă vor ajuta să mă liniștesc. În aceste trei nopți de libertate, și-au făcut efectul de fiecare dată.

Nu aprind lumina, ci-mi iau apa și biscuiții și mă așez să mănînc. În mod normal, le-aș fi dus sus, în camera mea, dar locul ăla... îmi trezește fiori. Nu mă pot împiedica să nu mă gîndesc la Marcus, cînd obiectele din vremea aceea mă asaltează la fiecare pas. Dar nici n-o pot desființa. Mami și tati s-au ostenit s-o aranjeze; n-o pot distruge, de parcă m-ar durea în cot de efortul pe care l-au depus.

Scîrț! – se aude pe scări și inima îmi tresare ușor, iar părul de pe ceafă mi se zburlește. Peste cîteva secunde, îl văd pe tata intrînd în bucătărie și îndreptîndu-se către dulapul cu pahare. E în halat de casă și-n papuci, și e limpede că nici el n-a fost în stare să adoarmă. La început nu mă vede. Mă observă doar după ce-și toarnă apă și se

răsucește cu paharul la buze. Are o mică tresărire și se oprește din băut, în vreme ce ochii îmi deslușesc conturul, așezată la masa lor, în întuneric.

— Nici eu n-am reușit să adorm, zic, arătînd spre paharul cu apă și biscuiți.

În replică, tata pune paharul neatins pe marginea chiuvetei, părînd să nu-i pese c-ar putea să alunece și să se spargă, după care iese din încăpere fără să mă mai privească.

— Taaaaa, zic eu în șoaptă. Taaaaaa.

Iulie 1989

Trei săptămîni.

Trecuseră trei săptămîni și nici o veste de la el. Nu mă aștepta în fața porților școlii. Nu mă aștepta nici în locul nostru obișnuit din parc. N-a venit să mă aștepte lîngă magazinul de haine, unde, în vacanță, lucram cu normă întreagă, sîmbăta, marțea și joia. Nu m-a sunat acasă, închizînd dacă răspundea altcineva. Nimic. Vreme de trei săptămîni. Peste încă șase, ultimele raze aurii aveau să pălească la apropierea toamnei, cînd urma să merg iarăși la școală și nu ne-am mai fi putut vedea la fel de des cum plănuisem. Mi-era prea frică să mă înființez, pur și simplu, la el acasă, ca să nu strige la mine – sau, mai rău, să mă ignore.

Eram extrem de agitată. Simțeam c-o iau razna. Adormeam plîngînd în fiecare seară. Refuzam mîncarea – mi se făcea rău de la ea. Nu voiam să mănînc, să mă uit la televizor, să citesc, nu-l voiam decît pe Marcus înapoi. Mă iubea, practic îmi spusese că mă iubea, iar eu îl dezamăgisem. Îl dezamăgisem fiindcă nu mersesem pînă la capăt, îl supărasem. Îl rănisem atunci cînd avusese nevoie de mine, iar acum îl pierdusem pentru totdeauna.

— Ce-i cu tine, drăguțo? mă întrebase tati, în cele din urmă, venind în camera mea, unde ședeam ghemuită în pat.

Sufeream. Aveam un gol în stomac, care însă părea umplut cu plumb; în loc de cap parcă aş fi avut un balon cu heliu – uşor şi gata să-şi ia zborul – care însă pulsa de-o durere surdă; pe piept mi se aşezase un elefant, iar ochii îmi lăcrimau neîncetat. Voiam să-i strig numele din toate puterile, ca să se ştie că fusese al meu, că-l iubeam şi că-l pierdusem.

— Eşti în starea asta de mai bine de două săptămîni. Sîntem cu toţii îngrijoraţi, spuse tata. Nu-mi place să te văd aşa, Pepper, drăguţo.

Tati îmi zice „Pepper" de cînd eram mititică. („Asta-i Pepper a mea", spunea el întotdeauna cu mîndrie, indiferent ce făceam. „Cea mai deşteaptă fată de pe strada noastră.")

— Nu mă mai iubeşte, tati, am răspuns cu faţa în pernă.

— Cine?

Nu-i puteam spune, fiindcă n-ar fi înţeles NICIODATĂ, aşa c-am ridicat din umeri.

— Ai un prieten?

Era limpede că spera să-l contrazic. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să am un prieten.

— Nu mă mai iubeşte.

— Pepper, drăguţo, spuse el, mîngîindu-mi părul ca atunci cînd eram bolnavă, nu merită.

Tata nu-l cunoştea. Marcus merita. Merita totul. Era totul.

— Nici un băiat care te face să suferi aşa nu merită osteneala. N-ar trebui să suferi pentru nimeni în felul ăsta.

— Dar dacă a fost vina mea? Dacă am greşit şi acuma nu mai vorbeşte cu mine?

— Cu ce-ai fi putut să-i greşeşti, de nu mai vorbeşte cu tine?

— Nu ştiu, dar a fost numai vina mea! am zis pe un ton aproape isteric.

Tata mă luă în braţe şi mă legănă înainte şi-napoi.

— Nu te necăji, Pepper. O să fie totul OK, îţi promit. O să-l uiţi curînd pe flăcăul ăsta, şi-o să apară altcineva. Cineva care o să se poarte mai frumos cu tine şi care n-o să te facă să suferi. Îţi promit.

Nu înţelegea: nu voiam pe altcineva, îl voiam pe Marcus.

— Să încerc să-mi repar greşeala? am întrebat, cu obrazul lipit de pieptul tatei, care scutură din cap atît de violent, că mă zgudui şi pe mine.

— Nu, Pepper. Nu. Ai putea să faci mai mult rău. Uneori, e mai cuminte să laşi lucrurile aşa cum sînt. De regulă, ele se rezolvă spre binele tuturor celor implicaţi.

Ştiam ce era bine pentru toţi cei implicaţi. Ştiam ce trebuie să fac.

— Sînt gata, i-am zis lui Marcus, peste două zile, stînd în pragul casei lui, iar el deschise uşa, aproape rînjind cînd dădu cu ochii de mine. Nu vreau să mai aştept.

— Sigur? mă întrebă, rînjetul pîndind să-şi reia locul, la cea mai mică ezitare a mea.

Am dat repede din cap şi-am zis „da" la fel de iute, ca să nu creadă că sînt pe cale să mă răzgîndesc, şi ca să nu mă răzgîndesc.

Pe chip i se întinse un zîmbet larg, păşi în lături şi mă trase şi pe mine înăuntru.

M-a durut. Mi-a pricinuit durere. Nu ştiu dacă intenţionat, dar uneori părea că-i place. După, însă, n-a mai contat, fiindcă m-a luat în braţe, m-a sărutat pe frunte şi mi-a spus c-a meritat să aştepte. Că eu am meritat aşteptarea.

— Nu te bucuri că te-ai răzgîndit?

Am înclinat din cap şi-am zis repede că da, ca să nu se îndoiască de sinceritatea mea.

— Meriţi o medalie de aur, spuse Marcus şi mă împinse iarăşi pe pat.

Nici nu m-am ostenit să mă întreb dacă voiam s-o mai fac o dată, mai ales că mă durea acolo jos

şi nici nu-mi prea plăcuse prima oară. Lui îi plăcuse şi asta conta cu adevărat „Oare nu aşa trebuie să fie prima dată?" mi-am zis în sinea mea. „Dacă exersez, o să fie perfect, nu?"

— Eşti o fată tare cuminte, nu? Eşti fetiţa mea cuminte.

Mă scufund încetişor. Pleoapele mi se îngreunează şi trupul se scufundă în spaţiile nefamiliare ale saltelei, pregătindu-se de somn. O să adorm. Acum, că nu mă mai opun, acum, c-am permis amintirilor să-şi epuizeze energia, mă pot relaxa şi-mi pot permite să mă cufund în somn.

O socoteală greşită, firește, căci mai e una. Încă o grenadă cu amintiri rămasă neexplodată şi gata să detoneze. Pe măsură ce contactul meu cu realitatea se pierde, grenada explodează, azvîrlindu-mă pe tărîmul somnolenţei.

Septembrie 1986

— Poppy, ea e Serena. Serena, ea e Poppy, ne prezentă Marcus, stînd între noi.

Era înaltă şi zveltă, iar de aproape îmi părea şi mai strălucitoare. Oficial, eram cu Marcus de trei luni, iar el sugerase să facem cunoştinţă, ca să ne relaxăm cînd eram împreună, să nu stăm ca pe ace de teamă c-o să ne descopere.

Am vrut să-l întreb de ce se mai osteneşte, de vreme ce nu mai erau împreună, dar m-am abţinut. Am decis s-o las pe altă dată şi s-o cunosc pe Serena. Să-mi fac o părere personală.

Se forţă să zîmbească şi întinse mîna. Paralizată şi emoţionată, am întins mîna şi i-am scuturat-o. „Nu pare vulnerabilă", mi-am zis. „Nu-mi pare genul care s-ar sinucide, dacă el ar părăsi-o definiv." Dar nu exista nici un motiv pentru care Marcus m-ar fi minţit în privinţa asta, nu? Probabil că se pricepea de minune să-şi ascundă nebunia.

— Mă bucur să te cunosc, îmi spuse, deşi chipul ei sugera altceva.

— Şi eu pe tine.

— O să ne înţelegem toţi trei de minune, zise Marcus. Vă promit că ne vom simţi foarte bine împreună.

Serena

Bănuiesc că pe băiatul cu ziarele îl distrează să facă chestii din astea. Să mă oblige să ies din casă în halat, ca să culeg ziarul din celălalt capăt al grădinii din față, sau să-l lase unde se va uda în caz că plouă, ori – așa cum procedează de-o săptămînă încoace – să strecoare prin ușa noastră ziarul celor de la numărul 39 și pe-al nostru, de la numărul 93, să-l lase la ușa lor.

Din fericire, locatarii de la 39 sînt oameni OK: Ange, mama, e drăguță, iar Ryan, fiul ei cel mai mare, e de vîrsta lui Con, așa că joacă împreună fotbal, în parc, dacă se nimeresc acolo în același timp. Ryan e la o școală de fițe, deci nu sînt colegi, dar îmi face plăcere să știu că băiatul meu are pe cineva de vîrsta lui cu care să se joace. Îmi sînt simpatici, dar nu suficient cît să le citesc ziarul.

În hol, încalț la repezeală adidașii prea mici ai lui Verity – încălțămintea mea e aranjată ordonat în pantofarul din celălalt capăt – apoi îmi pun paltonul cel mare al lui Evan, peste halat. Nu mă duc decît pînă în stradă și e devreme, n-o să mă vadă nimeni.

Cu senzația că sînt un spion, dau fuga la Ange să fac rocada. De regulă, reușesc să-l înhaț de lîngă poartă și să-l las pe al lor în loc, dar azi, mizerabilul ăla mic le-a împins pe jumătate ziarul pe sub ușă.

— Roagă-te să nu-mi ieși niciodată în cale, băiete, îmi zic, în vreme ce deschid poarta și mă furișez pe alee să-l iau.

În clipa în care-l ating, cineva smuceşte ziarul prin fanta cutiei de scrisori, iar uşa se deschise brusc. Dinaintea mea stă Ange, în halatul roz pufos, cu părul blond în dezordine şi c-un cerc vineţiu în jurul ochiului stîng.

Mă trag, în sinea mea, un pas îndărăt, puţin şocată, dar probabil nu atît cît ar trebui. Machiajul îi e întotdeauna perfect, chiar dacă îşi dă cu prea mult fond de ten, indiferent de oră ; poartă mereu cămăşi cu mînecă lungă, indiferent de vreme; e întotdeauna nervoasă cînd pomeneşte de bărbatu-său. Iată unele dintre indicii ; unele dintre multele, multele indicii.

Ne uităm fix una la cealaltă preţ de-o clipă, apoi, fără o vorbă, facem schimb de ziare, iar ea se întoarce în casă, la viaţa ei, închizînd ferm uşa.

poppy

Am primit o scrisoare cu ştampila închisorii Colfrane.

E de la Tina. I-am scris de la adresa asta, dar nu m-am gîndit c-o s-o folosească. Mă aşez pe a treia treaptă şi-o deschid nerăbdătoare. Mă aştept să fie plină de dungile negre ale cenzurii. Pe vremuri, umplea scrisorile către mine de lucruri nepermise, doar ca să fie cenzurate, să-i mai enerveze puţin. Şi ca să mă facă pe mine să rîd, desigur; întotdeauna ca să mă facă să rîd.

Octombrie 1989

— Ei, ce fătucă frumoasă ca o rază de soare eşti tu, zice femeia aşezată în faţa mea, la masă.

M-am uitat la ea, fără să înţeleg prea bine ce spunea, prin ceaţa în care pluteam şi din pricina puternicului accent din Indiile de Vest – nu eram sigură dacă e din Jamaica sau din altă parte. Nu înţelegeam multe lucruri. Era prima mea vizită la sala de mese. De regulă, mîncam în celulă, dar acum mă aventurasem încoace şi mă trezisem şezînd la masă de una singură. Asta pînă a apărut femeia.

— Haide, drăguţo, zîmbeşte, că nu-i dracu' chiar aşa de negru.

„Dar unde te crezi, la cafenea?" am întrebat-o în gînd. „La petrecerea în aer liber a Reginei?" Cum să nu fie «*chiar aşa de negru*»"?

— Nu credeam s-apuc ziulica aia, ştii? Fata neagră scapă, fata albă – la zdup.

Știa cine sînt, majoritatea persoanelor de-aici probabil că știau.

— Toate ne așteptam s-o vedem pe amica ta, nu pe tine.

M-am uitat țintă în farfurie și-am împuns terciul cenușiu cu furculița de plastic. Nu mi-era foame, dar o parte din mine mă îndemna să mănînc. Să mănînc, să dorm, să încerc să-mi continuu viața cît mai firesc posibil, fiindcă urma recursul. Exista o șansă să nu rămîn prea mult timp acolo. Adevărul avea să iasă la iveală și voi fi eliberată. Acea parte îmi vorbea cu vocea tatei. Deși nu mai primisem vești de la el de la pronunțarea verdictului – și mama fusese singura care venise să-mi aducă o valiză făcută în grabă, cu haine și alte obiecte, după care plecase – glasul acela interior, care-mi spunea că totul se va rezolva și că voi fi liberă în curînd, era al tatei.

— Nu-i chiar așa de rău, să știi.

M-am strîmbat la ea, mental; pe față, n-aș fi îndrăznit. Era înfricoșătoare. Toată lumea de-acolo era. N-ar fi trebuit să fiu închisă cu toate infractoarele astea, și știam, în adîncul sufletului, că urma să pățesc ceva.

— Io-s Tina. Zi că sînt comitetul de primire, spuse femeia și zîmbi, arătîndu-mi un șirag de dinți îngălbeniți, care păreau a fi fost odată albi și puternici. Lasă-mă să-ți dau cîteva povețe.

Am continuat să împung terciul din farfurie. Nici măcar nu încercasem să tai chifla și s-o ung cu untul care arăta precum o bucată de marmură cafenie, producînd un zgomot asemănător cînd îmi fusese trîntit pe tavă.

— O să-ți meargă bine, să știi, dacă-ți ții capul plecat. Nu călca lumea pe bătături și nimenea n-o să te supere. 'nțelegi?

Am dat din cap, fără s-o ascult.

— Şi, Poppy, Fată de îngheţată, ai grijă cu cin' te însoţeşti, auzi? Io vorbesc cu toţi care vorbesc cu mine, dar prieteni, prieteni n-am, 'nţelegi?

„Nu, nu înţeleg", mi-am spus în sinea mea. „Nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti." Dar am făcut, totuşi, semn din cap că „da". Poate mă lăsa în pace mai repede.

— Stai deoparte, e mai sănătos aşa, crede-mă.

Asta înţelegeam şi aprobam. Nu intenţionam să mă împrietenesc cu cineva. Eram total diferită de ele, nu erau genul de persoane cu care m-aş fi împrietenit. Oricum, mulţi purici n-aveam să fac p-acolo. La ce-mi trebuiau prieteni? Mai ales că erau toate infractoare.

— Te crezi mai brează decît noi, nu? mă întrebă Tina.

Mi s-au înroşit obrajii că-mi citise gîndurile.

— Da' nu eşti, ştii? Nu în ochii judelui. Nenorociţii, au ei grijă să nu uiţi. Şi astelalte, nu le place să te uiţi la ele de sus. Crezi că eşti mai brează, treaba ta, da' ascunde-ţi faţa, fetico. Ascunde-ţi gîndurile, spre binele tău.

Avea dreptate, trebuia să fiu mai atentă, trebuia să fiu foarte atentă ce aflau oamenii ăştia de-aici despre mine.

— Şi-acum, ciuleşte urechile că-i important: ţine-te departe de droguri.

„Droguri? Îşi bate joc de mine? Chiar dacă m-aş droga, de unde să fac rost de droguri, aici?" Mi-am ridicat privirea către ea, încurcată şi neîncrezătoare. Credeam că are nişte sfaturi utile, dar era, în mod clar, puţin cam dusă.

— Fato, gîndurile! zise, aplecîndu-se înainte şi coborînd tonul. Îs mai multe droguri aci decît afară, să ştii. Fii cu băgare de seamă. Dacă-ţi dă cineva, zi nu. E greu. Aci ajungi aşa de singură, speriată şi tristă, c-ai da orice să ai ceva care să te înveselească, să-ţi fie bine. Şi ticăloasele, întîi

îţi dau droguri gratis. Să te ajute, zic ele. Da' tot ce vor e să le rămîi datoare. P-ormă or să-ţi ceară să pui oamenii să le strecoare încoace. Şi-o să te apuci şi tu. Odată prins năravu', o să te dai şi peste cap să faci rost. Crede-mă. Am văzut fete de treabă, ştii? Aşa, ca tine. Drăguţe şi finuţe, n-ar fi speriat un şoarece în ziua cînd au ajuns aci. P-ormă, au pus drogurile gheara pe ele. Ş-apoi, le crăcănau p-altele să scoată drogurile şi-şi ciomăgeau prietenele, le puneau pe mame să aducă pe ascuns bani, şi bijuterii, şi chestii, ca să-şi ia droguri.

— Cum adică, le crăcănau?

— Mai bine să nu ştii, crede-mă. Atîta numai, nu te apropia de droguri. Sînt o pacoste, auzi? Pacoste.

— O să încerc să nu uit asta.

— Vorbesc serios. Şi să nu faci hatîruri la nimeni. Or să te linguşească, or să-ţi zică vreo poveste siropoasă, or să-ţi ceară cartela de telefon cu împrumut, să le aduci ceva de la sala de mese. Să nu faci asta. Toate avem poveste tristă. Or să profite de tine. Sau o să te pregătească să aduci droguri încoace. Zi „nu" la toţi şi la toate. Auzi?

Am dat din cap că da. Dacă nu trebuia să am încredere în nimeni, atunci ea de ce mă ajuta? I-am pus şi ei întrebarea asta.

Zîmbi iarăşi larg, arătîndu-mi dinţii murdari.

— Eu le zic la toate fetele noi, care arată speriate, aşa ca tine. Asta am vrut de cînd am venit aci. Dar, fato, una n-ascultă! Uită, nu mă cred, zic că ştiu ele mai bine. Şi pică de proaste. Eşti şi tu proastă, Poppy, Fată de îngheţată? Asta-i întrebarea de tre' să ţi-o pui singură. Ia-ţi o slujbă, capu' la cutie şi-o să fie bine.

— Tu de ce-ai fost închisă?

Părea aşa de amabilă, blîndă, de treabă. Ca şi mine, era probabil nevinovată şi n-avea ce căuta în închisoare.

— Uite înc-o chestie de voiam să ţi-o zic – să nu mai întrebi pe nimeni asta. Dacă-ţi zice careva, bine de bine. Nu-i toată lumea faimoasă ca tine, ştii? Dar auzi chestii, mereu auzi cîte ceva şi, pînă la urmă, îţi dai singură seama. Da' să nu întrebi.

— Scuze.

— Nu-i bai. Io? Am crescut cu părinţi severi, tata a murit, io şi mama am început să ne ciondănim. Şi ne-am ciondănit, ne-am tot ciondănit, pîn-am fugit. Am crezut că-s femeie în toată firea, că pot să mă descurc singură. P-ormă am început o viaţă frumoasă, am găsit casă, ceva de lucru. M-am încurcat cu unul, un băiat alb de treabă, care m-a deprins cu drogurile, m-a dus pe stradă. Băiat bun, părinţi bogaţi. Cînd m-au arestat prima dată, ai lui au avut grijă să-l scoată pe cauţiune. I-au zis judelui c-a fost stricat de negresa aia împuţită. A scăpat. Io? Doi ani. P-ormă, cînd înăuntru, cînd afară. Da', de data asta... Am luat cinci, c-am încercat să bag droguri în ţară. Şi pe viaţă, că l-am omorît pe nenorocitu' care m-a violat să scoată drogurile din mine.

Mă cuprinse un imens val de greaţă, care amenința să-mi țîșnească pe gură şi să se reverse pe masă. Stăteam faţă-n faţă c-o criminală. O ucigaşă adevărată. Omorîse pe cineva, îl expediase din lumea asta şi nu părea ruşinată de gest. Vorbise fără să se sinchisească. Îmi lăsase impresia unei persoane drăguţe, inocente. Dar nu era decît o drogată, o prostituată şi-o criminală. Şi eu, care crezusem că era ca mine.

— Ei, nu fi aşa de şocată, Fată de îngheţată. Ştiu eu ce fac. Bărbatul ăla m-a bătut şi m-a violat. Şi după ce şi-a luat droguri, tot m-a violat întruna. Şi mai ştiu că poliţaii nimica n-au făcut. Sînt prostituată, nu? Dacă fac ce fac, nu merit să

pot zice „nu“ . Ştiu pericolele, da? Ştiu. Nu mă tem. M-a violat şi m-a violat, şi io am răbdat. P-ormă a plecat şi s-a-ntors, şi-a zis c-o să mă aranjeze de n-o să se mai uite nimeni la mine şi n-o să mai pot să am copii. A încercat să-mi facă rău, da' am zis ajunge. Nu mai rabd. L-am pocnit, l-am prins în ofsaid, i-am luat cuţitul şi l-am înjunghiat, să mă scap. Legitimă apărare.

— Legitimă apărare? am repetat ca un ecou.

— Legitimă apărare, dacă eşti o albă drăguţă şi bogată, nu o fostă prostituată din colonii. Nu ştiu decît de contrabanda cu droguri, că le-am zis. Am vrut să fiu cinstită.

„Ce caut eu aici?“ m-am întrebat. O clipă am fost tentată să mă urc pe masă şi să urlu din toţi rărunchii: „CE CAUT EU AICI?“.

— Poppy, Fată de îngheţată, nu fi aşa speriată. O să fie bine, dacă nu eşti fraieră. Şi nu arăta aşa speriată. Cele puternice se hrănesc din spaima ta. Chiar dacă eşti puternică, la început arăţi frică, se iau de tine. Ascunde frica, ascunde-o bine. Ai o celulă numai a ta, o să-ţi fie mai uşor.

Se ridică şi-şi luă tava.

— Nu fi fraieră, Poppy, Fată de îngheţată, aşa merg treburile aci. Nu fi proastă, nu te băga în belele. Ne vedem.

Se îndreptă către o masă unde şedeau alte femei de culoare, care-o salutară cu un zîmbet şi se porniră să sporovăiască, sunetul vocilor lor pierzîndu-se în zgomotul de fond. Ceaţa în care trăisem în ultimele cîteva zile, de cînd plecasem de la spital, coborî din nou. Eram iarăşi calmă. Însă cuvintele Tinei mi se întipăriseră în minte. „Nu fi fraieră.“ Era dependentă de droguri, prostituată şi criminală. Ea ştia cel mai bine cum merg lucrurile în locul ăla. Ar fi mai înţelept s-o ascult.

Dragă Poppy, Fată de înghețată, (îmi scrie ea)

Deci, zi odată, cum e viața afară? E așa de NAȘPA cum zice lumea? (haha!)

Aici, e totul absolut minunat. Exact cum era cînd ai plecat. Și, e clar, nici nu mi-aș dori să fie altfel!

Mai 1990

— Dar de ce trebuie să mă mut, doamnă? am întrebat-o pe gardiana care trîntise doi saci de gunoi din plastic pe podeaua camerei mele și-mi spusese să-mi strîng lucrurile, pentru că urma să fiu mutată.

Nu din închisoare, ci din celula mea, de la nivelul ăsta, către cine știe unde.

Îmi plăcea palierul ăsta – mă rog, în limita rezonabilului. Aici era mai multă liniște, alături de celelalte, deși eram de departe cea mai tînără dintre toate. Tehnic vorbind, ar fi trebuit să stau cu deținute de aceeași vîrstă, dar în aripa respectivă nu existau celule individuale, așa că, fiind celebră și închisă pe viață, mă bucuram de-o cameră personală. Celula – mică, înghesuită și oribilă, plină de gîndaci și igrasie – era spațiul meu privat. În ciuda neajunsurilor, aici mă puteam îmbrăca singură, după duș, puteam să-mi las lucrurile unde voiam. Puteam să fac orice pofteam. Toate încăperile de la palierul de dedesubt găzduiau mai multe deținute, iar la cel mai de jos nivel existau cîteva dormitoare comune. Mi-am zis că statutul de vedetă avea măcar un avantaj. De ce mi-l luau și pe ăsta? Îmi luaseră deja libertatea, de ce nu se mulțumeau cu atît?

— Nu pune întrebări, EX396798, doar fă ce ți s-a spus, îmi răspunse ea cu vocea aceea cavernoasă, de fumător.

La auzul folosirii numărului de deținut, mi s-au ridicat perii de pe ceafă. Pentru ea era un adevărat

deliciu să-ţi amintească faptul că, oficial, nu mai aveai nume, că, din clipa în care intrai aici, deveneai un număr. Numărul acesta trebuia trecut pe fiece petic de hîrtie care te privea. Dacă doreau, puteau să nu-ţi mai folosească numele deloc, înlocuindu-l pur şi simplu cu numărul. Gardienei ăsteia, mai ales, îi făcea o deosebită plăcere să-ţi spună numărul, ca să nu uiţi în veci că are o memorie prodigioasă. Ah, şi că era o ticăloasă împuţită.

Uneori, mă şoca viteza cu care ajunsesem să vorbesc şi să gîndesc precum celelalte deţinute; uşurinţa în a deprinde ura faţă de personalul închisorii; iuţeala cu care începusem să înjur şi să învăţ jargonul. Eram închisă de şase luni, îmi fusese alocată celula asta şi, uneori, aveam aceleaşi senzaţii ca fetele care erau aici de ani de zile.

— N-am făcut nimic rău, doamnă, i-am spus. Nu văd de ce ar trebui să mă mut.

— Mă întorc peste zece minute; orice nu-i împachetat va fi trimis la incinerator. Ai înţeles? spuse c-o voce încă şi mai cavernoasă decît înainte.

Aşa avea să ajungă şi vocea mea, dacă nu mă lăsam de fumat. Mă apucasem după ce venisem aici. Ţigările îmi ofereau ceva de făcut, erau tovarăşe tăcute, dar credincioase, încă o metodă de-a omorî timpul. Acum înţelegeam tentaţia drogurilor de care-mi vorbise Tina. După cîteva luni, cînd realizezi că pînă şi recursurile vor dura ani întregi, începi să cauţi alte ocupaţii care să-ţi umple timpul, mintea, trupul. Cauţi pretutindeni o cale de-a evada, orice te ajută să omori timpul.

— Da, doamnă.

Am înşfăcat pungile şi-am început să dau jos toate pozele şi paginile de revistă, pe care le lipisem, cu biluţe de pastă de dinţi, de panoul de afişaj şi pe pereţii camerei. Nenorocita de gardiană nici măcar nu voise să-mi spună unde mă transferau.

Am descoperit curînd.

— Bun venit, bun venit în camera de petreceri! mă întîmpină Tina, azvîrlindu-mi zîmbetul ei imperfect şi deschizînd larg braţele să-mi prezinte noua mea celulă. Sînt aşa de bucuroasă că împărţim camera!

Toată, toată mişcarea asta era opera ei. În general, deţinuţii nu pot dicta decizii de-o asemenea greutate, dar ceva-mi spunea că la mijloc era mîna ei. Părea, într-adevăr, să aibă o oarecare autoritate printre celelalte deţinute, dar era limpede că aceasta se extindea şi asupra Marelui Amor, fiindcă uite unde eram – din binevenita mea solitudine, ajunsesem aici. Nu împărţisem camera nici măcar cu soră-mea, pe cînd eram acasă, iar acum se presupunea că trebuia s-o împart cu ea, o străină. O fostă curvă, fostă drogată, şi criminală pe deasupra. Nu mă înţelegeţi greşit, o respectam pe Tina şi-mi plăcea de ea, dar asta nu înseamna că-mi plăcea şi ideea. Mai ales că se apropia termenul recursului şi trebuia să mă pregătesc mental să-l înfrunt. Avea să fie prima dată cînd îl revedeam pe tata, de cînd intrasem aici. Mama venea în vizită din cînd în cînd, aşa că pe ea o mai văzusem, dar pe bunica Morag, nu. Iar ea probabil că nu va veni la recurs, fiindcă, în ultima vreme, se îngrijise de Bella şi Logan, care sigur nu veneau. Dar îl voi vedea pe tati.

Îmi trebuiau timp şi spaţiu să mă pregătesc, nu coşmarul ăsta cu împărţitul camerei.

Tina îşi alesese deja patul, lîngă care se afla o noptieră. Pe noptieră se găseau cîteva produse cosmetice ordonat aranjate, şi o *Biblie* neoprotestantă, aşezată cu mîndrie pe marginea dinspre pat. La chiuveta din colţ, într-o căniţă, erau periuţa ei de dinţi şi un tub de pastă Crest. Panoul era plin cu ilustrate din Jamaica şi poze de-ale familiei. Eu n-aveam decît cîteva. Puţinele pe care reuşisem să le împachetez în grabă, în noaptea de dinaintea

ultimei zile de proces, cînd o voce interioară îmi şoptise să-mi fac valiza, pentru orice eventualitate. Am împachetat, dar am lăsat-o acasă. Se pare că familia Serenei adusese o valiză, în eventualitatea că va fi trimisă la închisoare. Cred că aici am greşit. Ca o proastă, am crezut că era destul să fiu nevinovată ca să fiu expediată acasă, cu scuzele Curţii.

Patul cu cadru metalic de vizavi era aranjat cu meticulozitate, cu marginile lenjeriei strecurate sub saltea şi cu cearşaful alb îndoit peste pătura de închisoare, cenuşie, subţire şi scorţoasă. Eram foarte mişcată : era evident că Tina se îngrijise de tot, fiindcă o gardiană n-ar fi făcut asta în vecii vecilor.

— Nu înţeleg ce caut aici, am zis, aşezîndu-mă pe noul meu pat, cu cele două pungi pline cu lucruri trîntite la picioare.

— Poppy, Fată de îngheţată, uneori e mai bine să nu te îndoieşti de lucruri d-astea. Uneori, e mai bine să le accepţi.

— Cum să accept ceva care, practic, înseamnă pierderea unor privilegii ?

— Ţi-au zis ei că-ţi pierzi privilegiile ?

— Nu, dar nu-i tocmai bine, nu ?

— Lumea ar da în cap să stea aici, cu mine. Chiar şi atunci cînd sîntem prea multe, ei nu aduc aici pe oricine, fiindcă ştiu că-i o onoare să stai cu mine. Nu te mai plînge ori o să încep să cred că nu-mi eşti prietenă adevărată.

— Dar tu m-ai avertizat să nu mă împrietenesc cu cei de pe-aici. Acum zici că sîntem prietene ?

— Fiecare tînără care intră aici trebuie să fie avertizată să se ţină departe de „prieteni". Asta le împiedică să facă greşeli prosteşti şi le dă timp să cîntărească omul, înainte să-l cunoască mai bine. Altfel, v-aţi împrieteni cu prima persoană care vă zîmbeşte. Şi zîmbetul de şarpe e tare dulce. Da, da, foarte dulce.

M-am trîntit pe salteaua ca de carton şi m-am uitat fix în tavanul cenuşiu-crem, pe care vopseaua se crăpase şi se cojise.

Recursul trebuia neapărat să meargă bine. Sentinţa trebuia neapărat anulată, iar eu, trimisă acasă. Nu mai suportam să stau mult aici.

— Hai să-ţi zic regulile din celula asta.

Reguli, firește că existau reguli. Acolo existau reguli pentru orice.

— Nu dormim prea tîrziu, continuă Tina. Ne trezim, măturăm podeaua, o ştergem cu clor o dată la două zile – asta ne ajută să scăpăm de gîndaci. Îţi aranjezi patul, lucrurile ţi le ţii mereu în ordine. Speli imediat orice ai folosit. Putem face cu rîndul să luăm săpun Sunlight de la bucătărie, ca să spălăm lenjeria. Încercăm să petrecem cît mai mult timp afară – aerul curat lăsat de Dumnezeu e bun pentru minte şi suflet. Nu dăm radioul prea tare. Şi ne distrăm cît încape.

— Asta nu-i tabără de vară, nu sîntem aici să ne distrăm.

Am auzit-o foşnind prin dulap şi-apoi, scurt, clic-clicul plasticului pe plastic. Probabil că tricota, multe dintre deţinute tricotau ca să n-o ia razna şi să nu se apuce de fumat. N-am izbutit să-mi adun energia sau voinţa necesare să-mi ridic capul, să văd ce face.

— Ştii care-i problema ta, Poppy? Vrei să fii salvată. Tînjeşti după asta, dar nu eşti dispusă să te salvezi singură. Şi nici nu vezi salvarea, cînd te loveşte drept în frunte.

— M-ai salvat? Cum? Fiindcă tot ce văd sînt patru pereţi şi-o fereastră zăbrelită, plus o uşă de la care n-am cheia.

— Eşti aşa de patetică uneori, că mă mir, zău, de ce te plac, zise ea.

Era limpede că evita să-mi răspundă la întrebare, pentru că ştiam amîndouă că nu mă salvase. Reuşise

numai să tragă nişte sfori, ca să-şi găsească o colegă de celulă.

— Spune-mi care e culoarea ta preferată, să-ţi fac o cuvertură de pat.

— Verde.

— Bleu pal, am înţeles, replică ea şi clincănitul se acceleră.

— Stai aşa, am zis, săltînd capul s-o văd şezînd picior peste picior şi tricotînd, ce s-a întîmplat cu accentul tău? Nu mai vorbeşti ca-n Indiile de Vest, parcă ai fi din Africa de Sud. Sau din Yorkshire.

— Chiar sînt, zise ea c-un zîmbet larg, cercetînd atent liniile pe care le tricota. Ai fi ascultat oare vreun cuvînt din ce ţi-ar fi spus cineva cu accentul meu adevărat? Ai fi ascultat, pe naiba! Cineva ca tine se sperie de accentul jamaican, dar sigur nu-l uită. Şi, înainte să întrebi, da, tot ce ţi-am spus despre mine, povestea mea şi motivul pentru care sînt aici, e adevărat. Fiecare cuvinţel. Fiece nenorocită de silabă.

Mi-am aşezat la loc capul pe saltea. Mi-era jenă să recunosc, dar avea dreptate – accentul ei adevărat s-ar fi pierdut în vuietul din mintea mea; cel jamaican, fiindu-mi atît de străin, mi s-a întipărit în memorie, revenind în clipa în care dădeam de-o situaţie asupra căreia mă prevenise.

— Şi, apropo, se zice „Caraibe", nu „Indiile de Vest".

— OK, am zis, iar după cîteva secunde am ridicat iarăşi capul. Nu mă prea omor după albastru.

— Nu-i decît un fular, mi-o întoarse ea. Sînt convinsă c-o să-ţi placă.

— Un fular? Acum un minut era o cuvertură.

— Fato, chiar crezi c-o să-mi cheltuiesc toate economiile pe lînă, ca să tricotez o cuvertură? Ai înnebunit?

Am reuşit să-mi fac rost de-o colegă nouă. E mai tăcută şi mai ordonată decît tine, dar nu pare

să priceapă cînd îi zic să-mi spele şi mărunţişurile. Aşa că, din punctul ăsta de vedere, era mai bine cu tine. Nu c-aş vrea să te întorci.

Aprilie 1990

— E adevărat, îi zise o femeie celeilalte.

— Serios? întrebă a doua.

— Da! Alicia făcea curat în birou la Marele Amor şi-a auzit-o pe Negresa Tina zicîndu-i c-o să aibă mîinile pătate de sînge dacă n-o mută pe Fata de îngheţată într-o cameră comună, înainte de recurs. După recurs, va fi prea tîrziu.

— Alicia n-ar trebui să mai tragă cu urechea.

— I-am zis şi eu, dar n-ascultă. Însă a avut dreptate, fiin'că Fata de îngheţată e acuma colega de cameră a Negresei.

— Tina are mereu dreptate. De la o poştă-i miroase p-ăia care-or să-şi dea în petic.

— Da.

— Da.

Femeile, mai în vîrstă decît mine sau decît Tina, stateau pe coridorul care ducea spre duşuri şi nu ştiau că eram chiar după colţ, ascultînd. Tocmai voiam să mai fac un duş după ce-mi petrecusem ziua umplîndu-mă de praf la bibliotecă, unde dădeam o mînă de ajutor, cînd ceva din felul în care vorbeau m-a determinat să mă opresc într-un loc ferit şi să trag cu urechea. Aici, deprindeai repede cum să deosebeşti conversaţiile pe care merita să le asculţi de restul. Aflai cele mai bune bîrfe, ştirile adevărate şi, desigur, cît de afurisiţi pot fi oamenii cu semenii lor. Acum ştiam de ce Tina şi cu mine împărţeam celula. Credea că sînt destul de slabă ca s-o fac. Credea că sînt şi eu ca celelalte femei care făcuseră asta. Ei bine, se înşela. Nu eram deloc. De vreo trei luni nici măcar nu mă mai tăiasem, iar cicatricile de pe braţe începuseră să se vindece. Nu mai era nevoie. Nu mai aveam

nevoie de eliberarea pe care descoperisem c-o reprezintă. Ştiam că recursul meu va fi ascultat şi sentinţa, anulată, în cel mai rău caz urmînd să mi se rejudece cazul. Tina chiar nu avea motiv de îngrijorare. Nu mă deranja că mă „lucrase", fiindcă o făcuse din grijă faţă de mine. Dar nu, chiar n-avea de ce.

În ultima scrisoare, ai zis c-o să vii să mă vezi după ce ieşi. Fato, părerea mea e asta : ai ieşit, stai acolo. Nimic nu-i mai rău decît să intri iarăşi pe porţile astea, după cum sînt convinsă că n-ai uitat.

Noiembrie 1990

„Lumea e un loc mîrşav, mîrşav.

Nu există dreptate. Nimic nu-i corect.

Nimic nu-i corect şi nu mai vreau să fiu aici."

M-am uitat lung la ferestra celulei : zăbrelele păreau mai groase, mai palpabile, acum că urma să rămîn aici mai multă vreme. Acum că aveam să rămîn aici pentru totdeauna. Se întăriseră fiindcă, în dorinţa mea disperată de-a evada, le-aş fi îndoit cu mîinile goale. Aş fi fost în stare să le smulg din perete, ca Femeia Fantastică. Aş fi fost capabilă să rup uşa de oţel şi să împing cît colo pe oricine mi-ar fi stat în cale. De asta barele păreau mai solide, de asta uşa părea mai solidă – se pregăteau de-o luptă.

— Ai face bine, domnişoară, să te concentrezi asupra datoriei faţă de societate pe care o ai de plătit, să încetezi să mai iroseşti timpul acestui Tribunal cu recursuri şi să-ţi recunoşti fapta. Recunoaşterea greşelilor are noblețea sa, iar în viitor, cînd va veni vorba să fii eliberată, va prinde bine să mărturiseşti şi să te confrunţi cu fapta ta.

De data asta, n-am avut nevoie de cîteva zile să interiorizez cuvintele judecătorului, să asimilez informaţia că nimeni nu mă crede, că n-aveau de

gînd să-mi anuleze sentința sau să-mi reia procesul în baza faptului că primul verdict fusese nesigur. De data asta, am auzit tot ce s-a spus, cînd s-a spus. Și-am știut că era ultimul cui din coșciug. Lipsa oricăror probe noi însemna anularea oricărei șanse de-a fi ascultată. Tot ce trebuiau să facă era să mă asculte. Nu sînt mincinoasă. Da, am mai mințit de cîteva ori, dar numai despre lucrurile legate de Marcus și ca să mă asigur că nu afla nimeni de noi. Și ascunsesem hainele pe care le purtasem în acea noapte, fiindcă eram speriată. Dar nu sînt o mincinoasă. Și n-aș minți niciodată în legătură cu ceva așa de serios.

Dar nimeni nu mă credea. Nici măcar oamenii care se presupunea că mă iubesc mai presus de orice; bunica Morag venise la tribunal zilnic, în cele trei zile cît durase recursul, fiindcă mama și tata n-aveau nevoie de dădacă. N-au venit la recurs. După cîte se părea, și ei mă credeau o mincinoasă. Credeau c-am primit ce meritam. Numai bunica mă credea.

Imaginea cu ea plîngînd, în vreme ce judecătorul dădea sentința, mi s-a întipărit adînc în minte, pe retină, ca însemnată cu fierul roșu. Dintre toți cei prezenți, numai noi două știam adevărul. Restul erau acolo numai ca să vadă cum sînt retrimisă după gratii, ori să relateze episodul pentru vreo publicație sau vreo emisiune. Adevărul nu interesa pe nimeni.

Nici măcar consilierul meu juridic și avocatul n-au putut să mă privească în ochi, după verdict. Iar cînd le-am pomenit de un nou recurs, au schimbat o privire și m-au sfătuit să-mi acord timp și să mă gîndesc bine la ceea ce voiam să fac. Cu alte cuvinte, n-ai decît să faci alt recurs, dacă dorești, dar fără noi.

„Sînt aici pentru totdeauna.
Sînt aici pentru totdeauna.
Sînt aici pentru totdeauna."

Gîndul acesta mi se tot repeta în minte.

Tina se întorsese în cameră, după ce fusese nu știu unde. Încercase să mă consoleze după ce venisem de la tribunal, dar, cînd am refuzat s-o las să mă atingă și n-am vrut să vorbesc cu ea, hotărîse, foarte înțelept, să-mi dea pace. Ceea ce aș fi avut, dacă nu s-ar fi băgat ea.

— Ei haide, drăguțo, trebuie să te ridici, îmi zise. Schimbă-te de costum și pune-ți niște haine obișnuite. Cînd te văd așa gătită, mă ia cu frig pe șira spinării.

— E vina ta, i-am spus în șoaptă, dar apăsat.

Voiam să știe că eram la curent cu ce făcuse. Că participase la conspirația împotriva mea.

— M-ai deocheat. Cînd m-ai mutat aici, m-ai deocheat.

— Aș vrea să am puterea asta, răspunse ea calm. Pops, sînt p-aci de multă vreme, am văzut chestia asta de nenumărate ori. Foarte puțini oameni, în special cei condamnați pentru crimă, ies după primul recurs. Mai ales dacă persoana n-a mărturisit. N-am vrut să fii singură, în caz că ți se întîmpla și ție.

— Cine-a murit de-ai rămas tu mama mea? am întrebat cu obrăznicie.

— Zici că ești nevinovată, așa că nu lăsa lucrurile cum sînt. Trebuie să te ridici și să încerci iarăși să dovedești că ești nevinovată. Scrie-le celor care te pot ajuta, găsește un alt avocat – pentru că majoritatea părăsesc nava după eșecul primului recurs – și întoarce-te la tribunal, să lupți. Nu accepta ce ți se întîmplă, fără să ripostezi.

— Pe tine nu te văd făcînd chestiile astea, i-am zis. Nu te văd „la tribunal", luptîndu-te. Te văd stînd și încasînd.

— Dar eu sînt vinovată. Chiar am comis o crimă și-mi ispășesc pedeapsa. În legitimă apărare sau nu, am încălcat Prima Poruncă și merit să fiu

pedepsită. Dacă aş prefera ca sentinţa să fie mai scurtă? Da. Dacă aş putea îndura să mi se repete la nesfîrşit c-am primit ce meritam, nu numai de la ăla, dar şi de la judecători? Nu. Dar, dacă nu l-aş fi omorît, nici chiar în legitimă apărare, aşa cum tu spui că n-ai făcut, atunci nimic nu m-ar opri să mă lupt.

Din colţul meu, am simţit-o ridicînd din umeri.

— Dar asta-i diferenţa dintre tine şi mine, nu, Fată de îngheţată? Tu încă mai aştepţi să fii salvată. Eu, însă, ştiu că nimeni nu te va putea salva pînă ce nu te vei fi salvat singură.

— Du-te-n mă-ta! i-am răspuns sec.

— Asemenea! replică ea veselă.

Am auzit-o coborînd din pat, apoi cum traversa camera. Trase deoparte păturile şi-mi luă mîinile într-ale ei. Abia acum băgam de seamă că dosul palmelor Tinei erau pline de cicatrici, tăieturi adînci şi urme de arsuri de ţigară. Păreau vechi, încrustate în piele de parcă acolo fuseseră din totdeauna. Mă trase în sus cu blîndeţe, dar nu-mi dădu drumul pînă ce n-am fost în picioare.

— Acum, n-ai voie să fii deprimată din pricina asta. Ieşi cu fruntea sus şi gîndeşte-te cum vei lupta în continuare. Cînd va veni vremea, şi vei ştii cînd, o să te las în pace să fii deprimată. Şi, după ce-o să se termine şi asta, poţi face o cerere să stai iarăşi singură în celulă. Fiindcă atunci o să fii pregătită pentru asta, iar eu n-o să-mi mai fac griji.

— Şi dacă n-am chef să mă conformez planului tău?

— Ah, ba o să ai, pentru că nu eşti încă pregătită să te salvezi singură, nu?

Am ridicat din umeri. Avea dreptate. Nu eram pregătită să mă salvez – dar numai fiindcă nu ştiam cum. Desfid pe oricine a dus o viaţă ca a mea, pînă la optsprezece ani, să arate că e în stare să se salveze dintr-o închisoare de maximă siguranţă.

Desfid pe oricine, indiferent de viaţa pe care a dus-o, să arate că e în stare să se salveze dintr-o închisoare de maximă siguranţă.

Deci, ţi-ai pus-o cu cineva? Ce-ai făcut mai întîi, ai găsit vreun flăcău care să n-arate precum negul de pe fundul meu, şi i-ai tras-o de-a văzut stele verzi? Eu asta plănuiesc. Nu ţi-am zis, nu? Mi se apropie termenul reevaluării la comisia de eliberare condiţionată. S-ar putea să te trezeşti cu mine curînd, şi-o să mergem să bem ceva, cum ne-am tot vorbit.

Mai 1991

— Cred c-a sosit momentul, i-am spus Tinei, după şase luni.

Era miezul nopţii. Stătusem nemişcate şi tăcute în paturile noastre, în vreme ce, în lumea din afară, se dezlănţuiau muzica, ţipetele, şi urletele, şi rîsetele. Astea erau sunetele de după orele de relaxare: sunetele oamenilor care comunicau şi evadau cum puteau, proiectîndu-şi sufletele, cu zgomot, în atmosfera din încăperile respective. Dacă ascultai cu atenţie, auzeai şi murmurul tristeţii şi al tragediei – suspinele în pernă sau prosoape, liniştea asurzitoare a inimilor care se frîng, larma tăcută a minţilor în destrămare.

Învăţasem să mă deconectez de la toate astea – hărmălaia zgmotoasă şi haosul calm; le blocam ca să pot dormi, ca să pot supravieţui.

— Ştiu, scumpo, zise ea.

— O să-mi fie dor de tine.

— Mai mult decît îţi închipui.

— Cum adică?

— Voi fi mutată, ca să-mi încep următoarea fază a sentinţei. Nu ştiu unde mă duc, dar probabil că mă voi întoarce în nord. Sper. În ultima vreme, m-am înţeles mai bine cu mama. Dacă sînt prin

apropiere, atunci poate-şi va permite să vină să mă vadă.

— Doamne, sper şi eu. Nu vreau să pleci, dar dacă vă ajută, pe tine şi mama ta, să vă împăcaţi... Sper.

Fiindcă, dacă ele pot să-şi depăşească problemele, atunci aş putea şi eu. Mi-aş putea convinge părinţii să fie iarăşi parte din viaţa mea.

— Probabil că n-o să ne mai revedem, Fată de îngheţată.

Urăsc cînd lumea-mi zice aşa, dar la ea nu mă deranjează. Tina, cea mai bună prietenă a mea, singura prietenă adevărată pe care-am avut-o, ar putea să-mi zică oricum, că nu m-aş supăra. Marcus avusese grijă să n-am prieteni, deoarece – zicea el – exista pericolul să ne pîrască. În realitate, însă, voise să se asigure că depindeam numai de el şi că nu aveam pe nimeni care să-mi spună: „Renunţă la relaţia cu el, renunţă acum!".

A fost nevoie să ajung aici ca să întîlnesc pe cineva cu care să mă înţeleg, cineva în care să mă pot încrede.

Gîndul că n-o voi mai vedea niciodată... mi-a sfîşiat inima.

— Nu vorbi aşa, am implorat-o. Te rog, nu vorbi aşa.

— Asta e adevărul. E mai înţelept să te pregăteşti pentru asta, că pe urmă orice îţi va părea un dar divin.

— Mulţumesc, i-am zis, după ce-am aşteptat să se aşeze informaţia, pentru că m-ai salvat.

— De ni'ca, zise cu accentul „jamaican". De ni'ca, ni'ca, ni'ca.

— Mda, deşi amîndouă ştim c-a însemnat totul.

— Ţinem legătura, OK?

— OK.

Ştiam amîndouă c-o să încercăm, dar dacă aveam să şi reuşim era altă poveste. Odată ce locul ăsta

punea stăpînire pe tine, odată ce acceptai că urma să-ţi petreci aici o vreme îndelungată, era foarte dificil să-ţi formezi legături cu lumea exterioară, fiindcă orice mică atingere îţi amintea de ce ai pierdut definitiv. De ce ţi-e mai drag. De ce s-ar putea să nu mai ai parte vreodată.

Uite, aproape că nu mai am ce să zic. Sper că-ţi merge bine afară. Spune-mi cum e pe-acolo. Spune-mi dac-o să-mi placă.

Mi-e dor de tine.

(Dar nu cît să-mi doresc să te întorci, OK?)

Cu drag,

Tina

Am împăturit scrisoarea la loc, după ce-o citisem de mai multe ori. Abia aştept să-i povestesc c-am găsit-o pe Serena, primul pas hotărît pe calea spre reabilitare.

Partea a doua

poppy

La 7 dimineaţa, uşa de la intrare, vopsită în albastru intens, se deschide larg şi, înfăşurată în chimonoul de mătase roş-albastră, lung pînă la genunchi, şi cu o eşarfă roşie din acelaşi material strîngîndu-i părul, ea se apleacă şi se întinde să ia ziarul făcut sul, aflat pe covoraşul pe care stă scris: „Sînteţi foooarte bineveniţi!". Buzele-i rostesc un blestem pe capul băiatului cu ziarele, în vreme ce degetele lungi i se strîng în jurul cotidianului – *The Chronicle*, am verificat – şi-l trag înspre ea.

Se uită, ca de fiecare dată, în spaţiul de lîngă uşă unde lasă lăptarii sticlele pline şi, tot ca de obicei, pare susprinsă de faptul că nu-i nimic acolo. Cum nu comandă lapte, bănuiesc că-i vreun reflex rămas din copilărie.

La 7:55, se deschide uşa şi apare el. Ca-n fiecare zi, e îmbrăcat în costum şi duce o geantă neagră, care arată ca un săculeţ, dar probabil conţine un calculator. Îşi bate uşor buzunarul stîng cu mîna dreaptă, apoi se întoarce în casă, după care închide iar uşa, folosind mînerul de alamă din centrul acesteia. Parcurge cîţiva metri în josul străzii şi descuie portiera maşinii cu cheia pe care-o ţine în mînă. Trînteşte geanta în portbagaj, apoi se urcă în eleganta minunăţie argintie, îşi pune ochelarii de soare – chiar dacă afară toarnă cu găleata – şi demarează.

La 8:05, uşa se deschide iarăşi. Ea scoate copiii din casă, c-un triunghi de pîine prăjită în gură şi

brațele pline de haine, ghiozdane și cutii de gustări, apoi îl roagă pe fiu să închidă ușa. Fata, care-i seamănă bucățică ruptă, o ia înainte cu pași mari, în urechi avînd îndesate niște căști, dar fiul rămîne lîngă mamă, cei doi sporovăind neîntrerupt, în vreme ce merg un pic mai departe, către locul unde e parcată mașina ei. Aceasta, model de familie, e limpede c-a văzut și zile mai bune, mai curate pe dinăuntru. Fiul ia cheile și descuie, iar fiica se cocoață pe scaunul din față. Băiatul sare fericit pe bancheta din spate, în timp ce ea trîntește tot acolo, lîngă el, lucrurile care-i împovăraseră brațele. Femeia își scoate ochelarii din torpedou și-i pune la ochi. Îi verifică pe copii, să aibă centurile de siguranță fixate, apoi se uită – de două ori – în oglinda retrovizoare și la semnalizatoare, apoi părăsește locul de parcare și dispare în aceeași direcție ca și soțul.

Toate diminețile par trase la indigo; uneori, băiatul lasă ziarul în ușă, alteori unul dintre copii fuge înapoi în casă, fiindcă a uitat ceva, alteori soțul pleacă la cinci minute după restul familiei, dar, în general, ăsta e parcursul obișnuit. Așa își trăiește Serena Gorringe, acum Serena Gillmare, viața. Așa trăiește Serena o viață care ar fi trebuit să fie a mea.

Serena

— Au! schelălăi eu, înţepată a 'nşpe mia oară. N-ai de gînd să încetezi? Doare ca dracu'!

— Păi, dacă vrei să pui pe tine chestiile alea simandicoase, ce-ai vrea? Tre' să doară, răspunde soră-mea, Medina.

Cealaltă soră a noastră, Faye, rînjeşte satisfăcută de după revista din care citea. Soră-mea, care bănuiesc că mă înţeapă înadins, o să-mi coasă o rochie de mireasă, la un sfert din preţul celor pe care le probasem săptămîna trecută. Evan zicea că, în felul ăsta, n-o să mai fie nici o nuntă „pe picior mare", dar n-aş mai fi suportat încă o excursie la vreun magazin pentru mirese, unde să fiu obligată să mă uit iarăşi în oglinzi uriaşe şi, poate, să am din nou viziunea cu petele de sînge. Şi aşa încă nu mi-a trecut greaţa provocată de îngheţata din ajun. *El* ar rîde să se prăpădească, dacă ar mai putea: „Ce, Fetei de îngheţată nu-i mai place îngheţata? Ce amuzant!". În plus, e şi ceva mai deosebit – n-am mai purtat o Medina Bryse originală de ani de zile.

De ore întregi, Medina – Mez – care stă în genunchi, tot prinde în ace bucăţi de material alb, acoperindu-mi corpul şi, în acelaşi timp, tratîndu-l ca pe păpuşa ei *voodoo* personală. E cu treizeci şi două de secunde mai tînără decît Faye, sau aşa ceva – probabil c-ar trebui să ştiu, avînd eu însămi doi copii şi fiind măritată c-un doctor, dar chestii de genul ăsta nu-s importante decît pentru Faye. Aceasta, după ce epuizează toate argumentele

evidente, emite omniprezentul „*Eu* sînt cea mai mare", de fiecare dată cînd încearcă să ne pună la punct. (Ar fi distrusă dacă ar afla că, odată, mama mi-a zis că nu-i sută la sută sigură că Faye este, *într-adevăr*, cea mai mare. A presupus, pur şi simplu, fiindcă Faye, cînd şedeau amîndouă în pătuţuri, lăsa mereu impresia că vrea să fie prima.)

Dacă n-ar fi faptul că Faye poartă ochelari (ca să arate mai inteligentă, mai aproape de imaginea cercetătoarei în chimie, care este – lentilele au cele mai mici dioptrii posibile) şi că Mez are obiceiul să-şi schimbe radical coafura, de fiecare dată cînd ne vedem, nu le-ai putea deosebi fizic.

— Sînt aşa de fericită că Evan s-a hotărît, în sfîrşit. să te facă femeie cinstită, zice Mez. Să se însoare cu tine, fiindcă, mă-nţelegi, chiar vrea asta.

(Sînt convinsă că Verity s-ar cruci – o femeie de patruzeci şi ceva de ani n-are voie, legal, să folosească „mă-nţelegi" în felul ăsta, într-o propoziţie.)

— Pardon! protestez eu. Ai fi uimită să constaţi c-a vrut şi prima dată. De asta sîntem împreună de atîta timp. *De asta* sîntem azi, aici, iar tu faci ce faci.

— Dar prima dată a fost obligat, nu?

Clatin din cap, încercînd – şi eşuînd – să par convingătoare.

— Nu!

(Caut un ton gen „însăşi ideea mă îngrozeşte!", dar nu-mi iese decît ceva cam artificial şi ineficient.)

— Nu?! exclamă Faye, de după revistă. Ei haide, Sez, nimeni – nici măcar mami şi tati – n-a crezut în povestea asta cu „bebeluşul din luna de miere".

— Poftim?

— Vai, te rog! zice Mez şi se lasă pe călcîie ca să mă vadă mai bine, bretonul ei şocant de roz căzînd într-o parte cînd ridică fruntea. Sîntem mai mari decît tine, am trecut deja prin toate astea.

Chiar ţi-ai închipuit c-o să credem prostiile alea? Pe nunta aia scria mare „CU PISTOLUL LA TÎMPLĂ"!

— Dacă aţi tăia-o în două, ar scrie şi-n secţiune! se bagă şi Faye.

— Dacă aţi ţine-o în lumină, s-ar vedea scris cu cerneală simpatică!

— De fapt, nu scria acelaşi lucru şi pe certificatul de căsătorie, tot cu cerneală simpatică?

Amîndouă încep să rîdă. Odată ce se pornesc, în nouă cazuri din zece, mă nimeresc ciuca glumelor lor. Mă strîmb ca să-mi exprim întreaga indignare, şi încerc să mă ridic deasupra ei, aşa cum îmi spunea mama să procedez.

— A lui a fost ideea să ne căsătorim, ca să ştiţi şi voi.

— Vai, *dar te rog*! o ia Mez de la capăt. Unicul motiv al acestei iniţiative e c-a preferat omul să ţină pistolul, în loc să fie luat drept ţintă. Cred c-a presupus, în mod corect, că arma are mai multe şanse să se descarce, dac-o ţine vreuna dintre noi.

— După care o să pledăm „descărcare accidentală, domn' judecător", zice Faye.

— Fiindcă prima a lăsat-o pe sora noastră cu burta la gură, a doua salvă a fost mortală, adaugă Mez.

— Iertare, domn' judecător, n-am vrut să-l omorîm, a fost un accident!

Timpul se opreşte în loc şi ne ţinem toate trei respiraţia, luptînd să dăm impresia că n-am auzit ultima propoziţie rostită de Faye. De-a lungul anilor, s-a întîmplat de multe, multe ori ca o glumă nevinovată să ne amintească de...

Faye îşi drege glasul şi deschide gura să-şi ceară scuze, bănuiesc, dar se răzgîndeşte şi-o închide la loc. Îşi trage picioarele lungi şi zvelte sub ea, pe scaun, şi-şi aranjează ochelarii, întorcîndu-se apoi la lectura articolului din revistă. Din timp în timp,

ridică mîna şi dă deoparte o buclă din bretonul lung şi bogat, aşa cum face cînd e pierdută în gînduri sau emoţionată.

Mez şi-a îndreptat atenţia către o parte a „rochiei". Fixează şi refixează tivul lat, fără să-şi ridice ochii şi fără să mă împungă „din greşeală". Boldurile au capete multicolore, care ies în evidenţă pe fundalul strălucitor al ojei ei sidefate.

Una dintre noi respiră zgomotos. De parcă ar alerga la maraton. Ca şi cînd ar putea rămîne fără oxigen, în orice clipă. Încerc să mă concentrez asupra rochiei. Rochia mea. Rochia mea de mireasă. La prima nuntă, am purtat o fustă crem şi-o jachetă peste o bluză albă. Versiunea asta e lungă pînă-n pămînt, nu foarte amplă, curgînd discret din talie, c-un „V" adînc la piept şi mîneci lungi. O să facă senzaţie – e cea mai reuşită creaţie a lui Mez de pîn-acum.

Persoana care gîfîie încă se mai căzneşte să respire, să tragă aer în plămîni şi să nu se panicheze.

— O să iasă curînd, le spun, fără a pomeni vreun nume; ştiu ele de cine vorbesc. De fapt, e posibil să fi ieşit deja.

Faye şi Mez oftează amîndouă în acelaşi timp, cu aceeaşi inflexiune în oftat – un amestec de uşurare, exasperare şi neîncredere. Neîncredere, chiar şi după atîta vreme.

— Ştiu, zice Faye, încă îmbufnată.

— Am citit în ziar, spune şi Mez.

Îmi muşc buza pe dinăuntru; respiraţia nu-mi mai e la fel de zgomotoasă, dar nici calmă nu e.

— Crezi c-o să încerce să ia legătura cu tine? mă întreabă Faye.

Dau din umeri, mai mult din disperare decît din ignoranţă.

— Nu ştiu, sper că nu. Doamne, sper că nu, dar nu ştiu.

— N-ai mai primit nici o veste de la ea?

— Nu. M-am tot mutat și, în definitiv, n-am fost niciodată prietene.

— Sînt sigură că n-o să facă asta, mă liniștește Mez, pe un ton care sugerează că nu-i convinsă de ce spune.

Temerile mele în ce privește eliberarea ei nu sînt tocmai bine ascunse. Nu pot dormi, mănînc cu noduri și fiece lucruşor mă teleportează în vremurile acelea : rochia din magazinul pentru mirese, faptul c-am fost oprită de Poliție, discuția cu Verity. Evan crede că emoțiile dinaintea nunții m-au împiedicat să dorm ; că ele m-au trezit la prima oră și m-au expediat în bucătărie, unde-am privit cum crește lumina după întunericul nopții ; că ele m-au îmboldit să ascund și cuțitele de întins, nu numai pe cele ascuțite.

— Să înțeleg că lui încă nu i-ai zis ? mă întreabă Faye.

— N-am găsit niciodată momentul oportun.

— Da, desigur ! pufnește ea.

— Nu mai fi a dracului, Fez ! sare Mez. Nu e o chestie despre care să deschizi discuția ușor, nu ? „Ah, apropo, iubitule, pe vremuri am fost judecată pentru crimă. Nu m-am dus la închisoare, dar cealaltă fată a fost condamnată pe viață. Și s-au scris o tonă de mizerii despre mine, prin ziare, săptămîni întregi. Ah, ești bun să cumperi niște lapte cînd te întorci ?“ Să fim *serioși* !

— Nu spun c-ar fi ușor, dar omul o să fie extrem de furios cînd o să afle. Tu n-ai fi ? Să afli, după atîta timp, ceva de genul ăsta despre el ? (Nici una dintre noi n-o poate contrazice.) Nu-i chiar cel mai nimerit mod în care să începi o căsnicie. Nici pe prima, dar mai ales nu pe a doua, încheie Fez.

— Ce știi tu despre căsnicii ? întreabă Mez, înfigîndu-i surorii noastre un cuțit în spate.

Faye vrea să se mărite, dar Harry, cu care este cam de tot atîta timp de cînd sînt eu cu Evan, nu

vede utilitatea gestului. Sînt împreună de-un car de ani, zice el, ar fi un exercițiu inutil și-o risipă de bani. Numai Bunul Dumnezeu știe ce-o fi zis de mine și de Evan, care ne căsătorim a doua oară; numai Bunul Dumnezeu știe cît suferă Faye din pricina asta.

— Destul cît să-mi dau seama că mariajul tău nu-i chiar așa de solid, dacă nu-i poți spune bărbatului un lucru de-o asemenea importanță, sau dacă el preferă să meargă în vacanță fără tine și copii, măcar o dată pe an.

Tresar în numele lui Mez, căci Faye i-a împlîntat și ea un cuțit în spinare.

De asta nu-i bine să vorbim despre vremurile alea. Sfîrșim inevitabil prin a ne certa, într-un duel de reproșuri și insulte care ne readuce în memorie durerea de atunci și faptul că purtăm încă cicatricile. N-am uitat, nu ne-am vindecat, ne-am văzut doar de viața noastră de zi cu zi.

— Doar pentru că nu stăm toata ziua bună-ziua lipiți unul de celălalt nu înseamnă că e ceva în neregulă cu relația noastră! izbucnește Mez. Dar tu n-ai de unde să știi chestii din astea, nu? Harry ce mai face, mă rog? Mă mir că n-a sunat să întrebe cînd te întorci să-i faci ceaiul.

— Ha! Uite cum te dai de gol că nu știi nimic! îi scuipă Faye. Numai Harry face de mîncare.

— Pentru că n-are nevastă să-i gătească.

— Sînt convinsă că exact asta le spune Adrian femeilor pe care le întîlnește, cînd o șterge în paradis fără tine.

— Gata, ajunge! strig eu. Încetați. Nu vreau să vă găsească Evan sau copii certîndu-vă.

— Ea a început! țipă Mez.

Eu și Faye ne holbăm la ea cu gurile deschise.

— *Tu*, femeie de patruzeci și doi de ani, mamă a patru copii, tu *chiar* ai zis ce-ai zis adineauri? întreb eu.

— Nu! răspunse ea, vizibil jenată. A fost geamăna mea malefică.

— Nebuno, spune Faye.

Oftează şi aruncă revista, vrînd să nimerească pe măsuţa de cafea. Nu pare a observa că publicaţia a nimerit pe podea.

— Of, îmi pare rău, dar...

— „Dar" nu înseamnă că-ţi ceri scuze, ci doar că-ţi cauţi o scuză, îi tai eu avîntul, repetînd ce ne spunea mama cînd ne certam, în copilărie.

Faye zîmbeşte.

— OK, îmi pare rău. Punct. Îmi pare rău pentru ce-am spus.

— Şi mie, zice Medina.

— Şi cu mine, trei, adaug, deşi, tehnic vorbind, eu nu scosesem nici un sunet, dar îmi părea rău pentru restul, pentru că am declanşat toate astea.

— Scuze, spune Medina şi se ridică grăbită.

Înşfacă geanta şi, după ce-şi frecţionează genunchii, iese şchiopătînd din cameră. Faye se întinde şi-şi culege revista de pe jos, părînd a se cufunda din nou imediat în lectură. Eu rămîn nemişcată precum un manechin, aşteptînd să se întoarcă Mez.

La o primă impresie, episodul de adineauri n-a fost decît o ciondăneală între surori, care trece la fel de iute cum a început; în realitate, e un nou prilej de-a ne reaminti că nu ne-am certat niciodată în halul ăsta, înainte de tărăşenia cu tribunalele, Presa şi crima.

Nimeni din afara familiei – nimeni dintre cei care se uitau la noi, în sala de judecată, ori citeau despre noi în ziare – nu bănuia că, departe de ochii curioşilor, ne sfîşiam sistematic. Departe de lumea exterioară, toţi membrii familiei începuseră să aibă căderi nervoase şi nu şi-au mai revenit niciodată pe deplin. Deşi clipele petrecute împreună sînt mereu plin de veselie şi rîsete, apropierea dintre noi a dispărut. În loc s-au strecurat culpa,

regretul, capacitatea de-a spune cele mai răutăcioase lucruri şi, vreme de cel mai lung minut de pe Pămînt, de-a crede fiece cuvînt.

August 1986

— Serena, mă jur că dacă mai umbli îmbufnată prin supermarketul ăsta, o să încep să urlu! zise Faye.

Era numai vina ei. Trebuia să fiu la *el* acasă, să-mi petrec aproape toată vacanţa şcolară împreună cu el, înainte să încep studiile pre-colegiale, dar Faye se întorsese mai repede din vacanţa în care fusese cu prietenele ei de la Universitatea Loughborough, şi venise acasă. Ceea ce era minunat, fiindcă Medina era în Franţa şi-mi fusese dor de ele. Dacă se întorsese una, era ca şi cum le-aş fi avut pe amîndouă cu mine. Tocmai mă pregăteam să ies, cînd Faye se oferise să meargă la cumpărăturile săptămînale, zicîndu-i mamei:

— Vine şi Serena să mă ajute.

Abia după aceea se întorsese şi spre mine.

— Vii, nu?

— Eu... păi, eu trebuie să mă întîlnesc cu cineva, am zis bîlbîindu-mă.

— Dar poţi să suni şi să contramandezi, nu?

Am răspuns ridicînd dintr-un umăr. *Puteam* să contramandez, dacă voiam. Dar nu voiam. Voiam să-l văd. Felul în care mă privea în ultimul timp, modul în care se uita la mine... eram convinsă c-o să-mi spună că mă iubeşte. Trecuseră aproape opt luni şi încă nu rostise cuvintele, dar momentul se apropia. Şi după ce le auzeam, toate celelalte griji – mărunţele griji ale vieţii – aveau să se topească. N-avea să mai strige la mine, cum făcea uneori, n-avea să mă mai întrebe obsesiv despre colegii mei de şcoală, pe care-i zăream pe stradă sau în parc. Relaţia noastră va fi mult mai bună. Nu că n-ar fi fost deja minunată, super. Dar ar fi devenit şi mai minunată, un stropşor mai super.

— Haide, sună, mă încurajă soră-mea, luînd-o către coridor. Şi dacă e vreo problemă, vorbesc eu cu persoana şi-i explic că de-abia mai apuc să-mi văd surioara, aşa că am pretenţia să petrec puţin timp cu ea.

Nu, în ruptul capului nu trebuia să vorbească cu el. Încă mai păstram secretul – şi pe bună dreptate. El îmi explicase că, deşi nu mai era profesorul meu, lumea ar avea totuşi o problemă. Oamenii s-ar apuca să dezgroape mizeriile despre el, iar Marlene, fosta nevastă, ar fi foarte bucuroasă să le furnizeze informaţiile. Toate ar fi inventii, firește, dar, după cum zicea el, proasta reputaţie se ţine scai de om. I-ar fi distrus şi şansele de-a primi un post de suplinitor, la începutul semestrului.

— E-n regulă, sun eu şi contramandez, am zis, fără tragere de inimă.

N-o să-i placă. Abia aştepta să mă vadă, după cum şi eu abia aşteptam să-l văd, şi vestea sigur avea să-l supere, iar mie nu-mi plăcea să-l supăr. Pentru că ce urma era numai vina mea. A cui altcuiva? Doar nu se purta aşa în mod normal, nu? Deci, eu eram de vină.

A ascultat în tăcere explicaţia mea. Era genul de tăcere care mă neliniştea, deoarece ştiam că e nemulţumit şi, în consecinţă... După ce-am terminat, după ce repetasem de mii de ori că nu am încotro şi că, dacă nu mergeam cu ea, i-aş fi trezit bănuielile, el închise fără o vorbă. Mă străbătu un fior de groază, care sfîrşi în stomac, într-o băltoacă de frică. Făcea aşa numai atunci cînd era extrem de enervat. Înainte să las receptorul în furcă, am închis o clipă ochii. Nu m-am gîndit la ce avea să se întîmple la următoarea noastră întîlnire. Nu *puteam* să mă gîndesc la ce avea să se întîmple...

La cumpărături, n-am fost în stare să mă gîndesc la asta, dar băltoaca de vomă, de frică şi teroare căpăta proporţii, anxietatea pic-pic-picura fără a

putea fi oprită. Faye greşea, nu eram îmbufnată. Voiam doar să nu se fi petrecut nimic, să pot fi cu el şi lucrurile să meargă OK între noi. Mă simţeam oribil, dorindu-mi să nu fiu cu sora mea, cu una dintre cele mai bune prietene ale mele.

— A, m-am prins! îmi strigă, aruncînd o conservă cu roşii în căruţ. N-a fost un simplu prieten, ci *prietenul*.

N-am zis nimic. M-am mulţumit să examinez lista scrisă de mama.

— Să înţeleg că mami şi tati nu ştiu de el? întrebă, fără să se clintească.

Încrucişase braţele pe piept, îşi lăsase greutatea pe şoldul stîng şi ridica din sprîncene pe deasupra ochelarilor. Cînd văzu că nu răspund, continuă:

— Sigur că nu ştiu. Doar n-ai fost expediată înapoi în Ghana, nu? Deci, cine e?

— Un băiat pe care-l cunosc, am mormăit în piept.

— De aici luciul de buze, extensiile de păr şi ţinuta o idee mai elegantă. Mez ştie că-i „împrumuţi" hainele?

— Nu! Şi nici să nu-i spui.

— Poate că n-o să-i spun, dacă-mi povesteşti de el.

— E doar un băiat pe care-l cunosc.

Mez s-ar fi răzbunat crunt dacă ar fi aflat că i-am scotocit prin garderobă, ca să arăt bine pentru el.

— E mai în vîrstă decît tine?

Am dat din cap că „da". Nu-i puteam spune cu cît, că, tehnic vorbind, era destul de în vîrstă să-mi fie tată, dar numai pe hîrtie. În realitate, în clipele în care eram împreună, nu semăna deloc cu tata. N-avea nimic patern în atitudine sau comportament.

— Cu cît?

— Doar cu vreo doi ani, optsprezece luni.

— *Serena!* exclamă, de parcă ar fi durut-o.

— Ce-i? Nu-i arată. Pare a fi de vîrsta mea.

— E la colegiu sau pe cale să-l înceapă?

— Nu, lucrează.

— O, Sez, – zise cu ochii cît cepele – îmi pare cam prea matur pentru tine.

— Nu e. Crede-mă pe cuvînt.

— Uite, aş vrea să-l cunosc.

— Nu, nu se poate.

— Serena, cum n-ai de gînd să-l prezinţi mamei şi tatei, vreau să-l cunosc eu în locul lor. Vreau să mă asigur că-i OK.

— Este. Crede-mă. Dacă vă întîlniţi acum, s-ar putea să se sperie şi să mă părăsească. *Te rog*. Vreau... nu vreau să se întîmple ceva rău. Se poartă frumos cu mine. Îl... îl iubesc. Pe bune. Dacă va înceta vreodată să se poarte frumos cu mine, pun capăt relaţiei. Promit. Te rog, nu mă obliga să ţi-l prezint. *Te rog*.

— OK, zise ea în cele din urmă. Dar o să fiu cu ochii pe tine şi la cea mai mică bănuială că nu eşti fericită, o să le spun părinţilor sau te oblig să mă prezinţi băiatului.

— Mulţumesc, mulţumesc!

Mă copleşi o senzaţie de uşurare ca un val, care aproape că îndepărtă frica. După ce trecu, în loc se instală... un sentiment greu, ca o piatră care-mi împovăra inima.

Mă schimbasem. Devenisem cu totul altă persoană. Oare *asta* însemna că sînt femeie adultă? Faptul că-i mînţeam pe cei pe care-i iubeam? Faptul că-i mînţeam spre binele altcuiva? Tocmai o mînţisem pe Faye. Nu-mi mînţisem niciodată surorile, iar prima minciună fusese de dragul lui. Renunţasem la acea parte din mine, pentru el. Iar el nu va afla niciodată. Dar eu voi şti. Voi şti că, de acum, nu mai există cale de întoarcere. Nu voi putea niciodată să le spun adevărul despre relaţia noastră, nu pe de-a întregul. Cumva, ştiusem asta de la bun început, dar acum, minciuna pe care-o spusesem

însemna că nu mai era loc de întors. Eram destul de matură ca să înţeleg asta.

— Eşti OK, Fez? o întreb eu.

Stă de ceva vreme cu picioarele strînse sub ea, scanînd acelaşi articol. De fapt, nu-mi amintesc s-o fi văzut, măcar o dată, întorcînd vreo pagină de cînd s-a instalat acolo. Dintre noi trei, ea a fost dintotdeauna cea mai raţională, cu capul pe umeri, dar nu reacţionează niciodată aşa la certurile noastre. Chiar şi atunci cînd se rostesc lucruri numai pe jumătate de neiertat, în vreme ce Mez îşi va păstra o aparenţă de indignare, iar eu voi încerca cu disperare să caut noi căi de-a mă scuza în numele *lui*, Faye va merge înainte, străduindu-se să readucă situaţia la normal cît mai repede. Acum, însă, nu e cazul. O înfăşoară un văl de tristeţe, care-o ţine despărţită de noi. Nu-i vorba numai de ciondăneală; a venit cu el înfăşurat în jurul umerilor, precum un strat de zăpadă proaspăt căzută.

Sora mea cea mare oftează, apoi îşi ridică ochii din revistă.

— Nu, nu chiar.

La asta nu mă aşteptam. Mă aşteptam să aud obişnuitul „Da, sînt bine", răspunsul universal la o astfel de întrebare, sau măcar o parte din el, rostit după o oarecare ezitare. În nici un caz nu mă aşteptasem la un „nu" hotărît.

— Ce s-a întîmplat? o întreb, adunînd braţe de material alb şi aşezîndu-mă la picioarele ei, ca să mă simt mai mult ca o soră şi mai puţin ca Majestatea Sa Regina.

Vreau să ştie că se poate bizui pe mine şi poate avea încredere să-mi destăinuie problemele ei.

— Vreau un copil, Sez, îmi răspunde, privindu-mă în ochi. Ştiu că nu-i tocmai în regulă să spun asta şi c-ar trebui să mă mulţumesc cu ce am, dar chiar vreau un copil.

Fiecare dintre cei patruzeci și doi de ani pe care-i numără e încrustat în pielea netedă de culoarea mahonului, iar din spatele lentilelor, ochii mă privesc înceţoşaţi şi înrouraţi de tristeţe.

— La evenimentele de familie importante sau la zile de naştere, e chiar mai rău, iar în cazul meu, ambele se vor produce în următoarele patru luni, spune, iar colţurile gurii i se lasă în jos. Nu m-am gîndit niciodată c-o să am copii. Nu am sperat niciodată la asta, dar am presupus că o să întîmple şi asta, la timpul potrivit. Însă n-o să se întîmple. Timpul a expirat. La vîrsta mea, e acum ori niciodată, iar în cazul meu, va fi niciodată. Şi...

Îşi apasă pieptul cu mîna, ca şi cînd ar vrea să suprime durerea care stă să iasă.

— ... doare.

— Ai vorbit şi cu Harry despre asta? Ştie că asta vrei?

În ciuda faptului că facem mişto de Harry, fiindcă ne-a botezat „vrăjitoarele din Ipswich", deşi nici una dintre noi n-a călcat pe-acolo, e totuşi un om de treabă. Pe care te poţi baza. Serios. Genul de bărbat cu care ai vrea să se mărite fiică-ta. Sînt convinsă că, dacă ar şti cît îşi doreşte Faye un copil, ar medita serios la asta. Nu va avea încotro, căci altfel o va pierde.

— Da, am vorbit şi nici unul dintre noi nu şi-a schimbat dorinţele. El nu vede rostul în a risca totul pentru o căsătorie şi copii. Nu înţelege care-i rostul în a te aşeza la casa ta.

Adică, în afară de a fi un director de marketing între două vîrste, cu cea mai superbă femeie din lume drept soţie şi potenţială mamă a copiilor tăi? Nu, în afară de asta, prea multe alte motive nu mai există – dacă or mai fi vreunele – să te aşezi la casa ta.

— Din punctul lui de vedere, e totul bine aşa cum e.

Își scoate ochelarii și-și apasă colțurile ochilor cu degetele.

— E ca-n zicala aia cu vaca, știi? De ce să cumperi vaca, dacă ai laptele gratis.

Rîsul ei e amar, un sunet care-mi cade pe timpan ca niște picături de plumb și-mi face inima să se răsucească în piept. Nu vreau ca cineva la care țin să „rîdă" așa, nici să se simtă așa.

— O, Fez, zic și mă trag lîngă ea s-o îmbrățișez.

E așa de caldă și delicată în brațele mele, că-mi vine greu să cred c-a putut rîde în felul acela.

— Mă alint și eu. Am o viață frumoasă. O viață minunată. Am alături un bărbat care mă iubește, și-o carieră extraordinară. Și-a fost alegerea mea să rămîn. Totuși, nu mă pot împiedica să simt astfel. Îl iubesc. Uneori e nesuferit, dar îl iubesc. Eu am ales asta.

Se retrage din îmbrățișare și-mi adresează un surîs aproape veritabil.

— E totul bine, serios. E bine.

Nu prea convinsă și încă îngrijorată, mă las pe spate și-o privesc cum evită să se uite la mine.

— Chestia e, Sez, că, indiferent ce se întîmplă, omul ăsta știe totul despre mine. Și de asta nu plec. Ar dura o veșnicie să obțin același lucru cu altcineva. Mă scoate din sărite că ai o căsnicie fericită, dar care nu e totuși sută la sută onestă.

Scrîșnesc din dinți, căci mi s-au activat mecanismele de apărare, și-mi reamintesc că nu trebuie să reacționez, fiindcă e supărată.

— Uneori, am impresia că te-ai măritat cu el pe baza unor neadevăruri. Și că ai rămas măritată cu el, tocmai din pricina acestor neadevăruri. Și nu-i corect.

„M-am măritat cu el pentru că-l iubesc, și-am rămas măritată cu el pentru că am muncit din greu la asta. Amîndoi am vrut, la un moment dat, să lăsăm totul baltă și să plecăm fiecare în drumul

lui, dar n-am făcut-o. De asta sînt încă măritată, deoarece amîndoi am depus eforturi."

Astfel îi vorbeşte eul din mintea mea, cel liber să facă tot ce poftește. Eul din cameră, cel care, de douăzeci de ani încoace, s-a simţit vinovat în fiecare zi, tace din gură. Şi suportă. Suport aproape toate comentariile venite din partea cuiva care ştie despre *el*. Pentru că, ştiind, sînt în poziţia de-a putea judeca. Nu în cea mai favorabilă poziţie, deoarece acolo n-am fost decît eu, *el* şi ea, dar e oricum o poziţie de putere. Şi cînd deţii o asemenea putere, puterea de a-mi distruge viaţa printr-un singur cuvînt greşit, nu mă pun cu tine. Cînd deţii o astfel de putere asupra vieţii mele, te las să faci orice, fără să ripostez – inclusiv să ucizi.

— Trebuie să fii cinstită cu el. Nu ştiu cum poţi să te suporţi cînd nu eşti cinstită cu el.

Dau vag din cap. Sînt multe, multe lucruri care-mi fac imposibilă viaţa cu mine însămi, iar ăsta nu-i un caz special.

Tocurile lui Mez urcă scările cu zgomot.

— Ar fi bine să nu te fi mişcat din loc, Serena Gillmare, sau dai de bucluc, strigă ea.

Faye îmi zîmbeşte că e totul bine şi, printr-un gest, mă expediază la loc, lîngă fereastra sufrageriei. Mă ridic, apoi mă reped să mă aşez cum eram, în vreme ce Faye revine la articolul din revistă.

Mez îşi trînteşte geanta pe scaunul de lîngă uşă, precedată de unda de parfum şi miros de machiaj proaspăt. Se apropie de mine cu fruntea uşor plecată. Culege de pe jos metrul de croitorie, pe care-l abandonase, şi-l înfăşoară iar în jurul gîtului, apoi se înarmează cu pernuţa de ace din catifea roşie, petrecîndu-şi elasticul acesteia pe încheietura mîinii. Uitîndu-mă la ea, zăresc vinişoarele roşii care-i brăzdează albul ca de sidef al ochilor. De asta a dispărut atît de mult – s-a dus să plîngă.

— Te-ai mişcat, nu-i aşa, Gillmare? mă acuză ea, glumind, într-un tril excesiv de vesel. Te-ai mişcat, aşa că va trebui să refac betelia şi să repotrivesc fusta.

— E OK, zic eu, potrivindu-mă la tonul ei, dar cu ceva mai multă moderaţie. Oricum mă cam strîngea în talie. M-aş chinui să stau jos, aşa că, de data asta, poate o mai laşi niţel.

— Vai, Doamne! exclamă ea cu un fals accent american. Vrei o rochie *de vis*, dar ai pretenţia să te poţi aşeza? Dacă tot te-ai pornit, de ce nu ceri şi naşteri fără dureri? De fapt, poţi să mai adaugi şi ciocolata care nu se topeşte la lista asta de lucruri imposibile. Aud că Moş Crăciun primeşte cereri.

Faye, încă pitită în dosul revistei şi practic neimplicată în tărăşenia cu rochia, rîde. E un rîs cald, dulce, care nu are nimic de-a face cu cel de acum cîteva minute, pînă într-atît încît mi-ar fi iertat de-aş crede că n-a fost decît o închipuire. La fel ca tirada neiertătoare, dar calmă pe care-a aţintit-o asupra mea.

Mez începe să scoată şi să înlocuiască boldurile cu o viteză îngrijorătoare.

— Au! schelălăi eu în clipa în care înfige încă un ac în mine.

— Iar începi. Ce-ar fi să pui pe lista asta pentru Moş Crăciun şi „mai puţine terminaţii nervoase"?

Faye rîde, iar tensiunea dintre ele scade simţitor, de parcă deschisese cineva o supapă. Pe de altă parte, nou-apăruta tensiune dintre mine şi Faye nu va fi la fel de uşor de spulberat. În plus, e ceva ce-o frămîntă pe Mez şi-o face să se poarte aşa. În mod normal, nu s-ar duce undeva să plîngă, nu s-ar folosi de dorinţa lui Faye de a se mărita ca de-o armă împotriva ei, şi nici nu m-ar înţepa cu boldurile, ca să se răzbune. Ceva o împinge să se poarte astfel, şi bănuiesc că are legătură cu nunta.

Sau, ca să fiu mai precisă, cu faptul că merg înainte cu pregătirile pentru nuntă, deși nu i-am spus lui Evan despre *el*.

De la explozia de acum douăzeci de ani, totul pare a gravita în jurul *lui*. În jurul deciziilor pe care le-am luat pe cînd aveam cincisprezece ani. Dacă aș fi bănuit că aproape-mi voi distruge familia, îndrăgostindu-mă de cine nu trebuie, aș fi făcut alte alegeri.

Dar la vremea respectivă eram prea tînără. Nu știam că, în clipa în care scapi piatra unei hotărîri greșite în iazul vieții, asta poate duce la un *tsunami* care va distruge totul în calea sa. Nu realizam că dragostea mea va nenoroci viețile tuturor celor din jur.

poppy

— Poţi să-ţi fac cinste cu ceva de băut? mă întreabă el.

Îmi ridic ochii de la sticla de oranjadă cu sifon, aflată dinaintea mea, şi-l privesc în ochi.

— Nu.

Am descoperit că, aici, să priveşti pe cineva în ochi cînd zici „nu" e cea mai bună strategie. Aşa, persoana îşi dă seama că nu glumeşti. Realizează că nu eşti o fetiţă chicotitoare, care-o să fie dată pe spate de faptul că ai catadicsit să-i vorbeşti. Îşi dă seama că ştii că, doar pentru că s-a uitat la tine, zicîndu-şi c-ar merge una mică, şi vrea să-şi pună ideea în aplicare, nu înseamnă că tu ai să fii de acord.

În fiecare seară din săptămîna asta, am venit la barul „Plugarul singuratic", din apropiere de casa părinţilor mei, după ce muncisem toată ziua la ghereta de pe plajă, ca să mănînc şi să beau ceva. Mama şi tata încă mai găsesc prezenţa mea „neliniştitoare". De cîte ori intru în încăpere, unul dintre ei – de regulă, tata – pleacă, iar celălalt – de obicei, mama – stă cît rezistă, după care-şi găseşte o scuză şi pleacă. Mesele, care, pe vremuri, erau un eveniment de familie, sînt acum dijmuite şi fiecare e responsabil să-şi găsească un colţişor liniştit unde să mănînce.

Dacă mă aşez la masă, ei mănîncă în camera de zi. Dacă-mi iau farfuria în camera de zi, ei se duc sus – în ciuda numeroaselor certuri din trecut,

referitoare la mîncatul în dormitor. Per ansamblu, e mai bine dacă nu-s în zonă, dacă stau departe cît mai mult timp posibil, pînă ce-mi voi fi rezolvat problemele cu Serena şi vor vedea şi ei că nu sînt monstrul pe care şi-l închipuie.

Barul, în care n-am pus niciodată piciorul în copilărie, e drăguţ şi liniştit. Din cîte am observat săptămîna asta, majoritatea clienţilor sînt bărbaţi, şi mai ales genul care n-are nici o problemă în a aborda o femeie care stă singură. Sînt convinsă că nu mă consideră vreo prostituată, nu în condiţiile în care port blugii vechi ai tatei, cămăşile şi puloverele lui găsite în sacii din garaj. (Îmi sînt mari şi arată cam demodate, mă fac să par băieţoasă, dar nu datează din anii '80, nu le am de la închisoare, aşa că trebuie să mă mulţumesc cu ele, pînă-mi găsesc o slujbă.) Deci, probabil că mă cred o singuratică, disperată şi-n căutare de companie, fiindcă, seară de seară, cel puţin doi bărbaţi s-au oferit să-mi ia ceva de băut.

Ca ăsta din faţa mea, de pildă. Adevărat, e mai chipeş decît majoritatea celor care mă abordează, convinşi de faptul că-s „disponibilă". Părul negru e pieptănat pe spate, are maxilarul pătrăţos, o frunte netedă, nas drept şi buze frumoase. Pe scurt, arată bine. Dacă aş fi interesată.

— Te rog? zice el.

— Nu, îi dau eu replica scurt, simplu şi fără echivoc.

— Ei haide, lasă-mă să-ţi fac cinste. În definitiv, ce se poate întîmpla?

Nu răspund, ca să nu aibă de ce să se „agaţe". Ar însemna să-i intru în joc şi, odată ce încep să-i răspund la întrebări, nu mai e decît un pas pînă să-l văd aşezîndu-se la masă. Scenariul ăsta s-a repetat aproape în fiecare zi, săptămîna asta. Dacă mă angajez în conversaţia începută de celălalt, sfîrşesc prin a-l avea pe cap mai mult decît e

necesar. Dacă mă feresc să le dau apă la moară, lucrurile evoluează mai rapid.

— Nu vreau să-mi faci cinste. Vreau să stau aici și să-mi beau sucul. Singură.

Insul se așază neinvitat și zice:

— Eu sînt Alain.

A sunat de parcă îl cheamă „A Lon", dar n-am de gînd să cer lămuriri, fiindcă i-aș da apă la moară. Întinde mîna, așteptîndu-se să-l imit, bănuiesc. Mă uit fix la ea preț cîteva secunde, apoi revin asupra feței lui.

— Nu mă interesează cum te cheamă și nici cine ești.

— Mamă, punct ochit, punct lovit!

Nu-mi dezlipesc ochii de pe sticla dinaintea mea. Tot nu vreau să-i dau apă la moară, continuînd conversația asta.

— Oricine ar fi, probabil că ți-a făcut mult rău, de-ai ajuns așa de...

— Nu mi-a făcut nimeni nimic. Nu mă interesezi și gata. Te rog să mă lași în pace.

— Cred c-am fost pus la punct.

— Da, așa e.

Se ridică. *În sfîrșit!* A recepționat mesajul. Nu e foarte insistent, și asta-mi place. Spre deosebire de ceilalți. Cînd rosteam cuvintele astea, parcă mă uitam la niște gîndaci împrăștiindu-se care încotro, la aprinderea luminii, căci majoritatea se îndepărtau fără să mai zică nimic. Mă mir că nu mi s-a dus buhul.

— Ești frumoasă, știi? zice A Lon. În ciuda cuvintelor aspre, ești chiar foarte frumoasă.

— Mersi, mormăi eu.

E insistent, dar în alt fel. Folosește complimentele și lingușirile, ca și conversația normală, ca să te dea pe brazdă.

— Dar tot nu mă interesează.

— Asta nu înseamnă decît că voi avea mai mult de lucru ca să-ţi schimb părerea, spune el.

— Nu te osteni. Nu poţi să faci nimic ca să-mi schimbi părerea.

— Vom vedea.

— Tocmai am ieşit din închisoare.

Asta e replica pe care trebuie s-o rostesc ca să scap de insistenţi, cei care nu pleacă îmbufnaţi, mormăind „ticăloasă frigidă" sau „lesbi", cînd le spun să mă lase în pace. Replica asta e echivalentul personal al unui spray anti-bărbaţi.

— O? zice, înscriindu-şi numele în contingentul celor extrem de insistenţi, cei care fie cred că vreau să-i enervez, fie că încerc să-i excit.

Aud „închisoare" şi-n minte începe să le dănţuiască imaginea unor femei în nişte pijamale sumare, legate cu lanţuri una de alta, care şi-o pun de cîte ori au prilejul. Apoi fantazează despre mine şi el, plus încă o persoană – încă o femeie care, ca şi mine, e disperată.

— Da, tocmai am ieşit din închisoare şi-aş vrea tare mult să fiu lăsată în pace.

— De ce-ai fost închisă? întreabă A Lon, conform scenariului.

Degetele îi sînt încovrigate pe spătarul scaunul pe care numai ce-l eliberase, dar pe care e gata să-l tragă ca să se aşeze la loc. Speră şi la o confesiune, nu doar la o partidă.

Mă uit fix în ochii lui, ca să-i fie clar că nu glumesc.

— Pentru că mi-am ucis iubitul.

La punctul ăsta, toţi o iau la sănătoasa. Unii imediat, grăbind ca nişte gîndaci dezgustători către crăpăturile din care au ieşit cînd s-au trezit scăldaţi în lumină. Alţii mai zăbovesc. Cîntăresc posibilitatea unei partide de sex c-o puşcăriaşă disperată, adică eu, dar şi probabilitatea ca respectiva să fie dementă şi să le facă şi lor ce i-a făcut iubitului,

dacă le trece măcar prin cap să-şi bată joc de ea. *Abia apoi* o întind, fără să mai zică ceva.

A Lon trage scaunul şi-şi instalează dosul îmbrăcat în blugi, aşază halba de bere neagră rece pe masa instabilă, după care îşi pune coatele dezgolite de-o parte şi de alta a halbei, proptindu-şi bărbia în palme.

— Povesteşte-mi *tot*.

— De ce-aş face asta?

— Pentru că e prima dată cînd întîlnesc o ucigaşă în carne şi oase. Sînt fascinat.

Mereu se găseşte cîte unul. Un gîndac mai mare şi mai viteaz decît restul. Unul care se decide să reziste eroic atunci cînd se aprinde lumina şi, greoi, îşi face apariţia omul; să n-o ia la picior către siguranţa colţişoarelor umede şi pline de mucegai, din celulă; se hotărăşte că e la înălţimea oricărei provocări pe care le-ar putea-o azvîrli omul. În definitiv, doar gîndacii vor supravieţui unui război nuclear.

Am fost întotdeauna de părere că gîndacii de tipul ăsta sînt şi cei mai nătîngi. Nu curajoşi, nătîngi. Ce-i cel mai probabil să se întîmple – o explozie nucleară sau o talpă măsura 38 a unei deţinute? *Exact!* Fiecărui astfel de gîndac pe care l-am strivit i-am zis: „Totul se reduce la calculul probabilităţilor – şi probabilitatea ca tu să mori în felul ăsta e mai mare decît cea de a-ţi găsi sfîrşitul într-o conflagraţie nucleară".

Bărbatul din faţa mea e un gîndac nătîng. Habar n-are că, în închisoare, dezgustul pentru astfel de creaturi mi-a trecut foarte repede. A devenit o simplă chestiune de „ei sau eu", şi eu am cîştigat *întotdeauna*.

— Avînd în vedere faptul că nu pari a înţelege că vreau să fiu lăsată în pace, voi proceda onorabil – adică, o să te las eu pe tine.

Mă ridic, îmbrac puloverul tatei şi o iau către uşă.

Picioarele îmi tremură ca ale unui animal proaspăt fătat, cînd mă îndepărtez de el cu paşi mari, ieşind din întunericul barului în noaptea limpede de afară. Trebuie să mă opresc imediat, fiindcă tremur îngrozitor.

De ce? mă întreb. Nu mi-e frică de el, iar atitudinea lui n-a fost deloc ameninţătoare. Am cunoscut atît teama, cît şi spaima teribilă, dar ce simt acum nu-i nici una, nici alta. Nici unul dintre bărbaţii care m-au abordat săptămîna asta n-a avut un asemenea efect asupra mea.

„Poate că-ţi place de el", zice Marcus

Chiar mă întrebam cînd o să apară. Mă răsucesc spre stînga, şi iată-l. E deseori lîngă mine, nu mă scapă din ochi. Îmi ascultă gîndurile, îmi urmăreşte viaţa, îmi face zile amare. Cu toate că nu-i deslueşesc silueta înaltă şi zveltă, lumina care se reflectă din părul şaten şi strălucirea ochilor, pot să-l aud. Teoretic, ar trebui s-o bîntuie pe cea care l-a omorît, dar nu, onoarea asta îmi revine mie. Poate că mă învinuieşte pe mine – dacă n-ar fi survenit incidentul, ea n-ar fi putut să facă ce-a făcut.

Nu-l bag în seamă, întorcîndu-mi faţa către cerul întunecat. E negru ca cerneala şi limpede, şi-acolo aş vrea să fiu şi eu acum. Frica mea de cer a dispărut, fiind înlocuită de dorinţa de-a fi parte din el. De-a dansa şi-a sări din nor în nor, de-a aduna astrele în şirag, de-a înota în oceanul ca smoala al unei nopţi fără lună. Vreau să fiu acolo sus.

„Aşa e, nu? Îţi place de el", insistă Marcus, chiar cînd o iau spre casă.

„Taci!" îi spun în minte.

„Îţi place foarte mult de el. Nu pricep de ce, e un idiot. Ochii prea apropiaţi, dinţii prea drepţi. E mult prea drăgălaş."

„Arată mai bine decît tine."

„Imposibil, draga mea."

„Pleacă, Marcus."

„Nu."

„Bine, nu pleca. O să te ignor, pur și simplu."

„Poți să încerci asta, dar n-o să reușești."

Nu mai tremur. Străduindu-mă să-l ignor pe Marcus, m-am calmat.

„Poppy, vorbește cu mine!" mă imploră el.

Da, obișnuia să folosească vocea asta. Era catifelată și netedă ca pielea unui bebeluș, perfect croită să atingă acea parte din mine care ar fi căutat să scape.

„Te rog să vorbești cu mine, Poppy, te rog."

Mergea întotdeauna la țintă, de fiecare dată îl iertam, nu mă mai gîndeam să plec, fiindcă *știam* că n-o să se mai întîmple, *știam* că îi părea extrem de rău, *știam* că lucrurile aveau să fie OK, dacă mă străduiam și eu mai mult.

O iau către casa părinților, fără Marcus care să mă bîntuie. Nu știu cine-și închipuie că este, dar nu mai are nici o putere asupra mea.

Serena

August 1986

De cîte ori ieșeam și părăseam casa, mă uitam către capătul străzii, la locul „nostru". Dacă treceam pe-acolo, mă uitam întotdeauna la el, imaginîndu-mi că-i văd mașina, încercînd să-mi închipui ce-aș gîndi dacă aș fi un străin care trece prin zonă și vede parcat un Escort alb, în care, pe scaunele din față, stau două persoane. Îmi imaginam ce-aș crede despre ei, dacă aș presupune că sînt un cuplu, ori dacă mi s-ar părea ciudat că sînt împreună și m-aș întreba dacă sînt doar prieteni, sau un profesor cu o elevă.

Mergînd pe trotuarul de vizavi, apropiindu-mă de „locul nostru", am aruncat o privire într-acolo, ca de obicei, și i-am zărit mașina. Dar n-avea cum să fie el. Trebuia să ne vedem a doua zi, nu acum. În plus, nu risca niciodată să vină să mă ia ; doar mă aducea cu mașina, cînd se făcea tîrziu. Probabil că era o mașină care semăna cu a lui. Mi-am continuat drumul, fără a-mi dezlipi privirile dintr-acolo și, odată ajunsă în dreptul mașinii, am constatat că era chiar a lui. Iar el era la volan.

Și nu era singur.

Alături, era fata din parc. Cea care mînca înghețată și cu care se dusese să vorbească, acum vreo trei luni.

Degetele îi erau strecurate în șuvițele părului ei lung și negru, și zîmbea, în vreme ce o asculta vorbind.

Se aplecă înainte şi-o sărută. Un sărut scurt, dar plin de semnificaţii. Apoi, se lăsă în scaun şi se uită drept către mine. Ca şi cum ar fi aşteptat să mă întorc acasă, ca să poată face asta sub ochii mei.

De asta nu scosese nici o vorbă cu două zile înainte, cînd fusesem nevoită să anulez întîlnirea cu el ca să merg cu Faye la cumpărături. Tăcuse, nu reacţionase în nici un fel, pentru că nu-i păsa dacă veneam sau nu. Avea întotdeauna pe cineva care să mă înlocuiască. Fata de îngheţată.

August 1986

— Ce-ai vrea, Serena? Nu poţi să mă amîni o veşnicie şi să te aştepţi să stau aici de unul singur, nu?

Nu îl amînasem decît atunci. O singură dată. Dar n-am spus nimic. Nu merita să dau de necaz, subliniind asta cu voce tare.

— De ce o sărutai? am întrebat în şoaptă, atentă ca tonul meu să n-aibă vreo urmă de furie sau gelozie, căci nu i-ar fi plăcut deloc.

— Mă iei la întrebări? Îmi spui ce să fac şi ce nu? întrebă la rîndul lui, defensiv.

— Nu, nu! m-am grăbit să răspund, încercînd să-l liniştesc, să-l opresc... Voiam să ştiu dacă... E iubita ta?

— Nu am o iubită, Serena. Ştii că nu pot avea o iubită, cîtă vreme exişti tu.

Nu înţelegeam ce însemna asta, dacă mă considera sau nu iubita lui, dar nu puteam să cer lămuriri.

— OK, am zis, tot în şoaptă. OK.

Şedeam faţă în faţă în livingul lui, el pe canapeaua lui de piele, eu pe scaunul din lemn tare, pe care-l ţinea lîngă măsuţa de telefon. Se ridică. Inima îmi tresări violent, iar trupul mi se încordă. Cu fiecare pas al lui, corpul îmi devenea tot mai rigid. Mi-am făcut singură curaj pentru ce avea să se întîmple. Pentru acel moment. Se întinse, îmi apucă mîinile şi mă ridică blînd.

Încet, cu aceeaşi blîndeţe, mă învălui într-o îmbrăţişare.

— Doar ştii că te iubesc, nu?

Mi-a luat ceva timp să realizez că n-o să se întîmple. Apoi, după încă o secundă, am realizat ce spusese: „Te iubesc". Aşteptasem să aud cuvintele astea încă din clipa în care-mi mîngîiase obrazul, în sala de clasă, iar acum, cînd, în sfîrşit, le rostise, aproape că nu băgasem de seamă.

M-am grăbit să încuviinţez, de teamă să nu creadă că nu ştiam că mă iubeşte.

— Nu mi-ar plăcea să ştiu că nu ţi-ai dat seama cît de mult însemni pentru mine. Cît de mult te iubesc.

M-am relaxat puţin. Mă iubea cu adevărat. Eforturile îmi fuseseră răsplătite.

— Am ieşit cu Poppy numai fiindcă e virgină, iar tu n-ai fost.

Corpul mi se încordă iarăşi, iar el mă strînse şi mai tare, parcă încercînd să-mi topească anxietatea într-o îmbrăţişare.

— Am fost, am zis în şoaptă.

Chiar fusesem. Pe cuvînt. N-o mai făcusem cu nimeni altcineva. N-aş fi avut cum. Nu mai iubisem pe nimeni cum îl iubeam pe el.

— Complet virgină? Nimeni nu te mai sărutase, ori ceva de genul ăsta?

Pe la vîrsta de treisprezece ani, cînd rămăsesem singură în clasă cu Tommy Marison, el mă înşfăcase şi-şi lipise buzele de ale mele. N-a durat decît trei secunde, iar eu nici măcar n-am vrut să mă sărute, aşa că nu consideram asta un sărut adevărat.

Îi povestisem şi *lui*, desigur – îi povestisem totul despre mine – şi, la vremea respectivă, fusese de acord că nu era un sărut veritabil. De ce-şi schimbase părerea?

— Tommy Marison şi-a lipit gura de a mea. Ăsta nu e un sărut adevărat, i-am zis.

— Adevărat sau nu, un sărut e un sărut, scumpo, iar Poppy n-a mai fost sărutată niciodată. Nu e marfă stricată. Aveam nevoie de asta. Să fiu cu cineva pur. Înţelegi, nu?

„Te rog frumos să-ţi găseşti o altă virgină de cincisprezece ani." Nu aşa suna mesajul lăsat de Marlene? Cuvintele ei, convingerea din voce, toate mi se învîrteau în minte ca un titirez.

— Te rog, iubito, spune-mi că înţelegi. Vreau să mă înţelegi. N-am făcut-o ca să te rănesc; aveam pur şi simplu nevoie de aşa ceva. Spune-mi că înţelegi.

— Înţeleg.

Înţeleg foarte multe lucruri. Înţeleg că nu e vina mea. Înţeleg că n-am greşit cu nimic. Înţeleg că nu-ţi pot spune că n-am greşit cu nimic.

Înţeleg că mă tem de tine.

Gata, am gîndit-o: uneori mi-e teamă de tine, şi n-ar trebui să-ţi fie teamă de cel pe care-l iubeşti.

— Mulţumesc, iubito, înseamnă foarte mult pentru mine. Tu însemni foarte mult pentru mine. Poppy – ea nu e nimic. Dar n-o pot trimite la plimbare chiar acum – fiind primul bărbat din viaţa ei, e foarte ataşată de mine. I-aş frînge inima. Nu ştiu de ce-ar fi în stare, dacă aş pune capăt relaţiei imediat. O s-o mai ţin puţin prin preajmă, apoi o s-o părăsesc cu frumosul, OK?

— Da.

— E aşa de uşor să te iubească omul.

„Trebuie să plec de lîngă tine", mi-am zis în gînd. „Dacă rămîn, o să continui să mă rănesti."

În ziua în care mi-am primit rezultatele examenelor parţiale pe materii, după ce-am deschis plicul ca să le arăt părinţilor, m-am dus la el acasă şi i l-am înmînat. Despături bucata de hîrtie şi strigă de bucurie.

— Doamne, Serena, ai reuşit! exclamă, luîndu-mă în braţe şi învîrtindu-mă. Ai reuşit, ai reuşit! Eşti

extraordinară ! Șapte de 10 și patru de 9. Nici c-aș fi putut spera la mai mult.

Continuă să mă învîrtească, pînă ameţirăm amîndoi de fericire.

— Acum, poţi să faci orice dorești, știi asta, nu ? Lumea e la picioarele tale.

Mă lăsă jos, zicîndu-mi să aștept acolo. Ieși în grabă din încăpere și urcă scările, revenind cu o cutie învelită în hîrtie aurie.

— Ţi-am luat un cadou, dar acum, după cît de bine te-ai descurcat, nu-mi mai pare destul.

Am desfăcut cu grijă ambalajul. Înăuntru era un walkman. Un walkman numai al meu. Economisesem ca să-mi cumpăr unul, dar acum nu mai era nevoie – îmi luase el. Derula casetele pe ambele părţi, așa că nu mai trebuia să scot caseta ca s-o întorc. Și avea o frumoasă nuanţă de albastru.

Mă sărută brusc și zise pe un ton scăzut, serios :

— Sînt foarte mîndru de tine.

Vocea i se înecă și ochii i se umplură de lacrimi. O clipă își feri privirea, încercînd să-și revină.

— Nu cred c-aș putea fi vreodată mai mîndru de tine decît sînt acum.

A trebuit să mă întorc acasă, pentru un prînz în familie, dar, din prag, el îmi zîmbi și-mi spuse :

— Nimeni nu merită asemenea rezultate mai mult decît tine.

Am plutit pînă acasă.

De atunci, au trecut trei săptămîni. Vreme de trei săptămîni, m-a considerat cea mai minunată ființă de pe Pămînt. Lucrurile au început să se strice între noi numai după ce-a cunoscut-o pe fata asta. Nu fuseseră perfecte nici înainte, dar fuseseră mult mai bune. Poate ar fi trebuit să-i mai acord o șansă. Nu mi-era frică de el tot timpul. Poate că dacă-l lăsam să se ocupe de această Poppy, în stilul lui, după aceea puteam să fim iarăși un cuplu. Sau chiar să ne facem relaţia cunoscută.

Nu trebuia decît să aştept să scape de ea, pentru ca lucrurile între noi să fie iarăşi frumoase. Frumoase. Stabile. Minunate.

În definitiv, îmi spusese că mă iubeşte. Iar ăsta avea să fie întotdeauna avantajul meu asupra ei. Pe ea n-o va iubi niciodată, nu cîtă vreme e cu mine. Nu după ce-a spus-o nu o dată, ci de trei ori.

Septembrie 1986

Era mai mică şi mai plinuţă decît mă aşteptasem. Sigur că era frumoasă. Şi era greu de crezut că, înaintea *lui*, nu mai fusese sărutată de nimeni.

Voiam s-o întreb cum de suportă să ştie că a furat iubitul alteia. Voiam s-o întreb dacă avea habar cît mă durea să ştiu că se culcase cu ea. Voiam s-o întreb de ce nu-şi găsea pe altcineva. Dar n-am făcut decît să-i strîng mîna şi să spun:

— Îmi pare bine să te cunosc.

— Şi mie, veni răspunsul.

O clipă, mi s-a părut că aud sunetul slab al unei chei răsucindu-se în încuietoare; destinul fixase lacătul pe cătuşele ce aveau să ne lege, pe mine şi pe ea, pentru totdeauna.

poppy

— Hei, ce surpriză să te întîlnesc aici! exclamă el.

E tîmpitul de săptămîna trecută, de la bar. Se distinge cu uşurinţă pe promenada plină de lume, chiar şi-ntr-o miercuri după-amiază.

Eram în mijlocul unei pauze de vopsit, ronţăind un măr salvat din fructiera părinţilor şi bînd dintr-o sticlă umplută de la chiuvetă, cînd m-am trezit cu el. Deşi sînt mulţi, foarte mulţi oameni pe faleză, adunaţi grămadă pentru o mică porţie de raze solare, el se distinge de departe. Silueta lui înaltă şi subţire era strecurată în teaca unei cămăşi hawaiiene, care părea o încîlceală de palmieri verzi, roşii şi galbeni, şi-o pereche de pantaloni scurţi bej. În picioare avea sandale gen Isus. L-am recunoscut, în ciuda ochelarilor de soare. L-a dat de gol modul forţat şi studiat în care se preumbla de colo-colo.

— Tu eşti dobitocul de la bar, zic, fără să-mi scot ochelarii.

I-am cumpărat deunăzi, cu doar cinci lire, de la tîrgul din fostul Oficiu Poştal din Brighton. Marcus ar fi făcut o criză dacă m-ar fi prins cu ei – erau o palmă pe obrazul aspectului îngrijit şi lustruit, pe care-l preţuia atît. Ajunsesem şi eu aşa, ca el. Nu merita să risc consecinţele lipsei de atenţie la modul în care arătam, aşa că-i urmam sfaturile. Nimic nu merita un asemenea risc. Dar chestiile astea din plastic negru sînt tot ce-mi permit momentan. La drept vorbind, nu-s chiar urîţi. Îşi fac

treaba, ţinînd soarele departe de ochii mei, şi mai mult nici nu-mi pot dori.

— Nu, eu sînt Alain, mă corectează el cu un zîmbet.

— Exact asta am zis şi eu. Eşti dobitocul de la bar, de acum o săptămînă.

— Iar eu am zis că sînt Alain.

Discuţia ameninţă să se prelungească, iar eu n-am nici un chef să mai continuu. Deja am încălcat de două ori regula care-mi dictează să nu „dau apă la moară", în numai două minute. Îmi îndrept iarăşi privirea către marea de-un albastru pe care nu l-am mai văzut nicăieri altundeva, şi respiraţia mea prinde imediat ritmul valurilor. M-a captivat dintotdeauna imaginea surfiştilor călare pe placă, vîslind cu mîinile pentru a ajunge în larg în căutarea unor valuri şi mai mari; m-au fascinat şi iahturile şi bărcile legănîndu-se alene, ca un decor pentru înotătorii şi vîslaşii care s-au aventurat în apă. Lumea mă uimeşte în fiecare zi. În fiecare zi, îmi amintesc c-am uitat că astfel de lucruri există. Pe vremea cînd viaţa mi-era cenuşie, încorsetată şi înregimentată, toate astea reprezentau „lumea de afară". Astea şi sute de mii de alte lucruri uluitoare. Iau încă o muşcătură din măr, oftînd în sinea mea odată cu gustul delicios care-mi inundă gura.

— Minunată zi, zice A Lon.

Credeam că ghicise – corect, altfel – că n-aveam intenţia să-i mai adresez vreun cuvînt. O senzaţie mi se strecoară din cap pînă în stomac, umplîndu-mă de-un fior îngheţat de groază. Mă răsucesc către el şi instinctiv îmi umbresc ochii cu palma, ca să văd ce figură face cînd îl întreb:

— Mă urmăreşti?

Am încetat de mult să mai cred în coincidenţe, iar asta prea e cusută cu aţă albă.

A Lon nu-mi respinge întrebarea imediat, ceea ce-mi trimite un nou val îngheţat pe şira spinării.

Se apleacă pînă la nivelul meu şi-şi muşcă buza de sus.

— Nu chiar, zice în cele din urmă.

— Cum adică?

— Te-am văzut aici, acum o săptămînă şi ceva. Vopseai peretele gheretei şi arătai... Îţi tot cădea bretonul pe faţă şi-l suflai într-o parte cu un gest tare drăgălaş. Aveai un stropşor de vopsea pe obraz, şi o mulţime de mici pete de vopsea pe braţe şi mîini. Mi s-a părut că eşti foarte frumoasă. N-am îndrăznit să-ţi vorbesc, dar pe urmă te-am văzut la bar şi mi-am zis: „E soarta la mijloc, trebuie să încerc".

În tot acest timp stă cu fruntea plecată, ca un om care se roagă, iar privirea îi e aţintită în jos, unde ar trebui să se afle cartea de rugăciuni. Evită să mă privească în ochi, pentru că minte.

— Şi mi s-a părut că te recunosc. Îmi ziceam că te-am mai văzut undeva, dar nu ştiam de unde să te iau.

Acum îşi ridică privirea, îndrăzneşte să se uite drept în ochii mei.

— Apoi mi-ai zis c-ai fost la închisoare, aşa c-am căutat pe internet ştiri despre femei care şi-au ucis iubiţii, pînă cînd...

— Ai dat de poza mea.

Mă răsucesc iarăşi către mare.

— Am dat de poza ta. Şi chiar îmi amintesc vag cîte ceva de atunci. Aveam optsprezece ani.

— Păi, ce mai cauţi aici? Alţii ar fi rupt-o la fugă.

— Îmi placi.

— Da, bine, răspund eu cu un oftat.

Un fetişist. Probabil că vrea să mă costumez, să-l bat, să-l torturez, să mă prefac că vreau să-l omor. În închisoare, am primit foarte multe scrisori de la oameni de genul ăsta, de la oameni care-mi cereau asta; oameni care nu păreau să realizeze că fusesem închisă departe de lume.

— Serios! insistă el. Am venit să mă plimb, sperînd c-o să te găsesc.

— Da, bine.

— În regulă, spun tot adevărul.

Aşa mai vii de-acasă.

— Da?

— Mi-am dorit întotdeauna să am acces la o gheretă din astea. Tu ai una, aşa că trebuie să mă prefac că-mi placi, ca să mă laşi să intru.

Mă uit brusc la el şi-l văd rînjind larg şi ridicînd dintr-o sprînceană.

— Care dintre cele două motive îţi sună mai credibil?

Clatin din cap şi-mi feresc privirea ca să-mi ascund uşorul amuzament. A trecut mult timp de cînd nu s-a mai străduit cineva aşa de tare să mă distreze. Trebuie să recunosc că tipul are umor – dar e bărbat. Iar istoria mea în privinţa asta nu-i una prea frumoasă. Primul a fost şi ultimul, vreme de douăzeci de ani. Primul m-a distrus definitiv.

Se lasă pe spate, sprijinindu-se în mîini.

— Nu ţi-am dat voie să te foloseşti de spaţiul din jurul gheretei, îi reamintesc eu.

— Nu, dar am sentimentul c-o s-o faci.

— Ştii ceva, A Lon..., încep, fără să mă uit la el.

— *Alain*. E Alan, cu „i" – e varianta franţuzească, tata e francez, îmi explică el.

— Aha, am înţeles. *Alain*, deunăzi am fost la bibliotecă.

— Asta-i bine. E bine să mergi la biblioteca de cartier.

— Mda, e foarte bine. Mai ales dacă nu-ţi permiţi să cumperi cărţi.

— Adevărat, adevărat.

— Cum ziceam, am fost la bibliotecă şi-am dat peste o carte intitulată *Nu e tocmai mort după tine*.

— O ştiu. S-a făcut şi-un film după ea.

— *Serios?* Eu habar n-aveam! Ştii, m-am simţit aşa de insultată de titlu, că nu m-a lăsat conştiinţa să întind mîna şi s-o iau din raft.

— OK..., zice el precaut.

— „Cine se cred oamenii ăştia", mi-am spus în sinea mea, „de-i scot pe bărbaţi basma curată cînd se poartă mizerabil, sfătuindu-le pe femei să accepte asta, fiindcă *nu-s tocmai morţi după ele*?"

— Aşa...

— Se pare c-am judecat greşit, zic, fixîndu-l c-o privire atentă şi uşor ostilă. E un titlu excelent. Pentru că, ştii ceva, nu mă topesc după tine. Te rog, lasă-mă în pace.

— Ei haide, dă-mi măcar o şansă. S-ar putea să constaţi că începi să prinzi drag de mine. Ce-ai de pierdut?

Îmi muşc buza de sus – sărată din pricina aerului de mare – şi clatin din cap. El dă să vorbească, se pregăteşte să protesteze, dar i-o iau înainte.

— Mi-am pierdut deja jumătate din viaţă. Nu crezi că am măcar dreptul să fiu auzită atunci cînd îi cer cuiva să-mi dea pace?

— Ai dreptate, zice el, oftînd. Firește că ai dreptate. Te las în pace. Dar e OK dacă mai trec pe-aici din cînd în cînd, să vizitez ghereta? O să-mi fie tare dor de ea.

— E o ţară liberă. Mă rog, aşa am auzit.

Sare în picioare şi-şi scutură c-un gest teatral pietrişul de pe palme.

— Ne mai vedem?

Un semn din cap, un soi de amestec de aprobare şi negare, e singura replică de care sînt în stare, pe moment. Nu vreau să-l încurajez, dar sigur că sînt dezamăgită de ce-a trebuit să fac. Omul vrea să petreacă puţin timp cu mine, chiar ştiind unde-am fost şi ce crede lumea c-am făcut. Fantoma lui Marcus avea dreptate: chiar îmi place de el, şi-ar putea să-mi placă tot mai mult. Sînt

convinsă că dacă aş discuta despre asta cu cineva mai experimentat, mi s-ar spune, probabil, că e firesc să-mi doresc să... cu el. Nu mă refer doar la sex, ci la tot, în general. De asta n-am avut parte. Povestea dintre mine şi Marcus a fost extraordinară. Parcă pluteam şi nu credeam c-o să mai ating vreodată pămîntul cu tălpile. Ştia să mă facă să mă simt de parcă nu mai exista nimeni pe lume în afară de mine. Dar Marcus mai ştia şi despre cealaltă faţă a monedei – ştia cum să facă viaţa să pară extrem de reală. Se pricepea să împletească în ţesătura fiecărei clipe firele durerii, fricii şi spaimei cumplite.

Chestiile astea „reale" sînt ce nu-mi mai doresc vreodată. Am avut parte de suficientă realitate. Alain pare drăguţ. Ca desprins dintr-un serial de televiziune. Are simţul umorului. Dar se poate schimba oricînd. Şi nu sînt dispusă să-mi asum riscul.

BANG! ZDRANG! BANG! se aude din spatele meu, de pe stradă. Înainte să-mi dau bine seama ce fac, sar din scaun, pregătită să mă îndepărtez de uşă. Răsucesc capul, căutînd din ochi duba închisorii, aşteptînd să aud strigătele tăcute ale nou-venitelor, cînd li se pun cătuşele şi sînt mînate, ca o ciurdă speriată, spre staul. Pe strada de dincolo de spaţiul verde ce se întinde în spatele gheretei, un bărbat descarcă două şezlonguri şi-un coş de picnic, dintr-o maşină cu rulotă. Nu e duba închisorii. Nu mai sînt în închisoare.

„Cînd o să înceteze toate astea? Cînd n-o să mai iau poziţie de drepţi, ori de cîte ori aud portiere trîntite sau zgomot de chei, ori miros de înălbitor ieftin? Cînd o să-mi revin la normal?"

Probabil că arăt caraghios, stînd aici aşa, holbîndu-mă la cuplul din maşină, care nici nu bănuieşte ce val de panică a stîrnit apariţia lor. Pun capacul la sticla cu apă şi înfăşor mărul într-o

pungă de plastic, ca să-l termin mai tîrziu. Trebuie să mă reapuc de vopsit. Trebui să mă reapuc de ceva ce știu că pot face și care mă ajută să mă concentrez.

Trebuie să mă concentrez asupra vopsitului și să uit de bărbatul în cămașă hawaiiană, cu zîmbet fermecător și fund sexy, pe care tocmai l-am trimis la plimbare.

Serena

Sînt urmărită.

Cel puţin, asta e senzaţia mea.

Nu pot fi sigură şi nici nu ştiu cine şi de ce m-ar urmări, dar, în ultima vreme, am tot mai des sentimentul ăsta. Sentimentul că mă urmăreşte cineva. Sentimentul că cineva îmi încalcă, de la distanţă, spaţiul personal. După cele întîmplate atunci, senzaţia asta m-a însoţit mult timp.

Celebritatea pe care mi-am atras-o nu dispare peste noapte, chiar şi după ce-am fost găsită nevinovată de crimă. Nu e trecătoare şi dată uitării, învelind grosolan o porţie de cartofi prăjiţi cu peşte. Persistă, aşteptînd nerăbdătoare ca cineva să descopere ceva nou, ori ca vreo poveste uitată, ce-mi dovedeşte vinovăţia, să reapară la suprafaţă. Şi-atunci aş avea din nou sentimentul neplăcut că cineva caută să afle un pic cam prea mult despre viaţa mea, pîndindu-mă.

Ca acum. E joi. Evan şi cu mine mergem la o întîlnire cu preotul bisericii unde urmează să ne căsătorim. Mai sînt atîtea de făcut, că trebuie să-mi ajustez orarul de lucru în mod drastic, dar şeful mă înţelege. Sînt asistenta lui personală de ani de zile şi, atîta timp cît rezolv toate problemele, iar el nu ratează nici o întîlnire sau vreo aniversare în familie, nu-i pasă cum îmi aranjez programul. Cînd m-am înscris pentru slujba asta, mi-a zis că cineva cu rezultatele mele la examenele şcolare şi care a absolvit facultatea *Magna cum*

laude e supracalificată pentru ce presupune fişa postului. I-am dovedit că greşea. Mă înscrisesem la un doctorat în limba engleză, dar am născut, şi fetiţa mea avea prioritate. De asemenea, lui Evan şi mie ne trebuiau banii, mai ales după efortul considerabil pe care-l făcuserăm ca să ne cumpărăm casa din Preston Park, ca parte din mutarea lui în Brighton, unde-şi deschisese un mic cabinet.

Îmi plăcea să organizez viaţa altcuiva şi, după toţi anii ăştia, încă-mi mai place şi sînt recunoscătoare pentru faptul că mi se oferă posibilitatea să plec de la muncă atunci cînd am nevoie. Iată şi motivul pentru care senzaţia neliniştitoare că sînt urmărită, astăzi, cînd plec mai devreme decît de obicei, e amplificată suplimentar. Poate că persoana stă aici întreaga zi şi aşteaptă.

De regulă, las maşina în parcarea subterană a clădirii de birouri, dar azi m-am grăbit şi nu-mi mai găseam cartela magnetică, aşa că am fost obligată să parchez în parcarea publică, aflată la cîteva minute distanţă.

În perioada în care am fost arestate şi, ulterior, în cursul procesului, cînd am primit porecla de „Fetele de îngheţată", am descoperit cum e să fii ţinut sub observaţie, pîndit şi, practic, urmărit obsesiv. Acum, se întîmplă din nou. Cineva mă pîndeşte. Cu regularitate.

Mă opresc în parcare şi privesc în jur, încercînd să aflu cine e persoana, cine-mi trimite fiori reci pe şira spinării şi-mi ridică părul pe ceafă. Lumea îşi vede de treabă : coboară din maşini, parchează, se urcă în maşini, umple portbagajele cu produsele cumpărate. Toţi arată normal, parte din peisaj, văzîndu-şi de viaţa de zi cu zi, aşa cum făceam şi eu pînă să simt în ceafă ochii cuiva. Cineva care mă urmăreşte îndeaproape şi în mod *deliberat*.

După articolaşul ăla din ziar, poate s-a trezit cineva să-mi dea de urmă şi să încerce să ia nebunia

de la capăt. Dar m-aş aştepta să fie mai puţin subtil. După cîteva zile, în care m-a urmărit văzîndu-mi de viaţa mea plictisitoare (pe care eu o ador), ar avea nevoie de ceva mai palpitant, care să-i ţină atenţia trează. Deci, nu cred că e vorba de un ziarist. Ar putea să fie ea, dar nu ştiu cum de m-a găsit, căci mi-am schimbat numele şi nu mai locuiesc în Londra. Nu, sigur e altcineva.

Descui portiera şi urc în maşină, ştiind că, în tot acest timp, cineva mă observă. Cineva îmi urmăreşte cu mare atenţie fiece mişcare. Urăsc să nu ştiu. Dacă aş şti cine e persoana, n-aş mai fi aşa de îngrijorată. Aş fi îngrijorată, da, dar nu în felul ăsta. Ce mă înspăimîntă cel mai tare e senzaţia de neputinţă pe care mi-o dă situaţia. Fiecare om care trece pe lîngă mine, pe stradă, fiecare maşină care pare a se ţine după mine îmi trezeşte suspiciunile. Bănuiesc pe oricine. Oricine poate fi atacatorul, persoana care-mi va face rău, mie şi familiei mele.

Ieşind din parcare pe strada principală şi apoi pe cea care duce afară din oraş, simt cum privirea aceea intensă se pierde. De cîteva zile încoace e tot mai rău, îmi dau brusc seama, inima bătîndu-mi ceva mai tare cînd recunosc asta faţă de mine însămi. Înainte, valul acela rece era trecător; în ultima săptămînă, m-a cuprins din ce în ce mai des. În locuri diferite, în momente diferite. Cînd îl iau pe Con de la şcoală sau cînd ies după ziar, dimineaţa, ori, ca astăzi, cînd plec de la muncă.

Vreau să-i spun lui Evan, dar sînt multe alte lucruri, parte din viaţa mea, pe care nu i le pot spune, deoarece sînt prinse în aceeaşi pînză înveninată şi, dacă trag de un fir, se vor destrăma toate – dacă îi explic o parte, va trebui să-i explic şi restul, şi nu aşa vreau să afle.

De-aş şti cine e, m-aş simţi mai bine. Cine mă pîndeşte? Şi de ce? *De ce?*

Mai 1987

— Eşti OK? mă întrebă *el*, după ce rămăsesem multă vreme nemişcată.

Voiam să vorbesc, dar nu puteam, pentru că gura mea nu era în stare să articuleze cuvintele, iar pieptul îmi exploda de durere intensă, de cîte ori inspiram sau expiram mai adînc. Nu eram capabilă să respir nici cît să rostesc un cuvînt. Un simplu cuvînt: „ajunge". „Încetează." „Te rog". „Nu." Oricare, dar nu „Da." Fiindcă nu eram OK. Ce se întîmpla nu era OK.

— Îmi pare rău, Serena, dar tu m-ai împins să fac asta.

„«Dar» nu înseamnă că-ţi ceri scuze, ci doar că-ţi cauţi o scuză", o aud pe mama zicînd, în minte. Mami. „Vreau la mama. Vreau să mă ţină în braţe, să spună c-o să fie totul bine, să facă toate astea să dispară. Vreau să dea timpul înapoi, să nu fi făcut asta niciodată. Să nu mă fi implicat niciodată în asta."

— Tu m-ai obligat. De ce-a trebuit să zîmbeşti? Ce-i cu tine? Nu mă mai iubeşti? Eşti totul pentru mine, dar uneori am impresia că te doare-n cot de ce se întîmplă cu mine. Dacă aş muri mîine, ai vărsa vreo lacrimă? Ai observa, barem?

„Vreau la mama."

Am încercat din nou să mă mişc, să mă desfac din ghemul în care mă strînsesem cînd începuse să dea în mine cu picioarele. Nu mă mişcasem destul de rapid, aşa c-am urlat cînd metalul care îmbrăca bombeul pantofilor lui nou-nouţi mi-a atins coastele. Printre săgeţile de durere, am izbutit să mă încovrig şi să respir, deşi agonizam. M-am străduit să respir şi să rezist pînă cînd totul avea să înceteze.

— Doamne, Serena, doar ştii că te iubesc. De ce mă împingi la aşa ceva?

„Vreau la mama."

— Dacă nu m-ai obliga...

Am simţit gustul sîngelui în gură şi-o apăsare într-o parte. Încă nu reuşeam să respir cum trebuie. Aerul era încărcat de sunetul senzaţiilor care mă încercau. O agonie de sunete ascuţite, întretăiate, însoţită de stele strălucitoare pe sub pleoape, se declanşa de cîte ori inspiram; un strigăt mut de suferinţă se elibera cu fiecare respiraţie.

— Serena? De ce respiri aşa? Serena?

Atingerea mîinilor lui mă făcu să tresar, deşi îmi dădeam seama că încerca să fie blînd.

— Serena? Rezistă, iubito. Rezistă. O să te duc la spital, OK? O să fie totul OK.

„Vreau la mama", i-am zis în gînd, în vreme ce mă ridica binişor în braţe, trimiţînd agonia, precum mii de cuţite ascuţite, către fiece nerv din corpul meu.

„Vreau la mama, vreau la mama, vreau la mama."

Evan a rezervat deja Biserica Sfînta Ecaterina, aflată nu departe de casa noastră, în Preston Park, pentru data sugerată de el, fiindcă ştia că asta se face cu luni, ba chiar cu ani în avans. Avuseserăm ghinion – zisese el – să nu prindem biserica liberă în ziua aniversării noastre, cînd sunase animat de-o vagă speranţă. Ca urmare, făcuse rezervarea şi hotărîse ca restul aranjamentelor să se facă în funcţie de asta.

Îmi place că, de cînd m-a cerut în căsătorie, Evan a devenit mai romantic şi mai implicat în relaţia noastră. Îmi întinde mîna după ce mi-a deschis portiera maşinii. Mă sărută pe gît cînd stăm la coadă, la supermarket – spre oroarea lui Con şi Vee. E afecţiunea întruchipată.

Ne ţinem de mînă cînd păşim în interiorul paşnic şi întunecat al Bisericii Sfintei Ecaterina. E o clădire frumoasă, cu o clopotniţă din piatră de culoarea nisipului şi-o intrare cu arcadă din lemn de stejar. În ciuda reverenţei care ne cuprinde

într-un asemenea loc, nu intrăm, ci mai degrabă ne prăvălim pe uşă, chicotind unul la celălalt.

— Şşş! zic eu, în vreme ce ne împleticim pe culoarul dintre strane. Trebuie să fim respectuoşi.

În replică, el mă gîdilă. Mă retrag, zvîrcolindu-mă şi încercînd să-i ţin mîinile departe de mine, în vreme ce-mi înăbuş un chicotit.

— Şşş! îmi atrage el atenţia.

Nu mai încearcă să mă gîdile, dar mă trage brusc într-o îmbrăţişare, iar eu îi cuprind cu un gest automat gîtul cu braţele şi-i zîmbesc. Dacă m-ar fi întrebat cineva ce-mi doresc de la Evan, ceva ce nu primeam deja, aş fi răspuns că asta – demostraţii publice de afecţiune. Nu contează atît faptul că sînt publice, cît ideea că e în stare de ele şi că le dă curs, dacă îi vine cheful. Obsesia lui pentru curăţenie (care, dintr-un motiv sau altul, nu se reflectă niciodată asupra bucătăriei), pasiunea pentru fumat şi sport la televizor – pe astea le mai suport, sînt componente ale personalităţii bărbatului cu care m-am măritat, fără de care n-ar mai fi el. Dar această transformare e un bonus la care n-aş fi îndrăznit în veci să visez. S-ar fi putut adeveri şi-ar fi trebuit să renunţ la o altă trăsătură de-a lui, ca să compensez. Ca să se refacă echilibrul. Dar se pare că dorinţa mi s-a împlinit oricum. Am obţinut nu doar o cerere în căsătorie şi-o nuntă, ci şi pe bărbatul acesta, care nu se codeşte să-şi arate dragostea faţă de mine.

— Imaginează-ţi, numai: peste trei luni, o să facem asta chiar aici, zice Evan în şoaptă, sporind atmosfera de linişte şi pace din biserică.

Mă sărută pe vîrful nasului, un gest care, de regulă, indică o stare de adîncă afecţiune.

— Ştiu, îi răspund, tot în şoaptă. Sînt aşa de emoţionată, că abia mai respir.

— E frumos să vezi doi tineri atît de îndrăgostiţi, se aude o voce de bărbat, întrerupîndu-ne fericirea.

Ne despărțim c-o tresărire, jenați și rușinați, ca doi copii prinși cu mîna în borcanul cu dulceață. Sau ca doi adulți prinși hîrjonindu-se în Casa Domnului.

— Vai, Doamne, părinte! zic imediat ce realizez c-am luat numele Domnului în deșert, chiar în Casa Lui, și mă întrerup.

— Ne cerem scuze, tocmai..., începe Evan.

— Exersați? îl completează preotul. Nu-i nimic, în definit, aici sîntem în Casa Domnului, iar El înseamnă dragoste. N-o să obiectez tocmai eu la faptul că vă arătați dragostea. Pe de altă parte, dacă v-ați fi dezbrăcat, n-aș mai fi fost așa de înțelegător.

Ne relaxăm amîndoi și-i zîmbim. Preotul e un bărbat solid, a cărui „siluetă" îi trădează pasiunea pentru ceai cu biscuiți. Părul alb e înspicat cu negru, la fel și barba. Are o gură zîmbitoare și ochi căprui ce par în același timp blînzi și inteligenți.

— Dumneavoastră trebuie că sînteți domnul și doamna Gillmare, zice întinzînd mîna.

Acest mic gest – faptul că-i întinde mîna mai întîi lui Evan, apoi mie – declanșează o întoarcere violentă în timp. Caut insistent să-mi aduc aminte privirea preotului, chipul lui, conturul buzelor. Într-o clipită trupul pare să mi se întoarcă pe dos; capul mi-e ușor și-mi vîjîie. Ridic mîna, dar numai el o scutură, căci eu mi-am pierdut controlul membrelor, stînd aici, în Casa Domnului, și vorbind cu unul dintre slujitorii Lui.

— Sînt părintele Gabriel, zice. A nu se confunda cu arhanghelul omonim. În fond, dintre noi doi, el e ceva mai sus în ierarhia divină. Dar îmi place să cred că nici eu nu-s de lepădat.

Am cunoscut mulți preoți pe nume Mike, Matthew, David sau Martin, dar nici un alt Gabriel.

— Bătrînul părinte Mike și cu mine ne certăm mereu în privința asta: care dintre tizii noștri e mai sus în ierarhia Domnului, continuă părintele

Gabriel. Îi zic eu bătrîn, dar e numai cu doi ani mai în vîrstă decît mine. Doar că pare mai bătrîn. În opinia mea, Arhanghelul Gavril e mai important – în definitiv, dacă n-ar fi fost el, Maria ar fi putut să creadă că suferă de-o indigestie.

Lui Evan îi place vorbăria părintelui Gabriel. Probabil că spune lucrurile astea de multe, multe ori, dar le face să pară inedite. Cînd l-am cunoscut prima oară, era mult mai slab şi mai tînăr. Părul îi era negru, iar chipul mai puţin rotund. Abia fusese hirotonisit, era doar cu vreo zece ani mai mare decît mine. Dar privirea îi era la fel de surprinzătoare, iar purtările, la fel de blînde. Şedeam în strana unei biserici din Londra, tremurînd şi luptînd să nu plîng sau să vomit. Nu mă puteam duce acasă, nu putea sta unde fusesem mai înainte, lumina din biserică era aprinsă, uşile erau deschise, aşa că intrasem şi mă aşezasem pe un rînd din spate, meditînd la ce aveam de făcut.

Iunie 1988

Teroarea mi se încolăcise în jurul inimii, ca o sîrmă ghimpată, se împletise în jurul stomacului, mi se răsucise în jurul minţii. Nu ştiam ce să mă fac. Părinţii nu mă aşteptau acasă, aşa că nu-mi ducea nimeni lipsa, dar eu acasă voiam să merg. Doar că nu puteam.

— Eşti rănită? mă întrebă preotul.

Se apropiase cu paşi uşori, fiindcă nu-l auzisem.

— M-m-mă scuzaţi, am zis, căutînd să mă ridic, dar fără vreun rezultat, căci picioarele îmi erau ca de cauciuc. P-p-plec.

— Nu, nu! spuse el, aşezîndu-se pe locul din faţă.

După ce s-a aşezat, nu mi-a mai părut aşa de înspăimîntător, înveşmîntat în negru cum era. Mai înainte, stînd aplecat deasupra mea, îmi amintise de Moarte, care parcă venise să termine treaba începută de *el* mai devreme.

— Stai, stai jos. Nu trebuie să fugi. Aici poate să intre oricine.

Am abandonat eforturile de-a mă ridica şi-am rămas perfect nemişcată. Aşteptînd. Aşteptînd răspunsul la întrebarea „Ce să fac?".

— Eşti rănită? repetă preotul.

Am scuturat din cap.

— Hainele... e sînge pe ele. Eşti sigură că nu eşti rănită?

M-am uitat la bluza albă pe care-o îmbrăcasem mai devreme. Era plină de pete roşii, ca mii de maci de diferite mărimi. Mi-am strîns haina ca să nu se mai vadă, ca să ascund dovezile.

— Eu sînt părintele Gabriel. Poţi să-mi spui cum te cheamă?

— S-Serena, am reuşit să îngaim.

Buzele îmi erau amorţite, de parcă ar fi fost deconectate de restul corpului şi n-aş fi putut să le folosesc cum trebuie.

— Serena, un nume frumos. Ai probleme, Serena?

Da, aveam o problemă foarte mare. Făcusem ceva îngrozitor. Pînă într-atît, încît îmi venea să vomit de fiecare dată cînd îmi aminteam.

— Îmi poţi spune ce s-a întîmplat, Serena?

Am scuturat din cap. N-aş fi putut spune niciodată. Niciodată.

— Eşti catolică, Serena?

Am dat din cap că da.

— Ei bine, asta înseamnă că dacă vrei să te confesezi, te voi asculta şi nu voi spune niciodată ce-am auzit.

— N-n-nici măcar P-P-Poliţiei?

— Nimănui, nici măcar Poliţiei. Nici măcar superiorilor mei. Rămîne între noi.

Am înclinat iarăşi din cap.

— Vrei să-mi spui ce te frămîntă? Dacă te pot ajuta...

Nu mă putea ajuta. Nici el, nici altcineva.

— Nu e nevoie să vorbeşti, Serena, dacă vrei, putem rămîne aici fără să vorbim. Dar, dacă vrei să vorbeşti, te voi asculta şi nu voi sufla o vorbă nimănui.

Mi-am acoperit faţa cu mîinile, m-am luptat să respir normal. Mi-era foarte frică. Lucrurile astea nu trebuiau să se întîmple.

— Ju... juri că n-o să spui la nimeni? Juri pe Dumnezeu? l-am întrebat.

— Jur pe Dumnezeu. Acesta e unul dintre sacramente.

Pradă neliniştii, băteam uşor cu degetele pe dinţii de jos. „Să-i spun? Va putea să mă ajute? Îmi va putea spune ce să fac?"

Mi-am ridicat privirea spre el. Era foarte tînăr pentru un preot, şi părea foarte blînd; în ochi i se citea dorinţa de-a mă ajuta, nu condamnarea pe care-o exprimau alţi preoţi, cînd citeau predica în duminicile în care mama mă obliga să merg cu ea la biserică.

— Ai vrea să te confesezi, Serena?

Mi-am luat inima în dinţi şi-am dat din cap că da.

— Spune-mi, mă îndemnă el cu blîndeţe.

— Cred..., am început, dar vocea mi s-a înecat. Cred că tocmai am omorît pe cineva.

Părintele Gabriel e aşa de afabil şi de amuzant, încît Evan se simte foarte în largul lui în camera acestuia. E tot mai evident că preotul nu mă recunoaşte. Nici nu-i de mirare, doar au trecut douăzeci de ani. Probabil că milioane de oameni i-au trecut pragul, de atunci încoace. Mă rog, poate nu chiar milioane, dar destui cît să facă din mine o străină.

Sînt, totuşi, destul de încordată. Iată încă o coincidenţă legată de trecut, care se iveşte în preajma nunţii. Încă o întîmplare care mă previne că e cazul să-i mărturisesc lui Evan, înainte să fie prea

tîrziu. A fost o prostie să renunţ deunăzi. Lucrurile s-ar putea precipita foarte uşor către o catastrofă. Dacă m-ar fi recunoscut părintele Gabriel, ar fi trebuit să-i explic totul lui Evan, chiar aici, iar ăsta n-ar fi fost deloc un început propice pentru întîlnirea cu preotul care voiam să ne cunune.

Părintele îi dă înainte cu glumele, ne spune că şi-ar dori să vadă mai mulţi oameni venind să se cunune la biserică, după ceremonia civilă, pentru că astfel are sentimentul că e important, că lumea are nevoie de el să dea substanţă actului căsătoriei.

— Închipuiţi-vă cîţi ne-ar trece pragul, dacă toţi ar gîndi ca voi. Atunci dioceza n-ar mai avea motive să se întrebe dacă e sau nu cazul să închidă biserica. Desigur, zice, înclinînd din cap cu înţelepciune, căsătoria voastră e, de fapt, despre mine şi avantajele pentru biserica mea.

Evan şi cu mine izbucnim în rîs.

— După cincisprezece ani, cred că pot afirma cu siguranţă că nu mai aveţi nevoie de sfaturi premaritale. De curiozitate, de ce v-aţi hotărît să vă căsătoriţi din nou?

— Ăăă, păi..., începe Evan.

A vorbit numai el, eu sînt prea zdruncinată să mai spun ceva.

— Păi, ăăă, prima dată am făcut totul la iuţeală. De data asta, am dori o nuntă ca la carte.

Părintele Gabriel dă din cap, în semn că înţelege.

— La iuţeală şi de nevoie, nu?

— Hmm..., răspunde Evan.

— Păi, e limpede, totuşi, că lucrurile au mers bine între voi. Şi cine sînt eu să judec ce-i uneşte pe oameni? În definitiv, necunoscute sînt căile Domnului. Mi-a părut foarte bine de cunoştinţă. Abia aştept să ne reîntîlnim, în ziua cea mare. Dacă pînă atunci reuşiţi să mai treceţi pe la vreo slujbă, două, ar da şi mai bine în ochii celorlalţi oameni care administrează biserica. Cît despre

mine, eu sînt fericit să văd că mai vine lumea, dar nu toţi sînt aşa de „relaxaţi" în gîndire.

— S-a făcut, zice Evan. Venim la slujba de duminică, şi-o să aducem şi copii.

„Linguşitorule", îi zic în minte.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă, Evan, spune preotul, strîngîndu-i mîna soţului meu. Ne putem revedea cînd se apropie termenul, ca să discutăm despre slujbă şi alte chestiuni din astea. Şi-am putea organiza o repetiţie generală, în seara de dinainte, dacă nu sînteţi prea ocupaţi.

— Ar fi minunat, îl aprobă linguşitorul meu soţ, strălucind de fericire.

— A fost o plăcere să te cunosc şi pe tine, Serena. O să fii o mireasă încîntătoare, sînt convins.

Îmi ia mîna într-ale lui şi, zîmbindu-mi, mi-o scutură, reţinînd-o un pic mai mult decît era necesar. Îşi aminteşte de mine. Cum să fi uitat? În fond, nu cred c-a ascultat prea mulţi oameni confesîndu-se c-au ucis pe cineva. Îmi eliberează mîna, continuînd să zîmbească. S-a ţinut de cuvînt, n-a spus nimănui nimic niciodată, chiar dacă a avut numeroase prilejuri s-o facă. Chiar şi azi, după mai bine de douăzeci de ani, nu i-a dat deloc de bănuit lui Evan că m-ar cunoaşte.

În drum spre maşină, cu picioarele tremurînd, realizez că-mi trăiesc viaţa pe marginea prăpastiei şi că, foarte curînd, o să fac un pas greşit.

poppy

Încă mai iese din orice cameră în care intru. Încă se mai uită prin mine de cîte ori ne ciocnim pe scări sau pe palier. Încă se mai poartă de parcă, pentru el, aş fi moartă. Dacă mai continuă aşa, e posibil ca dorinţa să devină relitate, deoarece fiecare insultă, fiecare ocazie în care se poartă de parcă n-aş exista îmi lasă răni adînci în inimă, şi s-ar putea să nu-mi mai revin niciodată de pe urma lor.

Nu mai suport. M-am hotărît să încerc să vorbesc cu el. Să-l fac să-mi vorbească, să mă reprimească în colţişorul acela al inimii lui, care e numai al meu. În perioadele îndelungate în care mama fusese bolnavă, el mă învăţase să merg, mă îmbrăcase şi mă schimbase, el îmi dăduse biberonul. El mă spălase pe dinţi, mă pieptănase, el o rugase pe bunica Morag să-l înveţe să împletească părul, ca să-mi facă două codiţe. Chiar şi la vîrsta de doisprezece ani, el, nu mama, m-a aşezat frumos pe pat şi, printre bîlbîieli, „ăăă"-uri, „îîî"-uri şi obraji înroşiţi, îmi exlicase despre menstruaţie. Noi doi eram o echipă imbatabilă. Acum însă mă ignoră. Se preface că nu exist. Că nu sînt aici. Nu înţeleg cum poate. Eu n-aş putea să-i fac asta vreodată, indiferent de ce-ar zice oamenii despre el. Nici dacă mi s-ar aduce dovezi clare şi-o confesiune, tot nu i-aş crede.

Deci, nu înţeleg cum de poate să dea crezare lucrurilor care se spun despre mine.

Bat la uşa biroului de lucru al tatei. Nu m-am aventurat aici de cînd am venit, nici măcar cînd ei

n-au fost acasă şi le-am cotrobăit prin camere, în căutarea lucrurilor care-mi dispăruseră. Pe vremuri, aici fusese biroul bunicului Adam. După ce el a murit, bunica Morag a păstrat încăperea neatinsă şi aşa a rămas pînă la moartea ei, cred.

Nu răspunde nimeni. Ştiu că e înăuntru, iar el ştie cine bate, fiindcă mama e plecată la cumpărături. Vreau să stăm de vorbă. Să-i vorbesc şi să-l conving să-mi vorbească. Chiar dacă o să-mi spună să plec, aş prefera să aud asta în locul tăcerii. Tăcerea lui şi privirile în gol sînt echivalentul unei exilări în Siberia.

Mi-e dor de el. Dacă mi-ar permite, i-aş spune asta. I-aş spune că-mi pare rău că n-am fost o fiică perfectă. L-aş implora să mă iubească din nou.

Bat iarăşi, iarăşi aştept.

Ciocăn şi a treia oară, cu inima îndoită şi fără să mai sper. Neprimind nici un răspuns, mă întorc să plec. Tata nu e înăuntru. Domnul Carlisle este, dar tata a plecat. A plecat din viaţa mea.

Octombrie 1989

— Vinovată.

Cuvîntul părea lipsit de substanţă, dar, în acelaşi timp, căzuse ca un bolovan. Gol, împovărător, fără drept de apel. Nu m-am clătinat, n-am leşinat, n-am izbucnit în lacrimi. M-am întors să-l caut din priviri pe tata, aşezat în rîndurile din spate ale sălii de tribunal. De săptămîni, luni, în perioada de pînă atunci, îmi tot repetase c-o să fie OK. Că nu voi fi luată de lîngă ei, pentru că eram nevinovată şi oamenii nevinovaţi nu sînt declaraţi vinovaţi. Tata, tăticul meu, cel mai minunat om de pe Pămînt, cel care nu greşea niciodată, se uită lung la mine. Privirile ni se întîlniră şi-am simţit o prăpastie cît toată lumea deschizîndu-se între noi, o fisură în univers, care avea să ne separe definitiv.

Dintre toţi, mai ales de el nu voiam să mă despart. De tata. De eroul meu.

Îmi susţinu privirea intensă, apoi ochii lui albaştri se plecară, în vreme ce clătina din cap.

Credea că e adevărat – tot ce se spusese, tot ce se scrisese, credea că toate sînt adevărate, că eram capabilă de aşa ceva. De crimă.

— Of, Pepper, scumpo, de ce? De ce, de ce, de ce?

Îl auzeam spunînd asta, în minte. Se ridică, urmat imediat de mama. De undeva, din spatele meu se auzi un fîşîit, şi mi-am dat seama că era desenatorul tribunalului, care suprindea momentul. Momentul în care mă întorsesem către tata, cerîndu-i să mă ajute să realizez ce avea să se întîmple cu mine şi momentul în care, c-o expresie de dezgust, el îmi respinsese privirea. Împreună cu mama, urcă cele cîteva trepte pînă la ieşire şi plecă fără să se mai uite în urmă.

„Tati?" am şoptit undeva, în adîncurile sufletului, acolo unde nu mă auzea nimeni.

— Nu plec nicăieri, tati, i-am zis cînd, peste vreun sfert de oră, intră în bucătărie.

L-am păcălit. Numai un pic. După ce nu mi-a răspuns, am deschis şi-am închis uşa de la intrare, ca să-i dau impresia c-am plecat. Apoi, m-am strecurat în bucătărie şi-am aşteptat. Era ora două, cînd, de regulă, îşi bea cafeaua de după masa de prînz şi, simţindu-se în siguranţă după plecarea mea, se aventurase în bucătărie.

Se opreşte în uşă, surprins să dea cu ochii de mine. Dinainte, am două căni cu cafea, un recipient cu lapte, bolul de zahăr c-o linguriţă în el şi o farfurie plină cu biscuiţii lui preferaţi, cu scorţişoară. Am pregătit totul în tăcere, ca să nu ştie că sînt încă aici.

Îmi inspectează aranjamentul c-un ochi rece ca oţelul, apoi îmi aruncă o privire scurtă, ca o palmă rapidă, căzută pe neaşteptate. Se întoarce să plece.

— Nu plec nicăieri, tati, repet eu. Chiar dacă vrei să plec, chiar dacă-mi ceri să plec, o să vin iarăşi şi iarăşi, pînă o să vorbeşti cu mine.

Tata, părintele meu înalt şi puternic, nu se mişcă din locul unde a încremenit. O ramură de măslin pe care mi-o întinde în felul lui. Poate.

E şansa mea să-i spun tot ce-am vrut să-i spun în aceşti douăzeci de ani.

— Nu e nimic adevărat. Ce s-a scris în ziare, ce-au zis la ştiri, nimic. Nu eu am fost. Ştii că nu eram aşa. Mă cunoşti. Te rog să mă crezi că au inventat totul.

Face un pas, îl pierd din nou. A fost al meu vreme de treizeci de secunde.

În nopţile şi zilele acelea, singură în celulă, singură şi încolţită într-o celulă comună, am tînjit după tata. Mi-am dorit să vină şi să ia răul cu mîna. Trebuie să afle şi el asta.

— Am plîns după tine, îi spun, iar el se opreşte. Aproape în fiecare noapte. Am plîns după tine, am vrut să vii şi să iei răul cu mîna. Să-mi spui c-o să fie bine. Erai singurul om din lume care avea puterea asta.

Îi trimisesem multe, multe cereri de vizită.

— N-ai venit să mă vezi.

Îmi tot spun că sînt furioasă pe el din pricina asta, dar nu-i adevărat. Sînt speriată de moarte. Dacă a fost în stare să stea departe de mine vreme de douăzeci de ani, ei bine, asta înseamnă că a încetat să mă iubească.

— Eram fetiţa ta, dar n-ai venit o dată să mă vezi. De ce, tăticule? De ce?

Clatină lent din cap.

— Nu mi-am dorit nimic altceva, decît să vii la mine. În douăzeci de ani, nu te-am văzut nici măcar o dată. Şi-am crescut, nu mai sînt o fetiţă. Am crescut, iar tu nu m-ai văzut. N-ai vrut?

Mai face un pas, clătinînd din cap lent, cu mișcări precise.

— Vorbește cu mine, tati. Te rog, spune-mi ce gîndești. Te rog doar atît, să vorbești cu mine. *Te rog!*

Se oprește brusc și brutal, după care mai clatină o dată din cap.

— Tati, vorbește-mi.

— Nu pot.

O șoaptă, abia auzită.

— Nu pot.

Se îndepărtează. Aud zgomotul ușii de la birou, închizîndu-se în urma lui, apoi pe cel al cheii în broască, ricoșînd, ca un glonte rătăcit, în liniștea casei.

Nu doar eu am fost întemnițată, ci și el. Așa se spune, nu? Dacă, pe drept sau nu, trimiți pe cineva la închisoare, îi condamni și familia.

Dărîm scaunul pe care stau, țîșnind către ușa cu lambriuri albe a biroului. Îmi proptesc palmele în ea și, cu fruntea lipită, șoptesc „Iartă-mă" în suprafața de lemn, sperînd ca mesajul să răzbată pînă la omul de dincolo.

— Îmi pare rău, și te iubesc.

Pe drum spre ghereta de pe plajă, mă prefac că nu l-am auzit plîngînd. Mă prefac că nu l-am auzit plîngînd pe cel mai curajos om din lume, fiindcă încă-și mai ispășește pedeapsa. Pentru el, pedeapsa va fi veșnică, și numai din vina mea.

Partea a treia

Serena

Casa Medinei e în desăvîșită ordine, cînd sosesc într-o vizită neanunțată.

În mod normal n-aș face una ca asta, și oricine mi-ar pica în casă pe neașteptate ar trebui să se aștepte la o primire mai mult decît rece. Dar lucrurile nu-s tocmai în regulă cu soră-mea și dacă aș fi sunat-o, m-ar fi dus cu vorba, s-ar fi prefăcut că e totul bine și frumos, și mi-ar fi zis că mă îngrijorez degeaba. Deunăzi, însă, numai bine nu părea. După ciondăneala din ziua probei, am rîs și-am glumit, dar ochii ei, triști și umbriți, întunecîndu-i chipul altfel frumos, purtau încă semnele faptului că plînsese. La mijloc era ceva mai mult decît cearta de mai înainte. Și trebuia să aflu ce anume.

— Ce supriză plăcută! mă întîmpină ea cald, pășind în lături ca să-mi facă loc să intru.

Poartă pe chip unul dintre zîmbetele acelea largi și relaxate, care o caracterizează, și se vede clar că nu se preface. Cei patru copii, dintre care doi gemeni, sînt în spațiosul living al „conacului" în stil georgian, cum îi zic eu. Unul dintre gemeni și fratele său cel mai mare sînt la televizor, urmărind cu sufletul la gură un episod din *Doctor Who*. Ceilalți doi sînt într-un colț mai îndepărtat al încăperii, amîndoi așezați pe jos, unul citind o carte, celălalt desenînd pe-o foaie mare. Atmosfera e așa de senină, că mă întreb o clipă dacă nu cumva are vreun comutator magic pe undeva, pe care-l apasă de cîte ori se aude suneria de la intrare

şi, ca prin farmec, copii sînt aşezaţi la locurile lor, unde-şi văd de treburi, podeaua se întoarce şi tot ce era pe ea dispare dedesubt, rămînînd la vedere doar o suprafaţă netedă, ordonată şi curată. Iar volumul e setat la „patru", nu la „unsprezece", cum e la mine, mai tot timpul.

Urăsc expresia „Nu ştiu cum reuşeşte", dar, în cazul Medinei, e singura care se potriveşte. Chiar nu ştiu. Nici nu pot să-mi imaginez. Casa mea, în care trăiesc doar doi copii, dintre care unul aflat la vîrsta adolescenţei, e în haos mai bine de nouăzeci la sută din timp. Mez are patru copii mai mici de zece ani, dar trăieşte într-o ambianţă, după toate aparenţele, foarte calmă. Puştimea e aşa de fascinată, de *absorbită* de ce face, că nici nu bagă de seamă c-am intrat. Un lucru bun, de vreme ce vreau să discut cu mama lor nederanjată.

— Eram prin preajmă, îi răspund, urmîndu-i funduleţul rotund, strîns în blugi şi acoperit cu poalele unui top cu motive florale croit în casă, pînă în bucătărie.

— Serios? Ce treburi aveai p-aici? întrebă, ducîndu-se direct la ceainic şi apăsînd pe buton.

— Nimic deosebit. Nu eram deloc prin preajmă. Voiam să te văd.

— OK, OK, spune, scoţînd din frigider o sticlă de vin, pe jumătate plină. Vrei un pahar? întrebă, fluturînd-o în direcţia mea. Dacă tot ai bătut atîta drum să mă vezi.

— Neah, sînt cu maşina.

— Ah, da, scuze, nu m-am gîndit.

Pune sticla de vin înapoi, scoţînd în schimb una cu lapte şi o cutie cu bomboane de ciocolată belgiene.

— Ce s-a întîmplat? mă întreabă, luînd două căni din dulapul de lîngă ceainic.

— Nimic.

— Atunci, ce-i cu vizita asta specială?

Prepară ceaiul cu mișcări iuți și îndemînatice, în jumătate din timpul cît mi-ar lua mie. Așa e ea de obicei, cea mai tînără dintre surorile mele mai mari – rapidă și eficientă, dar e și exuberantă, plină de imaginație. Eu, dacă n-aș pregăti ceaiul, mi-aș bate capul ce căni să aleg, de ce Evan nu verifică dacă lucrurile din mașina de spălat vase sînt curate, înainte să le pună la loc în dulap, sau dacă să deschid un pachet de biscuiți, ori să terminăm mai întîi bomboanele de ciocolată rămase în frigider.

Mez se așază pe locul din fața mea, la masa rotundă din lemn. A pus cănile dinaintea noastră și-a împins bomboanele către partea unde stau eu, deși le mănîncă din ochi – bănuiesc că mi-ar trage o palmă peste mînă dacă aș îndrăzni să mă întind după una.

— Voiam să văd dacă ești OK, după ce s-a întîmplat deunăzi.

— Deunăzi? Dar ce s-a întîmplat deunăzi? Ah, te referi la ziua cu proba? Eh! zice, fluturînd din mînă. N-a fost nimic. Mai ales tu ar trebui să știi asta.

— Ceva tot a fost. Mi-am dat seama după ce-ai fost la toaletă, să plîngi. Aș vrea să te ajut, dacă pot.

Mez clatină din cap, părul legănîndu-i-se datorită mișcării. Bretonul roz a dispărut, fiind înlocuit de unul drept, scurt și negru.

— Eram doar obosită. N-ai motiv de îngrijorare, surioară, crede-mă.

— Mez, știu că ceva nu e-n regulă. Și nu plec pînă nu-mi spui. Evan îi duce pe copii la pizza, în seara asta, așa că, dacă e nevoie, pot să stau aici toată noaptea. La propriu.

Brusc, se cufundă în scaun, se lasă pe spate și-și dă capul pe spate. Are un profil remarcabil și, în mod surprinzător, foarte diferit de al lui Faye. De obicei, e imposibil să le deosebești – în definitv,

sînt gemene identice – dar, cînd le privești din profil, se observă unele diferențe subtile. Maxilarul Medinei e un pic mai pătrățos, în vreme ce nasul lui Faye e o idee mai turtit la vîrf.

Scutură capul, uitîndu-se fix la tavan.

— Am necazuri cu Poliția, zice aproape în șoaptă.

Nu știu ce să spun. Sînt așa de șocată, încît optez pentru păstrarea tăcerii. Asta e cea mai bună strategie, cînd ai probleme. Sau ești în stare de șoc. Tăcerea te împiedică să spui lucruri care, într-un moment sau altul, pot fi folosite împotriva ta. Sînt convinsă că, alegînd să tac, atunci cînd Evan și cu mine aveam o ceartă, mi-am salvat căsnicia. În clipa de față, șocul puternic mă împiedică să scot vreo vorbă. Medina e un om cu capul pe umeri, cum de poate să aibă necazuri cu Poliția? Dar, în definitiv, nu fusesem eu, copilul cuminte și silitor, judecată pentru crimă?

Își pleacă fruntea, continuînd să mă șocheze.

— Am condus cu ceva viteză, nu mult, dar Poliția tocmai făcea controale.

— Ei, nu-i chiar așa de rău dacă aveai puțină viteză, o încurajez eu.

— Nu, nu e. Dar fusesem să iau masa cu niște foști colegi de muncă. Băusem vreo două pahare. Mda, mă rog, vreo trei. Am picat testul de alcoolemie. Nu foarte evident, dar a fost de ajuns ca să fiu arestată și dusă la secție. Mi-am recunoscut vina, așa c-am putut să ies pe cauțiune.

Un sentiment de rău te cuprinde atunci cînd faci ceva greșit: ți se cuibărește pe sub coaste și nu te lasă nici să respiri sau să stai confortabil, fiindcă ești conștient că fapta îți va atîrna deasupra capului, în viitorul apropiat, poate chiar pentru tot restul vieții. Exact sentimentul ăsta mă încearcă acum, ascultînd-o pe sora mea. E rău – de fapt, cuvîntul „rău" e prea blînd.

— O să-mi pierd carnetul, fără îndoială. Mi-a spus-o chiar polițista care m-a reținut. A fost drăguță, foarte amabilă tot timpul, pentru că era limpede că nu știusem cu cît depășisem limita și mi-am recunoscut imediat vina. Dar a zis că, și din pricina vitezei cu care mergeam, n-aveam cum să nu-mi pierd carnetul. Carnetul suspendat un an – minimum, închisoare – maximum.

Nu știu ce să zic, chiar nu știu. Nu sînt în stare nici să-mi adun gîndurile, darămite s-o consolez. Îmi amintesc foarte bine cum e la închisoare, în celulă. Frica și singurătatea. Frica de-a fi singur, frica de-a sta cu oameni care pot fi periculoși. Nu vreau să treacă și Mez prin asta. Nu vreau să meargă la închisoare. Dar posibilitatea există. Ar putea fi silită să treacă prin ce-am trecut și eu, pînă ce tribunalul a fost convins să-mi permită eliberarea pe cauțiune, sub arest la domiciliu, pînă ce a acceptat că nu exista riscul să fug, plasîndu-mă, după ce mi se confiscase pașaportul, iar părinții puseseră casa drept gaj, sub restricție de mișcare, vreme de aproape un an.

— Asta nici măcar nu-i partea cea mai rea, spune Mez, aruncînd o privire fugară spre ușă, ca să se asigure că n-o aud copii.

— Poate fi ceva mai rău de atît?

— Nu i-am zis nimic lui Adrian.

— De ce? întreb, străduindu-mă să nu arăt șocată și înspăimîntată; mi-e destul de greu, însă.

În definitiv, nici eu nu i-am spus lui Evan.

— Tocmai tu îmi pui întrebarea asta? se miră enervată.

Se vede că-i pe punctul de-a țipa la mine că-s o ipocrită. A mai făcut asta de cîteva ori, de-a lungul anilor – dar nu la fel de des ca Faye.

— Înțeleg motivele, dar bănuiesc că, din moment ce situația asta va continua și va trebui să apari la tribunal, mai devreme sau mai tîrziu tot va

afla. De ce nu i-ai mărturisit, ca să mai îndulceşti lovitura? Şi, de ce nu, ca să-i obţii sprijinul. Nu-mi place deloc să ştiu c-ai trecut prin toate astea, de una singură.

— Sprijin? De la Adrian? pufneşte ea, sancţionînd ridicolul ideii. În ultima vreme, abia de-l conving să se uite la mine, necum să mă mai şi sprijine.

— Dar ce s-a întîmplat?

— Viaţa, zice şi, împingînd scaunul, se ridică.

Îşi freacă palmele de blugi, lăsînd pe material urme de transpiraţie.

— Viaţa, asta s-a întîmplat. Fiecare o are pe-a lui, dar, în clipa de faţă, nu s-ar spune că se întîlnesc undeva. El e plecat la muncă aproape tot timpul, eu sînt mereu aici, am grijă de copii, iar drumurile noastre nu se intersectează.

— Dar sînt convinsă c-ar vrea să ştie că eşti supusă la asemenea presiuni, că ai nişte necazuri.

Simt, mai degrabă decît să văd, expresia neîncrezătoare care se iveşte pe chipul ei, precum o felie de pîine din prăjitor. Se îndreaptă către maşina de spălat vase, o deschide şi începe s-o umple.

— Acum cîteva luni, zice, apucîndu-se, cu mişcări iuţi, dar ordonate, să repună paharele în dulapiorul de pe perete din dreapta ei, am avut un mic „episod". Eram la cumpărături, la supermarket, şi-am luat un baton de ciocolată pentru Adrianna, dar nu l-am pus în coş. Am uitat cu desăvîrşire şi aproape c-am ieşit cu el din magazin. Din fericire, în ultima clipă, ceva mi-a reamintit de ciocolată şi-am plătit. Am venit acasă, i-am povestit lui Adrian. Ştii, cum îşi povestesc soţii între ei, spune şi se răsuceşte brusc, cu mîna încleştată pe-o cană din porţelan, pe care-o îndreaptă spre mine de parcă ar intenţiona să mă acuze de vreo crimă oribilă împotriva ceaiului. Ei bine, ştii ce mi-a zis? „Doamne, Mez, nu-i destul că avem o infractoare în familie? Sau o fi ceva genetic?".

Credeam că Adrian mă place. Credeam că știa că sînt nevinovată. Doar mă cunoștea, fusese prezent la proces. Asemenea celorlalți membri ai familiei, care mă susținuseră cu tărie, credeam că nu mă consideră capabilă de așa ceva. E clar că m-am înșelat.

— Glumea, mi-a zis, cînd m-a văzut izbucnind în lacrimi. Dar numai pe jumătate, nu? Deci, de asta nu-i spun. Imaginează-ți ce-o să mai zică de data asta. Ce alte „glume" o să mai scoată din el. Momentan, ar fi prea mult pentru mine.

Văzînd durerea și spaima de pe chipul meu, Mez își ascunse capul în dulăpior.

— O să-i spun, de îndată ce-o să mă simt mai bine. Cînd voi ști exact ce mă așteaptă.

— Vrei să vin cu tine la tribunal? o întreb în timp ce stă cu spatele la mine.

— Nu, răspunde apăsat. Nu ți-aș putea cere să mai treci o dată prin asta. Mulțumesc că te-ai oferit, dar nu, mă descurc. Oricum, Adrian va trebui să vină, să le demonstreze că sînt o femeie respectabilă, cu un soț iubitor – ha, ha! – și familie, care a comis o greșeală pe care și-a recunoscut-o, și ca atare nu poate fi pedepsită prea sever. O să se rezolve.

— Dar cu tine și Adrian cum rămîne?

— O să se rezolve și asta. Trebuie să stăm serios de vorbă. Fiindcă e limpede că n-ajută dacă e plecat în vacanță cu băieții, din două în două secunde. Ca să se mai „relaxeze". De asta-am explodat la remarca lui Fez. Gluma aia și-a atins dureros ținta. Și-a picat fix după remarca lui Adrian – așa că s-a cam umplut paharul. Dar o să se rezolve. O să se rezolve tot.

De ce, cu cît repetă ea mai des că o să se rezolve, eu o cred mai puțin?

— Să mă anunți dacă te pot ajuta cu ceva.

N-o s-o facă. O cunosc, e la fel ca restul familiei: nu cere nici unul ajutor, indiferent cît de rău stau

lucrurile. Fiecare rezistă pînă ajunge la punctul critic; toţi mărşăluim curajoşi, pînă nu se mai poate. Dar nu contează, ştiu precis cum s-o ajut.

— OK, îmi răspunde din dulap. Aşa voi face. Vrei să rămîi la cină? E destulă mîncare.

— Nu, eu... ăăă, am cîte ceva de rezolvat înainte să mă întorc în Brighton. O să mă joc puţin cu cei mici, apoi o şterg.

În sfîrşit se opreşte din scos vasele din maşină şi, evitînd cu grijă să-mi întîlnească ochii, se răsuceşte spre mine. Îmi adresează cel mai trist zîmbet pe care l-am văzut în ultimii ani, şi simt cum mi se frînge inima.

— Atunci, pa, pa. O să te anunţ dacă-mi vin idei noi în legătură cu rochia.

— A, nu, las-o încolo de rochie. O să-mi cumpăr una. Ai şi aşa destule pe cap.

— Am zis c-o fac şi-o să mă ţin de cuvînt. *Vreau* s-o fac. O să-mi mai abată gîndurile de la ce se întîmplă. O să-ţi trimit nişte schiţe prin e-mail.

— Fantastic! Pa, scumpa.

— Da, ne vedem.

Ies din bucătărie, pe chipul surorii mele jucînd acelaşi zîmbet trist.

Ştiu cum s-o ajut, cum să-i trag un şut undeva soţului ei.

Iulie 1988

— Mă rog, ce nu înţeleg este ce căutai tu în casa bărbătului ăstuia, îmi zise mama.

Contrar uzanţelor, poliţiştii, care tocmai m-au arestat, le permit părinţilor şi surorilor mele să mă viziteze, în celula secţiei. Neobişnuita generozitate se explica prin aceea că, spuneau ei, dimineaţă, după audiere, urma să fiu trimisă la Holloway, fără posibilitatea de a merge acasă să-mi văd familia. Aş fi putut rămîne acolo şi-un an întreg, pînă la începerea procesului. Nu intenţionau să recomande

eliberarea pe cauţiune, dată fiind natura atacului; aveau de gînd să spună tribunalului că sînt o criminală periculoasă şi că ar fi bine să rămîn după gratii, pînă ce judecătorul mă trimitea la răcoare definitiv.

Asta mi-au comunicat înainte să mă conducă în celulă, şi probabil că asta avea să se întîmple, mi-a confirmat avocatul, fiindcă recunoscusem c-am fost acolo. Aşadar, nu era deloc de mirare că Poliţia se arătase generoasă în privinţa vizitelor: din acea clipă, şi pentru tot restul vieţii, urma să primesc numai doi vizitatori simultan.

Tata îşi pusese braţul pe după umerii mamei, în vreme ce, fără să-şi dea seama, cred, Faye şi Medina se ţineau strîns de mîini, ca atunci cînd erau copii. Chipul lui Faye era împietrit; Medina părea să fi plîns. Amîndouă îşi lăsaseră baltă vieţile duse în alte părţi ale Londrei, ca să vină să mă vadă. Să mă vadă în halul ăsta, şezînd într-o cămăruţă umedă, pe un pat din metal dur, acoperit c-o saltea cît o foaie de ceapă, şi c-o toaletă, tot din metal, într-un colţ.

— E prietenul meu, îi răspund mamei, conştientă că va trebui să le spun totul, înainte să afle de la poliţişti. Sîntem împreună de vreo doi ani.

Faye şi tata se încruntă adînc, refuzînd să accepte ce aud; mama şi Medina fac ochii mari, speriate. Da, asta înseamnă că aveam cincisprezece ani cînd începuse.

— Ţi-era profesor, zise Faye. Era profesorul tău de istorie. Şi ieşeai cu el?

Ruşinată, mi-am lăsat privirile în podea.

— Da.

— Dar, Serena, cum de-ai fost în stare? întrebă Medina.

— Mi-a... mi-a spus că mă iubeşte.

— Nu are voie să te iubească! izbucni Faye, mînioasă. Era profesorul tău. Te-a violat!

— Nu, nu, n-a fost așa. Nu m-a obligat să fac nimic.

— Nu împlinisei încă șaisprezece ani, deci te-a violat, spuse ea. Nu aveai vîrsta la care să-ți poți da consimțămîntul. Ar fi trebuit să știe asta. Și dacă accepți, și dacă refuzi, nu are voie să se atingă de tine.

— Știu, dar...

— Dar, ce? îmi tăie vorba Medina.

N-o mai văzusem niciodată atît de furioasă, clocotind de mînie.

— Ce? Cum să te iubească, dacă el e adult, iar tu, doar o copilă, și-n plus, ar trebui să aibă grijă de tine? Și-acum e mort.

— Nu l-am omorît eu.

Mi-am plimbat ochii de la unul la altul, cuprinsă de panică, încercînd să-i fac să înțeleagă.

— Nu. N-aș fi putut. Indiferent ce zice Poliția, nu l-am omorît eu.

— Dar erai de față, spuse Faye.

— Nu l-am omorît eu, am repetat, simțind cum sînt pe cale să izbucnesc în plîns. Mami, crede-mă, nu eu l-am omorît. Crede-mă.

— Te cred, îmi zise ea, desprinzîndu-se de tata și venind spre mine. Știu că n-ai fost tu, Serena, spuse, cuprinzîndu-mă în brațe. Știu că n-ai fi în stare de așa ceva. Așa te-am educat. Nu, n-ai putea.

M-am agățat de mama, știind că nu voi mai fi îmbrățișată astfel vreme de luni întregi, poate chiar ani. Ceilalți trei ne priveau, părînd ușor detașați de ce se petrecea.

Știam că trebuie să-i conving să mă creadă. Pentru că nu comisesem eu crima, și în nici un caz în felul în care susțineau polițiștii. Nu l-am ucis eu.

În clipa în care intru în coconul de pluș al biroului său, Adrian îmi face semn cu degetul să aștept „un minut", deoarece vorbește la telefon.

Încăperea e decorată în nuanțe calde de roșu și vișiniu, cu materiale somptuoase și covoare groase. Locul ăsta îmi sugerează, fără îndoială, un uter, așa cum trebuie să-i pară el unui bebeluș nenăscut – roșu și moale. Personal, consider asta un semn că nu vrea să se maturizeze, dar n-aș împărtăși nimănui genul ăsta de impresii. De ce-aș face-o? Nu-i frumos să faci glume răutăcioase la adresa familiei celor pe care-i iubești. Îmi place de Adrian, cu tot cu biroul lui, și de aceea, drumul către firma sa de consultanță în domeniul managementului, din vestul Londrei, a fost dificil. Mi se pare incredibil că mă consideră o criminală. Ce altceva o mai fi zis, fără știrea mea? Ce-o mai fi gîndit despre mine, de ce-oi mai fi fost acuzată?

— Sez! zice el, punînd telefonul la loc și ridicîndu-se în picioare.

„Nu mă lua pe mine cu «Sez»", îi răspund, dar în gînd. „Mai ales acum, că știu ce gîndești."

— Nu te-am văzut de-un car de an.

Ca Iuda, vine și mă sărută pe ambii obraji. Îi simt atingerea ca pe-o înfierare, ca pe vîrful cuțitului pe care mi l-a înfipt în spate. Îi răspund cu răceală la primirea călduroasă și abia după ce se îndepărtează mă relaxez, așezîndu-mă pe scaunul din fața biroului, pe care mi-l indică.

— Știu, Adrian, a trecut ceva timp. Ar trebui să ne mai vizităm, cu copii cu tot.

— Aud că s-ar cuveni să te felicit, zice, plesnindu-și palmele și frecîndu-le cu sete, parcă în așteptarea unei petreceri pe care urmează s-o organizăm. Vă căsătoriți din nou, din cîte am înțeles. O luați de la zero.

— Mda, așa e.

— De asta ai venit? Să mă rogi să particip?

Își trece mîna prin părul blond, îndepărtîndu-l temporar de pe față și dezvăluindu-și trăsăturile fine și fruntea netedă.

— Știu că Mez se ocupă de croitul rochiei, și presupun că ea și Fez vor fi domnișoarele de onoare. Deci, asta înseamnă că Harry și cu mine vom fi cavalerii? Aș fi onorat. Pe cuvînt. Onorat.

Slujba lui Adrian, aceea de consultant în domeniul managementului – de unde și biroul personal și incapacitatea de-a lăsa din mînă telefonul mobil – îl determină, uneori, să preia inițiativa. Anticipează dorințele și nevoile persoanei (clientului) cu care stă de vorbă, apoi încearcă să satisfacă dorința respectivă și nevoia ce-i corespunde. Cu toate astea, cînd nu e vorba de ceva legat de serviciu, nici nu se mai osteneşte să afle ce-și dorește interlocutorul sau de ce are cu adevărat nevoie. Face presupuneri, după care preia inițiativa.

— Nu, nu de asta sînt aici, răspund eu cu blîndețe. Motivul vizitei mele e altul: vreau să te rog să încetezi să te mai porți ca un mitocan cu sora mea.

Adrian oftează și se dezumflă concomitent.

— Mda, era o chestiune de timp pînă să apari și tu. E imposibil să fii bătut la cap de un singur membru al familiei Gorringe.

— Și eu? Adică, Faye a trecut deja pe aici?

— Firește. De îndată ce Medina începe să se văicărească la una dintre voi, știu sigur c-o să apară și cealaltă. Nu-i de mirare că Harry vă zice „vrăjitoarele din Ipswich".

— Da, și nu-i de mirare că Harry nu scapă nici un prilej să se dovedească un măgar. Mă auzi pe mine țipînd, cumva?

— Nu. Bănuiesc că e și ăsta un cîștig.

Cînd e stîrnită, cînd crede că cineva profită de un membru al familiei noastre, Faye devine un monstru. Sînt convinsă că i-a tras o săpuneală pe care n-o s-o uite curînd, dar e limpede că n-a avut nici un efect. Numai pe căi subtile îl poți convinge pe Adrian să admită că e un nesimțit; că e tată

de familie, nu holtei liber ca pasărea cerului, și că nu mai e cazul să se prefacă a fi. Sau, mă rog, ar putea, doar că nu se mai poate aștepta ca familia să-i fie mereu alături, răbdătoare. Trebuie să-i trag una cît mai gentil, ca să nu-și dea seama că e luat în șuturi.

— Ce se întîmplă, Ades? Și, ca să știi și tu, Medina n-a venit să se văicărească. Eu am obligat-o să-mi spună. Îți e sută la sută credincioasă.

Las partea cu „spre deosebire de tine" să atîrne în aer, ca un fruct copt – îl poate culege și mînca, dacă dorește, sau îl poate ignora, dar știm amîndoi că reproșul, fructul, e acolo și-l așteaptă.

— Tu să-mi spui, îmi răspunde. Eu nu mai știu ce se petrece în căsnicia mea.

— De ce muncești de dimineață pînă seara sau o ștergi în vacanțe cu „băieții"? De ce nu vrei să stai mai mult cu Mez și copiii?

— Nu-s numai eu de vină, zice pe un ton defensiv, rotindu-se cu scaunul ca să se uite pe fereastră, la priveliștea ternă oferită de talmeș-balmeșul de acoperișuri negre și gri din mica piațetă londoneză. Pur și simplu nu mai pot discuta cu ea. Nu e...

Ridică mîinile și le apropie, ca și cînd ar ține o minge și s-ar strădui să-și atingă palmele una de alta, dar e împiedicat de mingea invizibilă.

— Pur și simplu nu e prezentă.

Mai apasă o dată mingea.

— Nu e femeia cu care m-am căsătorit.

— Păi, firește că nu e. Tu te-ai însurat c-o femeie singură, muncitoare, care acum stă acasă, mamă a patru copii. Cum te-ai putea aștepta să nu se schimbe? Ți-a trecut vreodată prin minte că nici tu nu mai ești același om? Bărbatul cu care s-a măritat ar sta de vorbă cu ea, dacă ar fi vreo problemă, nu s-ar ascunde în spatele serviciului sau al amicilor.

— Serena, habar n-ai cum e.

— Atunci, spune-mi.

— O iubesc, sigur c-o iubesc. Nu cred că voi înceta vreodată s-o iubesc. Şi pe copii. Sînt universul meu. Dar... Medina are... E... Nu pot să vorbesc cu ea. Vin acasă după o zi plină şi ea nu vrea să vorbească decît despre ce-au mai făcut copiii, ce pîine a copt, ce model de rochie a mai găsit. E ca şi cum soţia mea ar fi dispărut, iar în locul ei a apărut o casnică din anii '50, care, cine ştie, poate că ia antidepresive cu pumnul şi nu mai ştie altceva în afară de gospodărie. Stau mai mult cu amicii ca să mai port şi eu o discuţie interesantă, din cînd în cînd.

— Cum îndrăzneşti?

Mă străduiesc să nu ridic tonul şi să fiu calmă, să las cuvintele să-mi exprime gîndurile. Dacă nu strig, poate că ruşinea pe care-ar trebui s-o simtă va fi mai acută, cu mai mult efect.

— Creşte patru copii – copiii tăi. La ce te-ai aştepta, mai exact? Să îngrijească, zilnic, patru copii şi apoi, cînd vii acasă, să dea fuga la tine şi să-ţi satisfacă toate nevoile, intelectuale şi fizice?

— Nu înţelegi.

— Păi, atunci fă-mă să înţeleg, fiindcă imaginea ta iese cam şifonată în contextul ăsta, Ades.

— Of, Serena, zice oftînd. Lucrurile n-ar sta chiar aşa de rău, dacă ar fi numai atît. Mai e vorba şi de obsesiile ei.

Îmi aruncă o scurtă privire, să verifice dacă sînt atentă. Sînt, ascult cu nesaţ.

— Vede pericole peste tot. Uneori mă mir că-i mai lasă pe copii să meargă la şcoală. La un moment dat, se gîndea serios să-i educe acasă, dar am pus piciorul în prag. Îi e frică de ce li s-ar putea întîmpla la şcoală. Nu atît din partea celorlalţi copii, cît din partea profesorilor.

Senzaţia de rău, cea născută din conştiinţa faptului c-ai comis o crimă, mi se ridică iarăşi în

stomac şi se strînge aşa de tare, că aproape mă îndoi de durere.

— Şi, de fiecare dată cînd copiii nu sînt acasă, se gîndeşte că o să li se întîmple ceva. Că lumea e plină de oameni care abia aşteaptă să le facă rău. Nici în ruptul capului n-o pot convinge că nu-i adevărat, aşa c-am renunţat. Un motiv ar fi şi faptul că, dacă nu-i cînt în strună, crede că nu-mi pasă. Şi-apoi, desigur, de cum faci tu ceva, lucrurile se înrăutăţesc.

— De cum fac *eu* ceva?

— Mda. Cînd te-ai măritat prima dată, cînd ai născut-o pe Verity, cînd te-ai mutat în Brighton, apoi cînd l-ai avut pe Conrad, iar acum, cu nunta asta. De fiecare dată cînd ţi se întîmplă ceva bun, ea începe să bată cîmpii că Poliţia o să descopere dovada care o să te trimită în închisoare.

— Dar nu există nici o dovadă, zic, neştiind ce să mai cred. Cum să găsească o dovadă care nu există? Şi de ce ar...

Cuvintele mi se sting într-o şoaptă, de îndată ce văd că Adrian s-a înroşit ca para focului, de la rădăcina părului pînă la, fără îndoială, degetele atent îngrijite de la picioarele ascunse în pantofi scumpi.

— Crede că eu am făcut-o, zic. Crede că sînt vinovată.

— Îşi face griji pentru tine. Cre...

— Crede că sînt o criminală şi *pe deasupra*, o mincinoasă.

— Nu, doar că erai speriată şi că a fost legitimă apărare şi că ştiai că nu te va crede nimeni...

— Aşa c-am minţit.

E prea multă informaţie nouă şi neliniştitoare, creierul meu n-o poate procesa în clipa de faţă. Medina, sora mea, mă crede o criminală. Dintotdeauna. Crede c-am omorît pe cineva, c-am luat viaţa cuiva.

— Sez..., începe Adrian, tulburat de tăcerea mea îndelungată.

Ridic mîna şi-i fac semn să tacă.

— Nu, nu, să nu spui nimic. Aici nu e vorba de mine, ci de tine şi de Medina. Dacă ai dreptate şi are unele obsesii, atunci probabil că e traumatizată, nu nebună. Şi, dacă o iubeşti...

— Sigur c-o iubesc. Chiar şi atunci cînd e greu de suportat, tot o iubesc.

— Dacă ai iubi-o, i-ai arăta mai multă susţinere, în loc s-o ştergi cu băieţii la prima ocazie. Pe bune, cum crezi c-o să ajute asta? Şi ce impresie îţi imaginezi că vor avea copii? Dacă, aşa cum spui, mama lor nu-i slăbeşte din ochi, iar în restul timpului, tatăl lor nu-i acasă, ce-ar trebui ei să gîndească şi să simtă?

— Nu mă lasă să mă ocup de copii. Dacă încerc să-i duc undeva, îmi dă o listă cu ce am voie şi n-am voie să fac, atît de lungă încît nu mai merită efortul.

— Of, nu te mai văicări! Vorbim despre copiii tăi. Nu mai merită efortul? Ades, chiar vrei să-mi spui că, dacă ţi-ai anula una dintre „excursiile" astea şi ţi-ai lua liber de la serviciu, şi dacă, în fiecare dimineaţă, i-ai zice lui Mez că le dai tu de mîncare copiiilor şi-i duci la şcoală, o să te refuze? Fin'că, ştii, cînd Verity şi Con erau mititei, şi eu, încă ferm convinsă că orice pală de vînt i-ar frînge, mă simţeam uşurată în fiecare sîmbătă dimineaţă, cînd Evan îi îmbrăca şi-i scotea pe-afară. Adică, da, la micul dejun le dădea pateuri cu ciocolată şi sucuri pline de zahăr, şi-i îmbrăca de parcă aruncase hainele cu furca, dar ăsta era felul lui de-a face lucrurile. Nu există pe lume o mamă mai paranoică decît mine, dar, în zilele alea, mă relaxam, fiindcă-i ştiam cu el, cu singura fiinţă din lume cu care am încredere să-mi las copiii.

Adrian nu zice nimic, se uită lung în zare şi e puţin îmbufnat.

— Ca să fiu sinceră pînă la capăt, singurul motiv pentru care aveam atîta încredere în Evan, oricît de rău ar suna, este că mi-a dovedit, de nenumărate ori, că pentru el copiii sînt cel mai important lucru din lume. Chiar mai important decît relaţia noastră. Ştiam că n-ar permite să li se întîmple ceva rău. Da, da, teoretic, ar trebui să am încredere să-i las cu el pentru că e tatăl lor, dar Evan mi-a dat siguranţa că ţine la ei la fel de mult ca mine. Cum crezi că-i vei dovedi lui Mez că-i iubeşti pe copii la fel de mult ca ea şi-i vei contrazice impresiile paranoice, dacă tu, nici una, nici două, dispari în cîte o vacanţă? Cum îi va dovedi asta că nu e singură şi că nu trebuie să fie de două ori mai vigilentă, fiindcă persoana care ar trebui s-o ajute nu e lîngă ea?

— Probabil c-ai dreptate, mormăie el.

— Încearcă să-i oferi şi sprijinul unui specialist. Cineva cu care să vorbească, poate? Cineva s-o ajute să scape de obsesii şi griji. Dar fă asta astfel încît să înţeleagă că o iubeşti şi îţi faci griji pentru ea, nu că e o nebună lîngă care nu mai suporţi să trăieşti.

— Nu cred că e nebună.

— Ei să-i dovedeşti asta, nu mie.

Mă ridic, gata să plec mai luminată de la această întîlnire. Am venit să trag un perdaf; plec ştiind că şi el, şi sora mea mă cred o criminală.

— Şi nu-i mai hrăni paranoia, trîntindu-i „glume" nesărate despre criminalii din familia ei.

Adrian se înroşeşte din nou şi priveşte în jos, ruşinat. Sau poate jenat? Dacă e ruşinat, asta înseamnă că se simte prost şi ştie c-a greşit; dacă e jenat, asta înseamnă că se simte prost din pricină c-am aflat ce-a spus. A vorbit serios, dar eu n-ar fi trebuit să aflu.

— Serena, eu...

Clatin din cap şi ridic iarăşi mîna, ca să-l împiedic să continue. Scuzele n-or să schimbe situaţia şi nici n-or să facă pe vreunul dintre noi să se simtă mai bine.

— Ne vedem, Adrian. Ne vedem curînd.

— Da. Pa, Serena.

Adică, „Pa, Criminalo", nu? îmi zic în gînd, în vreme ce ies din birou.

Mi-e destul de greu să ajung la maşină.

Picioarele refuză să se mişte unul după altul, aşa cum ar trebui; parcă aş fi pe arcuri, trupul tresăltîndu-mi la fiece pas.

Întreaga mea familie mă consideră capabilă de cea mai odioasă crimă.

Dacă Medina e încredinţată de asta, atunci la fel e şi Faye. La fel şi părinţii noştri, fiindcă ei sînt singurii care le pot convinge că sora lor e nevinovată. Dacă n-au izbutit, atunci înseamnă că sînt de aceeaşi părere.

Patru dintre cei şapte oameni la care ţin cel mai mult pe lume sînt convinşi că am ucis. Patru dintre cei şapte oameni la care ţin cel mai mult pe lume sînt convinşi c-ar fi trebuit să-mi petrec ultimii douăzeci de ani putrezind într-o celulă.

poppy

E mîna destinului.

Așa trebuie să fie. Trebuie să-mi reabilitez numele. Asta e singura explicație pentru faptul că și ea locuiește aici. Sîntem încă legate și vom mai fi, pînă va mărturisi.

Mai întîi, însă, trebuie să aflu tot ce pot despre ea, ca să-mi fac o strategie cum s-o abordez, ce să-i spun ca s-o determin să mărturisească adevărul. După asta, tata va putea să se uite iarăși la mine, să-mi *vorbească*. Voi reveni la viață, iar el mă va iubi din nou; mama nu va mai fi atît de agitată în prezența mea, de parc-ar aștepta clipa în care mă va zări furișîndu-mă în camera ei, ca să-i pun o pernă pe față. După ce Serena își va mărturisi fapta, voi fi un om liber. Cine știe, poate că Regina o să-mi trimită chiar și-o scrisoare, în care-și va cere iertare pentru anii pe care i-am irosit.

Voi redeveni stăpînă pe viața mea. Măcar pe partea asta. Adio întîlniri cu ofițerul de la eliberări condiționate, n-o să mai fiu obligată să bifez căsuța „Condamnări anterioare". Aș putea chiar să comit o infracțiune măruntă, fără să mă tem că voi fi trimisă la închisoare pentru tot restul zilelor. Și, în sfîrșit, *în sfîrșit* îmi voi putea începe noua viață.

— Doamna Argyle, camera cinci, anunță vocea din boxele stației de amplificare. Doamna Argyle, camera cinci.

Mă ridic de pe scaun și, cu mișcări grijulii, pun la loc revista pe care-o frunzărisem, pe măsuța

joasă din lemn aflată în faţa mea. Aşa e Penelope Argyle: ordonată şi curată; nu-i place să facă deranj, nu-i place să facă valuri.

Parcurg coridorul îngust si mă uit la numerele de pe uşi, pînă ajung la camera cinci. Bat şi intru fără să aştept răspuns.

Bărbatul din încăpere se ridică în picioare şi-mi zîmbeşte. Zîmbetul e cald şi prietenos, şi mai că şovăi. Apoi, privirea mi-e atrasă de fotografia de pe birou: soţ, soţie, doi copii. Toţi cu gurile pînă la urechi.

— Salutare. Sînt doctorul Evan Gillmare. Luaţi loc şi spuneţi-mi cu ce vă pot fi de folos.

Trebuia să vin aici, fiindcă aici se află încă o piesă importantă din puzzle-ul vieţii pe care mi-a furat-o. M-aş fi putut mărita c-un doctor chipeş. Aş fi putut avea doi copii. Dacă n-ar fi făcut ce-a făcut, toate astea ar fi putut fi ale mele. Şi e neapărată nevoie să mă apropii cît mai mult de viaţa asta, înainte să vorbesc cu ea.

Doctorul Gillmare citeşte formularul pe care l-am completat, aşa că profit de ocazie să-i cercetez amănunţit cabinetul. E ticsit cu cărţi înşirate pe etajere din lemn de stejar, şi peste tot se văd fotografii cu familia. El şi soţia. El şi copiii. Soţia şi copiii. Privirea mea revine obsesiv la poza de pe birou. Nu ştiu de ce, dar ea mă deranjează cel mai tare. Tuspatru, părinţii ţinîndu-se cu un braţ pe după umeri şi cu celălalt ţinînd cîte un copil, rîd – *rîd*, nu doar zîmbesc – spre aparatul de fotografiat. Poate pentru că lasă impresia unui tot unitar. De parcă nimic nu i-ar putea dezbina, fiindcă sînt patru şi sînt perfecţi.

— Deci, doamnă Argyle, în formular scrie că v-aţi mutat de curînd în regiune, mi se adresează doctorul Gillmare, făcîndu-mă să tresar.

— Da.

— V-aţi născut aici?

Are o voce adîncă şi caldă. M-aş putea scălda în tonalităţile ei bogate, m-aş putea lăsa purtată de frumuseţea ei, fără gînd de întoarcere.

— Nu, în Londra. Am rude aici şi trebuie să locuiesc cu ele.

— OK. Probabil că ştiţi că e puţin ciudat să examinez pacienţi care nu au fişe medicale sau care nu sînt înregistraţi la noi, dar aţi spus că e o urgenţă şi-aţi întrebat anume de mine.

E chipeş, desigur. *Desigur*. Serena n-ar alege pe cineva cu aspect comun. Mai întîi, Marcus, acum, doctorul Gillmare, şi sînt convinsă că între cei doi au fost o mulţime de alţi bărbaţi înalţi şi arătoşi, chiar dacă nu toţi de culoare. Pe lîngă aspectul fizic, doctorul Gillmare are şi-un grad mare de empatie. Dacă i-aş fi cu adevărat pacientă, m-aş simţi în siguranţă vorbind cu el despre practic orice. M-ar încuraja chipul lui, felul lui de-a se purta. Nu-i de mirare că poartă cea mai lată verighetă pe care-am văzut-o la vreun bărbat, şi ţine cîte-o fotografie cu familia în fiece colţişor liber – vrea ca lumea să ştie că e cît se poate de însurat, fiindcă negreşit pacientele se îndrăgostesc de el c-o regularitate alarmantă.

Deşi ştiu cine e, n-am nici o problemă în a mă vedea intrată în rîndurile clubului de admiratoare. Şi dacă Serena ajunge la răcoare...

— Doamnă Argyle? întreabă el.

Tresar uşor, deoarece... cu mine vorbeşte, nu?

— Da? răspund, roşind uşor din pricina gîndurilor care mi se învîrteau prin minte.

— Aţi cerut să vorbiţi anume cu mine.

— Ăăă... da. O cunoştinţă mai veche mi-a zis că sînteţi un medic foarte bun.

— OK. După cum spuneam, e neobişnuit să primesc pacienţi care nu au fişă medicală şi care nu sînt înregistraţi la noi, dar, fiind o urgenţă, am făcut o excepţie. Care este urgenţa?

— A, da, păi... ăăă... am nevoie de pilula de dimineaţă, mă bîlbîi eu, formulînd singura urgenţă la care mă pot gîndi.

— OK, spune el, rotindu-se cu scaunul spre birou şi bătînd ceva la calculator. Cînd aţi făcut sex neprotejat?

„La naiba! Cînd trebuie să fie, înainte să fie prea tîrziu? Patruzeci şi opt de ore? Şaptezeci şi două de ore? Nouăzeci şi şase? Nu-mi mai amintesc." Mi-a luat atîta timp s-o conving pe secretară să mă lase să-l văd, c-am uitat să mă interesez şi de restul.

— Ăăă... ieri? Ieri dimineaţă?

— OK.

— Pe la ora opt.

— Bun.

— Mă rog, de pe la opt pînă pe la şi jumătate.

— OK.

— De fapt, nouă fără un sfert.

— Aaa-ha.

— De fapt, ştiţi ceva? Hai să zicem nouă. Era practic ora nouă. Aşa că, hai să zicem nouă.

— Bine, nouă. Am putea să trecem chiar şi nouă şi jumătate, dacă vreţi.

— Nu, nu, lăsaţi nouă.

— Bine. Dar ştiţi, nu-i aşa, că puteţi cumpăra pastila de la aproape orice farmacie?

„Serios? Mie nu mi-a zis nimeni. Cînd s-au petrecut toate schimbările astea? Din ce-mi aminteam eu, era practic nevoie de un bilet de la mama, în care să se scrie că e de acord, înainte măcar ca cineva să rostească «Pilulă» de faţă cu tine, necum să ţi-o şi dea. Acum poţi să intri într-o farmacie, la întîmplare, şi s-o cumperi? Oare lumea a luat-o razna de tot?"

— Nu era nevoie să aşteptaţi să consultaţi un medic.

— A, ăăă, da, da. Doar că, ştiţi... adică, firește că știam. Doar că... Voiam să consult un medic, ca să fiu sigură. Înţelegeţi?

— Da, mai bine te asiguri decît să regreţi.

— Exact.

— Bun. Dacă sînteţi drăguţă să vă ridicaţi mîneca, o să vă iau tensiunea înainte să scriu reţeta.

Mîinile lui delicate îmi ating uşor pielea, în vreme ce-mi strecoară banda în jurul bicepsului. Degetele au unghii pătrate şi cute fine gravate în pielea netedă şi cafenie.

— Aveţi tensiunea cam mare, îmi spune. Dar nu cît să vă alarmaţi.

— Am emoţii cînd merg la doctor, îi explic eu. „Mai ales la cel însurat cu femeia care m-a trimis la puşcărie."

— Am înţeles. OK, o să vă prescriu o doză de contraceptiv de urgenţă. E vorba de-o singură pastilă, aşa că luaţi-o cît mai curînd. Dacă vă e rău sau vomaţi, e posibil ca pilula să n-aibă efect, aşa că reveniţi pentru încă o consultaţie. Ciclul ar trebui să vină la data obişnuită, dar dacă întîrzie, veniţi neapărat, fiindcă există posibilitatea – mică, dar există – să fiţi însărcinată. E-n regulă?

A bătut la calculator cît mi-a spus toate astea, apoi a tipărit reţeta, în loc s-o scrie de mînă, dar a izbutit să mă facă să mă simt cea mai importantă persoană din tot cabinetul.

— Da, e în regulă, am zis, mai îmbunată.

Am profitat de bunătatea acestui om ; nu e vina lui că e însurat cu o criminală. Probabil că nici nu ştie asta.

— Mai doriţi să discutăm şi despre altceva, doamnă? se interesează pe un ton amabil.

— Nu, de ce? zic, fluturînd reţeta în semn că era tot ce voiam.

— Nu m-am putut împiedica să nu observ tăieturile de pe braţ.

Aproape că uitasem de ele. Datează din vremuri îndepărtate, iar cicatricile au pălit, aproape dispărînd în textura pielii. Mă rog, aşa-mi imaginasem. Nici măcar nu observasem că se uitase la ele. Nu avusese nici o reacţie. Acum va trebui să mai inventez nişte poveşti.

— Nu vă simţiţi obligată să răspundeţi. Sau să vorbiţi despre asta, spune el, înainte să apuc să-mi încarc şi mai mult lista cu delicte. Dar dacă doriţi să vorbim, vă puteţi întoarce oricînd, sau vă putem ajuta să găsiţi un psiholog.

Nu răspund, fiindcă nu ştiu ce. E limpede că nu mă consideră vreo ciudată. Se poartă ca un profesionist, demonstrînd că-i pasă, fără să fie indiscret. E un exemplu de empatie.

— Sîntem aici ca să vă ajutăm.

Dau din cap c-am înţeles, şi mă ridic.

— Mulţumesc, domnule doctor.

Deschid uşa şi-o închid apoi în urma mea, simţindu-mă *îngrozitor*.

Selena

— Mami, tăticul e cel mai bun prieten al tău? mă întreabă Conrad.

— Bănuiesc că da. De ce întrebi?

— Dacă tati ar strica ceva, te-ai supăra pe el, deşi e prietenul tău cel mai bun?

Aha, înţeleg. Isteţul meu fiu a venit să stea cu mine, în grădină. Mă tot uit la cerul înstelat, aşteptînd răbdătoare să văd o stea căzătoare brăzdînd noaptea cenuşie. „Dacă văd o stea căzătoare, îi spun lui Evan în seara asta", îmi propusesem, strîngîndu-mi haina în jurul trupului şi instalîndu-mă confortabil. „Dacă asta-i seara în care trebuie să-i spun, steaua îmi va fi inspiraţie."

Con şi-a făcut apariţia acum aproximativ zece minute, căţărîndu-se în poala mea. Fericită să-l văd purtîndu-se ca un copilaş, l-am tras lîngă mine, pentru ca haina să-l ferească şi pe el de frig. A stat nemişcat atît de mult, c-am crezut că aţipise, cînd, de fapt, el se folosise de răgaz ca să-şi pună la punct o strategie pentru confesiune.

— Da, m-aş supăra, dar dacă i-ar părea rău şi mi-ar spune ce-a stricat, înainte să descopăr singură, mi-ar trece repede supărarea.

— OK, zice Con şi-mi alunecă din braţe, dînd fuga în casă.

— Hei, hei, ce-ai stricat?

— Nimic, spune, scuturînd nedumerit din cap.

— Atunci, de ce întrebi ce-ar fi dacă tata ar strica ceva?

— Fiindcă tati ţi-a scăpat în toaletă chestia aia de îndreptat părul, cînd făcea pe *rapper*-ul faimos, în baie, şi mi-a zis să te întreb dacă te-ai supăra pe el.

— *Ce*-a făcut?! strig, sărind de pe scaun.

— Mi-a zis să-ţi zic că-i pare rău.

— Şi rău o să-i pară! Spune-i că ori îmi cumpără o placă nouă, ori poate să doarmă în camera de oaspeţi, în noaptea asta.

— OK, zice Conrad vesel.

O ia spre casă şi se opreşte la un pas de uşile duble, se uită în sus, îşi duce palmele pîlnie la gură şi urlă:

— MAMI ZICE CĂ POŢI SĂ DORMI ÎN CAMERA DE OASPEŢI ÎN NOAPTEA ASTA ŞI CĂ TREBUIE SĂ-I MAI CUMPERI!

Ferastra dormitorului, care dă spre grădină, se deschide instantaneu şi Evan se apleacă în afară, cu degetul la buze, încercînd să-i facă semn să tacă. Evan l-a învăţat pe Con şmecheria cu degetul la buze, încă de cînd acesta n-avea decît zece luni.

— ŞI ZICE C-O SĂ-ŢI PARĂ RĂU! adaugă fiul nostru, ca să nu rămînă dator.

— Bine, îi spun, punîndu-mi mîinile pe umerii lui. Acum, că ne-au auzit toţi vecinii, hai să mergem la culcare, vrei? îi propun, îndreptîndu-l spre casă.

— OK, mami! se învoieşte el, fericit.

Abia mult mai tîrziu, după ce-a adormit toată lumea şi Evan sforăie uşurel lîngă mine, îmi amintesc de promisiunea cu steaua căzătoare. N-am văzut nici una, aşa că nu trebuie să-i spun nimic. Dar vreau să-i spun. Mă mişc puţin, mă ghemuiesc în adînciturile lăsate de trupul solid al soţului meu şi-mi înfăşor braţele în jurul lui.

— Odată, demult, am făcut o mare prostie, Evan, şoptesc în pliurile calde şi moi ale pielii gîtului său. Şi vreau să-ţi povestesc şi ţie.

poppy

Aruncînd o privire la ceas, îmi dau seama c-am întîrziat la slujba de marţi.

Am două servicii, acum: lunea, miercurea şi vinerea, fac curăţenie la o doamnă din Hove. Mi-am găsit slujba asta prin Raymond Blaine, un vechi amic de-al domnului Fitch, ofiţerul care se ocupă de eliberarea mea condiţionată. L-am cunoscut pe Raymond la sfîrşitul săptămînii trecute, în biroul de deasupra unui magazin din centrul Brighton-ului, şi mi-a displăcut din prima clipă. Nu neapărat fiindcă arată precum o tomată supradimensionată, bronzată şi chinuită de gută, nici musai fiindcă, atunci cînd deschide gura, se exprimă doar o idee mai articulat decît un animal care mîrîie; nu, motivul principal este că nu-şi ascunde deloc resentimentele faţă de foştii puşcăriaşi; nu şi-ar irosi urina pe ăştia de „teapa mea", nici dacă am lua foc şi, în general, ar fi de preferat să nu dau de bucluc. Într-o lume ideală, aş fi părăsit încăperea, nu înainte de a-i spune ce să facă cu slujba aia. Dar, tot în lumea aia, nu m-ar fi obligat nimeni să explic hiatusul de douăzeci de ani din CV-ul meu. În mod surprinzător, mi-a găsit aproape imediat o slujbă pentru trei dimineţi pe săptămînă – „Sînt disperat, aşa că mă mulţumesc şi cu tine" – şi plătită săptămînal.

Marţea şi joia, sînt la celălalt serviciu – o urmăresc pe Serena. Îi studiez viaţa şi aflu tot ce pot despre ea, ca să ştiu cum s-o abordez. Cum s-o determin să mărturisească rapid.

În dimineaţa asta, însă, o să întîrzii, pentru că patul s-a dovedit mult prea îmbietor. Mult prea confortabil şi călduţ. Cînd a pornit să sune ceasul de pe noptieră, am scos mîna de sub pătură şi-am apăsat butonul, înainte chiar să realizez ce fac. Mi-am tras cearşaful de bumbac crem peste cap şi m-am cuibărit, aşteptînd să vină mama să-mi spună c-o să fie vina mea dacă întîrzii. Peste cinci minute, avea să apară tata, adesea c-un pahar de suc de portocale în mînă, ca să mă anunţe că cine ajunge ultimul la masă nu mai primeşte şuncă sau cîrnaţi, în funcţie de ce ardea mama în dimineaţa respectivă.

M-am răsfăţat în amintirile dulci şi trandafirii mai mult decît se cuvenea, agăţîndu-mă de cearşaf şi de ceţurile somnului, şi aşteptînd să aud scîrţîitul uşii.

După cîteva minute, uşor jenată şi surprinsă că mă lăsasem pradă amintirii, m-am împins către mijlocul patului de o persoană, ghemuindu-mă şi mai strîns sub pătură, ca să îngădui senzaţiei să se disipeze. Nimeni n-avea să ştie c-am crezut că m-am întors în timp, acum douăzeci de ani. Nimeni n-avea să ştie că mă răsfăţasem în sentimentul că sînt iubită şi dorită de părinţii mei, nu ignorată de tată şi temută de mamă.

„Eu voi şti, Poppy", zisese Marcus, în mintea mea.

„De parcă mi-ar păsa. Şi cui o să-i spui?"

Se ivi lîngă mine, întins în pat şi cu faţa întoarsă, aşa de aproape c-am tresărit.

„Ţie, desigur", răspunse el simplu. „Şi-o să-ţi displacă mai mult decît orice să ţi se reamintească faptul că nu eşti atît de dură şi de rezistentă pe cît pretinzi. O să urăşti să ţi se aducă aminte că nu eşti decît o fetiţă smiorcăită, care a plîns în fiecare noapte după tati al ei."

„Ia, mai dispari!" i-am spus, aruncînd în lături cearşaful şi pătura, şi sărind din pat să scap de el.

Aruncînd o privire la numerele de pe ecranul LCD al radioului cu ceas negru, pe care-l aveam din adolescenţă, mi-am dat seama cît de tîrziu era. Ratasem culesul ziarului, pierdusem plecarea la şcoală, nu-l văzusem pe el plecînd la lucru. Probabil că va trebui să trec direct la serviciu. S-o privesc cum intră în birourile firmei de asigurări, aflată într-o clădire chiar în spatele gării Brighton, unde era angajată. Încă nu reuşisem să descopăr pe ce post. Ori de cîte ori sunam la centrala lor şi întrebam ce funcţie are, secretara, de-o eficienţă deconcertantă, îmi spunea: „Vă dau legătura" şi, înainte să apuc să zic: „Nu, eu...", mă trezeam catapultată în sistemul de telefonie. De pe internet nu descoperisem nimic, ceea ce însemna că fie postul ei era prea neînsemnat, fie prea important pentru ca publicul larg să aibă acess la detalii. Luînd în considerare casa ei spaţioasă şi maşina mare pe care-o conducea, cei doi copii adorabili şi soţul fermecător, înclin către a doua variantă. Am parcurs strada în grabă şi, chiar cînd dădeam colţul spre Boundary Road, am zărit autobuzul sosind.

A trebuit să alerg cîţiva metri pînă în staţie, dar l-am prins. Era plin ochi, o noutate pentru mine. Autobuzul pe care-l iau eu, de obicei, e gol; numai cîţiva oameni, siliţi să ajungă cine ştie unde, dis-de-dimineaţă, se chinuiesc să-l prindă. În clipa de faţă, sînt înconjurată de oameni în costum, de inşi cu genţi, de persoane care citesc, ţinînd cartea cu o mînă şi bara, cu cealaltă, de şcolari a căror pălăvrăgeală se revarsă pe trepte şi reverberează prin toată maşina, punctată de sunetul discret al noilor walkmanuri. Cumva, e ca şi cum m-aş fi întors în sala de mese. O mulţime de oameni înghesuiţi unii în alţii, dar fără să comunice în afara micilor lumi personale; fiecare se roteşte pe orbita proprie, într-un sistem solar comun.

În vreme ce autobuzul își croiește drum pe New Churchington Road, către oraș, mă prefac o clipă că sînt asemenea adulților din jurul meu : trebuie să ajung undeva anume, am o slujbă sau un curs la care trebuie să merg, sînt un membru valoros al comunității. Nimeni nu și-ar închipui altceva. Poate că părul meu arată puțin altfel – tuns foarte scurt, ca să fie ușor de îngrijit ; poate că ținuta mea – compusă din blugi strîmți și geacă de piele întoarsă, cu franjuri – e un pic prea retro, dar ăsta-i șarmul orășelului Brighton. Aici, trebuie *să te dai peste cap* să ieși din rînd ori să pari căzut din altă lume.

Mă aplec puțin pe fereastră, ca să număr gheretele de pe plajă, pînă la a mea. Fac asta în fiecare dimineață : număr pînă la unsprezece, de la capăt, chiar la ieșirea de pe promenadă spre stradă.

— Una, două, trei, patru, număr în șoaptă, mișcînd din buze în timp ce autobuzul rulează lent. Cinci, șase, șapte, opt, nouă, zece, uns... – și aici, aproape că strig.

Cineva stă lîngă ghereta mea și meșterește ceva. Parcă ar desena graffiti.

După cîteva secunde, se prinde și restul creierului : ghereta mea e vandalizată.

Acea parte din mine care e atentă se întinde și apasă butonul de alarmă. Mai mulți pasageri își ridică privirile, încruntați – e limpede că autobuzul nu oprește aici la ora asta. Prin preajmă nu-s nici școli, nici birouri. Doar apartamente și case, aflate pe străzile care radiază din New Churchington Road, iar de partea cealaltă a drumului sînt marea, plaja și șirul de gherete, cu spatele la stradă.

— Scuze, scuze, zic, aruncîndu-mă printre oameni și luptînd să ajung în față, la uși.

Inima îmi bate nebunește, iar mintea galopează în același ritm, ambele disperate să mă convingă

c-am greşit la numărătoare. Că ghereta mea nu e desfigurată, că nu e nimeni care se îndeletniceşte cu asta.

Deoarece n-ar fi un atac la întîmplare. Ar fi... Nu. Nu e ghereta mea, nu poate să fie. Sar din autobuz şi aştept să plece, înainte să păşesc pe stradă. Claxonul unei maşini se dezlănţuie furios şi-mi amintesc că trebuie să mă asigur înainte să traversez. Caut şi tot caut o breşă în trafic. Nimic. Toată lumea e nerăbdătoare să ajungă la muncă, sau la şcoală, sau mai ştiu eu unde. Nu înţelege nimeni prin ce trec.

Disperată, mă reped înainte, larma claxoanelor expediindu-mi inima în gît, dar nu-mi pasă – trebuie să trec strada. Reuşesc să ajung nevătămată la zona de siguranţă, unde mă opresc cîteva secunde. Pe cealaltă parte a şoselei traficul e ceva mai relaxat, mai puţini oameni conduc în direcţia din care am venit. După maşina asta albastră, mă decid şi, odată ce vehiculul trece pe lîngă mine, mă lansez precum un sprinter către linia de finiş.

Alerg pe cărarea ce leagă şoseaua de promenadă şi străbat în goană distanţa scurtă pînă la gheretă, surprinsă că huliganul n-a plecat. Se aude un bîzîit, de parcă un gigantic bărzăune furios încearcă să răzbească prin perete, dimpreună cu vandalul, oricine ar fi el.

— Ce faci aici? strig chiar înainte să ajung, acoperind zgomotul.

Nu mi-e frică, dar nici proastă nu-s. Pînă nu aflu cu cine am de-a face, e mai sănătos să nu mă iau de el. Mai întîi să se arate la faţă, şi-apoi să hotărăsc ce e de făcut.

— Ce faci cu ghereta mea?

Bîzîitul se opreşte cu o secundă înainte ca individul să se ivească, c-o mască albă pe faţă şi ochelari de sudură la ochi. Dar ştiu cine e, chiar dacă e camuflat în spatele echipamentului de protecţie. E Alain.

— Ce faci? îl întreb.

Poartă haine pătate cu vopsea, iar în mînă ţine un soi de unealtă.

— Şlefuiesc. Mi-ai dat voie să vizitez ghereta şi, cînd am trecut pe aici, am observat că marginea asta era cam denivelată. Aşa c-am hotărît s-o şlefuiesc. După ce-am terminat, însă, mi s-a părut că şi restul ar avea nevoie de puţină atenţie, aşa c-am continuat.

Ce să zic? Nu-l pot forţa să deniveleze iarăşi marginile gheretei. Le observasem şi eu, dar le lăsasem aşa. Am zis că o să dau cu vopsea peste şi-o să mă ocup de ele cu altă ocazie – cînd voi putea economisi şi-mi voi putea cumpăra uneltele potrivite sau chiar voi putea să plătesc pe cineva. Acum, trebuie să stau de vorbă cu el, deşi mă hotărîsem să nu fac asta.

— Va trebui să cumpăr vopsea pentru laturi, şi nu-mi permit cheltuiala, zic.

Ridică un deget, semn să aştept o clipă, apoi se topeşte şi reapare cu două cutii de vopsea.

— Sînt de culoarea potrivită. Am sunat la Biroul Litoralului şi-am verificat. Am luat chiar de două feluri – pentru primul şi al doilea strat.

Se uită lung la mine, aşteptarea umplînd golul dintre noi. E neliniştit, se vede. Se întreabă dacă o să-i iau bunăvoinţa în nume de rău şi-o să-i cer să mă lase în pace. Sau dacă o să-i accept gestul drept ceea ce este – un gest de prietenie. E insistent. Mai insistent decît oricare alt gîndac care mi-a ieşit în cale. Cei pe care-i striveam în celulă nu se mai întorceau la viaţă. Am aflat însă că, uneori, se prefăceau morţi, şi trebuia să mă asigur că-i strivisem definitiv. Aşa procedasem şi cu bărbatul acesta, dar el revenise la viaţă.

Poate că nu e gîndac. Poate că e...

— N-ar trebui să fii la serviciu? întreb.

— Zi liberă. De asta mi-am zis c-ar fi bine să mă apuc de lucru, astăzi. Mai am o pensulă, dacă vrei.

Mă scotocesc în buzunare, căutînd conturul familiar al cheilor. O să mă duc joi s-o văd pe Serena. Doar nu pleacă nicăieri, corect?

— Mai întîi trebuie să termin de vopsit pe dinăuntru, îi răspund în cele din urmă. Ce bine că-mi las hainele de lucru aici, nu?

Alain îmi adresează un zîmbet care-mi face stomacul să tresară.

— Da, o treabă bună.

Stomacul îmi tresare iarăşi. „Încetează. N-ai voie să te îndrăgosteşti de el. N-ai voie să faci nimic, pînă n-o obligi pe Serena să mărturisească."

Chiar cînd îmi spun lucrurile astea, sînt conştientă că faţa mi se relaxează într-un zîmbet, că ochii mei au aceeaşi expresie ca şi ai lui, şi că sufletul mi se deschide încetişor, gata să-l primească.

poppy

— Arăţi incredibil, îmi spune Alain. Pur şi simplu... incredibil. Eşti foarte frumoasă.

— Mersi, mormăi eu.

Vreau să zîmbesc, dar mi se pare cam ciudat. A trecut atîta vreme, c-am şi uitat să primesc complimente. Iar el mă bombardează cu complimente, nu numai la adresa felului în care arăt şi-a modului în care vopsesc, mă complimentează şi pentru cum îi întind cana de cafea. Observă lucrurile mărunte pe care le fac, după care îmi adresează un compliment în legătură cu ele. E greu să nu mă las prinsă în plasa lor, să nu-mi doresc să mai aud şi alte cuvinte frumoase despre mine, rostogolindu-i-se de pe buze.

Punctul în care am ajuns e cumva rezultatul unui proces natural. Dacă-i permitea vremea, trecea pe la mine după serviciu – e conferenţiar la colegiu – sau oricînd avea puţin timp liber, şi mă ajuta să şlefuiesc şi să vopsesc ghereta. Apoi, mergeam să bem ceva. Săptămîna trecută, mi-a propus să mergem doar la un pahar şi-am fost de acord. Peste zece zile, am fost la mai multe „întîlniri", cum se face în serialele de la televizor.

— Nici tu n-arăţi prea rău, îi răspund.

Poartă o cămaşă albă fără guler, cu primii doi nasturi descheiaţi, pantaloni negri de costum şi-atît. Le *poartă*, fiindcă arată aşa de bine în ele. E cea mai simplă ţinută imaginabilă, dar, *Dumnezeule*, arată delicios în ea. Cămaşa descheiată lasă să se

întrezărească clavicula netedă şi pieptul musculos, căzînd apoi unduitor de-a lungul trupului şi dispărînd în pantaloni. Croiul acestora îi pune în valoare şoldurile zvelte, fesele tari şi picioarele musculoase. Mai degrabă ghicesc detaliile alcătuirii corpului său, fiindcă încă n-am văzut nimic altceva în afară de cîte un petic de piept dezgolit şi pielea netedă de sub perii blozi de pe antebraţe. E proaspăt ras, iar părul negru are strălucirea de după baie – toate laolaltă dîndu-i un aspect tineresc şi scrobit. Lîngă el, pe canapeaua din bar, se află haina costumului, din al cărei buzunar de la piept se iţeşte papionul de mătase. Mergem „la teatru", aşa că m-am înţolit şi eu.

Am salvat o rochie de gală din mătase albastră, pe care mama o ascunsese în străfundurile şifonierului. Pe la doisprezece ani, obişnuiam s-o probez, îndesînd cupele de la piept cu hîrtie igienică şi încălţînd pantofii ei cu toc înalt. De cîte ori mă prindea, îmi povestea de petrecerile de pe vremuri, la care mergea cu tata îmbrăcată în toaleta asta, căreia îi asorta perle şi diamante (plastic şi ştrasuri). Îmi spunea cît de bine se distrau, cum rochia asta devenise preferata ei. Cînd am împlinit paisprezece ani, mi-a dăruit-o mie, deoarece, zice ea, oricum n-avea s-o mai poarte, iar mie îmi stătea tare bine. Ulterior, şi-a luat-o înapoi, evident.

Cînd s-au mutat şi mi-au recreat camera, se pare c-au îndepărtat cîteva elemente esenţiale – anume, lucrurile lor personale, pe care mi le dăruiseră mie: rochia asta, o parte dintre bijuteriile maică-mii, un număr din *Peter Rabbit*, din anii '50, o miniatură de Mini V model clasic şi cutia ei de sticlă, cadou de la tata (plănuise să-mi dăruiască o maşină din asta adevărată, la împlinirea vîrstei de optsprezece ani, dar nu mai apucase). Am găsit obiectele în dormitorul lor, pitite în uriaşul şifonier vechi, de parcă s-ar fi străduit să ascundă semnele

afecţiunii faţă de mine în Narnia, unde nu m-aş gîndi să le caut.

De fapt, în şifonier mă uitasem *prima, prima* dată, pentru că oamenii sînt, în general, extrem de lipsiţi de imaginaţie cînd vine vorba de ascunzişuri pentru „comorile" lor. Poate că-s eu paranoică de la natură, dar n-am ascuns niciodată obiecte care aveau legătură cu Marcus în şifonier. Le pitisem sub cele două scînduri din podea, slăbite şi care scîrţîiau, aflate în colţul de lîngă fereastră. Acolo pusesem lenjeria pe care mi-o dăruise, fotografia pe care i-o luasem din casă, fără să ştie, nişte haine pe care mi le dăduse, jurnalul meu. Acolo am ascuns şi hainele în care fusesem îmbrăcată în seara *aceea*, pătate de sîngele lui.

Astfel, cînd poliţiştii percheziţionaseră casa şi dormitorul meu, răsturnînd totul cu fundul în sus, nu găsiseră nimic. Nici o dovadă că eu îl omorîsem. Nu ştiu de ce nu le-am dat hainele. Cine ştie, poate că perechea de pantaloni negri cu talie înaltă, topul roz decoltat şi haina de aceeaşi culoare mi-ar fi fost de folos, le-ar fi dovedit că *eram* nevinovată. Dar, la punctul ăla, nici nu mă mai ascultau. Deciseseră că ştiau ce se petrecuse şi orice ar fi descoperit nu făcea decît să le confirme scenariul, nu să le indice adevărata identitate a făptaşului. C-o zi înainte să înceapă procesul, am scos lucrurile de sub scînduri, am ascuns jurnalul într-o valiză cu haine vechi, am îndesat, la primele ore ale dimineţii, lenjeria şi hainele însîngerate într-un sac de plastic negru aflat pe sub celelalte, în lada de gunoi de-afară, căci era zi de ridicat gunoiul şi ştiam că vor fi luate la grămadă.

Serena le-a dat hainele, şi s-a trezit pusă la zid din pricina asta. Eu am fost cea care a sfîrşit în închisoare, dar şi ea a fost la un pas să aibă aceeaşi soartă, după ce-au găsit hainele şi alte obiecte care sugerau o legătură între el şi ea. A

jucat un joc periculos. S-a purtat ca şi cînd ar fi fost nevinovată, ca şi cînd n-avea nimic de ascuns, nici un motiv de teamă, fiindcă nu făcuse nimic rău, cînd, în realitate, ştiam amîndouă că nu era adevărat. Amîndouă ştiam că ea îl ucisese.

Mă enervez. Mi se întîmplă tot timpul. În închisoare, găsisem un echilibru : trebuia să mă concentrez asupra rutinei, ca să răzbesc, zi după zi, asupra metodelor prin care puteam preface zilele în săptămîni, săptămînile în luni, lunile în ani, şi anii în decenii. Trebuia să găsesc căi de a-mi trece viaţa. Aici, afară, cele mai neînsemnate lucruri sînt de ajuns să-mi amintească de Serena, de ce-a făcut, de cum a scăpat. Flacăra mîniei pe care-o simt de cîte ori mă gîndesc la ea se aprinde din nimic.

Trebuie să încetez să mă mai gîndesc la ea. Să-mi savurez seara alături de Alain.

— Doamna ar dori un pahar de şampanie, înainte să sosească maşina? mă întreabă el, luîndu-mi mîna să mă ajute să mă aşez.

E un gentleman perfect, se ridică întotdeauna cînd vin sau plec de la masă, îmi deschide uşa, face primul cinste, nu încearcă să mă sărute...

Atingerea mîinii lui e electrizantă. Vreau să-mi împletesc degetele cu ale lui, vreau ca mîna să i se aşeze pe spatele meu şi să mă tragă lîngă el, vreau să mă sărute pe gură. Îmi doresc neînchipuit de mult ca trupurile noastre să se atingă, să-i simt pielea pe a mea. Visez că mă ţine în braţe. Ar fi frumos să mă ţină cineva în braţe, dar să mă ţină el ar fi...

— Un suc de portocale, te rog, îi răspund. Bulele şampaniei îmi gîdilă nasul şi gîtul.

— O... Am cerut să ne fie pusă o sticlă în maşină. Să-i sun să anulez?

— Nu, nu, e tare drăguţ din partea ta. Tu o să bei, eu o să privesc.

Buzele i se depărtează într-un mic zîmbet, iar eu încremenesc, fascinată de gura lui. E aşa de

senzuală, că uneori îmi doresc cu disperare – una dureroasă – să-i trasez conturul buzelor cu vîrful limbii.

— Poate-s eu mai ciudat, dar îmi place ideea c-o să mă priveşti, îmi spune el, aruncîndu-mi unul dintre acele zîmbete vagi, care-mi opresc inima în loc.

— Eşti ciudat.

Rîde iarăşi, după care îşi scoate portofelul din buzunar şi se îndreaptă spre bar. E bine că-i place să-l privesc. Şi să vreau şi n-aş reuşi să-mi desprind ochii de pe silueta lui divină.

— Vrei să treci pe la mine? îl întreb, la ora închiderii.

Mi-am strîns picioarele sub mine şi mi-am sprijinit capul de pielea netedă şi moale care îmbracă sofaua noastră de la „Maid Marion". Alain şi-a urcat picioarele pe celălalt colţ al canapelei. Localul s-a golit, cum se întîmplă deseori seara, cînd nu e vreun meci de fotbal la televizor, şi-am rămas numai noi doi, gătiţi pentru spectacolul de teatru.

— Părinţii mei sînt plecaţi la Londra pentru cîteva zile, în vizită la sora şi fratele meu – două zile la el, două zile la ea. Am toată casa – şi toată cutia de biscuiţi – la dispoziţie. Dacă eşti foarte cuminte, s-ar putea să-ţi dau biscuiţi cu jeleu.

— Te deranjează? mă întreabă Alain dintr-odată, cu fruntea încreţită şi capul uşor aplecat, ca să-mi vadă bine expresia. Te deranjează c-au plecat în vizită fără tine?

Îmi întorc capul şi mă uit lung la bar, inspirînd adînc. Urăsc faptul că, mai nou, n-ai voie să fumezi în localuri publice. Sînt prea leneşă să mă tot duc afară să trag un fum, iar conversaţiile de genul ăsta nu se pot purta *decît* la o ţigară. În loc de ţigară, iau un suport de pahar şi încep să-l învîrtesc între degete, cercetînd atent barul pe care-l văd de

cîte ori vin aici. Deasupra barului e un rînd de pahare, aşteptînd, cu fundul în sus sau atîrnînd, să fie puse la treabă. Imaginaţi-vă ce dezastru s-ar produce dacă ar cădea etajera aceea, dacă şuruburile care o fixează de cadrul barului s-ar desface, într-o bună zi, şi chestia aia s-ar prăbuşi în capul clienţilor! Priveliştea ar semăna cu măcelul lăsat în urmă de cei care merg la închisoare, doar c-ar fi mai mult sînge.

Septembrie 1988

Chipul Bellei a fost mai tot timpul ascuns în trupul păpuşii de cîrpe; ochii lui Logan erau mari şi albiţi de frică. Se uitau cum poliţiştii întorceau casa cu fundul în sus: picioare bocănind pe podelele noastre, mîini care trăgeau obiecte de pe rafturi, mutînd mobila, distrugînd lucruri, lăsînd în urmă resturi oribile. Mama o ţinea pe Bella, tata, pe Logan, iar eu stăteam singură la masa din bucătărie, toţi încercînd să îndurăm cu vitejie haosul dimprejur. Nu scotea nimeni nici o vorbă; pe fundal, coloana sonoră de obiecte căzînd, de bufnituri, uneori de lucruri făcute ţăndări şi ordine aruncate ici şi colo, se derula neîntrerupt. Ofiţerul care se ocupa de percheziţie, inspector Grace King, intră în bucătărie şi mă ţintui c-o privire înfricoşătoare. Nu găsiseră nimic, ceea ce probabil c-o enervase şi mai rău. Nu ştiu ce-şi imaginaseră c-or să găsească – probabil c-o mărturisire completă, deoarece aveau deja arma crimei, iar eu le spusesem că am aruncat hainele pe care le purtasem atunci, fiindcă erau distruse – dar insistaseră totuşi să scotocească prin casă.

— Luaţi-o! le ordonă ea celor doi poliţişti în uniformă, care o însoţiseră în încăpere.

Eram liberă pe cauţiune şi plasată sub arest la domiciliu, singurele motive pentru care m-ar fi putut aresta fiind o încălcare a condiţiilor sau

descoperirea unor dovezi noi. Sau intimidarea, după cîte se părea.

Bella începu să plîngă, iar Logan clătină nelinişţit din cap, în vreme ce poliţiştii mă obligară să mă ridic şi-mi trîntiră violent cătuşele la încheieturi. Era o demonstraţie de forţă şi atît, ca să-mi sperie părinţii sau pe cei mici şi să-i împingă să spună ceva ce m-ar fi incriminat. Eu ştiam asta, dar Bella şi Logan, nu, iar chipurile lor înspăimîntate, îngrozite, privind cum eram scoasă din casă, mi s-au întipărit în minte şi-n suflet. Temerile lor au persistat de-a lungul anului aceluia, pînă la proces. Bella se trezea în mijlocul nopţii, plîngînd de frică să nu fiu arestată; Logan insista să stea lîngă mine la masă, cînd ne uitam la televizor; venea chiar şi la mine în cameră, cînd citeam.

Nu înţelegeau cu adevărat ce se petrecea, ştiau doar că cineva spunea c-am făcut ceva rău, dar că nu eram vinovată.

— Da, îi răspund lui Alain, mă deranjează. Mă deranjează foarte tare. Fratele şi sora mea aveau şase şi respectiv şapte ani, cînd am fost închisă. Am încercat să le scriu, dar mama mi-a cerut să încetez, pentru că erau prea mici să înţeleagă că n-aveam să mă mai întorc mult timp acasă, aşa că scrisorile nu făceau decît să-i necăjească şi să-i nedumerească.

Am continuat să le trimit felicitări de ziua lor şi de Crăciun, dar n-am primit niciodată nici o veste, ceea ce însemna că, probabil, nu ajunseseră la ei. Apoi, cînd au mai crescut, am început iarăşi să le scriu scrisori, dar le primeam înapoi nedesfăcute, împreună cu felicitările. Mă rog, fuseseră desfăcute de personalul închisorii, dar înţelegi ce vreau să spun. Familia mea nu voia ca ei să ştie de mine. În toţi anii ăştia, am încercat să iau legătura cu ei, dar acum, că sînt destul de mari să

judece și singuri, continuă să mă respingă. Maică-mea mai că nu mi-a zis asta în față, cînd mi-a spus că merg la Londra – a sugerat, mai mult sau mai puțin subtil, că nu vor veni atîta vreme cît locuiesc în casa aia.

Ridic din umeri, copleșită de lipsa de sens a întregii situații.

— Ce să fac? Nu-i pot obliga să-și dorească să mă cunoască. Au plecat urechea la mizeriile care s-au spus despre mine și le-au crezut. Fără să le treacă prin minte să mă întrebe.

Octombrie 1989

Am îmbrățișat-o mai întîi pe Bella, apoi și pe Logan.

— Ne vedem mai tîrziu, cînd o să mă întorc, OK? le-am spus, în ultima zi a procesului.

Chiar credeam asta. De aceea împachetasem o valiză cu lucruri, c-o seară înainte, pentru orice eventualitate. M-au îmbrățișat și ei foarte strîns, apoi au alergat la bunica Morag, care stătea cu ei acasă. S-au lipit de ea, ținîndu-se ca de frica morții, vrînd să se asigure că n-o să dispară și ea.

— Promit c-o să ne vedem mai tîrziu.

Eram nevinovată, urma să fiu declarată nevinovată, așa că de ce-ar fi fost promisiunea asta o minciună?

Alain dă din cap, uitîndu-se în gol, parcă meditînd la ce tocmai spusesem. Nu vreau să stric atmosfera; între noi a vibrat ceva toată seara.

— S-au mai îndreptat, măcar puțin, lucrurile? mă întreabă.

I-am povestit de mama, care e mereu speriată și tremură, de parcă s-ar aștepta la cine știe ce; și de tata, care pleacă din orice cameră aș fi. Dar nu i-am spus că singurul motiv pentru care mai stau, singurul motiv pentru care nu plec chiar în

clipa asta, ca să revin după ce-mi voi fi exonerat numele, este că aici sînt aproape *de ea*. Nu i-am povestit deloc de ea, nici el n-a întrebat. Presupun că a citit articolele de ziar, că ştie de ce-am fost învinuită, dar nu aduce niciodată vorba de asta, direct. Face aluzii, se poartă de parcă nu l-ar deranja. Nu sînt sigură dacă aşa este sau dacă simte că aşa trebuie să se poarte.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, îi spun.

Momentan, nu mă simt în stare. Vreau să mă întorc la vibraţia de dinainte, cînd ne pregăteam de „întîlnirea la teatru", cînd discutam şi ne purtam de parcă urma să plecam la teatru, din clipă-n clipă. Apoi, între opt şi zece, am discutat despre *Hamlet*, piesa pe care-o „vedeam", iar între zece şi clopoţelul care anunţa ultima comandă, am vorbit despre cît de bine este să mai ieşim din casă, la cîte un spectacol.

— Deci, vrei să treci pe la mine?

— Dacă vreau? Da. Dacă s-ar cuveni? Asta-i altă poveste.

— Cum adică?

Din cîte ştiu eu despre bărbaţi, şi recunosc că n-am cunoştinţe prea bogate, dacă le place de tine în felul *acela*, nu mai au nevoie de invitaţie. Şi cu siguranţă nu mai stau să dezbată ce se cuvine şi ce nu.

— Adică, o să mă gîndesc în timp ce te conduc acasă. Haide.

E deja în picioare, îmbrăcînd haina şi ridicînd şalul să mi-l înfăşoare pe după umeri.

„O să se gîndească?", mă întreb în sinea mea, lăsîndu-l să-mi aşeze şalul gros pe umeri şi să-mi ia geanta elegantă. „Ce dracului mai înseamnă şi asta?"

— Dacă nu vrei, atunci spune direct, îi zic, în timp ce-mi deschide uşa, salutînd din cap personalul barului. Nu sînt disperată. Credeam că ne înţelegem bine şi nu voiam să se încheie seara aşa de repede. Nu zic că trebuie să facem ceva. Doar să...

Ne îndreptăm către Westfield Road, care duce înapoi spre Hove şi Portslade. Alain se opreşte şi se întoarce către mine. Îşi ţine mîinile înfundate în buzunare şi se uită ţintă la trotuar.

— Încerc să fiu băiat de treabă, Poppy.

— Făcîndu-mă să mă simt micã şi urîtă?

Stăm foarte aproape unul de celălalt, aşa de aproape că orice cuplu s-ar fi sărutat deja. Cum ar fi să mă ia în braţe, gura lui să se lipească de a mea, lumea să dispară şi să noi să ne topim unul în celălalt, în acel sărut, devenind o singură fiinţă în cel mai simplu şi mai uşor mod posibil?

— Nu vreau să profit de tine. Eşti extrem de vulnerabilă în momentul ăsta, şi n-ar fi corect din partea mea să încerc ceva, cînd eşti atît de... fragilă.

Fragilă? *Fragilă?*

— Nu-ţi place de mine, asta e, nu? Chestia cu închisoarea. Credeai c-o să fii în stare să treci peste, dar te-ai înşelat, iar acum îmi serveşti rahaturi, încercînd să ascunzi asta.

— Nu-i vorba de chestia cu închisoarea. Nu cum îţi închipui tu. Adică, da, nu-i o plăcere să mă gîndesc c-ai fost la închisoare, dar nu-i asta. Abia ai ieşit într-o lume complet nouă; ai nevoie de timp să asimilezi schimbarea, nu de cineva care să încerce să se culce cu tine.

— De ce nu m-ai întrebat dacă eu am făcut-o?

— Ce? mă întreabă la rîndul lui, precaut.

— Am petrecut mult timp împreună, în ultimele două săptămîni, şi nu m-ai întrebat niciodată dacă eu am făcut-o. De ce?

Ridică din umeri pînă la urechi, răsuflă exasperat şi confuz, dar nu zice nimic.

— Întreabă-mă.

— Ce?

Pe chip îi apare o expresie de alarmă. Se trage un pas înapoi, dintr-odată speriat.

— Întreabă-mă.

— Poppy...
— Întreabă-mă.
— Nu.
— Întreabă-mă.
— Nu.
— Întreabă-mă!
— Nu. N-o să te întreb.
— De ce, ţi-e teamă de răspuns?
— Dacă aş fi vrut să aflu răspunsul, te-aş fi întrebat. N-o să te întreb doar fiindcă-mi ceri asta.
— Ce-mi faci? De ce-ţi pierzi vremea cu mine? Din pricină că, acum ceva ani, am fost celebră? Indiferent ce-ai gîndi, nu sînt fata despre care ai citit. Nu sînt o Fată de îngheţată. N-am fost şi nu voi fi.
— Îmi place de tine, Poppy. E foarte simplu. Îmi placi şi vreau să te cunosc mai bine.
— Cred că-mi ascunzi ceva.
— S-ar putea să-ţi pară o atitudine demodată, dar mie-mi place să aştept înainte să fac... ceva. Dacă nu te-aş plăcea din ce în ce mai mult, aş... ei bine, probabil că te-aş fi dus de mult acasă şi nu ne-am mai vedea aşa de des. Îmi place să aştept. Asta înseamnă că sînt nebun?
O fi, nu ştiu. Cu Marcus, cînd am vrut să mai aştept, a ieşit scandal... M-am trezit într-o situaţie imposibilă. Nu ştiu dacă bărbaţii aşteaptă. Nu ştiu cum sînt bărbaţii. Ca să fiu cinstită, nici femeile nu ştiu cum sînt. Tot ce ştiu e că bărbatul din faţa mea spune lucrurile pe care aş fi dorit să le aud acum douăzeci şi ceva de ani, cuvintele care aş fi vrut să fie rostite de buzele lui Marcus.
Încep să cred că el e şansa mea să întorc timpul şi s-o iau de la capăt cu un bărbat. Aş putea încerca să am iarăşi o relaţie, de data asta fără fosta prietenă, care nu e deloc fostă, în peisaj. Poate că Alain e şansa mea să îndrept lucrurile. Asta mi-ar plăcea enorm. Chiar dacă abia ne-am cunoscut.

— Vrei să treci pe la mine, să bem ceva? îl întreb. O să fie prima dată în peste zece ani, cînd dorm singură undeva. Mi-e puţin...

— Teamă? mă completează el.

— Mda, asta. Mi-e puţin asta.

— OK, nici o problemă. O să dorm pe canapea, dacă vrei.

— Serios?

— Da, firește. Așa se poartă prietenii unul cu celălalt, nu?

— Bănuiesc.

— Haide, îmi spune cu zîmbetul acela al lui pe buze.

Se întinde şi mă ia pe după umeri, trăgîndu-mă mai aproape. Mă cuibăresc lîngă el, şi-o pornim împreună către casa părinţilor mei.

— Finalul actului doi nu prea m-a impresionat, îi zic, luîndu-mi accentul afectat de care mă străduisem să scap în închisoare. Tu ce zici?

— Nici pe mine. Prea evident şi artificial.

— Exact. Pe cine Dumnezeului or pune să scrie chestiile astea?

poppy

Dragă Tina, (îi scriu din pat)

Să nu crezi c-am uitat de Serena sau că nu vreau să-mi reabilitez numele, dar m-a luat valul vieţii, ca să zic aşa.

Dna Raines, la care merg să fac curăţenie de trei ori pe săptămînă, m-a recomandat unor prietene de-ale ei, care i-au telefonat lui Raymond şi-au întrebat anume de mine. Omul s-a purtat frumos cînd m-a sunat şi m-a întrebat în ce zile aş vrea să lucrez. Aşa că, acum, muncesc toată ziua, lunea şi miercurea, şi pînă la prînz, vinerea. Ceea ce înseamnă că am nişte bani. Nu mulţi, dar destui. Mi-am cumpărat haine noi de pe la talciocuri şi de la magazinele de second-hand. Nu mai arăt ca un travestit, ori ca cineva prins într-o buclă a timpului.

Şi-l am pe Alain. Am un iubit. Lucrurile au mai evoluat între noi, şi-am ajuns la sărutări şi cîteva atingeri, dar atît. Încă mai vrea să aştepte, şi-l ador pentru asta. Pentru că mă respectă şi nu vrea să ne grăbim. Uneori, mă tem că m-am îndrăgostit de el prea repede, că nu-l cunosc suficient, dar mă simt atît de apropiată de el, că urăsc să stăm despărţiţi. Şi-mi mai e teamă că totul o s-o ia razna, c-o s-o dau în bară la muncă şi-o să fiu concediată. Dar mă străduiesc să-ţi urmez sfatul: să mă concentrez asupra momentului prezent, asupra lucrurilor pe care le pot face şi le pot schimba, şi să le fac cum se cuvine.

Tu ce mai faci? Mi-e dor de tine. Abia aştept să ieşi şi să ne vedem. Pun bani deoparte într-un „Fond Tina", ca să pot veni în Yorkshire cînd ieşi şi să-ţi fac o vizită. Dar tare aş vrea să mă laşi să vin pe la tine. Nu mi-ar fi greu să mă întorc la închisoare, crede-mă.

Acum tre' s-o şterg, dar ai grijă de tine.

Cu drag,

Poppy

Partea a patra

poppy

Presupun că majoritatea cuplurilor şi-o trag cînd sînt în singurătate, că-şi ocupă orele libere cu cît mai multă intimitate fizică posibil, permiţînd conturului moale al celor două corpuri să se unească. Eu şi Alain stăm de obicei pe pat, sărutîndu-ne şi ţinîndu-ne în braţe. De fapt, mai mult ne ţinem în braţe.

Uneori, mergem puţin mai departe – „a doua bază", cum îi zic ăştia în serialele americane de televiziune – el strecurîndu-şi mîna pe sub bluza mea, eu pipăindu-l acolo jos, dar atît. Cîteodată, mi se pare cam reţinut. Ceva-l opreşte. Dorinţa fizică există, dar nu pare capabil să depăşească obstacolul punerii dorinţei în practică. Dar poate că e mai bine aşa. Cînd va fi pregătit – şi dacă sînt şi eu pregătită – vom merge pînă la capăt. Uneori, se întîmplă să cred că sînt pregătită, dar amintirea lui Marcus îmi reverberează prin tot corpul – un val care mă îngheaţă şi-mi dă o stare de greaţă – şi-atunci îi sînt recunoscătoare lui Alain pentru înţelepciunea de-a nu se grăbi.

— Ştii, te-am considerat întotdeauna o fiinţă extraordinară, zice Alain din senin.

Stăm întinşi unul lîngă celălalt, abia atingîndu-ne, şi ne uităm fix în tavanul dormitorului meu, ascultînd în tăcere un concert de muzică clasică, la radio. Părinţii mei se vor întoarce abia mai tîrziu, după cum m-a înştiinţat mama printr-un bilet, aşa că a trebuit să-mi caut singură ceva de mîncare.

— Ăăă, despre ce discutăm? Iarăşi porţi o discuţie mentală, la care eu iau parte numai spre final?

— Oarecum. Mă gîndeam la săptămîna trecută, la bar, cînd mi-ai spus că bănuieşti că fratele şi sora ta au ascultat prostiile alea.

— Da, şi ce-i cu asta?

— Şi eu le-am ascultat, n-am avut încotro, nu te cunoşteam personal, dar mi s-a părut că eşti o fiinţă extraordinară.

— Eu? Extraordinară?

— Da, tu. Tu... ca parte din, ştii la ce mă refer...

— Una dintre Fetele de îngheţată? zic, completînd spaţiul punctat.

— Da.

— *Extraordinară?*

— Da, *extraordinară*. Ce-i rău în asta?

— Nimic, cred. Doar că remarca e foarte à la... *Totul despre sex*, spun, întorcîndu-mă spre el. M-aş aştepta de la un bărbat ca tine să folosească termeni precum „sexy" sau „mişto", nu „extraordinară". Asta auzi de la personajele din *Totul despre sex*.

Pe chip îi apare expresia aceea, în privinţa căreia Tina mă prevenise acum ceva vreme. După ce ieşise prima oară din închisoare, de cîte ori pomenea de ceva actual, modern, lumea se uita la ea ciudat, întrebîndu-se de unde ştie ea lucrurile alea şi dacă viaţa după gratii e aşa de dulce, de are timp să se uite la episoadele din care citează. Alain are exact expresia asta: se întrezăresc cutele unei uşoare încruntări, strînge din buze, de parcă ar vrea să-mi pună o mie de întrebări despre viaţa din închisoare şi cît de greu mi-a fost, de-am reuşit să mă uit la *Totul despre sex*.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Ştii de serialul ăsta?

— De ce? Una ca mine n-ar trebui să ştie?

— Nu, nu-i asta, dar...

— Am fost la închisoare, nu pe lună. Acolo există chestia aia numită „televizor". Cred că s-a inventat înainte să fiu condamnată.

— Nu, doar că...

— Nu ești sigur cum te simți știind că pot să fac lucruri normale, cum ar fi să mă uit la televizor? Ei bine, te asigur că televizorul și cărțile erau, probabil, singurele chestii „normale" din viața mea. Restul era... iadul pe care l-au gîndit oamenii pentru locul ăla. Mă rog, cel puțin în ce mă privește. Lipsirea de libertate e cea mai cruntă pedeapsă. Să stai închis, uneori cîte o zi întreagă, fără nimic altceva de făcut decît să te uiți să pereți sau să citești a suta oară o carte, e altă formă de tortură. Mîncarea, zgomotul, igiena, faptul că nu știai cine ți-e prietenă și cine dușman, că trebuia să implori ca să mergi la doctor, cînd ți-era rău – iată metode și mai rafinate de tortură. Ultimul cerc al Infernului era format din interdicția de-a primi vizitatori, în afara vreunui avocat sau a profesorului de la universitate, pînă cînd mi-au tăiat finanțarea și-am fost obligată să renunț la cursul de la Universitatea Populară pe care-mi sugeraseră să-l urmez. Bomboana de pe colivă a fost faptul că n-am putut să merg la înmormîntarea bunicii. Deci, bănuiesc că privilegiul de-a mă uita la televizor și de-a vedea serialele pe care le urmăresc cu plăcere oamenii liberi nu înseamnă cine știe ce, în închisoare. Recunosc, însă, că asta-i perspectiva unei deținute. Poate că altfel aș fi gîndit despre cineva condamnat la închisoare, pentru că mi-a făcut rău mie sau alor mei. Poate c-aș pleda pentru condiții și mai aspre.

Poate c-aș vrea ca Serena să sufere mai mult decît mine, fiindcă se alesese cu douăzeci de ani de libertate și o viață normală. Poate că mi-aș dori să aibă parte de iad în fiecare clipă, în fiecare zi.

Își umezește buzele care, acum cîteva minute, erau gata să mă bombardeze cu întrebări. Probabil c-ar fi fost mai subtil, mai delicat și descret, cu siguranță că n-ar fi spus nimic direct, dar ar fi încercat să întrebe toate astea. Eu nu mai am vreme de subtilități. Asemenea multor altor componente ale personalității mele, erodate de anii de închisoare, nu-mi mai amintesc cînd mi-am pierdut subtilitatea, cînd am început să întreb oamenii de la obraz ce vor, spunînd întotdeauna ce gîndeam și simțeam. Nu mai țin minte cum era înainte, nici cînd a intervenit schimbarea. Nici măcar dacă prefer să fiu așa sau ca înainte. Uneori mi-e greu să realizez că nu știu cine eram și că s-ar putea să nu-mi mai amintesc niciodată. Am amintiri, nu experiențe. Ori înseamnă „viața". Partea aceea din mine a fost extirpată. O viață plătită cu o viață. Dar dacă nu meriți pedeapsa asta? Dacă nu meriți să ți se ia viața, fiindcă nici tu n-ai luat viața pentru care ispășești pedeapsa?

— De fapt, voiam să te întreb de ce-ai crezut că termenul folosit de mine e unul *„chick"*.

Știm amîndoi că nu asta voia să întrebe, dar hotărăsc să nu-l contrazic. Nu vreau să stric momentul. Sînt rare clipele ca aceasta, fiindcă mama și tata nu prea ies în același timp, iar eu n-am fost niciodată la el acasă. Mă rostogolesc lîngă el, încercînd să mă apropii și să-mi lipesc trupul de al lui. Asta e partea cea mai frumoasă a îmbrățișărilor – senzația de apropiere pe care-o creezi și care persistă.

— După cum spuneam, mă aștept de la un tip ca tine, care spune *„chick"* fără pic de ironie, să folosească termeni de genul „sexy", „apetisantă", nu „extraordinară".

— Cuvintele astea nu te descriu prea bine, vine replica lui. Nu era vorba doar de înfățișare. Obișnuiam să vorbesc despre asta cu prietenii.

Fotografia aia... ei bine, spunea totul despre tine. Erai sexy, da, dar voi două aveaţi şi-o latură periculoasă. Felul în care rînjeaţi la aparatul foto... Parcă spuneaţi „Hai, mai aproape... dar vă asumaţi riscurile". Eraţi numai bune pentru un poster. Am ţinut poza aia în dormitorul meu ani de zile. Maică-mii nu-i plăcea deloc. Nu-i venea să crea...

Vocea i se stinge, în vreme ce pe chip îi apare o expresie de durere, care-i cuprinde şi corpul. „Nu-i venea să creadă că fiul ei are o poză cu două ucigaşe cu sînge rece, deşi e plină lumea de fete drăguţe", închei eu propoziţia, mental.

Pe vremuri, primeam scrisori în închisoare, care-mi descriau fotografia în exact aceleaşi cuvinte. N-am aflat niciodată cum mi-au dat de urmă, dar primeam scrisori de la „admiratori" – erau destule şi de la cei care mă urau, dar numărul „admiratorilor" era mai mare. Aproape toţi bărbaţi. Aproape toţi cerîndu-mi să le trimit un obiect personal, intim, uneori chiar lenjerie purtată. Le-am aruncat pe toate la coşul de gunoi şi, în timp, au încetat să mai sosească. Mărturisirea lui mă surprinde din multe puncte de vedere. Nu-l credeam aşa. Şi nu credeam că amintirile lui despre mine erau atît de vii. De fapt, nu erau. Ca toţi ceilalţi, orice-ar fi simţit – bun, rău sau dezgustător – era vorba despre fata din poză, ucigaşa zîmbitoare din paginile ziarelor, nu despre mine. Nu sînt eu aceea. N-am fost niciodată.

— Vrei să auzi ceva cu adevărat ironic? zic, doar aşa, să-i spulber orice iluzie i-ar mai fi rămas. N-am apucat să mîncăm îngheţatele alea. Am fost etichetate drept nişte puştoaice sexy şi letale, care lăsau impresia că nu făceau altceva decît să mănînce îngheţată şi să arăte bine. Marcus a murit, dar noi n-am mîncat îngheţatele alea. Nu ne-a dat voie *el*.

— Cine nu v-a dat voie?

E o undă de scepticism în glasul lui, probabil se miră cum poţi împiedica un adult să mănînce îngheţată.

— E greu de înţeles, dacă n-ai fost de faţă, dar erau foarte multe lucruri interzise. Se pricepea să te determine să nu faci ceva ce el nu voia să faci. Îngheţata, de pildă – ne-a zis să luăm fiecare cîte una, pentru poză ; spunea c-am arăta bine în costumele de baie şi cu cîte o îngheţată în mînă. După ce ne-a fotografiat, ne-a îndemnat cu o voce dulce ca mierea să ne gîndim la pericolul în care s-ar afla arterele lui, dacă am mînca îngheţata.

— Arterele *lui* ?

— Da, arterele *lui*. „Mi s-ar frînge inima, fetelor, dacă v-aţi îngrăşa şi n-aţi mai fi drăguţe. Poppy, scumpa mea, eşti la limită, iar tu, Serena, iubito, ştii bine că te umfli imediat." Era de ajuns să ne strecoare în minte îndoiala.

„Spun asta numai fiindcă amîndouă însemnaţi enorm pentru mine. Altfel, nu m-aş deranja. Şi, dacă nu vă spun eu, cine să vă spună ? Dar, hei, nu vreau să vă stau în cale. Dacă ţineţi morţiş să mîncaţi îngheţata aia, n-aveţi decît, dar să fiţi conştiente de ce faceţi", adaugă Marcus, în mintea mea.

Avea în ochi acea expresie, care se traducea prin, „Poţi s-o mănînci, dar o să plăteşti". Nu doar prin aceea că nu mă mai iubea ; erau şi alte mijloace. Unele mult mai dureroase.

— Şi, ce-ai făcut ? întrebă Alain.

Pe vremuri, îmi plăcea îngheţata. Cînd eram mai mică, obişnuiam să mai strecor una în plus – îngheţata mea specială – cînd mergeam să cumpărăm de la colţ. Îmi doream îngheţata aia. Nu voiam s-o las nemîncată, dar nici nu voiam ca Marcus să înceteze să mă iubească sau să se înfurie pe mine. Pentru că ăsta era mesajul. Dacă mănînc îngheţata, mă îngraş şi n-o să mă mai iubească. Şi aşa

credea că sînt pe cale să-mi pierd acea frumuseţe care-l atrăgea. Asta avea să-l împingă în direcţia opusă. Departe de mine. De dragostea pentru mine. N-aş fi putut îndura. Sînt conştientă că-l iubeam atît de mult, încît eram dispusă să-l împart cu alta şi să suport orice. Dacă n-aş fi îndurat să-l pierd pentru altă femeie, atunci de ce-aş fi vrut să-l pierd în favoarea unui strat de untură pe-un biscuit?

— Mi-ar plăcea să-ţi pot spune că m-am opus sau c-am gustat o dată, în semn de sfidare, dar am acceptat pur şi simplu faptul că avea dreptate şi-am aruncat îngheţata la gunoi. Tbată după-amiaza nu m-am gîndit decît la îngheţata care se descompunea în tomberon. Serena a încercat să mascheze supunerea faţă de el, împiedicîndu-se, chipurile, şi scăpînd îngheţata pe jos... Deci, încă mai crezi că eram extraordinară? Sau, după cum stăteau lucrurile, de fapt, doar o şcolăriţă demnă de milă?

— Extraordinară. Niciodată altfel. Extraordinară.

Mă trage mai aproape de el şi mă sărută pe frunte.

Nu i-am povestit ce s-a întîmplat după. Acea parte a zilei, despre care nu puteam să vorbesc, a fost destul de neplăcută, dar orice are de-a face cu Marcus are şi părţi despre care nu pot să aduc vorba, care e mai bine să rămînă ascunse. Episodul din finalul zilei cu îngheţata face parte din categoria asta.

August 1987

Cînd a venit vremea să părăsim plaja, Marcus se duse să aducă maşina, pînă ne îmbrăcam noi. Eu am mai zăbovit, încercînd să absorb cît mai mult din razele soarelui – la Londra nu strălucea aşa, nu-mi dădea senzaţia asta de relaxare, de căldură şi mulţumire. În cele din urmă, am întins mîna după hainele strînse într-un teanc ordonat, atent împăturite şi aşezate pe geantă. Aşa trebuiau

să arate; totul trebuia să fie așa. Întotdeauna. Ordonate și curate. La cel mai mic semn de dezordine... Nici nu merita să mă gîndesc la consecințe. Era mai simplu și mai sigur să-mi țin lucrurile în ordine.

Am zărit pata înainte ca mîinile să atingă țesătura delicată a rochiei. O picătură de înghețată albă, de mărimea unei boabe de mazăre, nimerise în partea din față a rochiei roz cumpărate de el. Mîna mi-a înghețat la jumătatea gestului.

„Nu. Nu. Nu! Nu se poate să fie o pată pe rochie. Nu se poate."

M-am holbat la ea, neștiind ce să fac. N-aveam cum s-o ascund. N-aveam cum s-o spăl și să usuc materialul, înainte să se întoarcă. Nu, așa ceva nu mi se poate întîmpla tocmai mie. Avusesem mare grijă, nu făcusem greșeli, nu spusesem nimic aiurea. Și acum, asta...

Gata de plecare, Serena se apropie de mine. Își încheiase fermoarul rochiei galbene lungi pînă la genunchi, varianta imaculată a celei purtate de mine, iar în picioare își pusese espadrilele cu toc. Își scosese pălăria uriașă de pai, iar pe umăr îi atîrna geanta de plajă, tot din paie împletite. Se îmbrăcase de îndată ce plecase el, fiindcă știa ce se întîmpla cînd îl făceam să stea după noi.

Cuprinsă de-un val de panică teribilă, m-am uitat la ea, iar ea se uită la obiectul fricii mele. Închise o clipă ochii, strînse din buzele date cu ruj mov-auriu, apoi clătină ușor din cap. Înțelegea enormitatea, gravitatea faptei mele.

Fără un cuvînt, căci rareori îmi vorbea, și numai dacă într-adevăr nu avea încotro, Serena lăsă geanta și pălăria să-i cadă în nisip, își duse mîna sub braț și desfăcu fermoarul rochiei. Apoi o scoase și-o aruncă spre mine, astfel încît să-mi aterizeze într-o grămăjoară, în brațe; îmi înșfăcă rochia și-o trase pe ea. Am stat și m-am uitat la ea, am privit-o cum își trăgea fermoarul, cum își ridică iarăși

geanta şi pălăria, cum face cîţiva paşi spre mare, cu ochii pierduţi undeva, în depărtare.

Ştiam amîndouă ce făcuse, ce însemna gestul ei, ce avea să se întîmple după ce reveneam în Londra.

M-am îmbrăcat rapid, mi-am strîns lucrurile şi-am aşteptat întoarcerea lui Marcus. N-a mai venit pînă pe plajă, a rămas în zona promenadei, aşa că am pornit-o împreună într-acolo, înaintînd cu greu prin nisip, din pricina espadrilelor cu toc.

S-a încruntat cînd a observat că ne schimbaserăm ţinutele. Încruntarea a fost rapid înlocuită de-o expresie de furie calmă, atunci cînd ochii i-au căzut pe pata de îngheţată de pe rochia Serenei. Îşi mută privirea spre chipul ei, iar ea îl înfruntă, înaltă şi dreaptă, sfidarea citindu-i-se în ochi şi pe faţă. Rareori stătea aşa de dreaptă, iar atunci era aproape la fel de înaltă ca el. Ceea ce lui nu-i plăcea deloc. Făcea toate astea pentru mine, îl înfrunta subtil, astfel încît, chiar dacă ar fi ghicit că eu eram de vină, iar ea încerca să mă scape – ceea ce înrăutăţea suplimentar lucrurile – ar fi fost mult prea preocupată de purtarea ei, ca să mai reacţioneze.

Am înţeles ce făcea, dar nu şi de ce. Nu mă plăcea, sentimentul fiind reciproc. N-avea nici un motiv să mă salveze. Mai ales că eu nu i-aş fi întors bunătatea.

Judecînd după expresia de pe chip, Marcus abia de-şi stăpînea furia. Se răsuci pe călcîie şi se îndepărtă. Serena îl urmă, eu încheind şirul. Voiam să vorbesc, dar nu puteam. În timp, vocea mea amuţise treptat. Nu puteam să deschid gura, nu puteam să mărturisesc. N-ar fi trebuit s-o las să facă asta, dar mi-era prea frică.

Îl sărut pe Alain, mă sărută şi el. Numai extraordinară n-am fost în ziua aia. Şi mă ruşinez de cîte ori mi-aduc aminte de ea.

Serena

Fac asta, chiar dacă e o nebunie.

Aproape c-a devenit un viciu. Cel puţin o dată pe an, vin la bibliotecă şi mă uit pe microfişele despre mine. Şi despre ea. Şi despre *el*.

Majoritatea sînt acum disponibile online – bibliotecarii îmi spun asta de fiecare dată. Dar nu vreau să caut chestiile astea pe internet, acasă ori la muncă. Pe internet, eşti precum Hansel şi Gretel în pădure – oriîncotro ai merge, laşi o urmă. Dar, spre deosebire de Hansel şi Gretel, nu-ţi înfulecă nimeni firimiturile şi se poate afla cu uşurinţă unde ai fost şi la ce te-ai uitat. Nu vreau să ştie nimeni, din viaţa mea actuală, că mă uit la aşa ceva.

Astăzi, mi-am luat o jumătate de zi liberă ca să vin aici, fiindcă simt nevoia de solitudine. Trebuie să fiu în stare să mă gîndesc la vremurile acelea, fără să pierd complet firul narativ. Faptul că mă aflu într-o bibliotecă şi trebuie să-mi cenzurez purtarea e perfect.

Membrii familiei mele mă consideră o criminală şi trebuie să-mi reamintesc de ce. Dacă încerc să mă gîndesc la zilele acelea, date fiind teama pe care mi-o inspiră şi golurile de memorie pe care mi le-au cauzat, mă pierd. Mecanismele de autoapărare se activează pe rînd, şi mă dezintegrez.

Mă cred o criminală.

Evident că Adrian i-a spus Medinei, care evident că i-a spus lui Faye, care e limpede că le-a spus părinţilor, deoarece toţi mă sună încontinuu, de

zile întregi. Bănuiesc că vor să mă convingă să stăm de vorbă. Nu știu sigur, fiindcă nu pot să vorbesc cu ei. Cum să fac asta, știind ce gîndesc despre mine, ce simt?

Evan m-a surprins de vreo două ori, plîngînd în bucătărie pe la patru dimineața, și m-a luat protector de după umeri, m-a ținut în brațe și, încercînd să mă liniștească, mi-a spus că totul va fi OK. Crede că e normal ca surorile să se mai și certe, că o să se rezolve curînd. Și-atunci, simt cum începe să mă doară gîtul, pentru că vreau să-i spun, dar cuvintele și frica se dilată atît de mult, că nu mai au loc să iasă. Nu pot decît să plîng, să-l las să mă țină în brațe și să mă gîndesc pe unde să scot cămașa. Cum să rescriu istoria, ca să nu mă fi întîlnit niciodată cu *el*, să nu-i fi permis să-mi distrugă viața. Așa cum mi-a promis dintotdeauna că va face.

Lucrînd lent și metodic, parcurg ziarele vremii. De la arestarea ce-a urmat mărturisirilor noastre la perioada ce-a precedat procesul, și după. Deja ar trebui să cunosc textele pe dinafară, de atîtea ori le-am citit. Dar unele titluri sînt mai șocante decît altele.

FETELE DE ÎNGHEȚATĂ RUP TĂCEREA! Veronica Bell se răzbunase pe mine, pînă la urmă. S-a dus la ziare și le-a spus că *el* era un profesor minunat și talentat, care se interesa îndeaproape de elevii mai silitori. Dar știa că ceva nu era în ordine, pentru că o amenințasem. „A vrut să mă ajute cu niște lecții suplimentare, dar Serena pusese ochii pe el încă de atunci și m-a avertizat să păstrez distanța. Mi-a spus c-ar trebui să-mi fie frică de ea." Poza ei, stînd într-o rînă, se întinde în partea de jos a articolului de două pagini; e îmbrăcată în uniformă școlară, cu cămașa înnodată deasupra buricului și nasturii descheiați pînă la nod, sutienul

de-un alb imaculat abia reuşind să-i ascundă sînii. Fusta îi acoperă parţial fundul, iar în păr are elastice colorate. Oare mama, tata, Faye şi Medina au crezut aşa ceva? Au crezut cu adevărat că am făcut asta? Fiindcă, cine ar putea s-o ia în serios, îmbrăcată în felul ăsta?

ADEVĂRUL DESPRE FETELE DE ÎNGHEŢATĂ! Un „vecin binevoitor" al părinţilor lui Poppy a povestit că aceasta îi păruse o fată de treabă, pînă să ajungă la anii adolescenţei, cînd începuse să plece pe furiş de casă, să stea pe-afară tîrziu, să coboare, în toiul nopţii, din diverse maşini, însoţită de diverşi băieţi. Persoana o văzuse într-o ţinută sumară, fumînd şi bînd, şi se îngrijorase că poate mai făcea şi altele. De asemenea, se întrebase ce păzeau părinţii. Nu-mi plăcea de ea, dar ştiu că toate astea sînt scorneli, ce-şi dorea vecinul cu pricina să-şi închipuie despre ea, mai ales după ce auzise acuzaţiile, iar nu adevărul. Nu, Poppy nu se purta aşa.

UCIGAŞA DIN MINE! Un psiholog explica reporterului că oricine este un potenţial criminal, dar că unii, precum aceste Fete de îngheţată, Serena Gorringe şi Poppy Carlisle, erau mai aproape de a comite o crimă. N-a fost nevoie de prea mult ca să trecem la fapte; am căutat cea mai firavă scuză, pentru a face rău cuiva. Probabil că-l alesesem pe *el*, fiindcă era un ins cu voinţă mai slabă. Nu fusese în stare să reziste celor două eleve ale sale şi căzuse în plasă. Dacă ne-ar fi părăsit, şi-ar fi distrus viaţa. După cum s-a şi întîmplat ulterior, cînd, aflînd că vrea să ne părăsească, ne-am răzbunat, mai întîi torturîndu-l şi, în final, omorîndu-l.

Mă îndop cu poveştile astea, cu titlurile, cu teoriile şi relatările de la tribunal. Mă îndop, pînă

ce nu mai simt decît o senzaţie de vomă: mi se roteşte ca un vîrtej în stomac şi în gît, îmi atîrnă pe creier precum un bolovan. Asta e ce-a văzut şi-a gîndit lumea. Nu învinuiesc ziarele, reporterii au scris numai ce li s-a povestit de către cei care ne „cunoşteau" şi informaţiile obţinute de la Poliţie. Dar... asta credea şi familia mea? Că l-am sedus? Că Poppy şi cu mine aveam o relaţie, din pricina fotografiei pentru care el ne obligase să pozăm şi pe care Poliţia o descoperise, dar n-o dăduse publicităţii? Chiar credeau că eu fusesem cea care se întorsese şi-l înjunghiase în inimă? Citiseră tot ce se scrisese în ziare şi crezuseră fiece cuvinţel? Sau că măcar ceva adevăr exista?

Au văzut fotografia aceea, singura poză cu noi două împreună, pe care-o aveau ziarele, şi au crezut că avem o relaţie şi-am plănuit să-l omorîm?

Urăsc fotografia aia. A fost folosită la nesfîrşit. Şi urăsc chestia asta.

Oh, de-ar şti oamenii. De-ar şti ce s-a petrecut cu adevărat în ziua aceea, poate că nu s-ar fi grăbit s-o publice, condamnîndu-ne în comentariile ce-o însoţeau. Poate că n-ar fi folosit cuvintele scrijelite de *el* pe spatele pozei – „Fetele mele de îngheţată, 1987" – ca să ne pună ştampila „Fetele de îngheţată". Să ne întipărească în memoria colectivă drept nişte ucigaşe cu sînge rece.

August 1987

— Haideţi, fetelor, puteţi mai bine de atît!

Venisem în Littlehampton, pentru o excursie de-o zi. *El* alesese Littlehampton, fiindcă, într-o zi frumoasă şi însorită ca aceea, destinaţia majorităţii cunoscuţilor noştri ar fi fost Brighton. Ne alesese şi costumele de baie – al meu era din două piese, alb cu buline roşii; al ei, albastru-electric, dintr-o singură piesă, c-un decolteu în V foarte adînc şi-o croială ce lăsa să i se vadă coapsele în

întregime. Ajungînd foarte devreme, aveam la dispoziţie toată porţiunea aceea de plajă ; ne îndemnă să ne scoatem rochiile, pînă se ducea el să cumpere îngheţată, ca să ne facă o poză. Ţineam fiecare cîte un cornet în mînă şi zîmbeam la obiectiv.

Lăsă, pentru a cincea oară, aparatul jos, fără să fi apăsat pe buton.

— Ei haide, nu-mi daţi deloc impresia că v-aţi simţi bine, se plînse el.

Ca la un semn, ne lipirăm nişte zîmbete pe buze.

— Staţi mai aproape una de alta... Aşa. Oricine ar gîndi că nu vă simpatizaţi din cale-afară... Poppy, suge-ţi burta. Aşa, bravo... Serena, împinge pieptul în faţă ; prefă-te că ai cu ce să umpli cupele sutienului... Aşa... Acum, dacă aţi zîmbi puţin, ar fi perfect.

Clic !

— Încă una, să fie cu noroc.

Clic !

— Gata, domnişoarelor, mulţumesc. Acum, ne putem relaxa şi bucura de mica noastră aventură la plajă. Vă aduc în cele mai frumoase locuri, nu?

— Da, zic eu veselă, în acelaşi timp cu ea.

Amîndouă ştiam că era mai uşor, mai simplu, *mai bine* să-i cîntăm în strună.

August 1987

— Nu ştiu de ce mă obligi să fac lucruri din astea, Serena. N-ar fi trebuit să te îmbraci cu rochia ei. Şi n-ar fi trebuit să pui îngheţată pe ea, zise, apoi i-am auzit paşii apropiindu-se de mine. Am petrecut o zi atît de plăcută, de ce-a trebuit s-o strici? De ce?

I-am văzut picioarele desculţe stînd în faţa mea, de parcă aşteptau un răspuns.

— N-o să mai faci, nu?

— *Nu*, am izbutit să şoptesc, durerea săgetîndu-mă imediat.

Buza îmi era spartă, maxilarul mă durea, la fel și gîtul, pieptul ardea, abdomenul era o masă de carne învineţită. Cea mai mică mișcare îmi făcea să explodeze o altă parte a corpului, precum nişte artificii de Anul Nou.

— *Nu, n-o să mai fac.*

— Ce fată bună, ştiam c-o să înveţi repede.

În sfîrşit se aplecă şi mă ridică în braţe, producîndu-mi şi mai multă durere, o durere cumplită ce ricoşa spre terminaţiile nervoase.

— Haide, să te ajut. Aşa.

Trupul mi-era prea învineţit, prea greoi din pricina a ceea ce-mi făcuse, ca să mă pot mişca fără ajutor, aşa că nu m-am putut împotrivi cînd m-a trîntit pe pat.

— Acum s-a terminat. OK, iubito? Hai să ne împăcăm.

— *Nu*, am şoptit iarăşi.

Nu voiam să mă împac, voiam să nu se mai apropie niciodată de mine.

— Încă mai putem salva ziua asta, nu? Încă mai putem îndrepta lucrurile.

Am dat să clatin din cap, dar în faţa ochilor îmi apărură stele şi puncte luminoase.

— *Nu.*

Îmi ridica rochia, împingînd-o în sus, spre talie.

— Poţi să te revanşezi faţă de mine.

— *Nu.*

Am scuturat iarăşi din cap, declanşînd migrena, dar nu-mi păsa, voiam să înceteze. Îmi simţeam braţele şi picioarele ca de plumb, nu mă puteam mişca să-l împiedic, trebuia să-l refuz doar cu glasul, cu semnele din cap.

— Poţi să-mi arăţi cît de mult mă iubeşti.

— *Nu. Te rog. Nu.*

Trăgea de bikinii costumului de baie, împingîndu-i în jos.

— *Nu.*

— Nu mai spune „Nu", Serena. Îmi eşti datoare.

Îşi descheia cămaşa şi fermoarul pantalonilor.

— *Nu. Nu.*

Se postase lîngă mine, dominîndu-mă, uitîndu-se cum buza mea spartă făcea aceleaşi şi aceleaşi mişcări, în timp ce repetam la nesfîrşit:

— *Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu.*

— Îmi eşti datoare cu asta, zise, pe chip întinzîndu-i-se un început de rînjet.

În vreme ce intra tot mai adînc în mine, am continuat să şoptesc:

— *Nu. Nu.*

— Te rog, nu mai plînge, iubito. Nu facem decît să ne împăcăm.

Mă întreb dacă, ştiind adevărata poveste, ştiind că, de-atunci, n-am mai fost în stare să pun gura pe îngheţată, oamenii mi-ar mai fi dat numele acela.

poppy

Uneori, uit cine sînt. *Ce* sînt. Cu ce-ar trebui să mă ocup.

Au trecut cinci zile de cînd n-am mai urmărit-o pe Serena. De cînd n-am mai trecut pe-acolo, să văd ce mai pune la cale. N-am realizat asta, pînă azi dimineaţă, cînd încercam să-mi găsesc o ţinută pentru prînzul de la „New York". Da, cred că sînt îndrăgostită lulea.

Eu şi Alain stăm unul lîngă altul în separeul unui restaurant în stil american, din Brighton: scaune roşii, masă cu tăblia de plastic, un tonomat din care răsună hiturile anilor '50.

E a doua întîlnire pe care ne-o dăm la „New York" şi mă bucur tare mult c-am decis să revenim. Localul prepară cei mai gustoşi burgeri – groşi, suculenţi şi mustind de grăsime. Peste e trîntită o felie de brînză, salata e proaspătă, iar murăturile, perfecte. O, iar cartofii prăjiţi sînt pur şi simplu *de vis*.

Îmi place. Îmi place să stau de vorbă cu cineva, îmi place că el îmi vorbeşte ca unui egal, răspunzînd fără să-mi vîneze fiece cuvînt, în căutare de greşeli. Prilejul de-a te relaxa în compania cuiva este încă un lux pe lista mea.

Trebuie să-i scriu Tinei şi să-i povestesc. Să-i spun că, în lumea de-afară, nu e nevoie să fii mereu cu ochii-n patru, nu trebuie să te fereşti de cei ce vor să-ţi fie prieteni. Poţi să laşi oamenii să-ţi pătrundă în suflet, chiar dacă abia i-ai cunoscut,

fiindcă dacă faci asta, dacă-i lași să-ți pătrundă în suflet, ți se deschide o lume complet nouă și minunată. Poți să ajungi ca mine – în pragul iubirii.

Da, sînt pe cale să mă îndrăgostesc de el, și asta nu mă mai sperie așa de tare, pentru că are o inimă bună, un suflet mare, e un om în care mă pot încrede.

Poate că n-o să-i scriu asta Tinei. Dacă aș mai fi în închisoare și ea mi-ar scrie asta, probabil că mi-aș face singură ceva îngrozitor.

Pe furiș, îmi scot sandala și-i mîngîi lui Alain glezna cu degetul mare. El înghite ce mesteca, ridică șervetul și-și șterge buzele, uitîndu-se către celălalt colț al separeului. Ochii îi sînt oarecum umbriți, iar privirea, puțin pierdută. Înghițind cu greu, strecoară mîna sub tăblia de plastic a mesei și-și plimbă degetele pe coapsa mea. Se întoarce către mine, cu ochii tot mai înecați de dorință, și-mi desface doi nasturi de la fusta de blugi, strecurîndu-și mîna pe sub material. Cu două degete, trasează o linie pe interiorul coapsei mele, și sînt nevoită să-mi înăbuș un geamăt adînc, căci un val de dorință mă face să tresar. Îmi imaginez că așa te simți cînd te lovește trăznetul, cînd te bagi într-o priză și apeși comutatorul. *O singură dată* am mai simțit asta. A mai fost așa *doar* o singură dată, cu Marcus. Nu-mi vine să cred că alte femei simt asta de fiecare dată, iar eu am trăit experiența doar cînd Marcus m-a sărutat prima oară.

Alain se apleacă și mă sărută, împingîndu-și nerăbdător limba în gura mea. Cu mîna liberă îmi cuprinde ceafa, iar degetele se împletesc în părul meu.

— Să mergem, zice fără suflare, trăgîndu-se puțin înapoi și apăsîndu-mă mai tare pe coapsă. Să plecăm imediat, înainte să mă răzgîndesc și să decid că trebuie să mai așteptăm.

Plătește un taxi să ne ducă pînă la casa părinților mei, în Brighton, și ne sărutăm tot drumul. La

început, m-am jenat puţin, fiindcă eram obişnuită să fac asta în intimitate. Rar mi se permitea chiar şi să-l salut pe Marcus în public, darămite altceva, aşa că mă simţeam prost din pricină că-l sărutam pe Alain de faţă cu şoferul, ca să nu mai pomenesc de ce încerca el să facă.

— A văzut şi chestii mai rele, îmi şopti Alain, muşcîndu-mi uşurel lobul urechii şi devorîndu-mi pur şi simplu gîtul. Nu-i aşa, amice? îi strigă taximetristului. Ai văzut şi chestii mult mai rele.

— Numai să nu vă dezbrăcaţi, răspunse omul, fără să se sinchisească.

Dacă nu-l deranja... Cînd Alain mă sărută, îl sărutai şi eu. La intrarea precipitată în casă, sîntem deja gata să ne smulgem hainele unul altuia. Urcăm împleticit scările, încă pipăindu-ne, trăgînd de haine, dar împiedicîndu-ne sistematic de nasturi, fermoare şi mîneci.

— Ai „căciuliţă", amice? îl întreb cînd ne prăvălim pe patul îngust.

Se aşază deasupra mea, cu picioarele depărtate, iar eu încep să-i deschei nasturii de la blugi.

— O „că..."? Ah, un prezervativ. Da.

Se dă jos şi-şi înşfacă haina, care e pe jos, lîngă uşă. O ridică şi pescuieşte din buzunar portofelul din piele neagră, din care extrage „că..." – prezervativul. Mă ridic în genunchi şi, sub privirea lui atentă, îmi scot bluza albă, aruncînd-o pe jos.

Gestul, în loc să-i trezească dorinţe nebuneşti, aşa cum îmi imaginasem, îl opreşte, îl sperie. Scapă portofelul, apoi şi prezervativul, de parcă l-ar fi ars.

— Ce e?

Instinctiv, îmi încrucişez braţele pe piept, ascunzînd sutienul de dantelă albă, protejîndu-mi inima. Nu se poate să se răzgîndească acum, că sîntem amîndoi pregătiţi!

— Am trac, zice, frecîndu-şi nervos buzele. Prea multă presiune.

Răsuflă zgomotos de cîteva ori, ca un halterofil pe cale să ridice o greutate record.

— Presiune, repetă, strîngînd şi relaxînd degetele. Multă presiune.

— Da' ştiu că te pricepi să faci o fată să se simtă dorită, îi spun, adunîndu-mi braţele mai strîns în jurul corpului.

— Nu e vorba de tine, mă asigură el. Doar că, pentru tine, e prima dată după... douăzeci de ani. Douăzeci de ani. E ca şi cum ţi-aş răpi virginitatea. N-am mai făcut asta niciodată. Şi nu vreau să greşesc.

— E oare cazul să mă îngrijorez?

— O, Poppy. Poppy, Poppy, Poppy, zice el, frecîndu-şi din nou buzele.

În limbajul trupului, despre care am citit destul de mult, gestul ăsta înseamnă că interlocutorul te minte. Acţionînd astfel, încearcă să şteargă pata minciunii. *Alain mă minte? E chiar emoţionat sau s-a răzgîndit, pur şi simplu?*

— Revin imediat, zice şi părăseşte încăperea aproape alergînd.

Aud cum se deschide uşa de la baie, apoi cum se închide şi e încuiată. Părinţii mei sînt din nou la Londra, în vizită la fratele şi sora mea. Avem toată casa la dispoziţie, dar nu pot spune că m-am aşteptat să ajungem aici. Cînd mă jucasem, gîdilîndu-l cu piciorul, crezusem c-o să fie ceva drăguţ şi inofensiv. Nu mă aşteptasem să-l excit pînă într-atît, după cum nu mă aşteptasem nici să-l văd dînd bir cu fugiţii, cînd mă vedea dezbrăcată.

Ce să fac? Să mă îmbrac, să scot şi restul de haine? Să-i adun lucrurile şi să i le arunc în faţă, de îndată ce se întoarce de la baie? Să deschid geamul şi să-i azvîrl lucrurile afară, după care să-l invit să-şi bată joc de altcineva? Ce să fac?

Trag cuvertura şi mă strecor în pat. Aşa e cel mai bine, cred. Dacă se întoarce şi s-a răzgîndit,

măcar o să fiu acoperită ; dacă se întoarce şi vrea să continuăm, o să fiu la jumătatea drumului şi nu va trebui să repet gestul care e limpede că-i taie cheful.

Timpul se scurge. Trec aproape zece minute pînă să reintre în dormitor. Închide uşa, apoi se sprijină greoi de ea, trupul lui înalt şi subţire dînd impresia unei cărţi care a căzut şi s-a deschis. E ceva mai grav decît simplele emoţii.

— Cred c-ar fi mai bine să-ţi pui bluza la loc, mă îndeamnă pe un ton serios. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Şi pentru asta e necesar să mă îmbrac ?

Dă din cap că „da", şi observ cum sentimentul de vină îi cuprinde chipul ca o tulpină de iederă.

— Da, ar fi mai bine.

poppy

— Trebuie să-ţi spun ceva.

Groaza mă scaldă în valuri. Conştientizarea faptului că, orice ar avea de spus, îmi va schimba viaţa definitiv, mă sperie. Nu vreau ca dragostea asta să dispară. M-a ţinut pe linia de plutire în ultimele săptămîni şi nu vreau s-o pierd.

— Ce? Eşti însurat? întreb, străduindu-mă să par veselă, să ascund că inima mi s-a frînt deja.

În orice relaţie există un moment cînd ştii că s-a terminat. De regulă, oamenii izbutesc să-l ignore şi-şi văd în continuare de viaţă, dar, în cazul ăsta, n-o să fie aşa. Ştiu sigur. Ştiu la fel de bine cum ştiu că respir. Acum, prioritatea e să aflu de ce s-a terminat.

Nu rîde, nu tresare.

— Eşti însurat, zic răspicat şi, de data asta, serios.

— Nu, răspunde el tot încruntat, tot serios. Nu. Am fost, demult. Am divorţat acum cinci ani. Ne-am căsătorit şi-am divorţat de tineri, ştii povestea. Nu-i nouă şi nici măcar interesantă. Dar nu asta am vrut să-ţi spun.

— E important? întreb, încercînd să salvez situaţia, să ne salvez relaţia.

— Da.

— Eşti sigur? Toţi credem că una sau alta sînt importante, dar ne înşelăm în 99% din cazuri. Şi ne-am putea trăi liniştiţi vieţile, fără să aflăm vreodată. În plus, nici nu-s aşa curioasă.

Alain nu se joacă. Nu-l interesează să salveze relaţia noastră, e chitit s-o distrugă. Continuă să vorbească:

— Nu ne-am cunoscut din întîmplare. Nu destinul ne-a adus împreună.

Un camion de ciment îşi varsă încărcătura pe pieptul meu, zdrobindu-mi plămînii. Respirînd intermitent, reuşesc să îngaim:

— Ce vrei să spui?

— Sînt ziarist.

— Ce? Cum adică? Nu eşti profesor?

— Nu. Adică sînt, dar nu chiar.

Ce se întîmplă? Ce tot vorbeşte acolo?

— Da sau nu? Eşti profesor?

— Predau – mă rog, am predat – cursuri de jurnalism pentru începători, la o şcoală serală. Slujba mea principală, cea adevărată, este scrisul. Investigaţia. Sînt ziarist.

Îmi muşc buza, conştientă ca ăsta e doar vîrful aisbergului. Mai are şi alte mărturisiri de făcut, alte pietre pe inimă.

— Ce-mi spui, de fapt?

— Ce-am zis mai devreme: întîlnirea noastră n-a fost hotărîtă de soartă, ci de mine.

— De ce?

Ştiu răspunsul. Sare în ochi. Dar trebuie să aud, ca să cred.

— Am vrut să te cunosc ca să scriu un articol despre tine. Despre Fetele de îngheţată şi ce s-a întîmplat în realitate. M-am apropiat de tine ca să aflu adevărul.

— Nu, nu, nu..., zic, ridicîndu-mă şi ţinîndu-mi capul în palme. Nu, nu, nu...

— N-o să mai scriu articolul, mă asigură el, acoperindu-mi gemetele. Nu pot. Nu mi-am imaginat c-o să mă îndrăgostesc de tine. Nici măcar n-am intenţionat să-ţi fiu altceva decît amic. Dar cum să nu mă îndrăgostesc de tine? Nu semeni

deloc cu fata din fotografie sau cu cea din ziare. Eşti...

— Nu! N-o să scapi c-o simplă explicaţie. Gata, încetează! OK? Gata!

Se supune şi rămîne nemişcat, tăcut, lipit de uşă. Bat camera în sus şi-n jos, cu palma apăsată pe gură şi ochii larg deschişi.

— De asta n-ai vrut să ne grăbim? În pat, adică. De asta te tot opreai? Pentru că totul era o minciună?

— Nu era o minciună. Era foarte adevărat. Ăsta e şi motivul pentru care n-o să scriu articolul.

— Răspunde la întrebare.

Închide ochii şi zice:

— Da.

— Deci, în tot timpul ăsta n-ai făcut decît să mă descoşi, ca să afli informaţii pentru articol? continuu eu, dar ridic mîna, să-l împiedic să răspundă. Zi „da" sau „nu". Nu încerca să spui mai multe sau să-ţi găseşti scuze. Atît, „da" sau „nu". Deci, interesul ţi-era motivat de dorinţa de-a afla mai multe informaţii?

— Da.

— Şi te-ai folosit de mine ca să-ţi faci un nume?

Dă să protesteze.

— Doar „da" sau „nu".

— Da.

„Trădare" e un cuvînt foarte teatral. Genul de termen pe care-l găseam în romanele erotice pe care le citeam la începutul anilor '90. Mă trimitea, invariabil, cu gîndul la femei blînde, supuse, pe fruntea cărora stătea scris „victimă", cu o cerneală folosită numai de cei mai abjecţi bărbaţi. Ei bine, fac şi eu parte dintre ele. Mai întîi Marcus, acum Alain. O să mă învăţ minte vreodată?

Îmi iau mîinile de pe faţă şi mă îndrept de spate, examinîndu-l din cap pînă-n picioare. Crezusem că-l iubesc. Crezusem c-am primit o a doua

şansă, un nou început. O lăsasem pînă şi pe Serena să-mi scape din laţ. Crezusem că Alain era viitorul meu, prilejul de-a trăi o viaţă de care nu avusesem parte. Dar mă înşelasem. Nu e nimic din toate astea.

— Mulţumesc, zic, apăsînd cu sinceritate pe fiecare literă.

El se uită la mine nedumerit, confuz.

— Eu... Nu, atît: îţi mulţumesc.

— Pentru?

— Mi-am reamintit că nu pot să am încredere în nimeni. Mi-am permis să uit asta şi regret amarnic. Ei bine, îţi mulţumesc că mi-ai readus aminte, înainte să fiu rănită serios. Acum, pleacă.

— Nu aşa. Trebuie să-ţi explic. Trebuie... să....

— AFARĂ! îi urlu eu. AFARĂ!

Se îndreaptă grăbit, apoi înşfacă haina, portofelul şi „căciuliţa", de pe podea şi deschide uşa. Se opreşte şi se întoarce spre mine.

— Îmi pare rău.

— AFARĂ!

Nu strig doar la el, firește. Ţinta este şi Marcus, care rînjeşte satisfăcut. Vreau să dispară şi el. Chiar în clipa asta n-am nevoie să aud de la el că-s proastă, credulă şi fac umbră pămîntului degeaba; n-am nevoie să aud „Ţi-am zis eu", de la bărbatul care mă bîntuie. Vreau puţină liniște şi singurătate, să-mi limpezesc gîndurile şi să fac ce trebuie făcut.

După ce răscolesc dulăpiorul cu oglindă, care atîrnă pe peretele opus uşii din baie, singura lamă pe care-o găsesc e şi ultima din pachet. Slavă Domnului că tata e de modă veche. Îndepărtarea matinală a pufului de pe bărbie este executată cu ajutorul unui aparat străvechi şi-al spumei de ras. Îmi amintesc de un Crăciun, pe cînd aveam, cred, vreo paisprezece ani. Cu banii de buzunar economisiţi, i-am cumpărat un aparat electric, din partea mea, a Bellei şi-a lui Logan. A fost aşa de încîntat,

că ne-a îmbrățișat pe toți și ne-a copleșit cu mulțumiri, dar nu l-a folosit. Nici măcar o dată.

Acum, sînt bucuroasă că a rămas la tehnologia Evului Mediu, fiindcă pot să fac asta. Acum. Neapărat acum. Vreme îndelungată, n-a mai fost nevoie. Atît de îndelungată, că m-aș simți aiurea dacă aș amîna, ca să mă duc la magazin. Situația, însă, nu-i ideală – e ultima din pachet. Ar putea să observe, s-ar putea întreba unde a dispărut și pe drept cuvînt m-ar putea învinui pe mine, singura infractoare din casă. Dar n-am de ales – trebuie să fac asta acum. Îmi urmăresc expresia în oglindă, în timp ce tăișul lamei își găsește un loc pe antebraț și se înfige, imediat sub piele. Lama știe. Știe încotro trebuie s-o ia, cît de adînc trebuie să intre, înainte să se oprească, cînd trebuie să înceapă să-și croiască drum în pielea mea. Ochii mi se rostogolesc în cap, odată cu durerea care-mi țîșnește prin trup, urmată de eliberare, de dulcea, dulcea eliberare. Lama îmi alunecă printre degete, în chiuveta de marginile căreia mă sprijin, lăsînd șuvoiul de plăcere născută din durerea fizică – un cocteil pe care trebuie să-l amesteci cu grijă, ca să poți obține efectul dorit – să-mi inunde fiece nerv, fiece gînd.

Văd petele roșii ce acoperă lama și suprafața netedă și strălucitoare a chiuvetei albe. Valul din cap încă nu s-a retras; călăresc ultima creastă, fără să fi luat ceva. M-am drogat fără narcotice.

Picioarele îmi tremură ușor și mă prind mai zdravăn de marginea chiuvetei. Poate c-am exagerat, am tăiat prea adînc, am ajuns prea aproape, fiindcă senzația durează mai mult decît de obicei. E durere pură.

Iar picăturile din chiuvetă îmi amintesc de ziua în care am împlinit șaisprezece ani.

Mai 1987

Îmi cumpărase un tort.

Nu-mi venea să cred. Era uriaș, cu glazură albă și roz, plus două lumînări mari, una în formă de „unu", alta în formă de „șase". M-am așezat la masă și-am așteptat să-mi aducă darul. Cînd am intrat, cutia albă, mare și lucioasă, legată c-o fundă mare, era pe scaunul de lîngă măsuța de telefon. Acum, el părăsi încăperea, o luă grăbit și o aduse în bucătărie. Mi-o întinse, c-un mic zîmbet. Am desfăcut funda, avînd grijă s-o strîng, ca să nu fac deranj. Marcus ura deranjul. Nu voiam să se înfurie de ziua mea. În general nu voiam să-l supăr, cu atît mai puțin azi. Emoționată, am ridicat capacul. Nu mă așteptasem să primesc vreun cadou – cu doar cîteva zile în urmă spusese, și pe bun dreptate, firește, că relația cu el era cel mai frumos cadou. Risca totul ca să fie cu mine, ar trebui să mă simt o norocoasă. Și că fiecare zi alături de el era un cadou. Glumise, însă, fiindcă iată ce-mi adusese.

Înăuntru era o grămăjoară de hîrtie subțire, roz aprins, înfășurată în jurul a ceva. Am îndepărtat faldurile, din nou atentă să nu fac dezordine, și-am scos la iveală o rochie cu decolteu adînc, albă cu modele roșii. Avea pliseuri și volane din cea mai fină și mai delicată țesătură de bumbac.

— E minunată, îi zic.

N-am luat în seamă faptul că i-ar fi stat mai bine Serenei, cea cu piele de ciocolată și siluetă zveltă. Mie probabil că mi-ar fi făcut un bust prea generos, m-ar fi făcut să par mai înaltă. Nici culoarea roșie nu mă prinde, dar nimic dintre toate astea nu contează – e un cadou pe care l-a ales el însuși. Și nu era pentru Serena, era pentru mine.

M-am uitat la el și, conștientă că era o minciună, i-am zis:

— E minunată, pur și simplu minunată! Îmi place la nebunie.

Chipul frumos al lui Marcus se lumină de mîndrie, ceea ce m-a făcut și pe mine să-i zîmbesc fericită.

Uneori, cînd era în starea asta, uitam că avea de două ori vîrsta mea, fiindcă părea aşa de dornic să placă şi să mă înveselească, încît ai fi spus că e încă pe băncile şcolii.

— Îmbrac-o, mă îndemnă plin de entuziasm. Vreau să văd cum îţi stă.

— OK, am încuviinţat, sărind în picioare.

Entuziasmul lui mă făcea să-mi placă tot mai mult rochia. Am pus la loc capacul cutiei, am aşezat panglica frumos împăturită, în mijloc, apoi am luat rochia şi m-am îndreptat către uşă.

— Unde te duci? mă întrebă.

— Să mă schimb.

— Schimbă-te aici.

Am ezitat. Ferestrele bucătăriei nu aveu perdele şi era ziua-n amiaza mare – oricare dintre vecini m-ar fi putut zări fără haine pe mine.

— Dau fuga pînă sus, nu durează mult.

— Schimbă-te aici, vreau să te văd, insistă el.

O notă de asprime, *acea* notă de asprime, se strecură în vocea lui.

Am simţit tăişul, dar am continuat să ezit, fiindcă tot nu mă obişnuisem să mă vadă dezbrăcată. Făceam dragoste de multe, multe luni, dar eram fericită că partea de început, cea cu luminile aprinse, nu dura prea mult. Imediat ce stingea lumina, mă relaxam puţin, ca să nu fiu foarte încordată pentru ce urma. Odată, Marcus glumise, spunînd că prefera să facem asta cu lumina stinsă, fiindcă-şi putea imagina cum ar trebui să arăt, în loc să mă vadă cum arătam de fapt. Dar... aşa glumea el.

— Dar...

— *Acum*, Poppy! Nu mă face să aştept.

Cu grijă, am aşezat rochia pe spătarul scaunului pe care stătusem şi mi-am tras bluza peste cap. Cu braţele încrucişate şi capul înclinat, cu ochii precum nişte reflectoare puternice, Marcus mă examina atent. Simţeam şi milioanele de ochi

curioşi ai vecinilor, arzîndu-mi pielea albă, brăzdată de vene, rotocoalele de grăsime adolescentină din jurul taliei – tata le zisese aşa, cînd mă plînsesem că-s puţin cam grăsuţă – şi sutienul alb, fără bretele, care mă strîngea. Marcus insista să port sutiene fără bretele, cînd eram cu el, chiar dacă, pentru cineva cu măsurile mele, nu era tocmai confortabil. Dar îmi spusese că i se părea mult mai sexy. Iar eu nu voiam decît să-i fac pe plac. Mi-am scos colanţii negri, şi-am simţit cum ochii se holbează şi la ei.

— Scoate-ţi chiloţii, îmi ceru cu vocea gîtuită, cînd mă întinsei după rochie.

O, Doamne. Nu asta.

— Scoate-ţi chiloţii, repetă el.

Inspirînd adînc, adunîndu-mi toate forţele, am făcut ce mi-a cerut.

— Aşa, ce fată cuminte, zise pe un ton adînc şi încărcat de dorinţă. Acum, pune-ţi rochia.

Fericită, mi-am tras rochia şi-am încheiat fermoarul aflat într-o parte. Îmi nimerise la fix mărimea, rochia căzînd perfect. Nu-mi stătea bine, dar mă încăpea.

— Arăţi bine, îmi spuse cu un zîmbet sincer. Eşti frumoasă, Poppy. Tocmai mi-am amintit de ce m-am îndrăgostit de tine. Pentru că eşti frumoasă.

— Serios?

— Da, da, eşti. Doamne, ce norocos sînt!

Avea zîmbetul acela pe care-l văzusem prima dată în parc, cînd mîncam îngheţată şi el mi-a vorbit. Mi-a tresărit stomacul şi-am simţit că mă îndrăgostesc iarăşi de el. Mi-a întins mîna şi m-am dus la el. Îmi luă mîinile într-ale lui şi se uită la mine, ochii noştri rămînînd înlănţuiţi. Îmi zîmbi din nou, buzele-i superbe întinzîndu-se pînă la urechi.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine, îmi şopti, apoi se aplecă să mă sărute.

În timp ce-şi ridică mîna să-mi mîngîie obrazul cu degetul mare, îşi apăsă uşor buzele pe ale mele, strecurîndu-şi cu blîndeţe limba în gura mea. Apoi, se desprinse de mine şi se retrase cîţiva centimetri.

— Tu faci ca viaţa să merite trăită. Te iubesc, ştii, nu?

Am înclinat uşurel din cap. Doar că nu eram tocmai convinsă. M-aş fi simţit mai bine, l-aş fi crezut mai mult, dacă ar fi rupt-o cu Serena, dar nu i-am spus asta. Probabil c-a fost un efort considerabil pentru el să recunoască. Din ce auzisem de la fete, la şcoală, bărbaţii rareori spun primii „te iubesc". Trebuie să-i păcăleşti să-ţi spună sau trebuie să le-o repeţi la infinit, pînă se îmbată şi-ţi zic şi ei.

Mă sărută încă o dată, de data asta mai lung, plimbîndu-şi degetele prin buclele negre ale părului meu. Ca de obicei, m-am topit în braţele lui. Îmi plăcea la nebunie să sărut. Îmi plăcea să-l sărut pe el. Restul nu prea mă entuziasma, dar de sărutat, pe Marcus aş fi putut să-l sărut întruna.

Soneria de la intrare ne întrerupse. Fără tragere de inimă, el se depărtă şi-şi sprijini fruntea de a mea, oftînd.

— Fii o scumpă şi vezi cine e, cît aprind eu lumînările de pe tort.

— OK, am răspuns fericită.

Am dat fuga la uşă, zicîndu-mi că o zi mai frumoasă nici că s-ar fi putut. Zîmbeam cu gura pînă la urechi cînd am deschis, aşa că zîmbetul a fost cel care mi-a îngheţat pe chip.

Serena.

Ce căuta aici, nu ştiam. Îi îngheţă şi ei zîmbetul pe chip, cînd dădu cu ochii de mine. Nu numai fiindcă deschideam uşa casei lui, ceva ce nici una dintre noi nu avea permisiunea să facă, ci pentru că amîndouă purtam rochii identice, alb cu roşu. Nu-i stătea mai bine.

Nu ne-am spus nimic, continuînd să ne uităm lung una la alta, apoi eu m-am întors şi-am luat-o spre bucătărie, cu ea pe urme.

— Ah, Serena, punctuală ca întotdeauna! zice Marcus şi-o sărută pe obraz. Cred c-am uitat să-ţi spun că e ziua de naştere a lui Poppy. Dar e mai bine c-ai venit şi tu, pentru că Poppy tocmai se pregătea să sufle în lumînări. Nu-i aşa, iubito?

Nu mai voiam tortul ăla. Nici rochia. Nu mai voiam să stau aici, dacă era şi *ea*. Aniversarea mea se transformase dintr-una de vis într-una de coşmar în mai puţin de cinci minute, şi era numai vina *ei*. De-ar dispărea odată, de l-ar lăsa în pace şi nu i-ar mai fi o povară, am putea fi împreună cum se cuvine. Am putea fi fericiţi. Amorţită, m-am apropiat de tort, să fac ce mi se ceruse. *Îmi cumpărase rochia după ce-o văzuse pe ea sau a cumpărat-o chiar pentru ea?* Am riscat o privire piezişă şi, judecînd după expresia din ochii ei, mi-am dat seama că-i cumpărase şi ei una. Poate tot de ziua ei. Oricum ar fi fost, îi spusese s-o poarte azi. Cine ştie, o fi fost vreo altă glumă de-a lui.

— Nu uita să-ţi pui o dorinţă, îmi zise Marcus, cînd mă aplecai spre flăcărui.

Ochii mei şi-ai Serenei se intersectaseră în cursul privirii piezişe, aşa c-am ştiut exact ce să-mi doresc. Serena îşi punea şi ea o dorinţă, aceeaşi dorinţă, în timp ce inspiram adînc şi mă pregăteam să suflu...

O, chiar mi-am ieşit din mînă.

Am făcut ceva greşit. Am greşit îngrozitor pe undeva, şi-acum o să leşin. Degetele îmi alunecă de pe marginea chiuvetei şi-o să...

Mai, 1987

Amîndoi bătură din palme cînd flăcăruile roş-portocalii ale lumînărilor se stinseră deodată.

— OK, Poppy, de vreme ce e ziua ta, mergem noi mai întîi, zise Marcus vesel, întinzîndu-mi mîna.

Încă amorţită, încă pe pilot automat, mi-am strecurat mîna într-a lui.

— Serena, fii o scumpă şi fă puţină curăţenie pe-aici. Poppy a fost prea fericită să strîngă după ea. Dar ai grijă la rochie, să n-o strici.

Ea încuviinţă din cap şi, cu o putere pe care nu ştiu de unde-a adunat-o, zîmbi. *Asta faci cînd ţi se frînge inima? Zîmbeşti şi te supui? Şi cînd încep toate astea? În ce punct eşti gata să suporţi orice de dragul lui?* Gîndurile acestea mi se adunară în cap şi se strînseră în creier, precum apa dintr-o cascadă. Cel mai puternic, cel care mi se tot rotea, precum un vîrtej, prin minte, în vreme ce el mă împingea pe pat şi-mi ridica rochia, era: *E prea tîrziu pentru mine? O să ajung ca Serena şi-o să suport orice, fiindcă-l iubesc?*

Nu mă puteam relaxa. Gîndul că era jos, la parter, ascultînd, aşteptînd, curăţind, nu-mi dădea pace. Mă speria ideea că un om putea consimţi să fie tîrît într-o astfel de viaţă. Mă speria posibilitatea de-a ajunge şi eu aşa, dacă nu mă păzeam. Şi-mi părea rău pentru ea. Pentru prima dată de cînd realizasem că trebuia să-l împărţim, mă încerca o părere de rău. Nu departe de ea, se iţea vina. Vina că-l iubeam şi eu. Vina pentru ce făceam. Pentru ce-mi dorisem cînd stinsesem lumînările de pe tort.

Mi-am întors capul şi m-am uitat fix la fereastră, în vreme ce Marcus se grăbea să termine ce făcea. Străduindu-mă să evadez de-acolo, un gînd îmi bîzîia îmi minte: poate că greşisem persoana care-mi dorisem să dispară.

Dacă stau întinsă aici, fără să mă mişc, simt cum se roteşte Pămîntul. Intru pe aceeaşi lungime de undă, învîrtindu-mă odată cu el în timp şi spaţiu. Înţeleg mecanismele fizicii şi încerc să le manipulez, ca să întorc vremea înapoi. Pot să desfac ce-am

făcut. Nu-l voi fi cunoscut pe Marcus. Nu-l voi fi cunoscut pe Alain. N-o să zac aici, într-o baltă a propriului sînge, dorindu-mi să fiu iar în închisoare.

Acolo, ştiam tot despre tot. Viaţa mea era ordonată, structurată, n-aveam nici un motiv de îngrijorare, în afară de reabilitarea numelui. Aici, nu ştiu nimic. Îmi pun încrederea în cine nu trebuie, trăiesc într-un haos emoţional. Am părinţi care nu mă vor în preajmă. Am un iubit care n-a fost niciodată asta.

Cînd un iubit nu e iubit? Cînd e iubitul lui Poppy, desigur. Uscat, şi tăios, şi dureros e rîsul pe care-l emit odată cu gluma nesărată – îmi aminteşte de felul în care tuşeam în dimineţile de după ce mă apucasem de fumat, ca să am o ocupaţie. Dar şi de tusea care mă apuca după ce fumam toată noaptea, în celulă, gîndind şi încercînd să-mi pun ordine în viaţă.

Dacă fac ceva cu adevărat rău, or să mă trimită iarăşi acolo? Probabil că nu, fiindcă de data asta aş fi vinovată şi, cu norocul meu, or să mă ţină aici, în haos, incertitudine şi trădare.

Sigur sînt drogată. Numai drogaţii au gînduri aşa de nebuneşti. Trebuie să mă concentrez. Trebuie să-mi revin. Trebuie să iau legătura cu Serena, s-o oblig să mărturisească. Ea a făcut-o, şi vreau să spună adevărul. Odată ce se va afla adevărul, poate că tot coşmarul ăsta se va sfîrşi. Între timp, e mai cuminte să stau întinsă aici. Să stau întinsă, să ascult cum se roteşte pămîntul şi, încet şi sigur, să adorm din n...

poppy

Asta se întîmplă cînd te laşi distras. Cînd nu rămîi pe calea ta.

Dacă te afli pe un drum despre care ştii că-ţi va schimba viaţa, nu zăbovi pe margine să admiri peisajul, indiferent ce te îndeamnă cărţile alea fandosite de autoeducare. Peisajul ascunde pericole şi admirarea lui îndelungată poate dăuna sănătăţii ochilor. Poate duce la un dezastru, după ani întregi de abstinenţă, lăsîndu-te lat pe podeaua băii, prea slăbit să te mişti. Admirarea peisajului de-a lungul drumului vieţii te poate îngropa în tone de amintiri despre vremuri şi fapte pe care ţi-ai dori să le uiţi. Da, se poate solda cu redeşteptarea conştiinţei că ai un scop în viaţă şi te poate obliga să revii pe calea ta, dar devii conştient şi de faptul că, dacă nu te-ai fi oprit, ai fi terminat deja ce aveai de făcut.

E ciudat să traversez strada, după ce-am stat de atîtea ori lîngă copacul ăsta, mulţumindu-mă să privesc. Am senzaţia că ştiu fiece cărămidă din zidurile casei lor, fiece placă de gresie din cărarea ce duce la casă, fiece fir de iarbă din grădina ce mărgineşte cărarea. Am senzaţia că ştiu tot ce se poate şti despre Serena Gorringe şi familia ei, am senzaţia, chiar, că fac parte din ea.

N-am ales întîmplător ziua de joi.

Joia e prielnică traversării drumurilor, deschiderii porţilor minţii, parcurgerii cărării acoperite cu plăci de gresie, apăsării soneriei de la intrare.

Mînecile cămășii albe îi sînt suflecate pînă la ot; peste pantalonii costumului cenușiu și cămașă i-a pus un șorț. Părul, prins în grabă cu un elastic, stă haotic, zburlit; nu s-a machiat. E agasată, robabil ocupată să pregătească cina înainte să se ntoarcă soțul și copii. Din punctul ăsta de vedere, o mamă bună. Se gîndește întîi la ei, întotdeauna pune pe primul loc. S-ar da peste cap să nu facă aluri, să păstreze echilibrul din viața lor.

Îi zîmbesc.

Zîmbesc și aștept.

Expresia de pe chipul ei se scurge, iar corpul i e crispează, obligînd-o să stea dreaptă și să se etragă, să se îndepărteze de ființa oribilă care înt.

Eu zîmbesc în continuare. Zîmbesc și mă uit la a cum se dezintegrează.

— Bună, Serena. Ce surpriză să dau peste tine ici.

Selena

Mi-e frică. Nu știu ce caută aici, dar mi-e frică. E o ucigașă, se află în bucătăria mea și mi-e frică.

Am lăsat-o să intre numai fiindcă nu vreau s-o vadă vecinii, care să-i spună apoi lui Evan că o femeie ciudată, slabă, s-a apucat să se certe cu nevastă-sa, în pragul ușii. Lumea de pe-aici bîrfește, mai ales despre doctor și familia lui.

E o ucigașă în bucătăria mea. L-a ucis pe *el*. Nu l-a ucis din greșeală, așa cum am crezut la început, ci intenționat, cu premeditare – s-a întors și l-a trimis la ceruri. Acum, stă în casa mea și poate că are iarăși aceleași intenții. Dar nu asta mă sperie. Teama mea izvorăște nu din faptul că nu-i cunosc intențiile. Dacă aș ști că o să-mi facă rău mie și numai mie, aș putea să suport. Ba chiar aș primi bucuroasă. Însă nu știu dacă are de gînd să le facă rău și copiilor. Probabil c-aș fi capabilă să îndur orice, dar n-aș suporta să-i văd pe ei în suferință.

Nu știu ce hram poartă, e o carte pe care nu știu cum s-o joc.

Nu m-am așteptat să-mi apară în prag. Ce motiv ar avea să încerce să dea de mine? Și *cum* de m-a găsit? M-am străduit să rămîn anonimă, dar se pare că singurii oameni care au vrut să mă găsească – ea și persoana care mă pîndește – au reușit, fără prea mare dificultate... *Ea!* Ea a fost. Ea m-a urmărit. N-am vrut să cred asta, dar este evident că ea a fost.

— Nu-mi oferi o ceaşcă de ceai sau de cafea? mă întreabă.

— Nu, răspund eu, scuturînd din cap.

— Să zicem că n-o să plec pînă ce nu-mi *oferi* măcar o ceaşcă de ceva.

— Să zicem că sun la Poliţie.

— Să zicem. Dar să mai zicem şi că stau aici frumuşel şi aştept să fiu arestată, iar soţul tău se întoarce acasă şi eu îi povestesc *tot*.

— Ştie deja tot ce e de ştiut.

— Sînt convinsă. De asta mai c-ai leşinat cînd ai deschis uşa.

— Oricît de greu ţi-ar fi să crezi, Poppy, nu e chiar o plăcere să te văd. Aparţii trecutului, şi acolo aş dori să rămîi.

Îşi duce dosul palmei la frunte şi se preface că-i e rău.

— Vai, Serena, mă răneşti cu vorbele astea, îmi zice dispreţuitor, c-un fals accent din Sudul american.

Ochii mei sînt pe ceasul din bucătărie. Joia, Evan are program scurt. Se va întoarce curînd, aducînd şi copiii. Nu trebuie s-o găsească aici.

— Vai de mine şi de mine, spune, îndreptîndu-se de spate. Aşa e, nu? Evan are program scurt joia. Trebuie să pice din moment în moment, împreună cu copiii.

— Mi-ai urmărit familia, zic eu, simţind cum frica se risipeşte.

Nu mă mai tem. Pe mine n-are decît să mă urmească, dar să se ţină după soţul meu, după *copii*...

— Trebuia să văd cu ochii mei cum şi-a bătut viaţa joc de tine, nu?

Îmi aminesc că, pe vremuri, orice ar fi rostit era formulat pe un ton dulce, cu un accent puţin pretenţios. Acum, şi gangsterii s-ar speria cînd deschide gura.

— Şi, măiculiţă, zău că te-a bătut soarta!

Îşi plimbă privirea pe suprafeţele din încăpere, pe aparatele electrocasnice şi pozele atîrnate, zăboveşte asupra biletelor lăsate pe frigider şi plăcii de lemn pe care tăiam legume, cînd sunase la uşă.

— Ce vrei?

— Toate la vremea lor, dulce Serena, toate la vremea lor. Acum, permite-mi să mă cufund în atmosfera asta familială. Mi-e străină, înţelegi, de vreme ce-am fost închisă atîta vreme. Ştii asta, nu? Am fost o vreme la închisoare.

De-a orice s-ar juca, eu n-am de gînd să intru în horă.

— Întrebam doar pentru că nu mi-ai scris niciodată, n-ai sunat, nu m-ai vizitat... M-am simţit foarte singură acolo, închisă în celulă.

— Ce vrei? repet întrebarea, pe un ton mai ferm.

— Vreau să ne întîlnim, să mai stăm de vorbă despre vremurile trecute, despre iubirile trecute.

— N-ai să vezi asta.

— OK. Păi, atunci, poate că doctorul Evan va ştii ce metodă să-mi sugereze, ca să te conving să te răzgîndeşti.

— Nu am bani, dacă asta urmăreşti. N-are rost să ne întîlnim şi să încerci să storci bani de la mine, fiindcă n-am.

— Ţi-am zis, vreau doar să ne vedem. Să stăm de vorbă, să depănăm amintiri.

— OK, cînd?

— Încă nu ştiu. Dă-mi numărul tău de mobil, şi-o să te sun să-ţi zic unde şi cînd.

Am oare de ales, ştiind că familia mea va intra pe uşă dintr-o clipă într-alta? Mîzgălesc numărul şi-i întind hîrtia. O ia şi se uită la ea vreme îndelungată, de parcă ar fi cu adevărat foarte preţioasă.

— O să te sun, îmi aruncă peste umăr, ieşind pe uşa din faţă. Foarte curînd.

După ce închid uşa, mă sprijin de ea, tremurînd. Se scurg cîteva minute, timp în care nu mă mişc, apoi bag mîna în buzunarul şorţului şi scot mobilul. Apăs o tastă şi-o sun pe Mez, ca să-mi spună c-o să fie bine şi c-o să mă lase în pace. Dacă îi cînt în strună şi n-o contrazic, o să mă lase în pace, în cele din urmă.

Înainte ca degetul să apese butonul verde, îmi amintesc că eu şi Medina nu ne vorbim. Refuz să vorbesc cu oricine mă consideră o criminală.

Sînt singură. Înfrunt singură situaţia asta, şi ar fi bine să nu mai uit. Trebuie să-mi adun toate forţele şi să-mi amintesc că *ea* nu-mi poate face nimic. Nimic grav.

Partea a cincea

poppy

O să apară, firește c-o să apară.

E o mamă bună, în definitiv. O soție bună. În nici un caz nu și-ar dori ca familia să afle că e o criminală. Că și-a ucis cu sînge rece fostul iubit. N-am fost sigură că nu știau deja, pînă ce n-a deschis ușa și-a dat cu ochii de mine. N-a avut timp să premediteze reacția ; n-a avut timp să-mi ascundă faptul că familia o crede una, iar eu știu că e alta. Știu că e ucigașa lui Marcus. *O criminală.*

Am sosit mai devreme, deoarece sîmbetele nu-mi mai sînt la fel de pline, mai ales de cînd... Parcă la semnalul unui regizor, mobilul începe să bîzîie pe masa din fața mea. El e. Sună ca să mai lase un mesaj. A renunțat să mă mai convingă să vorbesc cu el direct, acum se mulțumește să lase mesaje în care-și cere scuze, încearcă să-mi explice, să-mi spună că mă iubește.

Dragostea n-ar trebui să producă atîta durere.

Îmi simt rana pulsînd sub bandajul ascuns sub bluză și sub haina din piele întoarsă. (I-am tăiat franjurile ; acum arată mai... contemporană.) Durerea surdă îmi amintește că nu mai am voie să mă las distrasă.

Dragă Tina, (îi scriu în minte)

Aveai dreptate. Zîmbetul șarpelui e mai dulce ca mierea. Iar eu i-am căzut în plasă. Mă întreb : toți cei pe care-i cunoști nu sînt oare sortiți, din capul locului, să-ți devină prieteni ? Chiar trebuie

să fii în gardă cu toată lumea, pînă ce ai ocazia să-ţi dai seama ce hram poartă fiecare ? Credeam c-am nimerit-o bine. Credeam că am reuşit să te contrazic, dar tu ai mereu dreptate. În acelaşi timp, eşti şi prietena care a contrazis regula. O să te iert însă, bine ?

Clinchetul clopoţeilor de la uşa cafenelei mă smulge din visarea cu ochii deschişi şi mă aduce în prezent. O clipă, am crezut că e sirena închisorii, clinchetul care se transforma într-un zdrăngănit constant şi asurzitor. Pulsul încetineşte, fiindcă nu-i decît uşa micuţei cafenele cu produse bio, din Kemptown. Am încercat să-i sugerez Parcul Preston, unde locuieşte, sau chiar centrul Brighton-ului, dar a fost de neclintit. Nu voia să mă aflu – să *ne* aflăm – în preajma familiei ei. S-ar fi zis că are ceva de ascuns.

Traversează cafeneaua şi observ că n-are un mers prea hotărît. E agitată, strînge geanta care-i atîrnă pe umăr, de parcă s-ar aştepta s-o jefuiască cineva în orice clipă. S-a îmbrăcat simplu, cu blugi şi-un pulover bej uşor, cu anchior, ceea ce e semn bun. Dacă ar fi încercat să impresioneze cu ţinuta, mi-ar fi transmis că nu se teme de mine şi de efectul pe care l-aş putea avea asupra vieţii ei.

Nu mă ridic cînd soseşte la masa pe care-am ales-o; mă uit lung la ea, reamintindu-mi cît de înaltă e, cît de puternică a lăsat întotdeauna impresia că este.

— Serena, zic, în timp ce-şi trage scaunul tapiţat din faţa mea şi se aşază.

— Poppy.

Îşi trage geanta în braţe, precum un scut care s-o apere de mine.

— Vrei o cafea sau altceva ? o întreb.

Nu ştiu dacă bea cafea sau ceai, sau suc de portocale. Nu ştiu nimic despre ea. Nu ştiu dacă am ştiut vreodată.

— Nu, vreau doar să terminăm odată. Spune-mi ce dorești, apoi o să plec și-o să ne vedem fiecare de viața ei. Fără să ne mai întîlnim.

— Frățioare, Serena, da' știu c-ai planificat totul! O să fiu și eu bucuroasă să nu ne mai revedem, dacă o să faci ce se cuvine.

— Adică?

— Să mărturisești, desigur.

Se sprijină de spătar, se încruntă, apoi își schimonosește fața într-o expresie de nelămurire.

— Ce să mărturisesc?

— Tu ce crezi?

— Nu știu, de aceea întreb.

Uitasem ce bine minte. Nici nu se putea altfel, de vreme ce-a scăpat basma curată. Dar nu mă așteptam să mă mintă cu nerușinare. Ca să minți în față persoana care știe ce-ai făcut e nevoie de curaj, de-un fond antisocial, de-o duritate înnăscută. Mă aplec și mă asigur că e foarte atentă la mine. Nu-și ferește privirea; se uită fix în ochii mei, fără vreo urmă din frica de acum două zile.

— Să mărturisești că l-ai omorît pe Marcus.

Se încruntă iarăși, desface mîinile într-un gest întrebător.

— De ce-aș face asta?

— Fiindcă așa e corect, răspund eu, apelînd la bunăvoința femeii care m-a lăsat să-i ispășesc pedeapsa, vreme de douăzeci de ani – e ca și cum aș cere înghețatei să nu se topească în soarele amiezii.

— Ar fi corect, dacă aș fi eu făptașa, vine replica ei, lentă, precaută, de parcă ar adresa-o unui copilaș care nu pricepe lucruri simple. Dar nu sînt, Poppy, de aceea nu pot să mărturisesc.

Înclinînd capul într-o parte, o studiez atent. A crescut, e o femeie în toată firea. În jurul ochilor și-al gurii, poartă acele riduri aproape invizibile, pe care numai o mamă le are. Ele apar, am hotărît

eu, cînd îi zîmbeşti copilului tău într-un anumit fel, cînd plîngi pentru copilul tău într-un anumit fel; o mamă, pînă şi mama mea, poartă pe chip dragostea pentru copilul său. Trupul ei nu mai e ferm şi zvelt, e un pic pufoasă. Nu grasă, nici măcar „rotundă", ci pufoasă ca un burete, un teren de aterizare lină pentru copiii ei, în caz că au nevoie; de asta nu slăbeşti prea repede după ce naşti, îmi zisese odată o deţinută. Serena e obişnuită să aibă de-a face cu copii, aşa că-i pare firesc să vorbească de sus. Cu mine, însă, n-ar trebui. Ar trebui să se teamă de mine; ar trebui să se teamă de ce-s eu dispusă să încerc ca s-o determin să mărturisească.

— *Cu cine-ţi închipui că vorbeşti?* o întreb pe un ton calm, dar veninos.

Asta e altă chestie pe care-am învăţat-o la puşcărie. Poţi să ameninţi pe cineva, fără să ridici vocea, poţi să trasmiţi mesajul aproape în şoaptă.

— În faţa cui îţi închipui că te afli? continuu, aplecîndu-mă şi mai mult. Vreun ţînc de doi anişori, care mai crede în Moş Crăciun? Vreo adolescentă, care crede cu sinceritate c-ai aşteptat măritişul ca să faci sex? (Aproape că m-am ridicat de pe scaun) *Eu* te cunosc. *Ştiu* ce ai făcut. Şi-ţi cer, *cu frumosul*, să mărturiseşti.

În mod surprinzător, pentru cineva care n-a fost la închisoare, Serena nu e nici speriată, nici impresionată. Stă nemişcată, uitîndu-se atent la mine. Ochii ei mă studiază, dar nu trădează nimic. Oamenii care reacţionează în felul ăsta, după cum am descoperit, sînt şi cei mai periculoşi. Imprevizibili. Aş prefera să arate speriată, să mimeze nepăsarea, indicînd astfel care-i sînt adevăratele sentimente, sau chiar să se înfurie şi să mă atace. Cu oricare dintre reacţiile astea te mai poţi descurca, la oricare te poţi adapta. Chipul ăsta împietrit nu-ţi lasă nici un avantaj.

— Şi dacă nu mărturisesc, fiindcă n-am nimic de mărturisit? întreabă ea calm.

Pînă şi mîinile ei, acea parte a corpului care trădează cel mai adesea, rămîn liniştite, pe geantă. Mă las în scaun, încercînd să-mi ascund vagul sentiment de înfrîngere şi dezamăgirea pricinuite de lipsa ei de reacţie.

— Sînt convinsă că familia ta ar fi încîntată să afle cu ce te ocupai, la finele anilor '80, îi spun zîmbind. Verity ar putea învăţa cîteva trucuri utile, iar dragul de doctor ar găsi, poate, că e super sexy să fii însurat c-o femeie care a avut o relaţie cu profesorul ei. Şi, firește, scumpul de Conrad ar putea să considere că e foarte mişto să ai o mamă criminală.

Pe măsură ce vorbesc, degetele ei strîng geanta din ce în ce mai puternic. Îmi imaginez că, în mintea Serenei, geanta e gîtul meu şi că, în felul ăsta, mă lasă fără suflare.

E rîndul ei să se aplece în faţă.

— Nu te atinge de familia mea, îmi spune, mult mai convingătoare în ameninţare decît fusesem eu.

În definitiv, are mai multe de apărat. Aşa sînt mamele, se pare – fac orice să-şi apere copiii.

— Stai departe de mine şi de familia mea. Nu sînt vinovată de nimic. Aşa că, *lasă-mă în pace*.

A mea e! N-are nici un rost s-o ameninţ *pe ea*. Dar, dacă îi ameninţ familia – chiar şi cu pericolul psihologic al dezvăluirii adevăratei sale identităţi – o am în mînă şi pot să strîng şurubul mai bine, pînă ce va ceda şi va face ce se cuvine, ce e corect.

— Scuze, nu se poate. Îmi vreau viaţa înapoi, vreau să fiu din nou o persoană respectabilă şi, pentru asta, trebuie să mărturiseşti.

— Du-te dracului! zice şi se ridică, agăţîndu-şi geanta pe umăr. Du-te dra-cu-lui!

— Am trecut deja pe la el. Şi abia aştept să-l vizitezi şi tu.

Se întoarce fără să-mi răspundă.

— Mi-ar plăcea să ne vedem din nou, îi strig siluetei ei care se îndepărtează, fluturînd mobilul. M-am simţit aşa de bine...

Nu-mi pasă că restul clienţilor se holbează la mine. Trebuie ca Serena să priceapă că nu plec nicăieri pînă nu mărturiseşte.

— Te sun eu cît de curînd!

Uşa se trînteşte în urma ei. Mă încearcă o senzaţie neliniştitoare. *Eu nu sînt aşa. Asta nu sînt eu*, îmi spun în gînd, pe măsură ce senzaţia se împrăştie în tot corpul. *Nu-mi place să mă comport aşa, nu-mi place să ameninţ oamenii, nici măcar pe ea.*

„Există vreo altă cale?" mă întreabă Marcus.

Îmi ridic ochii şi-l văd şezînd în locul Serenei, cu coatele sprijinite pe masă şi faţa cuprinsă în palme. Era numai bun de sărutat, cînd stătea aşa. Pe-atunci, nu-mi imaginam că trăsăturile i s-ar putea schimonosi pînă-ntr-atît încît să exprime o furie ucigaşă, că era în stare, în momente ca acelea, să mă lovească cu pumnul în ceafă, cu picioarele în coaste, cu genunchiul în stomac.

„Nu", îi răspund mental. „Nu există altă cale."

Serena

Eu şi Conrad sîntem angrenaţi într-un duel al voinţelor, la caseria supermarketului.

Ochii lui mă fixează, în vreme ce lucrurile pe care le vrea – jeleuri cu fructe, bezele, cartofi la cuptor semipreparaţi şi floricele de porumb dulci – aşteaptă pe fundul căruciorului să li se decidă soarta, să afle dacă vin cu noi acasă sau dacă vor lua drumul rafturilor. Mă uit şi eu la el, cu aceeaşi privire intensă, ţinînd în mînă biletul prin care i se dă voie să cumpere orice.

Unul dintre noi trebuie să cedeze.

Biletul e de la Evan, firește. Sună ca o rețetă: „A se permite lui Conrad Gillmare să cumpere orice dorește, deoarece produsele sînt pentru mine, dr. Evan Gillmare. Acest bilet este valabil o perioadă de 28 de zile de la data înscrisă în susul paginii". Amabil, adaugă şi-o listă cu produsele care i-ar putea fi de trebuinţă, permiţîndu-i lui Conrad să-şi folosească propria judecată. De fapt, aşa s-a motivat pe sine să mă ajute să-l învăţ pe băiat să citească – pentru a-l pune apoi să-i rezolve treburile murdare.

Face asta numai fiindcă ştie că-i îngădui lui Conrad orice moft. Pînă la urmă, e copilaşul meu scump. Înainte, o trimitea pe Verity să-i cumpere semipreparatele favorite, pentru cină, să-i dea la călcat tricourile şi blugii preferaţi, ca să poată ieşi în oraş, însă cînd aceasta a început să-i ceară „stimulente" – cel mai adesea sub formă de plată în bani, *în avans* – a trecut la Conrad. Cînd s-a

folosit de bilet prima dată, l-am întrebat dacă glumea.

— Lumea plătește pentru o rețetă de la medic, îmi răspunsese el. Firește că nu glumesc.

— Lumea plătește și ca să divorțeze de partener, dacă persoana se poartă prostește, i-am replicat eu.

— Păi, atunci e bine că nu vreau să divorțez de tine, nu? Nu mi-aș permite și-o rețetă, și-un avocat. Ei haide, să fim serioși, Sez, știi că un doctor nu poate fi văzut cumpărînd mîncare nesănătoasă.

— Dar nevasta doctorului are voie?

— O, da. De asta, dacă dau ortu' popii, vina o să cadă pe tine.

I-am mototolit un bilet, odată, și i l-am aruncat în cap, știind c-o să ratez, fiindcă o să se ferească.

Biletul de azi conține lista de produse și, dintre ele, Conrad a ales patru, în loc de trei, așa cum prevăd regulile pe care le-am impus sistemului de „bilete".

Conrad, puști de opt anișori și șmecher ca taică-său, e supărat că ochii lui mari și sensibili și buza umflată n-au dat rezultate, căci l-am obligat să pună un produs înapoi pe raft. Își ia privirea de la mine, concentrîndu-se asupra căruciorului, în strădania de-a hotărî soarta alimentelor nesănătoase, după care el și taică-său se dau în vînt. Sînt puțin răutăcioasă, dar, dacă fac măcar un pas înapoi, ăștia doi or să mă îmbrobodească. Asta e tactica lor.

— Dar, mami, zice Conrad, scoțînd artileria grea a șantajului sentimental, nu știu ce să aleg.

Mai că-l aud, trasmițîndu-mi subliminal: „Am doar opt anișori, nu mă obliga să aleg".

— Știu, puiule, îl asigur eu. Nimănui nu-i place să aleagă.

Își îndreaptă din nou ochii mari către mine, privindu-mă printre genele lungi.

— Te rog, nu mă obliga să aleg.

Îmi amintesc că, pe la vîrsta de numai zece luni, flirta cu fiecare femeie pe care-o întîlneam pe stradă, în autobuz ori în tren. Își îndrepta ochii mari către ele, apoi zîmbea și-și ferea privirea, după care se uita iarăși la ele, ca să verifice dacă le atrăsese atenția. Ceea ce se și întîmpla, firește. Era un bebeluș frumos și genele negru-tăciune, încadrîndu-i ochii mari, căprui, îl făceau să iasă și mai mult în evidență. Încă de pe-atunci știa ce efect are asupra oamenilor, mai ales asupra mea. Strategia mea de apărare era să nu mă las impresionată. La fel se întîmplă și acum, cînd chiar îmi doresc să cedez.

— Nu te oblig să alegi, puiule.

Chipul i se luminează cînd mă întreabă:

— Nu?

— Nu, tatăl tău te obligă. El ți-a dat lista. Dacă ți-ar fi dat de cumpărat doar trei produse, n-ai mai fi fost în situația asta. Poate c-ar fi mai bine să-l suni, îi spun, întinzîndu-i mobilul, și să-l pui pe el să aleagă.

Fără tragere de inimă, Con ia telefonul, iar eu zîmbesc în barbă și încep să așez pe banda rulantă cumpărăturile pentru săptămîna asta. Evan îi va fi spus să ia patru produse, bizuindu-se pe faptul c-o să las de la mine. Într-o săptămînă, două, cele patru vor deveni cinci, apoi șase, și tot așa. Vreau ca soțul meu, ca și fiică-mea, să știe că sînt cu ochii pe ei. Doar nu m-am născut ieri.

Verity ne așteaptă în mașină. E prima oară, de multă vreme, cînd se arată interesată să meargă cu noi la cumpărături, dar, cînd am tras în parcare, s-a hotărît să rămînă în mașină, cu picioarele urcate pe bord și ascultînd muzică. Și mestecînd gumă, pun pariu. Îmi zisese că pot să-mi las geanta acolo, dacă voiam. În limbajul adolescenților, „Am eu grijă de geanta ta" înseamnă „Ca să-ți folosesc mobilul, după care să șterg toate numerele la care

am sunat sau am trimis mesaje, ca şi pe cele de la care am primit apeluri". Nu primesc facturi detaliate, aşa că n-aş afla în veci cine a sunat.

— Atunci, o să-mi iau geanta şi mobilul, i-am spus, surprinzînd dezamăgirea care-i apăru pe chip.

Mă prefac că evenimentele de azi-dimineaţă nu s-au petrecut. N-am stat faţă-n faţă cu Poppy Carlisle, într-o cafenea, şi n-am ascultat-o acuzîndu-mă *pe mine* că l-am omorît. N-am auzit-o cerîndu-mi să mărturisesc. Să mărturisesc? E picată din lună. De ce m-aş face vinovată, în afară de prostie cruntă? Şi de faptul c-am permis ca prostia asta să distrugă viaţa familiei mele?

Ieşind din cafenea, mi-am dorit să-i fi spus lui Evan, pentru ca asta să nu mai reprezinte o problemă. Ea n-ar mai putea s-o folosească împotriva mea, obligîndu-mă să ne tot întîlnim. N-ar mai avea posibilitatea să-mi distrugă viaţa, aţinîndu-se mereu prin preajmă, aşa cum procedase cu *el*.

Vreau să-i spun lui Evan. Trebuie să-i spun. Mi-e frică să-i spun. Ar putea să fie de acord cu membrii familiei mele. Ar putea să creadă, în ciuda a ceea ce-i spun, că eu sînt vinovată.

În timp ce-mi aştept rîndul să plătesc şi ca fiul meu să termine de vorbit cu taică-său, mă uit în treacăt la celălalt ghişeu. Ange. Îmi feresc rapid privirea, sperînd să nu mă observe.

Din dimineaţa aceea, în care am văzut-o cu ochiul umflat, s-a dat peste cap să mă evite, deseori prefăcîndu-se că nu mă vede. Nici eu nu m-am omorît să-i atrag atenţia, e drept.

Mă uit într-o doară prin magazin, apoi îmi îndrept privirile asupra ei. Nu vreau să mă observe, dar vrea să evaluez cît mai are pînă ajunge la casieriţă şi dacă există posibilitatea să ne ciocnim în parcare sau chiar la ieşirea din magazin. Ar înseamna că trebuie să vorbim. Şi asta... îmi face stomacul să tresară.

Ange e așa cum eram eu, înainte ca Poppy să-l omoare.

Arunc încă o privire pe furiș, din colțul ochiului. Prima contuzie proaspătă e vizibilă sub forma unei brățări purpurii, cu tente de albastru și negru, care îi cuprinde încheietura mîini, imediat sub marginea mînecii din bumbac gros. A doua – o urmă de deget mare, imprimată pe pielea ei de-o mînă furioasă – e sub maxilarul stîng, pe gît, acolo unde se despart șuvițele părului blond. A treia este pe pomete, vagă și aproape transparentă, mascată de-un machiaj aplicat cu grijă. Celelalte vînătăi, vechi și noi, sînt ascunse sub haine. Fiindcă omul știe ce face. Știe unde să dea și cum, astfel încît să nu observe nimeni. Ca ea să-și joace rolul și să acopere totul cu hainele, cu machiajul, cu credința fermă în capacitatea lui de-a se schimba și de-a nu mai repeta gestul.

Știu de vînătăi, fiindcă am ochi cu raze X. Asta mi se trage de la experiența anterioară, cînd și pe trupul meu răsărea o constelație de vînătăi. Cînd știam că indiferent cîte straturi de haine aveam, cît de măiestrit era aplicat machiajul, ele nu dispăreau. Nu dispăreau și, odată vindecate unele, apăreau altele. Găseau ele o cale să revină pe piele, în mușchi, deoarece încrederea că cineva se poate schimba nu e un scut destul de puternic. Credința, încrederea, de unele singure, nu ajung niciodată.

— Tati zice că-i păcat, fiindcă am fi putut să împărțim cartofii.

Vocea lui Conrad mă readuce violent la realitate, la viața mea de acum. Îmi întinde mobilul și-mi mai aruncă o privire, ca o ultimă încercare.

— Știi, e ciudat. Deși mereu zice asta, cartofii par a fi consumați numai cînd eu și Verity nu sîntem prin preajmă.

— Dar numai pentru că voi două plecaţi, tocmai cînd se face ora de cartofi la cuptor, îmi răspunde Conrad, reamintindu-mi că-i seamă lui taică-său bucăţică ruptă.

Ochii lui căprui se uită cu disperare şi tristeţe la cele patru produse care au mai rămas pe fundul căruciorului de cumpărături.

— Sau poate pentru că bate ora de cartofi numai cînd Verity şi cu mine nu sîntem prin preajmă.

Înşfac jeleurile, bezelele, floricelele de porumb şi, în final, cartofii semipreparaţi şi arunc tot pe banda rulantă. Evan e un om bun. Nu mi-ar face niciodată rău. Odată, s-a îmbătat urît – din vina lui Max şi Teggie – şi m-a sunat din Barcelona, unde se duseseră pentru un meci de fotbal.

— Voi trei sînteţi viaţa mea, mi-a zis c-o voce împleticită. Dacă suferă vreunul, sufăr şi eu. Tocmai ce le ziceam băieţilor cît de mult vă iubesc.

Imediat ce-a terminat fraza, a vomat cu zgomot pe adidaşii lui preferaţi, dar sinceritatea cuvintelor sale mi s-a întipărit în minte pentru totdeauna. N-am uitat că, deşi era plecat cu prietenii şi beat mort, nu-şi dorise decît să mă sune şi să vorbim.

Mai merită şi el cîte un răsfăţ, din cînd în cînd. Merită să-mi mai smulgă cîte o favoare. Cu atît mai mult dacă nu-i vorba decît de puţină mîncare nesănătoasă. Cu atît mai mult acum, cînd stau cu sabia deasupra capului, după reîntoarcerea lui Poppy. Cu atît mai mult acum, cînd încă n-am găsit o cale de a-i spune.

„Cu atît mai mult dacă ne gîndim că, din secunda în care l-ai cunoscut, i-ai tot smuls favoruri. Eh, Serena?“ îmi şopteşte conştiinţa.

Voi face cum e mai bine pentru toţi. Şi cu asta, basta.

Octombrie 1987

— Ţi-am cumpărat asta, îmi zice *el*, întinzîndu-mi o cutie de bijuterii latră, subţire, îmbrăcată în catifea.

Eram la el acasă. Venise lîngă mine, care studiam pentru examene, şi se aplecase.

— Mulţumesc, am răspuns automat, ştiind că trebuia să-mi arăt recunoştinţa imediat, altfel...

— Nici măcar n-ai văzut ce e, rîse el. S-ar putea să nu-ţi placă.

— Sînt sigură c-o să-mi placă.

Am ridicat capacul, pregătită să arborez un zîmbet fericit, indiferent ce descopeream înăuntru. Unde ar fi trebuit, în mod normal, să fie un ceas sau o brăţară, se găsea o floare albă, cu cinci petale în formă de stea. Staminele lungi aveau în vîrf puţin roşu. Era o floricică frumoasă, dar nu-i înţelegeam semnificaţia, de ce mi-o dăruise. Mă cuprinse panica. Nu ştiam ce să spun.

— Se numeşte rujă, mă lămuri, înainte să reuşesc să găsesc o cale de a-mi ascunde ignoranţa şi de-a nu-i stîrni mînia. Creşte în zone călduroase şi stîncoase. Mi-a luat o gramadă s-o găsesc. În limbajul florilor, simbolizează liniştea. Iar numele tău înseamnă acelaşi lucru. Aşa c-am vrut să ţi-o dăruiesc.

— E minunată, mulţumesc.

— M-am gîndit s-o punem într-o carte, la presat, ca s-o ai pentru totdeauna.

— Da, da, ar fi frumos.

Întinse mîna către obrazul meu. Am tresărit şi, închizînd ochii, am aşteptat. Nu părusem suficient de recunoscătoare şi acum urma să plătesc. Dar îi eram recunoscătoare. Îmi plăcea tare mult floarea. Era un cadou plin de consideraţie. Însă nu-i arătasem destulă recunoştinţă.

— Îmi place foarte mult, am zis, disperată. Chiar foarte mult.

Mîna lui îmi mîngîie tandru obrazul.

— Îmi pare rău, zise. N-am... în ultima vreme, nu m-am purtat prea frumos cu tine şi-mi pare rău.

N-am răspuns. Nu voiam să spun ceva ce-ar fi putut fi folosit împotriva mea, mai tîrziu.

— O să mă străduiesc cît pot, da, Serena? O să încerc să nu mă mai înfurii din niște fleacuri. Ți-am făcut rău și regret. Regret enorm. N-o să se repete. N-am iubit pe nimeni, niciodată, așa cum te iubesc pe tine. N-am renunțat la nimic pentru nimeni – nici măcar pentru Marlene – niciodată, cu atît mai puțin la o meserie pe care-o ador. Dar, cînd am avut de ales între tine și meserie, aceasta din urmă a pierdut partida. Slujbe se mai găsesc, dar tu... tu ești de neînlocuit. Tu ești jumătatea mea. N-aș mai găsi pe alta ca tine. Nu vreau să te pierd. Vorbesc serios. OK?

Am înclinat din cap.

— Știi, de cîte ori vine Marlene pe-aici, urlînd și zbierînd la mine, sînt întotdeauna tentat să-i spun că nu vreau să mai am de-a face cu ea, fiindcă te am pe tine, care ești atît de frumoasă.

Am încuviințat din nou.

— N-o să se mai întîmple. Promit.

— OK, am zis, cu același gest din cap.

Se aplecă să mă sărute, și l-am sărutat și eu. Spusese tot ce simțisem nevoia să aud. Tot ce m-ar fi convins că voia să se schimbe și că lucrurile între noi urmau să se îndrepte. Îmi reconfirmase că eram cea mai importantă persoană din viața lui și că se va schimba de dragul meu, că nu-mi va mai face rău niciodată și că puteam să am iarăși încredere în el.

Îmi spunea că e omul de care mă îndrăgostisem, bărbatul visurilor mele.

Amîndoi știam că nu era prima dată cînd auzeam lucrurile astea.

Prințesa Verity crede că, închizînd ochii și dînd muzica mai tare, o să scape de încărcat cumpărăturile în portbagaj. Uneori, mă întreb dacă-și

amintește cine-i sînt părinții și cum gîndesc ei. Verity și Con au o listă cu treburi casnice, pe care trebuie să le îndeplinească în fiecare seară, pe lîngă temele de la școală. Se uită foarte puțin la televizor – poate chiar deloc – în cursul săptămînii, iar duminica, au o oră în care să-și pună dormitoarele în ordine. Să dea o mînă de ajutor, să devină parte din mecanismul familiei noastre nu sînt chestii opționale.

Con e nerăbdător să încarce. Îi place la nebunie partea asta. Bănuiesc că astfel intră puțin în rolul lui tăică-său, scotocind prin portbagaj – o zonă unde nu are voie să umble decît cînd are de încărcat și descărcat produse. Îi spun să aștepte o secundă, apoi mă duc la geamul locului din față și bat. Verity e tot cu ochii închiși, ascultînd muzică și clătinîndu-se, din cînd în cînd, în ritm. De parcă, la vîrsta ei, nu încercasem și eu strategia asta, cu radioul. De parcă nu eram prinsă de fiecare dată cu fofîrlica, pînă ce mi-a luat mama radioul definitiv.

Deschid portiera și Verity aproape că se „varsă" pe caldarîm, fiindcă stătuse sprijinită de ea. Mă întind, degetele mele atingîndu-i ușor urechile, și-i smulg casca din stînga.

— Poate că cealaltă mamă a ta n-are nimic împotrivă să facă toată treaba, dar eu nu sînt dispusă, îi zic.

Știindu-se prinsă în ofsaid, își scoate și casca din urechea dreaptă, oprește muzica și îndeasă iPod-ul în rucsac. Se dă jos, iar eu mă trezesc din nou surprinsă de înălțimea ei. E aproape cît mine. Sînt sigură că eu am atins înălțimea asta abia pe la cincisprezece ani.

Începem să încărcăm sacoșele din pînză verde, în portbagaj și, chiar cînd mă trag înapoi, după ce le rearanjasem ca să stea cum trebuie și în siguranță, o zăresc pe Ange oprindu-se lîngă un Land Rover uriaș, parcat alături. Mașina mea pare de jucărie în comparație cu a ei.

— Hei, salut! îmi strigă.
— Salut! răspund eu, jenată.
— La cumpărături?
— Da, tu?
— Da.
— Da.

Mă repet, dar nu știu ce să mai zic. Nu știu cum să ies din chestia asta. În mod excepțional, copiii tac amîndoi, holbîndu-se la Ange. Ei sînt, de regulă, salvatorii mei în situații din astea. Fac ceva ce reclamă prezența mea, smulgîndu-mă de lîngă persoana de care vreau să scap. Brusc, însă, din cine știe ce motiv, s-au preschimbat în doi îngerași.

— Uite, zice Ange, voiam să-mi cer scuze că n-am aranjat ieșirea aia la o cafea. Viața, știi?

— O, e-n regulă. Și noi am avut multe pe cap, în ultima vreme.

— Acum vă simțiți mai bine, doamna Mama lu' Ryan? întreabă Conrad.

Ea face ochii mari, iar privirea i se mută asupra băiețelului de opt ani, lipit de mine. Ușor derutată, îi spune:

— N-am fost bolnavă.

— Despre ce vorbești acolo, Conrad? îl întreb, uitîndu-mă la el. De unde știi?

— Mi-a zis Luc. Mi-a zis că mama lui i-a spus tatălui lui că mama lui Ryan a avut încă un accident din alea și că, de data asta, a trebuit să meargă la spital, fiindcă soțul ei nu și-a ținut pumnii acasă.

În sandale, mi se încîrligă degetele de la picioare, de rușine. Ce n-aș da să-mi fi povestit mai întîi mie episodul, ca să-i interzic să pună întrebări. Mai ales celor implicați.

Oi fi eu jenată, dar Ange e îngrozită. A făcut ochii și mai mari și se holbează la noi, în minte derulîndu-i-se scenariu după scenariu despre ce-o să facă bărbatu-său, dacă află. E limpede că cealaltă

vecină a mea a umblat cu bîrfa – că aşa e ea – ceea ce înseamnă că povestea va ajunge şi la urechile lui. Iar cînd, şi dacă, se va întîmpla asta, se va răzbuna pe Ange. Astfel merg lucrurile în genul ăsta de relaţii : nu te gîndeşti la umilinţa şi ruşinea care te vor cuprinde la remarcele altora despre situaţia ta ; te gîndeşti numai şi numai la ce ţi se va întîmpla în clipa în care el va afla că mai ştiu şi alţii. De asta îţi ascunzi cu atîta grijă vînătăile şi minţi în privinţa celorlalte răni – fiindcă, dacă el află că le-a mai văzut cineva, că ţi-a pus cineva întrebări, se va înfuria. Şi-atunci, îţi vei dori să nu mai fii în viaţă. E mai uşor pentru toată lumea, dacă nu se înfurie. Aşa că depui toate eforturile posibile, ca să nu se înfurie.

— Vă simţiţi mai bine ? repetă Conrad întrebarea, ca să se asigure că jena e totală.

Verity cască ochii, nevenindu-i să creadă. Conrad nu i-a spus nici ei, şi e extrem de curioasă în legătură cu femeia asta, pe care soţul a încercat s-o omoare.

— Haideţi, amîndoi în maşină ! Probabil că produsele congelate se topesc deja. S-o luăm din loc.

Cei doi îşi tîrăsc picioarele spre maşină, aruncînd priviri furişe, pline de curiozitate, către Ange. Chiar şi după ce-au urcat şi şi-au pus centurile, tot se mai holbează la ea, prin parbriz. Biata femeie s-o fi simţind ca un exponat ieşit din comun, la un carnaval al ciudăţeniilor.

— Scuze pentru adineauri, îi zic. Nu ştiam că ştie, nici c-o să pomenească de asta în gura mare.

— Vai, te rog, răspunde Ange, încercînd să pară că nu ia în seamă. Copiii mereu scornesc poveşti. Eu nu mi-aş face griji. Ştim amîndouă c-a înţeles greşit.

Tare aş vrea să-i pot spune că toate astea nu se pot termina decît într-un singur fel : prost. Dacă nu pleacă imediat, inevitabilul final va fi că cineva o să aibă imens de suferit. Dar n-o să mă asculte.

De ce-ar face-o? Vorbesc în cunoştinţă de cauză, dar sînt convinsă că, dacă ar fi încercat cineva să-mi dea mie acelaşi sfat, la vremea cînd era necesar, n-aş fi ascultat. De ce-aş fi făcut-o? De ce-aş fi plecat de lîngă *el*, cînd era iubirea vieţii mele?

— Am greşit cu ceva, mami? mă întreabă Conrad, în timp ce-mi iau locul la volan.

— Nu, scumpule, îl liniştesc eu, urmărind-o pe Ange cum dispare treptat. Ai spus adevărul, aşa cum îl ştii tu, iar mai mult de atît nu se poate cere nimănui. Doar că ea nu ştia că ştii.

— Îmi pare rău, mami. N-am vrut s-o fac să plîngă.

— Linişteşte-te, nu plîngea.

Încă.

Mă uit la el în oglinda retrovizoare – feţişoara îi e crispată din pricina grijilor – şi, deoarece nu pot să trag pe dreapta să-l îmbrăţişez, mă bucur că l-am lăsat să cumpere toate bunătăţile.

— Îmi pare rău oricum, zice el.

— Ştiu. Asta pentru că eşti un băieţel cuminte.

„Şi tu eşti o fată cuminte, nu, Serena?" mă întreabă conştiinţa.

— Şi, fiindcă eşti aşa un băieţel cuminte, ce-ai vrea să mîncăm cînd ajungem acasă, din ce-am cumpărat?

— Dar ce aţi cumpărat? se interesează Verity.

— Bezele, jeleuri de fructe, floricele de porumb şi cartofi la cuptor.

— Jeleuri, alege ea.

— Bezele! sare frate-său.

— Sînt şi eu de aceeaşi părere, zic. Musai mîncăm bezelele.

— Nici gînd! exclamă Vee.

Pe drum spre casă, ne ciondănim care e cea mai bună alegere. În creierul meu, se repetă la nesfîrşit, ca imprimat pe un disc zgîriat: „Sigur nu vrei nişte îngheţată, Serena? Eşti sigură, eşti sigură, eşti sigură?"

poppy

Astăzi, tata împlineşte şaizeci şi trei de ani.

Dar părinţii mei nu vor să particip la aniversare. Nu mi-au spus-o în faţă, n-ar face asta niciodată, însă nu încape îndoială.

Săptămîna trecută, am întrebat-o pe mama dacă au planuri pentru weekendul următor. Nu i-am dat de bănuit că-mi amintisem de ziua tatei. Am intrat agale în bucătărie, unde ea pregătea o musaca, şi m-am aşezat. Atmosfera deveni brusc mai încărcată – mai încărcată, mai tensionată şi mai puţin prielnică.

— Îmi place foarte mult musacaua făcută de tine, i-am zis, încercînd un compliment.

Mama nu e cea mai bună bucătăreasă din lume. I se trage din zilele în care era bolnavă ; pe-atunci, nu prea reuşea să facă mare lucru, doar să stea întinsă în pat, iar tata învăţase de urgenţă cum să se hrănească pe sine şi pe copii. De atunci încoace, mama s-a tot străduit să gătească, reuşind mai mult sau mai puţin. Adesea în cursul copilăriei mele, tata ne-a antrenat, pe mine şi pe cei mici, să spunem că mîncarea, dezgustătoare şi aproape imposibil de înghiţit, era delicioasă. Voia cu disperare să-i cruţe sentimentele, s-o încurajeze. În timp, am ajuns să minţim cu mare artă.

Măiestria ei în bucătărie nu s-a îmbunătăţit prea mult, dar, pe lîngă mîncarea din închisoare, mama e *cordon bleu*.

Se chinuieşte să-şi anine un zîmbet pe buze ; rezultatul n-a fost prea convingător, iar în ochi

abia de i-a licărit o luminiță. Mă durea inima, uneori la propriu, că nu se simțea în largul ei în preajma mea. Nu mi se părea corect, din moment ce nu făcusem nimic rău. „Pariez că familia o iubește pe Serena, în ciuda a ceea ce-a făcut", mi-am spus în gînd, privind-o pe mama căznindu-se să transforme cartofii în piure. Problema era evidentă : nu-i fiersese suficient, unii fiind tot cruzi.

— Deci, mami, – ca de obicei, a tresărit cînd a auzit că-i spun așa, de parcă aș fi făcut-o curvă sau ceva – ce planuri aveți pentru weekendul viitor?

Mîna i se opri o clipă din zdrobit cartofii, apoi continuă.

— Nimic deosebit, răspunse cu un aer nevinovat. De ce?

— A, așa, întrebam doar. Mă gîndeam să merg pînă la Londra, să-mi vizitez niște prieteni, dacă nu aveți alte intenții. Adică, dacă n-ați prefera să rămîn aici.

Asta se voia o ramură de măslin, felul meu de a-i îndemna : „Includeți-mă și pe mine, *vă rog*. Mai dați-mi o șansă să fiu fiica voastră."

— Tatăl tău și cu mine voiam să mergem la cină în oraș, poate și la un spectacol.

— Frumos. Vreo ocazie deosebită?

Probabil că și-a dat seama că-mi amintisem. În fiecare an îi trimiteam o felicitare, și-n fiecare an o primeam înapoi. Dar acum, cînd e prima lui zi de naștere, după ce ieșisem din închisoare, mama ar trebui să știe că-mi doresc să încerc să comunic cu el. Cu ei. Îmi vreau părinții înapoi.

— Nu, nici una, îmi răspunse, cu ochii țintă la terciul dezgustător din fața ei.

— OK, am zis, lăsîndu-mă pe spătarul scaunului pe care ședeam. Dar Bella și Logan? Ei ce mai fac?

— A, mie nu-mi spun niciodată nimic. Știi cum sînt tinerii.

— Nu vin pe-aici, în vizită? Poate săptămîna viitoare?

— Din cîte știu eu, nu.

Transpira din greu, muncind să zdrobească amărîții de cartofi pe jumătate fierți. Ar fi fost chiar amuzant s-o privesc, dacă n-ar fi evitat să se uite la mine.

— A, OK. Păi, atunci, mi-ai putea da numerele lor de telefon? Dacă mă duc la Londra săptămîna viitoare, poate trec pe la ei.

Mîinile i se împleticiră și aproape că dărîmă cratița de pe masă. Nu i-am mai cerut niciodată asta, direct. Din închisoare, le scriam scrisori, rugînd să le fie transmise, și deseori primeam un răspuns după cîteva săptămîni, precum că Bella și Logan nu voiau să păstreze legătura cu mine și să-i las în pace. Acum sînt liberă și țin ca ei să afle adevărul de la mine. Vreau să mă privească în ochi și să-mi spună că nu le-a păsat de mine atîția ani. Chiar dacă mama și tata le-au spălat creierul, e nevoie de nervi de oțel să-i spui omului în față că nu vrei să mai știi de el.

— Dacă stau să mă gîndesc bine, Bella mi-a zis că se duce la o petrecere a burlăciților, la Amsterdam, iar Logan zicea că, weekendul viitor, merge în vizită la părinții prietenei lui, în Scoția. N-are rost să-i suni, n-or să fie acasă.

— Ce ciudat că pleacă amîndoi, chiar cînd merg eu la Londra.

— Da, e ciudat. E plină viața de coincidențe.

Revenise cu rîvnă la munca de distrugere a cartofilor, ca să-i întindă peste carnea tocată pe jumătate rumenită. E un miracol că nici unul dintre noi n-a suferit în copilărie de toxiinfecții alimentare.

Nu mințea. Răspunsul venise prea repede, fără efort. Mama poate să se eschiveze de la întrebări iscoditoare, dar nu oferind atîtea detalii. Dacă ar fi fost o minciună, ar fi zis ceva de genul: „A, nu

cred c-or să fie acasă". Dar mulţimea detaliilor sugera că spunea adevărul. Sau că se transformase într-o maestră a minciunii.

— Deci, nu te deranjează că mă duc la Londra? întrebai, sperînd că, în lipsa celor doi, mă vor vrea pe mine în preajmă.

Mă agăţam de cele mai mărunte, mai firave paie, dar altă cale nu exista. Trebuia să încerc totul.

— Nu, sigur că nu. De ce nu rămîi acolo peste noapte?

Asemenea picăturilor de apă care se acumulează într-o chiuvetă înfundată, lacrimile se adunară încet în ochii mei. Nu numai că nu mă voia aici, dar voia să plec definitiv. Mai bine mi-ar fi spus direct că plecarea, din casa şi viaţa lui, ar fi fost cel mai frumos cadou pentru tata.

— Da, poate c-o să rămîn, am zis şi m-am ridicat.

— Aşa să faci, Poppy, mă îndemnă, ridicîndu-şi ochii spre mine. Rămîi peste noapte la Londra. O să-ţi priască.

Pentru prima oară de cînd mă întorsesem, mama îmi zîmbi, ştiind că se va descotorosi de mine o noapte. Probabil că le-a fost mai uşor cînd eram încuiată cu şapte lacăte, undeva, departe. Îşi puteau imagina că eram moartă, că nu mai existam. Îşi puteau imagina că nu au decît o fiică, pe nume Bella, un singur fiu, Logan, şi că primul lor copil, copilul-problemă, dispăruse, luînd cu ea şi greşelile lor.

Nu cred în coincidenţe. De fapt, nu mai cred în coincidenţe. Întîlnirea cu Marcus, de pildă, n-a fost o coincidenţă. Sînt convinsă că m-a văzut în parc şi, fiind profesor la şcoala mea, m-a recunoscut. Mă ţinuse minte ca pe o fată timidă şi aparent singuratică. I-am intrat în colimator din clipa în care s-a oprit să-mi vorbească. Nu era sigur c-o să funcţioneze, desigur, că eram destul

de naivă să-l aştept, să vin la el acasă, dar era dispus să riște și nu i-a părut rău.

Nu cred în coincidențe, și de aceea aștept la colțul străzii unde locuiesc părinții mei, aștept să văd cine vine la cină. Cînd o mașină albastră, care arată precum versiunea spațială a străvechii „Broscuțe", oprește în fața ușii, inima îmi sare în gît, căci știu instinctiv cine sînt pasagerii și unde se duc. Se deschide portiera din dreptul șoferului și dinăuntru răsare un tînăr cu o coamă de păr negru în dezordine, maxilare puternice și-o siluetă musculoasă, moștenită de la tatăl lui. Se deschide și portiera din dreptul pasagerului și-și face apariția o tînără cu păr negru, ce-i cade în bucle pe umeri, și o siluetă firavă, aproape osoasă, moștenită de la mama ei. În mînă, tînăra duce o cutie învelită în hîrtie argintie și legată cu o enormă fundă albastră. E limpede că nu putea să vină la prînzul de ziua tatălui ei fără să aducă un cadou.

Îmi părăsesc postul de observație și mă îndrept cu pași relaxați către casă. Nu știu ce-o să fac, n-am nici un plan, însă trebuie să mă uit mai de-aproape, trebuie să fiu cît mai aproape de ei. O iau amîndoi pe alee, în frunte pășind tînăra femeie, care rîde de ceva ce-i spusese fratele ei și de ghiontul discret pe care acesta i-l dăduse înainte să părăsească trotuarul. Chipul ei, încrețit de chicoteli, îmi amintește de cineva din trecut. Cineva pe nume Poppy Carlisle, fata pe care-o vedeam în poze. Fata pe care-o vedeam în oglindă.

Mă apropii de casă, chiar cînd mama lor le deschide ușa; zîmbește larg la vederea celor doi copii, pe care-i iubește ca pe ochii din cap. Se trage într-o parte să le facă loc, iar privirea ei rătăcește o clipă pe stradă. Chipul i se întunecă atunci cînd o vede pe străină venind spre casa ei. În clipa în care ochii îi întîlnesc pe-ai străinei, o expresie de șoc și neliniște i se așterne pe față, așteptîndu-se

ca aceasta să se oprească, să treacă de poartă și s-o ia pe cărare. Dar străina rupe încordarea privirii, după numai o secundă, două, și nu se oprește. Merge mai departe, continuîndu-și drumul, îndepărtîndu-se de căminul adorat al acestei mame.

poppy

A fost odată ca niciodată, cînd duminica după-amiază revărsa o avalanşă de arome peste casa familiei Carlisle : pui şi cartofi la cuptor, budincă Yorkshire, umplutură, sos, legume. După slujba de duminică, ne întorceam acasă şi imediat eram înconjuraţi de mirosul prînzului gătit de tata. Ne aşezam cu toţii la masă, mîncam, vorbeam şi rîdeam. Chiar dacă săptămîna fusese oribilă, chiar dacă ne ciondăniserăm, duminica era ziua împăcării. Duminica, prilejul de-a sta împreună la masă, ca o familie unită, ştergea cu buretele necazurile.

Cînd păşesc peste prag şi închid uşa, o parte din mine încă mai speră să simtă aromele acelea. Zadarnic. Nu ştiu cînd au luat sfîrşit prînzurile duminicale din familia Carlisle, dar n-am mai asistat la nici unul. De fapt, de cînd m-am întors, n-am asistat la nici un eveniment familial.

Ca prin farmec, mama apare în cadrul uşii de la bucătărie. Probabil că m-a auzit intrînd ; probabil că mă aştepta.

— Unde ai dormit azi-noapte? mă întreabă, aţintindu-şi voluntar ochii asupra mea, înfruntînd curajos pericolul de-a fi arsă de imaginea mea, ca să mă vadă pentru prima dată.

— La o pensiune din Brighton.

— Ai fi putut să te întorci aici, nu trebuia să-şi cheltuieşti banii aiurea.

— N-am ştiut cît timp vor sta oaspeţii. N-am vrut să deranjez.

— Au venit doar la prînz.

— A, da. Nu eram sigură. Scuză-mă, te rog, zic şi încep să urc scările, căci am o misiune de îndeplinit, iar lucrurile nu se rezolvă singure.

— Poppy, putem sta puţin de vorbă? spune mama, înainte să apuc să urc a treia treaptă.

Mă opresc brusc, fiindcă asta aştept de cînd m-am întors – să-mi vorbească. Descopăr, însă, că nu ştiu dacă vreau să ascult. Nu cred că mai e nevoie să aud ceva, minciuna ei m-a lămurit pe deplin – nu voi mai fi niciodată binevenită în familia asta. Orice speranţă a pierit atunci cînd au crezut că l-am ucis pe Marcus.

— E OK, mamă, zic, fără s-o mai simt tresărind la cuvîntul ăsta. Nu trebuie să spui nimic.

Risc o privire în direcţia ei, speriată de faptul c-aş putea să-mi pierd cumpătul şi să izbucnesc în plîns. Am crezut c-o să mă înfurii – furia a fost sentimentul predominant, din ziua în care-am auzit verdictul „vinovat", acum douăzeci de ani. Furia şi frica. Dar seara trecută, n-am simţit decît tristeţe. O tristeţe adîncă, persistentă, trezită de conştientizarea faptului că fusesem izgonită din familie, că oamenii cărora le aparţinusem nu mă mai iubeau, şi că lucrurile nu se vor schimba niciodată.

Mama îşi frînge mîinile, sucindu-le şi răsucindu-le, în vreme ce restul corpului rămîne nemişcat, înfipt unde se oprise. Asta-mi trezeşte o amintire – prima zi de şcoală. M-au condus împreună pînă la poartă şi, în timp ce tata mă dăscălea, ea stătea ca o stană de piatră, frîngîndu-şi mîinile. Am dat fuga în curte, la ceilalţi copii, apoi m-am răzgîndit şi m-am întors, am alergat direct la mama şi-am îmbrăţişat-o, fără să dau drumul săculeţului şi cutiei cu gustarea, şi-am strîns-o cît de tare am putut.

— Mi-e dor de tine, mami, i-am zis.

Ea se opri și, cu mișcări ezitante, îmi puse o mînă pe creștet.

— Și mie o să-mi fie dor de tine, Poppy.

Cînd i-am dat drumul, s-a lăsat în genunchi și m-a cuprins în brațe, uitînd să-și mai frîngă mîinile.

— O să-mi fie dor de tine, Poppy, repetă ea și mă sărută pe obraz.

Și-atunci, nu mi-a mai fost frică. Nu m-am mai temut de ceilalți copii, de profesori. Nici măcar de faptul că mami și tati ar putea să uite de mine și să nu se mai întoarcă. Mă rog, mami. Știam că tati n-ar uita niciodată. Dar, după ce-mi spusese c-o să-i fie dor de mine, am știu că nici ea nu va uita să se întoarcă.

— Așteaptă aici, OK? i-am zis.

— OK. OK, Poppy, nu mă mișc de aici.

Nu vrea ca mama să-și mai frîngă mîinile. A făcut asta de-a lungul întregului an scurs pînă la proces. Nu dormea, abia de mînca... Își frîngea încontinuu mîinile și se plimba agitată de colo-colo. Mă temeam că, din pricina stresului, îi va reveni „boala". Știam de ce suferea, firește, dar mi-era mai bine să mă prefac că nu știu. Așa, povara vinovăției era mai ușoară – avusese o cădere psihică, din pricina depresiei postnatale netratate.

— Te rog, Poppy, trebuie să-ți vorbesc.

Cedez și cobor treptele, permițîndu-i să mă conducă în bucătărie, unde mă așez pe un scaun la masă. Marcus avea o masă de bucătărie exact ca asta. Într-o vreme, mi se părea foarte romantic și sexy și... de adulți, să facem dragoste pe ea. Apoi, a făcut sex cu mine, pe masă, în fața Serenei, ordonîndu-mi să-mi țin ochii deschiși și obligînd-o pe Serena să-i spună dacă-i închideam. Ea l-a mințit. După asta, am urît masa aceea. De cîte ori mă apropiam de ea, îmi aminteam de chipul Serenei – o mască împietrită. Probabil c-o și bătuse. Nu numai că trebuise să privească, dar suferise și fizic. Povestea

ei cu Marcus e versiunea mai urîtă a poveştii mele, viitorul către care mă îndreptam. Dacă aş mai fi rămas cu el, poate c-aş fi ajuns şi eu la concluzia că altă cale nu era decît să-l ucid.

Mama vorbeşte. Îi urmăresc buzele mişcîndu-se, dar n-am auzit nici un cuvînt din ce-a spus. M-am scufundat în oceanul gîndurilor legate de Marcus, de Serena, de eventualele motive pentru crimă, pentru că e infinit mai uşor decît s-o ascult pe mama explicîndu-mi de ce nu mă iubeşte.

— Mami, o întrerup în cele din urmă, c-o undă de regret îndurerat în voce. O să te rog s-o iei de la capăt, fiindcă n-am auzit nimic din ce-ai spus. Iartă-mă, dar m-au furat gîndurile.

Inspiră adînc, pieptul ei osos umflîndu-se să primească aerul, şi se uită din nou ţintă la mine.

— Vreau să înţelegi prin ce-am trecut, Poppy. În ochii mei, erai încă o fetiţă cu codiţe, care dansa în faţa oglinzii, visînd că e vedetă de muzică. Şi-apoi, în toiul nopţii, primim un telefon de la Poliţie şi ni se spune că ai fost arestată pentru uciderea iubitului tău. Îmi amintesc că aproape m-a bufnit rîsul cînd mi-a zis taică-tău. I-am răspuns că trebuie să fie vorba de o altă Poppy Carlisle, fiindcă a noastră dormea în camera ei şi era prea mică să aibă prieten. Dar nu se înşelaseră. Fetiţa mea risca închisoarea, acuzată că omorîse un bărbat. Şi, cu cît aflam mai multe, cu cît auzeam mai multe, cu atît mai puternic era sentimentul că nu te cunoşteam deloc. Te îndepărtasei de noi pe nesimţite. Fizic, erai mereu lîngă noi, dar cu sufletul erai departe, de doi ani. Doi ani în care-am locuit în aceeaşi casă, dar în care nici nu bănuisem ce faci. Mai rău a fost pentru tăică-tău, pentru că eraţi apropiaţi. Credea că nu ai secrete faţă de el. A fost ca un coşmar fără sfîrşit. Îţi tot vedeam poza în ziar, în costumul ăla tăiat pînă *acolo* şi fardată. Iar şi iar, mereu poza cu fetiţa mea arătînd

ca o curvă de la televizor. Şi poveştile despre ce făcusei...

Silueta mamei se scufundă, parcă împovărată de mulţimea de amintiri dureroase.

— Imaginează-ţi cum e să fii obligat să citeşti despre lucrurile pe care fiica ta le-a făcut c-un bărbat de două ori mai în vîrstă decît ea, să auzi c-a avut o relaţie cu o altă femeie.

Îşi duce mîna la inimă, ca pentru a o împiedica să-i iasă din corp, palpitînd puternic, ca pentru a o proteja de cele mai urîte amintiri.

— Vecinii şuşoteau continuu, lumea ne oprea pe stradă şi se holba la noi. Începusem să primim scrisori de ameninţare. Cînd ne închipuiam că mai rău nu se poate, mai apărea o grozăvie – de pildă, poveştile spuse de oamenii pe care-i cunoşteam şi-n care ne încrezusem. Toţi prietenii şi rudele erau potenţiale surse pentru ziarişti. Poliţiştii nu mai părăseau casa, iar eu eram convinsă că mă urmăreau.

Am făcut ce ne-a stat în puteri să vă protejăm, mai ales pe Bella şi Logan. Şi-n tot acest timp, mă chinuia faptul că eu purtam întreaga vină.

Ultima propoziţie mă face să tresar şi să mă îndrept în scaun.

— Cum ar fi putut să fie vina ta?

— Nu ţi-am fost niciodată o mamă bună, ştiu asta. Iar ucigaşii îşi învinuiesc mamele. Spun că mamele s-au purtat rău sau n-au fost prin preajmă, ori că nu i-au iubit destul. Am avut... nişte probleme... după ce te-am născut. Credeam că eu sînt de vină. Nu te protejasem îndeajuns. O mamă trebuie să-şi apere copilul de orice. Chiar şi cînd e destul de mare să se aventureze în lume, tot trebuie protejat. Tot trebuie să încerci să-l aperi, iar eu n-am făcut asta cu tine.

Îmi vine în minte Serena – despre ea pot să spun ce poftesc, dar în clipa în care pomenesc de

familia ei, sare în sus. Se transformă într-o creatură capabilă de aproape orice ca să-şi apere puii. Mă întreb ce s-ar întîmpla dacă n-ar reuşi. Dacă, în ciuda eforturilor, copiii ei ar avea de suferit, ar păţi ceva. Ce-ar face atunci? Cît de mult s-ar învinovăţi pe sine?

Datorită Serenei, sînt în stare s-o înţeleg pe mama.

— Cînd ai fost găsită vinovată, nu-mi doream decît să te fur şi să te ascund undeva. Te-aş fi ajutat să evadezi, dacă mi-ar fi stat în puteri. Crede-mă. Era însă prea tîrziu pentru tine, te îndepărtasei prea mult, aşa că m-am concentrat asupra Bellei şi-a lui Logan. Am părăsit sala de tribunal în grabă, ca să ajungem la ei înaintea tuturor, înainte să le dea altcineva vestea. Trebuia să le spunem noi, în felul nostru, înainte să afle de la oamenii disperaţi să-i şocheze. Erau amîndoi aşa de necăjiţi, că nu-i puteam lăsa singuri prea mult. De asta n-am intrat cînd ţi-am adus valiza. Ca să mă întorc la ei. Erau aşa de necăjiţi, puiule, că mi-am jurat, chiar în clipa aceea, că nu voi repeta greşelile făcute cu tine. Le-am dăruit toată atenţia şi energia, am încercat din toate puterile să-i fac fericiţi şi să-i protejez de lume.

— Inclusiv de mine, nu? De asta nu le-ai dat niciodată scrisorile.

— Da, din păcate. Cît timp erai cumva prezentă, nu puteam să uităm şi să ne reconstruim vieţile. Iar oamenii i-ar fi folosit ca să ajungă la tine. Dar nu puteam să te îndepărtez, pur şi simplu, doar erai fetiţa mea. De aceea am venit să te văd.

„Nu şi-n ultimii ani", îmi stă pe limbă să zic.

— Uram să te văd în locul ăla. Plîngeam mult timp după ce plecam, iar tăicătău a început să-mi interzică să mai vin. Nu înţelegea prin ce treceam. Am continuat să vin. Cînd mi-ai spus să nu mai vin, am fost distrusă. Am plîns o săptămînă. Mă

gîndeam că în sfîrşit ajunsesei să mă învuieşti şi că pedeapsa era să nu te mai văd niciodată.

— Ţi-am spus să nu mai vii pentru că păreai foarte stînjenită. Erai aşa de speriată, că abia de mă observai. Am luat hotărîrea să te scutesc de suferinţă.

— Eşti fetiţa mea. Sigur că uram să te văd acolo, dar aş fi venit la tine oriunde te-ai fi aflat. După asta, tatăl tău a decis să rupem orice contact cu tine. Ştia că, probabil, mă va afecta şi va începe să-i afecteze, poate chiar mai rău, şi pe copii.

— Deci, de aceea nu i-ai lăsat să-mi scrie sau să mă viziteze, şi nu le-ai transmis scrisorile de la mine? I-aţi obligat să uite, fiindcă i-ar fi putut afecta?

— Nu te-au uitat niciodată, Poppy. Da, tatăl tău şi cu mine am hotărît că erau prea mici să înţeleagă cum se cuvine, şi i-am interzis bunicii Morag să le spună adevărul, dar n-au încetat să întrebe de tine. Bella a stat afară, pe trepte, zi de zi, săptămîni de-a rîndul, aşteptînd să te întorci. Logan îşi tot întreba profesorii cum poţi să afli în ce închisoare e cineva. Bella a vrut să ţi-o trimită pe Raggy, păpuşa ei de cîrpă, ca să ai pe cine să strîngi în braţe noaptea. Ţi-au scris nenumărate scrisori, dar n-am vrut să vină să te vadă în locul ăla. Am vrut să uite, ca să nu treacă şi ei prin durerea pe care am simţit-o noi. În cele din urmă, au încetat să mai întrebe, să mai vorbească de tine. Nu fiindcă ar fi uitat, ci, cred eu, pentru că s-au gîndit că aşa ne-ar fi fost mai uşor mie şi tatălui vostru.

Se opreşte şi se uită din nou la mine, cercetîndu-mi chipul de parcă, de cînd m-am întors, acum are prima ocazie să mă vadă.

— Am fost foarte severi cu ei în copilărie. Cînd au devenit adolescenţi, nu le-am lăsat deloc libertate, de teamă să nu se întîmple din nou. Fără petreceri,

fără nopți pe la prieteni, fără vacanțe de capul lor. Nimic. Ni se părea singura cale de a-i apăra de soarta pe care o avusesei tu și de-a le oferi șansa unei vieți nemarcate de tragedii. Nu știu dacă am procedat corect, dar a fost singura soluție ca să nu...

— Ca să nu ajungă ca mine.

— Nu, nu, ca să nu ne mai simțim niște ratați. E foarte dureros să realizezi că ți-ai dezamăgit copilul, să-l vezi luptîndu-se și bîjbîind, și în final să-l pierzi. Amîndoi ne doream să fi făcut mai mult pentru tine. Amîndoi ne doream să ai o soartă mai bună.

— Atunci, de ce tata nu poate nici să se uite la mine, necum să-mi vorbească? Nu pare să-și dorească să am o viață mai bună, ci mai degrabă să dispar din viața lui.

— Poppy, după ce ai fost trimisă la închisoare, tatăl tău a plîns în fiecare zi. Crede că nu știu. Asta face cînd se închide în birou sau în șopron. Uneori, în ghereta de pe plajă. Pierderea ta aproape că l-a ucis. După proces, a fost foarte furios. Pe tine, da, dar și pe el însuși, fiindcă nu realizase ce însemnau tăieturile, vînătăile și oasele fracturate. Fiindcă nu realizase ce se petrecea și nu te-a apărat. Voi, voi trei sînteți viața lui. El ți-a reamenajat camera aici, exact așa cum era la Londra. Voia să ai ceva familiar la care să te întorci. După anii petrecuți acolo, voia să găsești mîngîiere în ceva ce știi că-ți aparține.

— Atunci, de ce v-ați purtat așa de urît cu mine?

— Nu știu cum să mă port în preajma ta, recunoaște mama. Nu știu dacă ar trebui să-ți pun întrebări despre închisoare, dacă ar trebui să mă prefac că nu s-a întîmplat nimic, dacă ar trebui să-ți vorbesc ca pe vremuri. N-o cunosc pe Poppy. Cînd te-am văzut ultima oară, erai o adolescentă. Acum, ești o femeie în toată firea. Cum relaționezi

cu cineva pe care nu l-ai mai văzut de mult şi care se mută din senin la tine? Trebuie să convieţuim într-un fel sau altul, pînă găsim o cale de-a ne întoarce de unde-am plecat. Dar sîntem părinţii tăi şi încă te iubim. N-am încetat niciodată să te iubim. Un părinte îşi iubeşte copilul toată viaţa, şi-ar face orice pentru el. Te rog să mă crezi.

O cred. Cred tot ce mi-a spus.

— Te cred, mami. Sigur că te cred.

Din buzunarul şorţului scoate un bileţel, amintindu-mi instantaneu de bucata de hîrtie pe care Marcus îmi scrisese numărul. Am păstrat-o, am lipit-o în jurnal, pentru că era primul lucru primit de la el. Mama se uită la bilet, îl aşază pe masă şi-l împinge către mine, apoi, parcă fără tragere de inimă, îşi ia mîna de pe el.

— Cred c-a sosit vremea să încetez să-i mai protejez pe Bella şi Logan. Sînt destul de mari să decidă singuri.

Se ridică de la masă şi se duce la aragaz. Cît se apleacă să arunce un ochi la ce se coace în cuptor, eu mă uit la ce scrie pe bilet. Adresele şi numerele lor de telefon.

Privesc îndelung informaţiile, în tăcere, neştiind cum să reacţionez. Am vrut să iau legătura cu ei, să le vorbesc şi acum, pot să fac asta. Acum, nu mai depinde decît de mine, iar eu sînt înspăimîntată. Dacă sînt şi ei ca tata, incapabili să mă privească? Dacă sînt ca mama, speriaţi de mine? Dacă nu vor putea să-mi găsească un loc în vieţile lor?

Dau deoparte toate grijile astea şi mă ridic.

— Vorbim mai încolo, mamă.

Nici de data asta nu tresare, mulţumindu-se să încline din cap, fără să se întoarcă.

Bag hîrtia în buzunar şi revin la misiunea mea: să evacuez camera, să distrug mausoleul închinat vremurilor demult apuse, monumentul dărăpănat, închinat unei vieţi care se încheiase cu ani în urmă.

Am păstrat-o cum era, numai fiindcă au muncit mult la ea; de asemenea, o parte din mine a crezut că, aşa, părinţii mei mă vor iubi din nou şi mă vor vrea înapoi. Indiferent de motivele pe care le avusese tata să reconstituie camera, aceasta se transformase într-o colivie, amintind constant de trecutul pe care-l distrusesem cînd mă încurcasem cu Marcus. E ca şi cum ar face acum ce voiseră să facă atunci – să mă trimită la mine în cameră, să mă gîndesc bine la consecinţele faptelor mele.

Cum era citatul ăla? „Am lăsat în urmă lucrurile copilăriei." Da, parcă. Nu ştiu de unde e, probabil că l-am citit undeva, dar mi se potriveşte. Cu cît dispare mai curînd orice urmă a copilăriei de odinioară, cu atît mai repede îmi voi putea începe viaţa de adult.

Cuvintele mamei, explicaţiile şi încurajările ei îmi vuiesc în minte, precum nişte pale de elicopter. O cred. Cred şi chiar înţeleg multe din cele ce mi-a spus. Dar n-a pomenit niciodată, printre explicaţii şi încurajări, că m-ar crede nevinovată. Asta e din pricină că amîndoi mă cred vinovată.

Mă iubesc, da, dar mă consideră o mincinoasă, şi-o curvă, şi-o criminală.

poppy

— Știi, Poppy, sufăr de goluri de memorie, îmi spune ea.

— Norocul tău, poate..., zic, nesigură de cum ar trebui să reacționez.

Sîntem la a doua întîlnire. Cînd o sun, răspunde la telefon imediat – fără ezitare și fără să mă ignore – aproape de parcă mi-ar fi așteptat apelul. Probabil că se teme de ce-aș fi în stare să fac. Momentul în care a realizat că știu de familia ei o fi scuturat-o zdravăn, de parcă ar fi pășit pe cablul de înaltă tensiune al unei șine de tren.

Am revenit în cafeneaua din Kemptown, însă, de data asta, n-a mai fost așa de absentă și detașată, la venire. Mi se pare aproape... amabilă. Alt cuvînt mai bun nu găsesc. E mult mai relaxată, ca și cînd i-aș fi prietenă de-o viață, ca și cînd nu ne-am mai fi văzut de ani întregi și-i nerăbdătoare să afle noutăți. Nu știu care-i e jocul, dar spune propoziția asta din senin, lăsîndu-mi impresia că e dispusă la confidențe.

— Nu știu dacă e din pricina loviturilor dese sau doar o cale de-a face față trecutului, dar mă întrebam dacă nu cumva te afectează și pe tine.

— Nu, stau foarte bine cu memoria, mulțumesc. N-am uitat absolut nimic din ce s-a petrecut atunci.

— Altceva voiam să spun. Îți amintești și ce s-a petrecut după ? Poate că de asta crezi că eu am făcut-o.

Hototele de rîs mi se ridică năvalnice în gît şi ţîşnesc afară, zguduindu-mi stomacul. Glumeşte! E cea mai bună glumă pe care-am auzit-o în viaţa mea.

— Crezi că mă poţi convinge că eu am făcut-o, folosind teoria asta penibilă? întreb şi mai rîd puţin. Mai degrabă o să cred că soarele a îngheţat! (rîd şi mai tare) Goluri de memorie! Ce-o să-mi mai spui, oare? Că stropii de ploaie sînt lacrimile lui Dumnezeu?

Serena, atît de pură şi neatinsă de mizeriile vieţii, se relaxează sprijinindu-se de spătarul scaunului.

— Îţi ofer doar o posibilă explicaţie pentru ce s-a întîmplat, îmi răspunde calm şi raţional. Dacă nu vrei s-o accepţi ca pe-o variantă, nu-i nimic.

Uneori, mă mir cum de e în stare să rămînă aşa de stăpînă pe sine. Nu reacţionează asemenea majorităţii oamenilor. Tocmai am ridiculizat-o, i-am rîs în faţă, mai c-am acuzat-o de patetism, şi ea... nu pare supărată, nici măcar uşor iritată. E ca un cub de gheaţă, insensibilă la cuvintele mele. Aşa era şi cu Marcus. Cîteodată o provoca, sărutîndu-mă în prezenţa ei, orice numai să-i trezească vreo reacţie. Dar ea nu intra în joc. Eu reacţionam întotdeauna, uram să-l văd atingînd-o, vorbindu-i tandru sau chiar privind-o. Mi-am dorit întotdeauna să dispară, probabil pînă de ziua mea, cînd am împlinit şaisprezece ani. Ea nu era aşa. Acum, singurele momente în care obţin o reacţie sînt cele în care pomenesc de familia ei. Atunci aproape că se transformă într-un animal sălbatic, gata să mă atace. Oare e făcută din gheaţă, acolo unde alţii-s din carne şi sînge? E oare aşa de închisă în sine, încît n-o ating grijile oamenilor normali? Asta a făcut-o capabilă de crimă?

— De ce nu te supărai cînd mă săruta Marcus?

Trebuie să știu. Chiar dacă întrebarea mă plasează în dezavantaj, trebuie neapărat să știu de ce nu-i ca restul muritorilor. Ca mine.

— De ce nu te deranja?

Se încruntă, confuzia de pe chipul ei nefiind trucată.

— Ce te face să crezi că nu mă deranja?

— Nu te-ai manifestat niciodată. De ziua mea, cînd am împlinit șaisprezece ani, de pildă, cînd ai rămas să cureți în timp ce noi am urcat în dormitor. Zîmbeai. Chiar ne-ai zîmbit. Cum ai reușit?

— Tu judeci lucrurile doar la nivel superficial?

— Nu.

— Atunci, pe mine de ce m-ai judecat?

— Nu e normal să nu fii gelos. Nu e normal să zîmbești, atunci cînd iubitul tău se duce în dormitor să și-o pună cu alta.

— Acelea nu erau circumstanțe norm..., începu ea, dar se opri și oftă adînc. Ce rost are? Uite, dacă e musai să știi, în caz c-aș fi reacționat, ar fi fost incredibil de tandru cu mine, cînd rămîneam singuri. M-ar fi ținut în brațe, mi-ar fi spus că nu-i plăcea să mă rănească și că avea s-o rupă cu tine curînd. Mi-ar fi spus că e doar ceva ce trebuie să-și scoată din minte, că ești foarte fragilă și că îi e teamă de ce-ai fi în stare, dacă te părăsește. Și că, dacă te rănește, vei povesti tuturor despre voi, iar asta va însemna sfîrșitul relației noastre. Toate astea – sărutările, mîngîierile, cuvintele de dragoste – continuau ore întregi. Pe urmă, situația se schimba brusc. Mă amăgea, făcîndu-mă să mă simt în siguranță, să cred că totul va fi bine, doar pentru a se întoarce apoi împotriva mea. Uneori, imediat după ce revenea în cameră, alteori așa, pur și simplu! zice, pocnind din degete. Mă lovea peste față și mă întreba, urlînd, cine mă credeam de-i ceream să mi se justifice. Încă o palmă! zice, lovind masa ca pentru a-mi ilustra. Și-ncă una, ca

să-mi bage asta bine în cap. Iar dacă nu-mi ceream repede scuze, adică în cîteva secunde de la prima lovitură, cînd capul încă-mi mai vîjîia, mă lua la bătaie de-a binelea. Mi-am învăţat lecţia şi-am încetat să mai reacţionez, să-i mai arăt că mă deranja, ca să nu mai aibă motive să-mi facă rău. Logic, nu? Ei bine, nu. Situaţia s-a înrăutăţit. Lipsa de reacţie demonstra că nu ţin la el îndeajuns. Renunţase la atîtea pentru mine, iar eu nu-l iubeam nici cît să fiu puţin geloasă cînd era *obligat* să fie cu altcineva.

Marcus mă pălmuia de cîte ori reacţionam cînd îl vedeam cu Serena. Dacă mă strîmbam sau îmi dădeam ochii peste cap sau mă întristam puţin, mă lua la palme, zicîndu-mi aceleaşi lucruri, aproape cuvînt cu cuvînt. Dar, spre deosebire de Serena, mie nu-mi trecuse niciodată prin minte să-mi ascund sentimentele. Nu eram în stare. Nu-mi stă în fire. Dar, cînd am intrat la închisoare, a trebuit să mă schimb şi să ascund totul, tot timpul.

— Asta m-a lăsat c-o singură alternativă, continuă ea. Reacţionez şi mănînc bătaie, nu reacţionez şi mănînc bătaie. Am ales să nu reacţionez, pentru că astfel îl sfidam. Într-un mod nesemnificativ, dar îl sfidam. Voia să reacţionez numai ca să vadă că m-a rănit de două ori, ceea ce însemna că deţine controlul absolut. Dacă nu mai reacţionam, pierdea o frîntură din acest control, iar satisfacţia nu mai era aceeaşi. Atunci, de ziua ta, mi-a rupt două coaste, lovindu-mă cu pantofii cu bombeu de metal, ca pedeapsă pentru zîmbet.

Instinctiv, trag adînc aer în piept. Deci, asta făcuse după ce-am plecat acasă. În timp ce şedeam la masa pregătită de părinţi, suflînd în lumînări, tăind tortul, bînd limonadă, mîncînd cartofi prăjiţi şi sendvişuri împreună cu Bella şi Logan, cu mama şi tata, Marcus îi rupsese oasele.

— Nu m-am mai gîndit de mult la asta, îmi spune ea. Şi cu siguranţă n-am vorbit cu nimeni despre ce s-a întîmplat.

— Te-a dus la spital?

Mă întreb dacă era ca la mine. N-am făcut niciodată comparaţie, însă, din cele spuse la proces, rezulta că ne-am fi putut redacta poveştile pe baza unui scenariu unic, schimbînd doar numele, în punctele-cheie. Cînd mi-a rupt încheietura mîinii, din greşeală – mă pălmuise în capul scărilor şi căzusem, oasele încheieturii plesnind la jumătatea distanţei – m-a dus la spital. La unul din altă parte a Londrei, fiindcă mă mai dusese o dată la unul de lîngă el şi nu voia să mă vadă lumea a doua oară, şi să intre la bănuieli. Mă aşteptase în maşină şi mă condusese pînă acasă.

— Da, îmi confirmă Serena, m-a dus cu maşina. Dar ştii şi tu schema: alt spital de fiecare dată, aşteptat în maşină, condus acasă după. De data aceea, a plîns. A plîns încontinuu, lacrimi adevărate. Plîngea şi spunea că se urăşte pe sine şi că nu înţelege de ce-o făcuse. M-a implorat să-l iert, să-i mai dau o şansă, a plîns şi m-a implorat să nu-l părăsesc. Atîta a plîns, c-a trebuit să-l consolez. Tristeţea lui îmi rupea sufletul.

— Cel mai uşor era după un episod din ăsta, fiindcă regreta profund şi eu credeam că într-adevăr n-o să mai facă.

— Şi se purta minunat. Zile, uneori săptămîni de-a rîndul, era blînd, grijuliu şi drăgăstos.

— Îmi cumpăra cadouri şi-mi repeta că mă iubeşte.

— Făcea planuri pentru viitor.

— Planuri pentru clipa în care urma să spunem lumii întregi de relaţia noastră, fără ca lui să-i mai pese de consecinţe.

— Îl credeam întotdeauna.

— Da, şi eu.

— Apoi, o luam de la capăt... Doamne, nu-i de mirare că se încurca numai cu fete de cincisprezece ani! Eram așa de naive. Iar el, o ființă oribilă.

— Da, așa e. Dar nu merita să moară pentru asta, Serena.

— Nu, nu merita, Poppy. Și, cu toate că-ți înțeleg motivele mai bine decît alții, n-ar fi trebuit s-o faci.

— N-ar fi trebuit s-o fac? *Eu* n-ar fi trebuit s-o fac? Crezi că-s proastă sau cum? Știu că tu ai fost, Serena. Știu că tu ai făcut-o. Și-o să te oblig să mărturisești.

— O să purtăm conversația asta de fiecare dată? Da? Fiindcă, indiferent cu ce mă amenințI, n-o să se schimbe nimic. N-o să transforme acuzația în adevăr.

— Aș putea să-i expun lui Evan această teorie a ta despre pierderea memoriei, să văd ce părere are. Să văd dac-o să creadă că nevastă-sa are destule goluri de memorie, încît să fi comis o crimă și să scape apoi basma curată.

Un val de furie îi inundă, vizibil, întreg corpul.

— De fapt, ai putea să aplici teoria asta cînd îi explici de ce ți-ai ținut trecutul secret. Cine știe, poate ai succes.

O să explodeze din clipă-n clipă. De data asta, trebuie să plec eu prima. Cea care pleacă prima deține puterea, capacitatea de-a controla situația, de a-i pune capăt. Iar acum, eu trebuie să fiu aceea. Data trecută, furia ei m-a prins pe picior greșit și m-a lăsat să stau singură, la o masă de două persoane. E rîndul meu să reechilibrez balanța.

Mă ridic, îmi înșfac pălăria și telefonul mobil, și le îndes adînc în buzunarele hainei.

— La bună vedere, Serena. Sau, poate-ar trebui să-ți spun „Sez"?

Corpul și ținuta ei, deja încordate, devin rigide. Însă nu mă pot împiedica să nu mă aplec și să nu-i mai torn puțin venin în ureche:

— Transmite-le salutări lui Evan și copiilor din partea mea.

Plec, fără să mă uit înapoi. Vreau să simtă și ea, măcar o dată, cum e să fii eliberată de Marcus și, totuși, lipsită de orice putere.

Serena

Tremurul acela a revenit. Nu-mi pot controla cum trebuie picioarele şi sînt obligată să mă opresc şi să mă sprijin de zidul cafenelei. Îmi duc mîna la piept şi-mi calmez respiraţia. Trebuie să inspir adînc, fiindcă mi s-a înteţit ritmul respiraţiei. Evan mi-a descris odată cum se manifestă un atac de panică. Ei bine, asta e.

O să-mi distrugă viaţa. O s-o împiedic, acţionînd prima.

Evan ar prefera să audă povestea de la mine, decît de la ea. Sau de la altcineva.

Indiferent ce se întîmplă în seara asta, odată ce copiii s-au dus la culcare, o să-i spun. O să-i spun şi-o să-l fac să înţeleagă că nu sînt vinovată. Nu sînt fetişcana sexy şi cu instincte de ucigaş, pe care-a descris-o Presa, după cum nu sînt nici criminala tăcută, care s-a furişat înapoi în casă, pentru a termina ce începuse Poppy mai devreme. Nu sînt nimic din toate astea.

Sînt Serena Gillmare şi nu am omorît pe nimeni.

Serena

După felul în care Evan stă la masa din bucătărie, îmi dau seama că știe.

„A făcut-o pînă la urmă? I-a spus?“ M-am întors acasă, știind că trebuie să-i spun, dar ea mi-a luat-o înainte. Stă prăbușit în scaun, în camera cufundată-n beznă, bătînd cu buricele degetelor în tăblia mesei, încet și ritmic, și uitîndu-se lung. Nici nu s-a clintit cînd am intrat adineauri, așa mi-am dat seama că s-a întîmplat ceva. Chiar și-atunci cînd e furios și are chef de urlat, tot se uită la mine. Orice altă emoție îmi dispare, rămînînd doar teroarea.

— Unde sînt copiii? îl întreb, oprindu-mă în dreptul lui.

Mai întîi și-ntîi, prioritățile, cele mai importante lucruri. Nu putem discuta, dacă riscăm să fim surprinși în orice clipă.

— La mama, îmi răspunde, fără să-și ridice privirea, trimițîndu-mi un alt junghi prin stomac, un alt val de teroare prin inimă. Rămîn să doarmă acolo. Pînă mîine sau pînă în weekend, nu sînt sigur.

— Nu crezi c-ar fi trebuit să mă întrebi și pe mine, înainte să iei decizii atît de importante legate de copiii noștri?

Nu mă interesează ce s-a întîmplat, dar asemenea hotărîri nu se iau fără ca măcar să fie anunțată și mama.

— Nu crezi c-ar fi trebuit să-mi spui şi mie că eşti o criminală, înainte să mă obligi să mă însor cu tine?

Nu strigă. Aş înţelege dacă ar striga. M-aş putea apăra împotriva urletelor. Dar atacurile silenţioase sînt mortale, sînt cele care, de regulă, devin atît de urîte, încît te trezeşti lovit din mai multe părţi deodată.

— Cine ţi-a zis?

— De ce? Vrei să-ţi pregăteşti minciuna potrivită, ca să-mi ascunzi ce-ai făcut? Ei, Fată de îngheţată?

— Nu-mi spune aşa.

N-a fost Poppy. Ea n-ar fi pomenit niciodată porecla asta. În ciuda purtării ei, a agresivităţii, urăşte eticheta asta la fel de mult ca şi mine. A rănit-o, a insultat-o, nu s-ar descrie niciodată de bunăvoie ca fiind una dintre Fetele de îngheţată. Din multe puncte de vedere, mă simt uşurată, ştiind că n-a fost Poppy. Cu toată atitudinea ei de acum, în ciuda trăsăturilor dure de pe chip şi a tunsorii care-i dă un aer înspăimîntător cînd se încruntă, mă bucur că n-a fost ea. Fiindcă, dintre toţi cei care i-ar fi putut spune, ea i-ar fi servit cea mai oribilă variantă. M-ar fi scos vinovată. Am o mulţime de amintiri înceţoşate de-atunci, am „şters" unele episoade ca să-mi pot continua viaţa, dar ce ştiu sigur e că nu l-am omorît eu. Poppy l-a ucis, nu eu.

Îmi trag un scaun şi mă aşez, ameţeala de mai devreme începînd să mi se învîrtejească iarăşi prin cap. Parcă aş avea picioare din cauciuc. Dar măcar pot să respir.

— De ce nu, Fată de îngheţată, doar aşa-ţi spunea toată lumea, nu? Sau ţi se zicea, mai simplu, „criminalo"?

— Nu sînt criminală. N-am omorît pe nimeni. Şi *nu-mi mai spune aşa*!

Enervarea din vocea mea îl determină să se întoarcă. În spatele buzelor strînse, dinţii-mi sînt încleştaţi. N-are decît să spună ce vrea, dar nu-i permit să mă numească aşa, gîndind că are o armă echitabilă. Nu-i permit să mă numească aşa, pentru ca apoi să-şi menţină avantajul asupra mea. De cîte ori aud cuvintele astea, sînt aruncată înapoi în camera aceea, pe podea, sleită şi la un pas de moarte, după ce mă luptasem să-i evit pumnii şi şuturile. Şoptesc, pentru că gîtul mi-a fost aproape strivit atunci cînd a încercat să mă sugrume. Zac pe pat, incapabilă să mă mişc şi să-l opresc. Nu-i voi permite lui Evan, omul căruia i-am dăruit inima mea, să mă ducă înapoi acolo. Refuz.

— Pe bune, după tot ce-ai făcut, tot tu te răţoieşti la mine? mă întreabă.

— Da, dacă mai continui să-mi spui aşa.

— Eşti incredibilă, zice, clătinînd din cap. Am avut o zi... Imaginează-ţi, Fată de... Serena, ce înseamnă să-ţi vină o pacientă, nu pentru că vrea să-ţi vorbească despre slăbiciunile din piept, ca de obicei, ci să-ţi spună că, în cei zece ani de cînd vine la cabinet, a fost convinsă că ţi-a mai văzut nevasta undeva şi că, după articolul din ziar de săptămîna trecută, şi-a dat în sfîrşit seama cine e. Pe urmă, imaginează-ţi cum e să te uiţi la o tăietură dintr-un articol de acum douăzeci şi ceva de ani, despre o pipiţă criminală pe nume Serena Gorringe. Imaginează-ţi numai! Şi imaginează-ţi cum e să fii în pielea mea, să stai acolo şi să citeşti despre Serena Gorringe, care a scăpat de acuzaţia de crimă şi care s-a dat la fund, după proces, lăsîndu-şi cea mai bună prietenă – şi iubită – să meargă la puşcărie, în locul ei. Imaginează-ţi numai!

O, Doamne.

— Imaginează-ţi şi c-a trebuit să-i spun că se înşală, că e o simplă coincidenţă de nume şi-o asemănare întîmplătoare între nevastă-mea şi fata

din poză. Imaginează-ţi, de asemenea, că primeşti un telefon de la manager şi de la ceilalţi parteneri, care-ţi sugerează să-ţi iei liber cîteva zile şi să stai cu familia, pînă trece furtuna, fiindcă pacienta a mai arătat şi altora articolul, în sala de aşteptare, şi lumea începe să-şi anuleze programările. Imaginează-ţi numai, Serena! Imaginează-ţi.

Plutesc. Deasupra corpului meu, deasupra încăperii, deasupra tuturor lucrurilor. Sînt uşoară ca un fulg şi plutesc şi nu trebuie să mă confrunt cu realitatea. Nici acum, niciodată. Sînt liberă, uşoară şi plutesc.

— Îmi pare rău.

— Îţi pare rău?

— Ar fi trebuit să-ţi spun. Îmi pare rău că n-am făcut-o. Azi am venit acasă cu intenţia să-ţi povestesc tot, dar era prea tîrziu.

— Îţi pare rău? repetă el.

— Nu ştiu ce altceva să spun.

— Ce-ar fi să-mi spui de ce? De ce l-ai omorît? De ce m-ai minţit în toţi anii ăştia? De ce nu eşti la închisoare?

— Nu l-am omorît eu. Şi nu sînt la închisoare, pentru că juraţii m-au găsit nevinovată de crimă. Şi... îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun. Am vrut să-ţi spun. Dar... Uite, nu există şi unele lucruri în legătură cu tine, despre care nu mi-ai suflat o vorbă? Cum ar fi, de pildă, că mai fumezi din cînd în cînd. Mi-ai ascuns asta. Ai ascuns asta faţă de aproape toată lumea. Nu spunem întotdeauna totul celor în drept să ştie totul.

— Da, Serena, aşa e. Ţigara pe care-o mai fumez uneori e, practic, acelaşi lucru cu faptul că mi-ai ascuns un trecut sîngeros.

— Nu sînt o criminală. Nu-mi mai vorbi aşa.

— Şi, ce-i cu această Poppy? Vă mai vedeţi?

Clatin din cap.

— Dar a ieşit din închisoare, nu?

Îi confirm.

— Adică, n-a încercat să reia legătura cu tine?

— N-am avut niciodată o legătură de genul ăla. Nici măcar nu-mi plăcea de ea. N-am fost niciodată nici măcar prietene, darămite altceva. Chestiile alea din ziare erau minciuni sfruntate. Numai minciuni. Iată unul dintre motivele pentru care n-am putut să-ţi vorbesc – trecutul e încă un subiect dureros. Eram tinere, ăştia au pus mîna pe-o poza de-a noastră, în care ţineam în mînă cîte-o îngheţată şi arătam ca nişte vedete, şi nu s-au putut abţine. Şi-a mai fost o poză, una pe care n-au publicat-o niciodată, dar în care... în care ne sărutam. *El* ne-a obligat s-o facem. N-a fost altceva decît un sărut uşor, dar ne-a fotografiat, fotografia a fost descoperită şi de asta s-a crezut că noi... Dar nu-i adevărat, îţi jur. Cum numai cei care ne cunoşteau bine ştiau că sînt minciuni, n-am vrut să risc să citeşti articolele alea şi, o clipă, să crezi că spun adevărul. Uite ce s-a întîmplat după ce l-ai văzut pe unul dintre ele! Închipuieşte-ţi cum ar fi fost să vezi acelaşi lucru repetat la infinit, luni de-a rîndul. A trebuit să-mi scot toate astea din minte, ca să-mi pot trăi viaţa. N-am vrut să răscolesc amintirile, vorbind despre trecut.

— Deci, nu-i din pricină c-ai fi laşă?

Cum poate să mă facă laşă, după anii petrecuţi împreună?

— Du-te dracului.

— Tu prima, criminalo.

— Nu l-am omorît eu. N-am omorît pe nimeni.

— De asta te-ai certat cu surorile tale, nu?

— Da.

— De asta ai crezut că ţi-am aruncat băutura în faţă, intenţionat?

— Da.

— De asta a fost poliţistul atît de dur cu tine, cînd ai depăşit viteza.

— Da.

— De asta nu mănînci înghețată.

— Da.

— Ești o mincinoasă, îmi spuse el simplu.

— Nu. Nu, nu sînt!

— EȘTI O MINCINOASĂ! îmi urlă în față. EȘTI O MINCINOASĂ!

— Iartă-mă, zic, luptîndu-mă să nu plîng.

Se calmează, apoi spune:

— Ești o mincinoasă și vreau să dispari din casa mea. Acum.

— Cum adică, din casa ta? E și casa mea. Plătesc pentru jumătate din ea. Eu am găsit-o. Nu plec nicăieri. Nu-mi părăsesc copiii. Ce fel de mamă crezi că sînt?

— Ei bine, nu vreau să locuiesc împreună cu tine. Personal n-am greșit cu nimic, așa că, de ce aș fi eu cel care pleacă? Vreau să dispari.

— Nu. Ți-am spus, nu-mi părăsesc copiii.

— Serena, ascultă-mă. Vreau să te muți. Poți sta prin apropiere, poți să treci pe aici zilnic și să stai cu copiii, să le dai de mîncare, să-i pui la culcare etc. Dar nu te mai vreau sub același acoperiș cu ei sau cu mine. Nu ești cine credeam că ești. Și te credeam o mamă extraordinară. Tu, tu cea adevărată, ești o străină și nu te vreau aici.

— De ce nu pricepi că n-am făcut nimic rău? Nu merit toate astea.

— Oamenii care n-au făcut nimic rău nu țin secrete de genul ăsta. Oamenii care n-au făcut nimic rău nu au nimic de ascuns.

— Tu nu înțelegi cum a fost, de ce nu ți-am putut spune.

— Așa e, nu înțeleg. Și nici nu prea-mi pasă. Mă duc în șopron, o oră. Cînd mă întorc, să nu te mai găsesc aici.

— Unde să mă duc?

— Nu-i problema mea.

Evan împinge scaunul, scrîșnind cu zgomot lemnul pe gresie, și se ridică. Brusc, îmi pare de piatră. Soțul meu tandru, plin de compasiune și minunat e făcut acum dintr-o materie care nu-mi permite să mă apropii. E dur și de neclintit. Nu mai e bărbatul de care m-am îndrăgostit.

— N-am greșit cu nimic, îi spun, în vreme ce se îndepărtează.

El ridică din umeri și, cu degetele încleștate pe clanță, deschide ușa.

— Te iubesc.

Vreau să știe. Chiar dacă nu se va răzgîndi, vreau să știe că-l iubesc. Cuvintele astea ar trebui să rezolve orice, nu? Să îndrepte orice rău.

— Din nou, nu-i problema mea, îmi răspunde și închide binișor ușa în urma lui.

Partea a șasea

Serena

I-am lăsat un bilet, în care-i spuneam că mă întorc în seara următoare, să le dau copiilor cina. Mi-a răspuns printr-un SMS: „Bine".

Intenţia lui nu era să-mi interzică să-i văd pe copii, doar să mă îndepărteze din preajma lor, cînd aveau nevoie de mine. Ceea ce, din multe puncte de vedere, era mai rău. Bonele, guvernantele, alte persoane de genul ăsta le dau copiiilor de mîncare dimineaţa şi seara, îi duc la şcoală, dar nu sînt lîngă ei în miez de noapte, gata să facă ceea ce numai un părinte ar fi dispus. Mie îmi plăcea la nebunie să fiu mamă, în clipele acelea – să-i supraveghez, să vorbesc cu ei după un coşmar, să-i liniştesc ca să adoarmă la loc, să-i iau să doarmă cu mine. Din pricina lor rămîneam stoarsă de puteri şi ţîfnoasă, dar fără ele nu se putea, le iubeam. Le iubeam pentru că, în afară de Evan, nu le mai trăise nimeni. Iar acum, Evan mi le-a răpit. M-a transformat, practic, într-o îngrijitoare fără plată.

Şi e numai vina mea.

Stau afară, în maşină, vreme îndelungată, cu mîinile încleştate pe volan şi ochii aţintiţi la faţada casei mele. Casei *noastre*. În cele din urmă, Evan soseşte, aprinde luminile în camera de zi şi trage jaluzelele. Sînt convinsă că m-a văzut în maşina parcată pe locul rezervat pentru locuitorii din zonă, dar m-a ignorat.

E vremea să plec. Am nevoie de somn. Am de lucru dimineaţă, deşi nu mai trebuie să mă trezesc

la fel de devreme, să duc copiii la şcoală. Mă întreb ce-o să le spună. Cum o să le explice lipsa mea, mîine în zori? De fapt, probabil că nici nu vor şti că lipsesc, fiindcă vor fi duşi la şcoală de mama lui. Apoi, însă, cînd nu voi fi acasă, cînd va trebui să plec seara şi să mă întorc dimineaţă. Ca să fac pe dădaca, să-i hrănesc şi să-i conduc la şcoală, vor şti.

Aş putea foarte uşor să mă duc cu maşina pînă la casa părinţilor lui, în Hayward Health, să le spun copiiilor că e OK. Să le spun: „Noapte bună, fiţi binecuvîntaţi şi somn uşor". Dar ar fi un gest egoist, aş face numai ce vreau eu, cum vreau eu, împinsă de nevoia de a-i ţine în braţe, de a mă agăţa de ei, pentru că sînt cele mai frumoase lucruri din viaţa mea. I-aş speria, ca să mă simt eu mai bine.

Iau mobilul şi formez numărul părinţilor lui Evan. Socră-mea răspunde la al doilea apel.

— Serena la telefon, zic, aşteptînd ca răceala să îngheţe aparatul. Pot să vorbesc cu Verity şi Conrad, te rog?

— Desigur, zice ea pe un ton rece, dar politicos.

E clar că Evan nu le-a spus chiar tot. Poate doar că ne-am certat rău.

— Aşteptau să-i suni.

— Mami?

Verity mai întîi. În voce i se citeşte încordarea, tonul e ridicat. Probabil că e neliniştită din pricină că bunica n-o lasă la calculator decît pentru teme, şi va trebui să meargă la culcare odată cu frate-său.

— Salutare, frumoaso! îi răspund zîmbind, dar cu inima, ochii şi gîtul pline de lacrimi. Eşti OK?

— Ce se întîmplă?

— Nimic, scumpo. Tata şi cu mine trebuie să ne ocupăm de ceva în seara asta, a fost o chestie de ultim moment, aşa că buni şi bunicul v-au luat la ei. Atîta tot.

— Ah, spune ea, dezamăgită. Asta ne-a zis şi tata. Credeam că s-a întîmplat ceva.

— Nu mă mir. Trebuie să închid, aşa că te pupă mama şi noapte bună!

— Dar nu sînt copil mic! îmi atrage ea atenţia, cu dispreţ superior.

— O să fii mereu fetiţa mea. Chiar şi atunci cînd o să ai patruzeci şi cinci de ani şi copiii tăi, pentru mine o să rămîi o fetiţă.

— Noapte bună, mamă! îmi urează şi ea, resemnată cu soarta, fiindcă asta-i spun de fiecare dată. Ne vedem mîine.

— Da, pe mîine.

— Uite, o aud pe Verity, care-i trece telefonul lui Conrad. Să nu vorbeşti mult, OK? Are treabă.

— Salutare, băieţel minunat! îi spun şi lui, simţind aceeaşi durere.

Vreau să fiu lîngă el. Vreau să fiu lîngă amîndoi. Lumea nu mai e la fel acum, că ştiu că voi fi departe de ei o vreme, că nu vom dormi sub acelaşi acoperiş, adăpostiţi de aceeaşi pereţi de cărămizi şi mortar.

— Mami, mami! La cină, buni ne-a lăsat să mîncăm crochete de peşte, ŞI cîrnaţi, ŞI cartofi, dar nu la cuptor. ŞI am mîncat spumă de ciocolată, peste prăjitură cu ciocolată.

Ador să-l aud pe Conrad povestindu-mi lucruri din astea. Toţi cei patru bunici ai lor sînt mereu deconspiraţi, pentru că puştiul nu se poate abţine să nu spună. Verity n-a fost niciodată aşa. Era – este – ca mine, se pricepe să păstreze un secret.

— Frate, ce de mîncare!

— Nu chiar. A fost mîncare adevărată, zice buni. Spune că mai trebuie să mîncăm şi mîncare adevărată, fiindcă tu...

Îndepărtează telefonul de la gură şi strigă la bunică-sa:

— Buni! BUNI! Cum ai zis că e mama? O fantastică a sănătăţii?

Pe fundal, o aud pe soacră-mea, care moare de ruşine. Probabil că e în pragul bucătăriei, cu şervetul în mînă, făcînd semne disperate şi scuturînd din cap, cu părul ei alb fluturînd, toate în încercarea de a-i transmite că nu trebuia să-mi spună. Cuvintele acelea disprețuitoare nu erau pentru urechile mele. N-o compătimesc. Îl ştie pe Con de cînd s-a născut, şi ştie că micuţul e un veritabil aparat de înregistrare.

— Buni a zis că eşti o fantastică a sănătăţii, reia el, fără a fi reuşit s-o convingă pe bunică-sa să repete.

— Cred că vrei să spui fanatică.

— Da!

Mi se umflă pieptul de fericire cînd îmi dau seama că băieţelul meu zîmbeşte.

— A zis că ne dai numai mîncare de iepuri, fiindcă eşti o fan...

— Fanatică a sănătăţii, îl completez eu.

— E adevărat? Ne dai mîncare de iepuri? Eu credeam că trebuie să mîncăm multe fructe şi legume, în fiecare zi. Asta mănîncă iepurii? Pen'că, dacă trebuie să mîncăm ca un animal, eu vreau mîncare de cal. Profesoara zice că trebuie să mănînci multe fructe şi legume, ca să fii sănătos. Nu faci bine dacă nu ne dai mîncare adevărată, ca buni?

— Nu, doar că vă dau alt fel de mîncare, atîta tot.

— Ah, OK. Ne întoarcem acasă mîine?

— Da, scumpule.

— OK. Noapte bună, mami! Trebuie să merg la culcare. Vreau să văd dacă mai visez căluţul de mare. A înotat pînă hăt, în Australia! Eu eram călare pe spinarea lui. Şi nu m-am udat. Vreau să-l mai visez, aşa că trebuie să merg la culcare.

— OK, frumosule. Te iubesc, te pupă mama şi noapte bună!

— OK, pa!

Şi, gata. Au dispărut amîndoi. Socră-mea nu se mai osteneşte să-mi vorbească. Ca rămas-bun, aud doar tonul de apel.

Ştiu că mi se rostogolesc lacrimile pe obraz, dar, dacă cedez, dacă plîng acum, n-o să mă mişc din locul ăsta. O să stau aici şi-o să plîng pînă dimineaţă. Iar asta nu va face decît să-l înfurie şi mai tare pe Evan. E important să nu fac asta. Dacă vreau să mă accepte înapoi, dacă vreau să-mi salvez căsnicia, trebuie să fac întocmai cum îmi spune el. Deoarece, dacă divorţăm şi Evan cere custodia exclusivă a copiiilor, mă îndoiesc că vreun tribunal mi i-ar încredinţa mie, cu trecutul pe care-l am. De fapt, s-ar putea să considere că e mai înţelept să-mi acorde doar un acces minim. E neapărată nevoie să-mi protejez căsnicia. Îmi iubesc soţul şi nu vreau ca, pe viitor, relaţia mea cu Verity şi Conrad să se reducă la conversaţii telefonice precum cea de adineauri.

Stau în mijlocul unui pat, într-un hotel din Brighton, aproape de mare. E destul de curat, mobila şi decoraţiunile sînt cam demodate, dar curate şi-n stare bună. Nu e nici prea scump. Trebuie să am grijă la cheltuieli, fiindcă nu ştiu cît urmează să stau aici şi nici cum ar reacţiona Evan dacă aş cheltui din contul comun. Stau pe întuneric, cu picioarele adunate la piept şi braţele în jurul lor, şi cu fruntea pe genunchi. Mă uit lung la bocceluţa de mătase care odihneşte alături. E cămaşa mea de noapte din mătase roşie, în care, înfăşurate strîns, se află cuţitele de bucătărie. Evan nu le-ar ascunde în fiecare seară, aşa cum ar trebui, deci le-am luat în grija mea.

O să se înfurie rău de tot dacă mîine dimineaţă o să vrea pîine prăjită cu brînză. Dar, dacă le-ar pune undeva bine, aşa cum ar trebui să facă, n-aş mai fi silită să le fur.

Ascund cuţitele din pricina *lui*, firește. Uneori, mi se pare că toate măsurile mele de precauție sînt din cauza *lui*.

Ianuarie 1987

— Dacă mă părăsești vreodată, te omor, îmi şopteşte *el* mijindu-şi ochii, două fante înguste prin care se întrezărește veninul din suflet.

Îmi ţinea la gît un cuţit de bucătărie cu marginile zimţate şi mîner din lemn negru, apăsîndu-mi atît de tare pielea încît mi-era teamă să înghit, ca să nu mă zgîrie.

— O să-ţi tai gîtul pînă la os. Nimeni n-o să te poată avea, niciodată. Auzi?

M-am străduit să-i fac semn că „da", fără să-mi mişc capul sau gîtul, dar n-am reuşit. Am simţit pe piele atingerea rece a lamei.

— Da, am izbutit să îngaim printre buzele îngheţate de spaimă.

— Bine.

Apoi, îndepărtă brusc cuţitul şi izbucni în rîs – rîsul lui plin şi tunător.

— Te tachinam, doar! îmi spuse, azvîrlind cuţitul pe masă. Glumesc. Of, Doamne, Serena, doar ştii că nu ţi-aş putea face niciodată rău. Niciodată, nici într-o mie de ani, nu te-aş răni în vreun fel, continuă el, jucîndu-se cu una dintre cozile mele împletite, răsucind-o pe degetul mic. Draga mea, te iubesc. Nu ţi-aş putea face niciodată vreun rău.

Amîndoi ştiam că nu era adevărat. La fel cum ştiam că nu glumise în legătură cu cuţitul. Mă tachinase, da, dar de glumit, nu glumise. Nu puteam să spun nimic. Nu-mi rămînea decît să-mi pictez un zîmbet pe faţă, să mă forţez să rîd şi să-l las să mă îmbrăţişeze. Existau uneori momente în care se purta minunat. Erau momente preţioase, care făceau să merite îndurat restul calvarului. Acum, aflasem că avea şi-un plan de rezervă, pentru

clipa în care n-aş mai fi îndurat. Pentru clipa în care m-aş fi gîndit la o cale de scăpare. Găsise o metodă prin care să se asigure că nu-l voi părăsi niciodată.

De cinci zile încoace, îmi vizitez copiii.

Le fac de mîncare, îi duc la şcoală. După serviciu, mă duc acasă şi le pregătesc cina. Îi supraveghez la teme, la baie, le citesc înainte de culcare şi le urez, în formule întortocheate, „noapte bună". Aş face curat şi la bucătărie, înainte să plec, însă soţul meu se ocupă de asta cît timp sînt la etaj. Bănuiesc că nu mă vrea prin preajmă mai mult decît e necesar. Mi-a vorbit foarte puţin. De fapt, doar o dată, în prima seară în care am fost acolo.

— Cuţitele, îmi zise cu voce scăzută, în vreme ce copiii se schimbau de uniforme. Ai luat nenorocitele de cuţite. *Ai înnebunit?*

Sosirea lui Con îmi opri răspunsul în gît, dar amîndoi ştiam c-ar fi fost: „Probabil".

— Vrei să divorţezi, nu? zice Vee în cea de-a cincea noapte, cînd mă instalez pe patul ei acoperit cu plapumă roz.

„Vreau?" se întreabă o parte din mine. „Ştie ceva ce eu nu ştiu?"

— Vreau?

— Da, e evident! izbucneşte ea, ridicînd din umeri. Unul se mută, şi urmează divorţul.

— Nu s-a mutat nimeni, îi răspund încrezătoare, deşi, în fiecare zi, mi-am mai luat cîteva lucruri din casă.

La început, am luat obiectele de imediată necesitate şi unele mai sentimentale. Treptat, însă, ele au lăsat locul obiectelor banale, de care mă pot lipsi în vacanţe sau şederi mai scurte. Cînd mi-am împachetat bagajul, n-am prea ştiut ce să iau, fiindcă n-am mai fost niciodată în situaţia de-a fi alungată de soţul meu, pe-o perioadă determinată.

Luasem deja sticla mare de cremă hidratantă, ca s-o folosesc la hotel. Şi-un tub de pastă de dinţi, de dimensiuni obişnuite. Ieri, am luat dischetele demachiante, crema hidratantă pentru ten şi loţiunea de curăţare. Astăzi, plănuiam să iau vreo două prosoape şi halatul de casă. Cu cît se prelungea perioada în care Evan nu-mi vorbea, cu atît mai multe lucruri mă trezeam că trebuie să iau cu mine.

— Dar nu mai locuieşti aici, mamă, subliniază Verity. Ştiu, pen'că te văd plecînd seara şi întorcîndu-te dimineaţă devreme, îmbrăcată altfel. Pînă şi Conrad ştie. Deunăzi, a observat că nu erai la voi în pat.

Dacă a aflat şi el, mă mir că nu mi-a pomenit nimic. Sau mi-a spus, însă nu cu voce tare? În ultima vreme, la ora de culcare a fost foarte lipicios şi s-a cam copilărit. Nu-mi dădea drumul cînd îl îmbrăţişam de noapte bună, îmi tot punea întrebări menite să prelungească despărţirea, se dădea jos din pat să-mi arate una sau alta. Da, sigur că ştie. Amîndoi ştiu. Nu poţi să creezi o atmosferă de genul ăsta, sperînd că n-or să observe. Sînt copii, nu săraci cu duhul.

— OK, pe moment nu mai locuiesc aici.

— Cînd te întorci?

Urăsc să spun: „Cînd o să vrea taică-tău să vorbească cu mine", fiindcă *asta chiar* o să lase impresia că ne pregătim de divorţ. Mai ales lui Verity. Ori noi nu sîntem în situaţia asta, în nici un caz.

„Adică, nu încă", îmi şopteşte vocea conştiinţei.

Nici nu mă deranjez să mă cert cu ea, o ignor.

„Aşa cum îţi face şi ţie minunatul tău soţ", adaugă ea răutăcios.

— Nu ştiu, Vee. Eu... E complicat. Tatăl tău şi cu mine trebuie să ne rezolvăm nişte probleme.

— Vezi? zice, trăgîndu-şi plapuma pînă sub bărbie. Aşa fac părinţii. Aşa au făcut şi ai Elizei

James. Doar că, la ea, s-a mutat taică-său, fiindcă maică-sa l-a prins sărutîndu-se cu altcineva. Eu cred că era un bărbat, dar Eliza nu vrea să ne spună. Maică-sa i-a zis că au niște probleme de rezolvat, dar taică-său nu s-a mai întors și-au divorțat. Așa fac părinții. Zic că e complicat, pe urmă divorţează.

— Serios? Atunci, cîți părinți ai avut pînă acum? Pari extrem de versată în ceea ce privește subiectul ăsta, îi spun eu, dorindu-mi în secret să nu mai arunce cu atîta familiaritate și lejeritate cuvîntul cu „d"; ascultînd-o, ai zice că sîntem la un pas de tribunal.

— Ha, ha, mamă!

O văd cum se uită lung și atent la posterul de pe ușa dulapului, de parcă ar căuta în el alinare și înţelegere. În timp ce majoritatea adolescentelor de vîrsta ei au postere cu un membru al vreunei formații, cu o trupă sau c-un star de cinema, ea are tabelul lui Mendeleev. Îi place cum arată, zice. Culorile frumoase, liniile drepte și ordonate i se par minunate. Asta e o scuză. Motivul real este că fiica mea e o tocilară înrăită. Cum am fost și eu. Doar că ea se pricepe mai bine să ascundă asta.

— Ai sărutat pe altcineva?

— Oricît te-aș iubi, scumpo, nu-ți dau voie să pui întrebări din astea.

— De ce?

Îmi amintesc că, pe cînd era mititică, am vrut să-i interzic cuvintele astea. Fiecare copil trece prin faza în care întreabă „De ce?", dar Verity nu se mai oprea. Nici chiar omniprezentul „De aia" nu era destul pentru ea.

— Dar *de ce*? insista ea, pînă cînd Evan și cu mine ajungeam la un pas de-a ne smulge părul din cap.

Ne aruncam periodic, unul pe celălat, în mijlocul haitei „de ce"-urilor lui Verity, încercînd să găsim

căi de scăpare, şi, aproape de fiecare dată, eu eram cea care trebuia să caut mai multe informaţii, ca să-i răspund.

— Uite, Vee, scumpa mea, dacă ţi-aş răspunde la întrebare, dar n-ar fi răspunsul pe care-l aştepţi, te-ai necăji foarte tare. Ai începe să-ţi faci griji la un cu totul alt nivel faţă de cel de acum, şi n-ar trebui să se întîmple asta acum. Mai încolo, da, cînd o să creşti, o să te măriţi şi-o să poţi sta trează după ora nouă. Înţelegi ce vreau să spun?

Ridică din umeri – par micuţi în comparaţie cu ai unui adult, dar, în clipa asta, par serios împovăraţi.

— Da, cred.

— Îl iubesc foarte mult pe tatăl vostru şi n-aş face nimic să-l rănesc intenţionat. Iar a săruta pe altcineva intră în categoria a răni intenţionat.

Se mai relaxează puţin cînd aude asta. Sărmanul copil, chiar crezuse că-l înşelam. Dacă aş fi sărutat cu adevărat pe altcineva, poate că Evan m-ar fi iertat mai repede şi-aş fi ştiut cînd ne putem reuni familia.

— Dar, Vee, tatăl tău şi cu mine avem încă o mulţime de lucruri de limpezit. *Chiar este* complicat, dar tu şi Con nu trebuie să vă faceţi griji. Va dura ceva timp, dar o să ajungem la o soluţie. Şi, oricare ar fi aceasta, va fi cea mai bună pentru toată lumea. Mai ales pentru voi. OK?

Ridică din umeri.

— Asta nu e un răspuns, îi zic şi mă reped la ea s-o gîdil.

Se zbate şi chicoteşte şi azvîrle din picioare, dar simt cum joaca asta o relaxează şi exact asta-mi doream.

Rămîn cu ea pînă adoarme, gîndindu-mă la cum voiam să-i scotocesc prin cameră. În cele din urmă n-am făcut-o, n-am putut. Trebuia să am încredere în ea, s-o ţin sub supraveghere. În clipa cînd ar fi vădit semne de schimbare, cînd aş fi

simţit că se întîmplă ceva, i-aş fi luat la puricat dormitorul, în căutare de indicii. Aş fi făcut orice, dar, mai întîi, trebuia să-mi dea un motiv întemeiat. Pînă atunci, trebuia să am încredere că nu era ca mine, adică proastă.

Pleoapele i se închid şi se cufundă în somn. O sărut pe frunte, o mîngîi pe cap, apoi o las în braţele viselor.

Jos, în loc să-mi îmbrac haina şi să-i trimit lui Evan un SMS de noapte bună, – la care nu răspunde niciodată – înainte să plec, intru în camera de zi. Gestul îl surprinde, pentru că sare de pe scaun şi se întoarce cu faţa spre mine, o premieră în ultima săptămînă.

— Da? mă întîmpină el, vîrîndu-şi mîinile în buzunare şi proptindu-se bine pe picioare. Ce doreşti?

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Ba nu, nu trebuie, zice, clătinînd din cap.

Să fie oare omul acesta soţul meu? Cea mai rezonabilă persoană din lume? *El să fie?*

— Ba trebuie. Copiii cred că vrem să divorţăm.

— Da.

Simt în stomac o uşoară undă de panică. N-a respins ideea, dar măcar n-a confirmat-o.

— Trebuie să vorbim despre ce-o să le spunem. Despre cum să-i liniştim.

— OK, o să vorbim despre ce-o să le spunem copiilor, dar s-ar putea să nu-i liniştim cu asta. Ne vedem în maşină.

— Bine.

Pentru cineva atît de rezonabil şi iubit în meseria lui pentru marea empatie de care dă dovadă, Evan stăpîneşte la perfecţie arma torturii silenţioase.

— Deci, ce le spunem copiiilor? îl întreb.

Nu trebuie să mă abat de la subiect, deoarece e limpede că asta l-ar enerva.

— Nu știu. Dar probabil nu că mama lor e o criminală cu sînge rece, care se sărută cu fete. Și nici c-a rămas însărcinată ca să înșele un fraier amărît, *pe mine*, și să-l convingă s-o ia de nevastă ca să-i dea un alt nume.

— Îmi pare rău, spun în șoaptă, fixîndu-mi privirile asupra casei, atentă ca nu cumva să se aprindă lumina în vreunul dintre dormitoarele de la etaj. Ar fi trebuit să-ți spun.

— Da, ar fi trebuit.

Nu știu ce vrea. E clar că nu vrea să-i explic, nu vrea să mă aibă în preajmă, nu pare să vrea să-mi accepte scuzele. Nu știu ce mai vrea să fac. Cum să îndrept lucrurile, dacă el nu vrea să fie îndreptate, dacă nu e în stare să-și învingă durerea și furia pentru cîteva momente, ca să-mi dea un indiciu.

— Ce să le spunem copiiilor ? Le-am spus deja că avem niște probleme de rezolvat, dar asta n-o să țină la nesfîrșit. Trebuie să ne gîndim ce-o să le spunem c-o să se întîmple de acum înainte.

Eu trebuie să aflu ce-o să se întîmple de acum înainte.

— În caz că faci manevre ca să te întorci, nu te mai osteni. Sînt încă prea furios, fie și ca să... Nu, atît, nu te mai osteni.

— OK, hotărăște tu ce să le spui și ei or să-mi spună mie.

— Mda, poate că așa e cel mai bine.

— Nu, nu e cel mai bine, dar e cea mai bună opțiune în momentul ăsta.

Un clic înfundat e urmat de-o pală de aer – Evan a deschis portiera din dreptul lui.

— Ne vedem mîine, îi spun, fără să-mi iau ochii de la casă.

Nu mă simt în stare să mă întorc și să mă uit la el. Focul mîniei lui mi-ar arde obrazul. A trecut o săptămînă și tot nu i-a trecut furia. De fapt,

pare a se înteți. Probabil din pricină că și-o aține singur, citind ziare vechi și știri, în loc să discute cu mine. În loc să afle adevărul de la persoana care a fost acolo, se montează de unul singur cu jumătăți de adevăr și minciuni sfruntate. Exact aici n-am vrut să se ajungă.

— Bine, zice el și închide portiera.

El ar fi extrem de încîntat să ne vadă relația distrusă. *El* ar rîde și-ar spune că la asta s-a referit cînd mi-a ținut cuțitul la beregată : *dacă el nu mă poate avea, n-o să mai aibă nimeni parte de mine, niciodată.*

poppy

— Mă bucur să te văd, Poppy.

— Şi eu pe dumneavoastră, mă forţez să răspund printre dinţii încleştaţi, ascunşi în spatele unui zîmbet fals, cu buzele strînse.

Nu mă bucur să-l văd pe domnul Fitch, ofiţerul supraveghetor. Deşi, tehnic vorbind, trebuie să mă întîlnesc în mod regulat cu el, dacă socoteşte că e necesar, de cînd mi-a făcut rost de slujba de la Raymond, n-a mai considerat a fi necesar. De fapt, ultima dată cînd am intrat în biroul ăsta mititel – care e aşa de sufocat şi de tapetat cu dosare, cărţi şi hîrţoage, hîrţoage, hîrţoage, că mă întreb cum de mai respiră – îmi spusese că putem să facem totul „după ureche": „Dacă ai probleme de orice fel, sună-mă. Dar sînt mulţumit de progresele tale, aşa că putem să facem totul după ureche".

Nici prin cap nu mi-a trecut c-o să mă cheme pentru un „taifas". Sau, după cum s-a exprimat el, „o verificare scurtă, să vedem pe unde mai eşti".

Ştiu că ofiţerii care se ocupă de eliberările condiţionate nu te cheamă la „o scurtă verificare", decît dacă e o problemă. Şi bănuiala mea este că „problema" locuieşte lîngă Parcul Preston. Dacă m-ar fi raportat la Poliţie c-o urmăresc, aş fi fost deja arestată şi trimisă ată la închisoare, să-mi ispăşesc restul pedepsei, aşa încît probabil c-a aflat numele lui Fitchy şi l-a rugat să-mi dea un avertisment. Ceea ce ar fi o prostie monumentală din partea ei. O termin dacă m-a pîrît. O termin şi pe

ea, şi familia ei. La dracu' cu reabilitarea numelui încet şi cu tact! Dacă e să mă duc la fund, o s-o trag şi pe ea după mine.

— Ce mai faci? Raymond îmi spune că e foarte mulţumit de tine. Ceea ce e bine; e frumos să auzi laude la adresa unui eliberat condiţionat. Mai ales cineva condamnat pe viaţă, ca tine. De regulă, oamenii aceştia găsesc foarte dificilă adaptarea la lumea exterioară.

Încuviinţez, aşa cum se aşteaptă de la mine. Nu pot să spun nimic, fiindcă n-am decît două opţiuni: „E floare la ureche" sau „Mda, viaţa mea e practic distrusă, din moment ce părinţii nu mă vor în casa lor, încă nu mi-am adunat curajul să-mi sun fratele şi sora, m-am îndrăgostit de un bărbat care nu era de-adevăratelea iubitul meu, şi n-am progresat deloc în a o convinge să mărturisească pe cea care a comis crima *mea*". Mă îndoiesc c-ar vrea s-o audă pe vreuna dintre ele. E mai bine să-l aprob în linişte şi să aflu ce doreşte.

Brusc, oftează foarte teatral, semn că vom discuta lucruri extrem de serioase. Sînt pregătită. Sînt blindată cu explicaţii pentru c-am apărut la Serena acasă, pentru că ne-am întîlnit, deja de două ori, la cafea, chiar şi pentru faptul că-i cunosc viaţa în amănunt. Pot să ies din orice-mi pregăteşte, eschivîndu-mă, divagînd sau minţind.

— O să trec direct la subiect.

Mă foiesc pe scaun, astfel încît să par mai înaltă şi mai dreapta, semn că nu am nimic de ascuns.

— Ai fost prietenă cu Tina Wynard, nu-i aşa? Mi se pare c-aţi împărţit şi celula, la un moment dat.

— Da, am fost colege, răspund eu. Şi sîntem încă prietene.

— Cînd ai vorbit ultima oară cu ea?

Tina a evadat. Altceva nu poate să fie. Deşi, mă mir că nu sînt interogată de poliţai. Nu-mi vine să cred c-a făcut-o. Nu înţeleg nici cum. Doar e un om aşa de corect şi atent să respecte regulile.

„Știu legile și mă țin de ele", îmi spusese odată, cînd încă se mai ascundea în spatele accentului „jamaican". „În felul ăsta deprinzi și cum să abați ochiul de la alea de nu vrei să te ții de ele, știi? Așa ești de bun în toate cele, că nu se mai gîndesc la tine deloc, deloc."

— Nu știu, acum cîteva săptămîni. Mi-a scris imediat după ce-am ieșit. Am tot vrut să-i răspund. Ce-i cu întrebările astea? Ce s-a întîmplat?

— Tina a fost convocată la comitetul de eliberare condiționată, săptămîna trecută.

— A, da. Mi-a scris că se apropia termenul. Dar nu știam data exactă.

Am vrut să-i răspund, dar mai așteptam, sperînd să-i pot da vestea că Serena a mărturisit. Că, în sfîrșit, planul a funcționat și că-mi reabilitasem numele, că izbutisem să mă salvez pe mine însămi.

Se foiește în scaun, își drege glasul, încearcă să-și umezească buzele.

— Cererea ei a fost respinsă.

— De ce? întreb, în vocea mea simțindu-se indignarea. E o deținută model. Politicoasă, nu s-a amestecat niciodată în scandaluri, și-a avut întotdeauna grijă de nou-venite. Cineva mai potrivit pentru eliberare condiționată e greu de imaginat. Și-a recunoscut și chiar regretat fapta, pentru Dumnezeu, e candidatul perfect!

— S-a considerat că, deși era un candidat cu mari șanse și, în ciuda faptului că, așa cum ai spus, și-a recunoscut și regretat enorm fapta, există pericolul să se reapuce de droguri și prostituție.

— Și-a scos toate chestiile astea din minte, încă dinainte să fie încarcerată. În plus, acum e o femeie matură, nu tinerica naivă de-atunci.

Dacă dau pe „repede-înainte", dacă sar direct către finalul conversației ăsteia, m-aș hazarda să ghicesc ce urmează, ce mă așteaptă. Însă n-am de gînd să fac asta, o să aștept să văd încotro bate, deoarece e posibil să greșesc.

— Posibil. Totuşi, comitetul a considerat că...

— Încă n-au torturat-o suficient, drept pedeapsă? îl completez, dar imediat îmi doresc să-mi pot lua vorba înapoi.

Trebuie să am mare grijă. Omului ăstuia îi stă în putere nu doar să-mi facă viaţa grea, ci de-a dreptul imposibilă. În definitiv, e unul de-al *lor*. E drăguţ, mă tratează cu blîndeţe şi respect, m-a ajutat să-mi găsesc de lucru şi-a pus o vorbă bună la comisie, dar rămîne, oricum ar fi, un gardian în civil. Cheile îi sînt stiloul şi hîrtia, instrumente cu ajutorul cărora mă poate expedia înapoi la puşcărie. Dacă nu sînt cu băgare de seamă, mă poate trimite înapoi.

Domnul Fitch se zburleşte, dar nu excesiv.

— Au procedat cum au crezut că-i mai bine pentru ea, Poppy. Nu umblă chiar toată lumea să facă rău deţinuţilor. Nouă ne pasă cu adevărat ce se petrece cu ei. Şi s-a considerat că Tina are potenţialul să devină un pericol pentru ea însăşi sau pentru societate, dacă i s-ar permite să-şi reia obiceiurile din trecut.

— Dacă ar fi avut de gînd să se reapuce de droguri, nu credeţi c-ar fi făcut-o încă de acum douăzeci şi cinci de ani?

— A fost la închisoare în ultimii douăzeci şi cinci de ani.

— Exact. E mai uşor să obţii droguri acolo, decît afară şi există şi mai multe motive să te apuci de droguri.

— Aici nu cred că ai dreptate, Poppy.

Negarea oficială a existenţei drogurilor în închisoare e o creatură frumoasă, împlinită şi rotunjoară. Majoritatea celor de la conducere, începînd de la Marele Amor şi pînă la simplii gardieni, par a fi adoptat tactica struţului – dacă negi problema drogurilor, atunci ea nu există. Doar există filtre şi reguli, drogurile n-au pe unde să pătrundă, nu?

— Cum ziceţi dumneavoastră, dle F. Cum îi e Tinei? Probabil c-a fost o lovitură pentru ea.

Mîinile lui mută diverse hîrtii pe birou – le mută, le sucesc, ajung la colile albe din dosarul meu, pe care l-a deschis, dar la care abia de s-a uitat de cînd am venit. Acum, însă, pare foarte adîncit în examinarea lui. În vîrful capului, prin părul castaniu, i se zăreşte un petic de piele albă. Îşi ridică încetişor fruntea şi-mi întîlneşte privirea.

— Ştiai că Tina suferea de depresie? mă întreabă.

Vreau să-mi acopăr urechile cu palmele şi să urlu „Lalalalala", cît mă ţin puterile. Dacă nu-l aud, n-o să se întîmple nimic.

— Oricine suferă de depresie în închisoare, îi răspund. Oricine e zdravăn la minte.

Mental, încă mai urlu „Lalalalalala"; palmele îmi presează violent urechile. În mintea mea, sînt protejată împotriva cuvintelor pe care urmează să le spună.

— Îmi pare rău, Poppy. Regret că trebuie să-ţi dau vestea asta, dar Tina şi-a luat viaţa sîmbătă noapte.

Lalalalalalalalalalalalala.

— La aflarea deciziei luate de comisie, a căzut într-o depresie profundă.

Lalalalalalalalalalalalalalalalalala.

— Dar sîntem de părere că e posibil să se fi gîndit la asta de mai multă vreme, fiindcă s-a folosit de somniferele pe care e limpede că nu le-a înghiţit, cînd i s-au dat de la infirmerie, ci le-a adunat.

Lalalalalalalalalalalalalalalalalalalalalala.

Scotoceşte prin sertar şi scoate o pungă de plastic, dintre acelea în care închisoarea îţi pune obiectele personale. Are gravate peste tot însemnele închisorii Colfrane. În pungă, e o *Biblie* a Bunei Vestiri.

— În biletul pe care l-am găsit spune că doreşte să-ţi lase ţie asta.

Îmi întinde punga, dar nu sînt în stare să mă mișc și s-o iau. Nu sînt în stare nici să respir. În cele din urmă, o așază pe birou, în fața mea.

— E un mesaj înăuntru, pentru tine.

Iar a încălcat una dintre cele Zece Porunci, pe care le prețuia atît. A încălcat prima Poruncă : nu ucide, din nou. De data asta, însă, a avut complici. De data asta, a fost împinsă de la spate de un întreg grup de indivizi așezați la o masă și dezbătînd ce-i mai bine pentru ea.

— Nu credem c-a suferit, continuă domnul Fitch, ca să spună o vorbă bună, fiindcă așa e el, bun la inimă.

Se străduiește, dar știm amîndoi că e o minciună. Sigur c-a suferit. A suferit, și-a suferit, și-a suferit. Tina își plătise datoria față de lume, și nu-mi pasă ce zic alții. Nu era un pericol pentru nimeni.

— Te las cîteva minute, îmi spune domnul Fitch și se scuză, închizînd ușa de sticlă.

Pe coperta interioară a *Bibliei* stă scrisă o dedicație : „În dar Betinei Wynard, din partea măicuțelor de la Școala Mănăstirii Sfintei Angela, 1981". Biletul e ascuns între copertă și prima filă. E sigilat, dar lipsa numelui meu de pe plic îmi indică faptul c-a fost deschis și controlat, așa cum prevede regulamentul. Pînă și-n moarte, deținuților li se refuză intimitatea. Pînă și-n viața de dincolo, autoritatea trebuie să știe totul. Dacă plicul ar fi conținut un element incriminator, sînt convinsă că nu mi l-ar mai fi dat.

Nu te supăra pe mine, Fată de înghețată (scrie ea, cu litere rotunde și îngrijite), *dar am obosit. Sînt pur și simplu sfîrșită. Dacă mi s-ar fi permis să ies, poate că povestea asta ar fi avut un alt final, însă, oricum ar fi, trebuie să plec de aici. Nu mai suport încă un Crăciun sau un An Nou, în*

spatele gratiilor. Uneori, mă întreb dacă mi-a fost vreodată sortit să am parte şi de altceva. Dar îmi aminesc imediat de tine, cum n-ai fost proastă, şi cred, sper, că tu ai fost răspunsul la întrebarea asta. Grija faţă de tine m-a ţinut în locul ăsta mai mult decît am intenţionat. Aşa că, ai avut şi tu grijă de mine. Te pricepi să salvezi oamenii. Vreau să fiu mîndră de tine, Fată de îngheţată. Trăieşte-ţi viaţa cum se cuvine, în pace şi fericire. Trăieşte-ţi viaţa cum ştii tu mai bine.

Cu drag, Tina.

P.S. Sper ca Bunul Dumnezeu să mă ierte. Cred că aşa va fi (Ioan 3 :16).

Degetele mele frunzăresc paginile *Bibliei*, pînă dau de pasajul pe care l-a citat: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică".

Cuvintele se îneacă printre lacrimile din ochii mei. Aş vrea să am credinţa ei. Mi-aş dori să cred în ce credea ea. Aşa, nu m-ar mai durea. Aş citi vorbele astea şi mi-aş găsi alinarea în ele, aş fi sigură că Tina e în siguranţă şi fericită. Aş simţi altceva, nu durere, pierdere şi furie. Împăturesc biletul la loc, îl strecor în plicul lui, pe care-l aşez între paginile *Bibliei*.

Nu aşa trebuia să fie. Trebuia să ne bucurăm împreună de finalul fericit, să ne reîncepem vieţile împreună. N-am băut strop de alcool, fiindcă am aşteptat-o pe ea. Am aşteptat să ne aşezăm la o masă într-un pub şi să bem, în sfîrşit, un pahar cum se cuvine, aşa cum am văzut că fac tinerii de carieră, lipsiţi de orice griji şi necazuri, în barurile şi puburile din Brighton. Tina trebuia să mă înveţe cum să renunţ la fumat, în timp ce trag, fără pic de ruşine, din ţigările pe care mi le-am aprins. Trebuia să vorbim despre bărbaţii pe care i-am

cunoscut şi să ne cerem una alteia părerea în privinţa lor. Trebuia să rămînem prietene şi în afara zidurilor închisorii. Trebuia...

Închid ochii şi-i invoc chipul prelung, tunsoarea afro, ochii mari şi perspicace, vocea catifelată, firea blîndă, surîsul ce-i juca mereu pe buze. „Povesteşte-mi cum e viaţa afară", îmi scrisese în ultimul mesaj. „Spune-mi dacă o să-mi placă."

Îmi acopăr faţa cu palmele, încercînd să opresc şuvoiul de lacrimi.

„Nu ştiu dacă ţi-ar plăcea", Tina, îi răspund eu în minte. „Eu, una, ştiu că nu-mi place. Nu-mi place deloc."

Selena

— Nu închide! mă roagă Mez.

Şi-a ascuns numărul ca să nu-mi mai apară pe telefonul de la serviciu, ştiind că astfel voi fi obligată să-i răspund.

— Eu sînt, dar te rog să nu închizi!

Nu ştiu de ce, dar am fost întotdeauna în stare să-mi deosebesc surorile, la telefon. Vocea lui Mez e un picuţ mai înaltă, intonaţia propoziţiilor fiind uşor crescătoare; vocea lui Faye e ceva mai adîncă şi nu variază în tonalitate, nici chiar atunci cînd pune o întrebare.

— M-a sunat Verity, e îngrijorată din pricina ta.

— Ce-o îngrijorează? întreb, de dragul fiicei mele.

Credeam că o liniştisem cu o seară înainte, dar e limpede că m-am înşelat. Iar Evan a eşuat în încercarea de a-i convinge că lucrurile merg bine.

— Mi-a spus că te-ai mutat de acasă. Se teme că nu te îngrijeşti cum trebuie. Mi-a mai spus c-ai îndemnat-o să ne sune pe una dintre noi, dacă nu poate vorbi cu tine.

— Şi tu ce i-ai zis?

— Am promis că te sun, ca să aflu cum te simţi cu adevărat.

— Transmite-i că mă simt bine.

— Cu adevărat? Chiar eşti bine?

Nu răspund. Nu mă simt bine. Cum să mă simt bine, cînd mi-am distrus viaţa? Cînd soţul meu refuză să-mi vorbească, cînd fiul şi fiica mea trăiesc departe de mine, cînd mă urăsc pentru alegerile făcute, cum aş putea să mă simt bine?

Nu răspund și din pricină că nu vreau să vorbesc cu Medina. Pentru moment, mi-e mult prea greu. Nu mai știu cum să procedez. Nu știu cum să-mi reunesc familia. Am distrus-o, iar acum nu mai știu cum să îndrept lucrurile. Ce știu, însă, e că nu mă pot preface că nu știu ce gîndesc despre mine.

— Cu ce vă pot ajuta? mă întrebă Medina.

Convinge-mi soțul să stea de vorbă cu mine. Ajută-mă să rescriu istoria. Ai încredere în mine.

— Ai grijă de Verity, dacă are nevoie.

— Tu și Evan o să fiți OK?

— Nu știu. Mă crede o criminală și mă urăște fiindcă l-am mințit, dar refuză să-mi spună dacă vrea să divorțeze. Deci, nu știu.

— Sez, în legătură cu ce ți-a zis Adrian...

— Refuz să discut despre asta.

— Dar...

— Refuz. Să. Discut. Despre. Asta.

— OK, OK. N-o să discutăm despre asta. Dar te iubesc, surioară.

— Te rog să ai grijă de Verity, dacă mai apelează la tine. Și te mai rog să fii convingătoare cînd îi spui că sînt bine. Nu vreau ca ea sau Con să se îngrijoreze.

— S-a făcut.

— Te iubesc și eu.

Asta e de fapt problema mea, nu? Am găsit întotdeauna loc în inimă pentru cei care m-au rănit.

poppy

În fiecare zi, scot bileţelul din buzunar şi încerc să sun la numerele astea.

Îmi doresc atît de mult să vorbesc cu Bella şi Logan, dar dacă sentimentul nu e reciproc? Cum m-aş simţi eu dacă aş sta de vorbă cu cineva, despre care am fost învăţată să cred că e răul în persoană?

Îmi trec vîrful degetelor peste conturul numelor lor, apoi împăturesc cu grijă bucata de hîrtie şi-o strecor la loc în buzunar.

O las pe altă dată. Azi nu-i zi de folosit telefonul.

Selena

Probabil că n-ar trebui să mă mai văd cu ea. Mai ales din pricină că ea – eliberarea ei – a grăbit destrămarea vieţii mele, dar nu mă pot împiedica să n-o fac. Un posibil fals motiv ar fi că mi-e frică de ce-ar fi în stare, dacă ar apărea într-o bună zi la şcoala unde învaţă copiii mei şi le-ar spune. Ori că mi-e frică de ea – că-mi va face rău dacă nu mă prezint la întîlniri sau dacă o refuz. Am întrezărit furia care-o animă.

Agresivitatea pe care-o manifestă faţă de mine e numai vîrful aisbergului sentimentelor ei. E o mască a mîniei care-i arde în adîncurile fiinţei, precum focul unui vulcan. Într-o bună zi, dacă nu găseşte o cale de-a elibera treptat energia asta, o să explodeze, distrugîndu-se pe sine şi pe toţi cei din jur. Ăsta e unul dintre motivele – reale – pentru care merg la întîlniri. Mi-e teamă pentru ea. Îmi pare rău pentru ea şi pentru starea în care e, pentru ce a îndurat, probabil, în închisoare şi pentru ce încă mai trebuie, probabil, să îndure. O compătimesc ca de la om la om, aşa cum îţi compătimeşti o cunoştinţă din trecut. Nu mi-e dragă, dar îmi pare rău de ea.

Principalul motiv – principalul motiv *real* pentru această compătimire – este sentimentul de responsabilitate. Din noaptea aceea, după cele întîmplate atunci, mă simt compleşită de responsabilitatea alegerilor pe care le-am făcut, care, la rîndul ei, arde asemenea furiei vulcanice a lui

Poppy. Responsabilitatea asta, sentimentul de culpă – *de vină* – au dat naştere conştiinţei care mă tachinează şi mă ridiculizează, influenţîndu-mi şi starea fizică. Din pricina ei, sînt convinsă, am goluri de memorie şi momente de panică.

Mă simt vinovată pentru o mulţime de lucruri mărunte şi responsabilă pentru cele importante. Mă simt responsabilă pentru ce i s-a întîmplat lui Poppy. Şi, firește, mă simt vinovată pentru moartea *lui*. Mă simt vinovată pentru motivul morţii lui, pentru circumstanţe, pentru...

Poppy intră în cafenea, amintindu-mi de diferenţele uluitoare între femeia de acum şi fata pe care o cunoscusem. Are pasul mai lent, de parcă tîrîitul picioarelor o va împiedica să ajungă la destinaţie. Îşi ţine umerii uşor încovoiaţi, ca şi cînd s-ar pregăti de un atac. De cîte ori intră undeva, am observat că-şi aruncă ochii împrejur, cercetînd locul cu atenţie, verificînd unde se află obiectele şi persoanele, lăsînd impresia că e musai să ştie unde sînt ieşirile, unde sînt cei mai periculoşi oameni, şi unde ar trebui să-şi caute adăpost, în caz de pericol. Astea sînt sechelele vieţii din închisoare.

Se îndreaptă spre mine agale, îşi trage un scaun şi se aşază, dar numai după o scurtă privire în jur, ca să se asigure că nu s-a schimbat nimic de cînd a intrat. Îşi scoate şapca din imitaţie de piele şi-şi scutură părul, trecîndu-şi degetele prin el. A reînceput să crească şi se văd deja buclele.

— Serena, mă salută ea în cele din urmă, foarte politicos.

— Poppy.

— Acum, că ştim sigur cine sîntem, e momentul să trecem direct la subiect.

— Adică, ai de gînd, în sfîrşit, să-mi comunici ce doreşti?

Agresivitatea ei e deconcertantă. Nu e înfricoșătoare, în sine. Cred că mai degrabă lipsa, uneori, a oricărui alt sentiment în discursul ei, de parcă n-ar ști să fie altfel decît furioasă, e ceea ce mă tulbură. Uneori, Poppy e doar o cutie de rezonanță pentru mînie.

— Știi ce vreau, îmi zice și se lasă pe spătar, înclinînd capul și măsurîndu-mă atent.

Se întreabă dacă m-ar putea birui. Se întreabă care dintre noi ar cîștiga, dacă ar sări la mine și-ar începe o încăierare pe podeaua alb cu negru, de sub tălpile noastre.

E călită de închisoare, recunosc. Dar nu știe cum mă comport într-o luptă de la egal la egal, de ce sînt capabilă. N-a știut niciodată, și de asta i s-a părut că e ușor să-mi fure iubitul. Și-a imaginat c-o să renunț. Că *aș fi în stare* să renunț. Nici prin cap nu-i trecuse că eram atît de spălată pe creier și de înjosită, atît de rănită și de afectată, încît, înainte de noaptea aceea, plecarea nu fusese o opțiune.

— Dacă aș fi știut, n-aș fi întrebat.

— Trebuie să spui adevărul despre cele întîmplate. Despre ce-ai făcut.

—Dar am spus adevărul, Poppy. L-am spus polițiștilor, care au încercat apoi să-l răstălmăcească. L-am spus și la tribunal, care m-a găsit nevinovată. L-am spus persoanelor care contează.

Se îndreaptă, se apleacă peste masă și șuieră:

— Tu l-ai ucis. Recunoaște, tu l-ai omorît.

Flacăra vinei se reaprinde în mine.

— Ba nu, îi răspund calm, deși, în interior, tremur.

Tremur și mi-e rău; palpitațiile – ultima adăugire la senzațiile care mă încearcă – mă zguduie. Îmi duc mîna la piept și mă străduiesc să respir. O încercare aproape sortită eșecului, din pricina flăcărilor care mă mistuie.

— Nu.

— Nu mai minți! continuă ea să șuiere. Nu mai *minți*!

— Dacă o ții tot așa – încep, dar mă opresc, luptînd cu focul dinăuntru – o să plec. Nu sînt obligată să vin aici, să știi.

— Ba da, ești, îmi răspunde c-un mîrîit satisfăcut, care-o împiedică să erupă. Dacă nu vii, o să-i spun soțiorului tău iubit totul despre mine și tine, despre crimă.

— Știe deja, vine replica mea, însoțită de ușurarea de a-i fi smuls atuul ăsta.

— Ba nu, nu știe, mă contrazice, purtînd pe chip cu un amestec de nesiguranță, neliniște și ușoară teamă.

— Știe.

— Și, ce? E iubitor, te sprijină și crede în tine sută la sută? Las-o moartă, Serena, prea e cusută cu ață albă.

— N-ai nimerit-o. Mi-a cerut să plec.

— Te-a dat afară?

— Da, dacă expresia asta îți convine mai mult. Acum aproape două săptămîni. Deci, vezi tu, nu mai am nimic de pierdut.

Asta nu e adevărat, firește. Copiii nu știu. Și sper să recîștig dragostea și încrederea lui Evan, dar ea nu trebuie să afle asta. Deoarece, momentan, am fost alungată de acasă.

— Atunci, de ce-ai mai venit aici?

— Pentru că e limpede c-ai nevoie să vorbești cu cineva. Și mi-ai zis că poate aș fi eu persoana care... Nu știu. Nu să te ajute, dar...

Chipul i se schimonosește îngrozitor.

— Ai venit aici din *milă*? *Milă!*

Dacă vrea să vadă lucrurile așa, atunci n-are decît. Am venit pentru că nu mă pot abține.

Pe vremuri, Poppy mă privea adesea cu ranchiună. Îl voia numai pentru ea, iar pe mine,

eliminată din peisaj. În preajma datei la care a împlinit şaisprezece ani, s-a schimbat. Cred că începuse s-o afecteze. Începuse să realizeze că *el* nu era perfect. Sau poate ştiuse, dar încetase să mă mai considere pe mine cauza imperfecţiunilor *lui*.

Octombrie 1987

— Serena, lătră el, în bucătărie!

M-am supus, prea epuizată emoţional ca să-mi mai pun întrebări. M-a urmat, ţinînd-o cu tandreţe pe Poppy de mînă. S-a dus lîngă masă, în punctul cel mai apropiat de chiuvetă, trăgîndu-şi un scaun.

— Şezi! îmi ordonă, pe un ton care-mi amintea de cel al unui dresor.

Din clipă-n clipă, mă aşteptam să-l aud zicînd: „Ce căţel cuminte. Da, Serena e o căţeluşă cuminte".

Cu vreo zece minute mai devreme, înainte să sosească ea, îmi ţinuse un cuţit la beregată şi-mi interzisese iarăşi să-l părăsesc. Simţisem muşcătura metalului, în timp ce mi-l apăsa pe piele, apoi însă îl retrăsese. Acum, o mîngîia pe ea, o dezmierda, îmi reamintea că avea pe altcineva. Nu voiam să mă uit. Nu voiam să mă uit, fiindcă nu voiam să fiu geloasă din pricina unui bărbat care intenţiona să mă ucidă. Nu era nimic logic în asta, era ceva instinctiv. El era, chipurile, perechea mea şi voiam să-l părăsesc, însă nu mă puteam împiedica să nu sufăr văzîndu-l cu altă femeie. Văzîndu-l cu ea.

Mă tortura ca să obţină o reacţie. Nu voiam să-i ofer satisfacţia, nu voiam să-i arăt ce senzaţii îmi trezeau gesturile lui. M-ar fi bătut orice făceam, dar preferam să fiu bătută pentru lipsa de reacţie. Astfel, satisfacţia lui era mai mică.

Brusc, începu s-o împingă în faţă şi să-i ridice rochia albă. Un val de nedumerire şi de jenă se revărsă pe chipul lui Poppy. I-am prins privirea şi mi-am dat seama că-mi cerea ajutorul. Voia să fac

ceva s-o ajut. Mi-era milă de ea, chiar îmi era, dar ultima dată cînd îi sărisem în ajutor, el descoperise o nouă metodă de-a mă pedepsi. După ultimul episod, „hai să ne împăcăm" intrase în repertoriul lui de torturi, ca metodă de-a prelungi suferința cauzată de bătaie. Nu puteam risca să-l înfurii iarăși.

— Să nu cumva să închizi ochii, îi spusese lui Poppy, în vreme ce-o pătrundea.

Ea înclină din cap și se uită lung la mine preț de-o secundă, apoi strînse pleoapele.

— Are ochii deschiși? mă întrebă el.

Am dat din cap că „da". Chiar dacă nu era adevărat. Poppy găsise o cale de-a evada din realitate, un loc în care să se ascundă în timp ce-o umilea în fața mea, dar eu nu beneficiam de luxul ăsta. N-aveam încotro, trebuia să mă uit.

— Ce fată cuminte ești tu, Poppy, îi spusese după aceea cu tandrețe, mîngîindu-i părul, sărutîndu-i gîtul și obrazul.

Atunci cînd se purta cu atîta dragoste și afecțiune față de ea, în prezența mea, știam că intenționa să mă bată cumplit, mai tîrziu. Dar nu prea mai conta, deoarece izbutisem să-l sfidez. N-avea să afle niciodată, dar îl înfruntasem și asta era tot ce conta. Fiindcă era semn că descopeream, încetul cu încetul, o cale de-a scăpa de el definitiv. De-a mă elibera de el.

După acel incident, Poppy s-a purtat ceva mai frumos cu mine. Părea că vrea să-mi fie prietenă, dar era cam tîrziu pentru asta. De aceea mă simt responsabilă. Uneori, mă întreb... dacă aș fi încercat să-i arăt prietenie, dacă aș fi găsit o modalitate de-a ne apropia, aș fi reușit oare s-o împiedic să facă ce-a făcut? Aș fi reușit s-o împiedic să-l ucidă?

— Iată gluma mileniului! exclamă Poppy, amărăciunea revărsîndu-se din ea precum lava.

Serenei îi e milă de mine. Mă lasă să putrezesc în închisoare, vreme de două decenii, pentru ceva ce-a făcut ea, ca apoi să vină și să-i fie milă de mine.

— Poppy, n-am făcut nimic.

Pînă și c-o memorie instabilă ca a mea, tot știu că n-am fost eu.

Poppy plesnește masa cu palma, zdrăngănind tacîmurile și vesela, atrăgînd atenția tuturor celor din jur, care se întorc să se holbeze.

— NU MAI MINȚI! îmi urlă ea. NU MAI MINȚI!

Mă ridic clătinîndu-mă. Am plătit deja, deci nu trebuie să mai rămîn nici o secundă în plus.

— DE CE NU VREI SĂ SPUI ADEVĂRUL?

S-a ridicat și ea. E cumplit de furioasă, în flăcări, corpul îi e rigid de atîta furie. Am deșteptat vulcanul. Încercînd să fac un bine, încercînd s-o ajut, am cauzat o erupție.

— DE CE MAI MINȚI? SPUNE ADEVĂRUL! SPUNE LUMII CE-AI FĂCUT!

Senzația de ameteală și de greață se revarsă asupra mea în valuri uriașe, simt că plutesc, iar capul îmi e ca un balon imens, gata să se desprindă de umeri. Dar pieptul parcă mi-e strîns de-o gheară și nu pot să respir. Nu pot să respir. Îmi duc iarăși mîna la inimă, îi simt galopul nebun în vîrful degetelor, și mușchii încordați. *Nu pot să respir. Nu pot să respir.*

Picioarele îmi cedează, incapabile să-mi mai susțină greutatea corpului. În cădere, aud un trosnet puternic. E capul meu, care se izbește de masă. Capul meu, care mă trimite în lumea întunericului...

poppy

Te rog să nu mori, Serena. Te rog să nu mori.

Totul se mişcă aşa de repede, oamenii vorbesc cu un milion de kilometri la oră, iar eu mă simt de parcă aş fi pe un platou de televiziune, într-un rol din *Casualty*.

Îmi repet în minte o mantra, la nesfîrşit: „Te rog să nu mori, Serena".

Acum, în clipa asta, nu-mi pasă dacă mărturiseşte sau nu, dacă-mi va fi reabilitat numele. Atît: nu vreau să moară.

Te rog să nu mori, Serena. Te rog să nu mori.

Mă ţin strîns de geanta ei şi ştiu că înăuntru e mobilul şi c-ar trebui să umblu prin el şi să găsesc numărul soţului ei, să-l sun şi să-i spun. Dar nu ştiu ce să-i spun. Nu ştiu cum să-i explic cine sînt. Şi nici nu vreau să vorbesc cu el. Nu aşa. Una a fost s-o ameninţ că-i spun, şi cu totul alta să trec la fapte. La nevoie, aş face asta, sînt convinsă. Dar acum nu e momentul. Nu sînt obligată, sînt pedepsită, ameninţată cu o altă moarte pe conştiinţă.

O asistentă cu ţinută impunătoare îmi spune să merg în sala de aşteptare şi să dau datele prietenei mele, la recepţie.

Asistenta de la recepţie declanşează tirul de întrebări:

— Numele?

— Serena Gillmare.

— Data naşterii?

— 20 septembrie 1970.

— Adresa?

— Blues Point Road, numărul 93, Parcul Preston, cod BN3 VCZ.

— Rude?

— Doctorul Evan Gillmare.

— Copii?

— Da, doi: Verity, treispreze ani; Conrad, opt.

— Alte afecţiuni sau alergii?

— Suferă uneori de amnezie, şi e alergică doar la ciupercile *champignon*.

În timp ce vorbesc, răspunzînd fără efort la întrebări, un cuib de şerpi mi se tot răsuceşte şi zvîrcoleşte înăuntru. Ştiu prea multe despre Serena. Am *pîndit-o*. Am comis o faptă oribilă, oribilă. Şi eram conştientă de asta. *Ştiam* şi nu m-am sinchisit. Am simţit că dorinţa mea de-a face dreptate, de a-i smulge o mărturisire, justifică orice. Voiam să-mi reabilitez numele, şi astfel mi-am justificat gestul de-a viola spaţiul intim şi viaţa altcuiva. Cine sînt eu? *Ce* sînt eu?

— Aţi luat legătura cu rudele prietenei dumneavoastră?

Scutur din cap.

— Nu sîntem tocmai prietene.

Trebuie să fiu sinceră. Femeie mi-e complet străină şi habar nu are ce-i cu mine, însă trebuie să încep să fiu sinceră, cîndva, iar clipa de faţă e un bun început.

— Ne-am cunoscut acum mulţi, mulţi ani.

Mînia care m-a împins să fac ce-am făcut adineauri nu m-a caracterizat niciodată pînă să intru la închisoare. Acum, o simt în fiecare secundă, sînt mereu pe punctul de-a exploda. Situaţia asta trebuie să înceteze. Chiar acum. Şi trebuie să încep să îndrept lucrurile. Trebuie să devin un om mai bun, mai întîi fiind sinceră, şi apoi acţionînd corect.

Împing geanta Serenei în interiorul gheretei de plastic, în care se află asistenta.

— Cred că mobilul ei e înăuntru, îi zic. Ar fi mai bine să vă uitați. Nu vă cunoaște, așa încît probabil că n-o s-o deranjeze la fel de mult.

Cu gesturi eficiente și calme, asistenta trage fermoarul genții din piele neagră, răsucind-o în același timp către becul strălucitor care atîrnă deasupra biroului ei. Nu-i ia mult să localizeze pătratul telefonului mic și negru, și să-i deschidă clapeta.

— Mă întreb dacă are ICU pe mobil, zice ea.

Ăsta o fi vreunul dintre programele alea mișto, pe care le are toată lumea în ziua de azi, dar de care eu n-am auzit. Nu m-ar mira. Încă nu m-am dumirit cum stă treaba cu telefoanele mobile. Cînd eram cu Alain, mă uitam mereu în jur la auzul tonului de apel, nefiind obișnuită să aud telefoane sunînd, cînd nu eram acasă. Ca s-o spun pe-a dreaptă, sînt încă bănuitoare în ce le privește. Nu înțeleg cum funcționează, nici de ce sînt o idee așa de grozavă, în afara cazurilor de genul acestuia. Dar de cîte ori, în viața unui om obișnuit, intervin situații ca asta? Asistenta se joacă c-o șuviță din părul vopsit roșcat, dar încă punctat de fire încă-runțite, în vreme ce apasă pe butoane. În cele din urmă, găsește ce căutase, fiindc-o aud zicînd:

— Deșteaptă femeie, are ICU.

— OK.

„Tare ciudat moment să te joci pe telefonul altcuiva, dar cine sînt eu s-o judec?"

Femeia zîmbește cu căldură, zărindu-mi expresia încremenită.

— E un program nou. Creezi un grup cu titulatura „ICU" – care înseamnă „În Caz de Urgență" – în care pui numărul sau numerele celor care dorești să fie contactați, în caz că ți se întîmplă ceva. Asta ne scutește să mai frunzărim în căutarea persoanelor

de contact. Ea are un astfel de grup, ne e de mare ajutor.

— Am înţeles.

„Prin «frunzărit» te referi şi la faptul c-ai pierdut o grămadă de timp să-mi explici, în loc să formezi numărul?"

Asistenta ridică receptorul telefonului propriu şi formează. Mă retrag cîţiva paşi, deoarece nu vreau să fiu prin preajmă cînd începe tărăboiul cauzat de apelul ei.

Figura doctorului Evan Gillmare, atunci cînd intră cu paşi mari în secţia de urgenţe, nu trădează în nici un caz fericire. Ochii lui căprui caută febril în toate direcţiile, cercetînd atent locul, dar îmi imaginez că nu-i prima oară cînd vine aici – în definitiv, e medic. S-a grăbit să ajungă, poate c-a şi alergat, pentru că pieptul său lat tresaltă încontinuu, iar pe chip i-a împietrit o expresie de hotărîre îndîrjită.

Cînd l-am văzut ultima dată, mi-a lăsat impresia unui om foarte blînd, amabil şi îndatoritor – ce mai, portretul medicului de familie ideal. Acum, nu mai e medicul de familie, e soţul îngrijorat al unei femei care e posibil să se afle la porţile Lumii de Dincolo, care poate c-a murit deja.

Vorbeşte cu asistenta de la recepţie şi cu siguranţă întrebă o mulţime de detalii tehnice, medicale, primind răspunsuri mai mult sau mai puţin satisfăcătoare. La finalul discuţiei, asistenta îi face semn către mine. El se întoarce şi se apropie cu paşi mari. Mă ridic să-l întîmpin.

Nu ar trebui să mă aflu aici. Ar trebui să fiu acasă, în ghereta de pe plajă, pe plajă, pe malul mării, oriunde, dar nu aici. Nu ar trebui să fiu pe punctul de-a vorbi cu soţul femeii pe care-am urmărit-o obsesiv şi care, cine ştie, e posibil să fi leşinat din pricina mea.

— Ce i s-a întîmplat? mă întreabă Evan Gillmare cu asprime, fără să mă salute, fără să mai îndulcească expresia sumbră, aproape agresivă, de pe chip.

Nu se comportă cu blîndeţea la care mă aşteptam, după ultima noastră întîlnire, dar acum e vorba despre soţia de care s-a despărţit recent şi omul nu are habar de rolul jucat de mine în episodul ăsta.

— Dis... discutam doar, şi i s-a făcut rău. Altceva nu ştiu. Cei de aici nu-mi spun, fiindcă nu sîntem rude.

Nici măcar prietene.

El se încruntă puţin, apoi mă întreabă cu suspiciune în glas:

— Nu vă cunosc de undeva?

— Ăăă...

De ce-am hotărît, acum jumătate de ceas, să devin un om mai bun? De ce nu pot să rămîn fiinţa care minte şi pîndeşte? Pentru că, astfel, n-aş mai fi obligată să-i spun adevărul.

— Aţi fost recent pe la cabinet. V-aţi mutat aici de curînd. Penelope...? Penelope Argyle?

— Am pretins doar că mă cheamă Penelope Argyle. De fapt, numele meu e Poppy. Poppy Carlisle.

Trupul îi devine rigid, căci zeci de mici amintiri încep să-şi ocupe locul în cadru, numele şi chipul meu prinzînd contur. Sînt convinsă că nu voia să mai audă de mine, necum să mă vadă în persoană. Acum, că şi-a dat seama ce hram port, ar avea tot dreptul să ceară arestarea mea. Dacă se va întîmpla asta, voi fi expediată direct de unde-am venit, fie că merit sau nu.

— Ce s-a întîmplat? mă întreabă printre dinţii încleştaţi, hotărînd, în mod evident, că e mai important să afle ce s-a petrecut cu Serena, decît să se ocupe de mine. Vreau să ştiu *adevărul*.

— Cum vă spuneam, discutam doar... OK, zic oftînd, căci nu mai pot continua aşa. OK, ne certam.

Lucrurile s-au cam înfierbîntat, pentru că am încercat s-o fac să mărturisească. Şi, în toiul certei, ea a leşinat. Acesta e adevărul. S-a enervat şi m-am trezit cu ea zăcînd pe jos, nemişcată. Nu ştiu de ce. Vă jur, domnule. Nici n-am atins-o.

— Şi, a mărturisit?

— Nu.

— V-a trecut vreodată prin cap c-ar putea fi nevinovată?

— Dumneavoastră v-a trecut? Mi-a spus că, practic, aţi alungat-o din casă. Din casa ei. N-aţi fi procedat aşa, dacă aţi fi fost convins că e nevinovată.

— Nu ştiţi nimic nici despre căsnicia mea, nici despre soţia mea, mi-o retează el.

Nu doar c-am atins un punct nevralgic, dar l-am zgîndărit adînc, cu unghii ascuţite.

— N-am vreme de aşa ceva. Mă duc să văd cum se simte. Să nu vă mai găsesc aici cînd mă întorc.

— Dar trebuie să ştiu dacă o să se facă bine!

— Ca să continuaţi s-o urmăriţi şi s-o hărţuiţi? Pe ea şi familia noastră?

— N-am făcut nimic din toate astea!

În gura altcuiva, sună atît de sinistru. Mental, le pot spune şi da, sună rău, dar e cu mult mai rău atunci cînd le aud rostite de alţii.

— Atunci, ce-aţi făcut?

— Eu... eu am...

— Pleacă, Poppy, sau cum te-o chema. Lasă-mi soţia şi familia în pace.

Înainte să obiectez, se întoarce şi se îndepărtează cu paşi mari. Rămîn pe loc, neştiind ce să mai fac. Nu vreau să mă duc acasă. Nu vreau să stau singură. Vreau să-mi spună cineva c-o să fie totul bine. Că ea n-o să moară şi că eu o să fiu OK. Că nu e prea tîrziu să redevin o persoană respectabilă.

Uşile circulare mari, din sticlă, de la intrarea în Spitalul de Urgenţe Brighton se retrag c-un fîşîit discret, expediindu-mă în aerul cald de afară.

Nu vreau să fiu singură. Am petrecut atîţia ani în singurătate, că nu mai vreau. M-am săturat de ea. Mi-e frică de ea. Singurătatea mă împinge să mă tai. Singurătatea mă îndeamnă spre lucruri pe care nu vreau să le fac. Singurătatea îmi aminteşte că Tina nu mai este.

Duc mîna la buzunar şi palma-mi cuprinde cutiuţa magică. O scot şi-o ridic dinaintea ochilor. Degetele apasă tasta „I", în speranţa că voi găsi un număr în categoria „ICU", un număr la care să pot suna, în caz de urgenţă. Dar nu, nu e nimic. Sigur că nu e.

Tastez o altă literă şi pe ecran apare un număr. Mă uit lung la el şi la nume. E o urgenţă, altfel n-aş suna nici în ruptul capului.

— Salut, zic, după ce primesc un răspuns, la al doilea semnal al telefonului, adică după ceea ce mi-a părut o viaţă de aşteptare. Eu sînt. Am mare nevoie de ajutorul tău.

Serena

Evan stă lîngă patul de spital. Are degetele împreunate, iar pe chip i s-a aşternut o expresie serioasă, gînditoare. Zîmbeşte cînd vede c-am deschis ochii, apoi îşi aminteşte că e furios pe mine, că ne-am despărţit şi că n-are nimic bun de spus despre mine, aşa că-şi ascunde surîsul şi-şi pune iarăşi masca de seriozitate.

Oftînd, îmi îndrept privirea spre tavan. Aş vrea să mă mişc, dar nu pot. Am senzaţia că o turmă întreagă de elefanţi a dănţuit pe pieptul meu, pînă la epuizare, şi că în craniu mi-a fost pompat conţinutul unui tub de heliu.

— Ce faci aici? îl întreb, fără să mă mişc sau să respir prea adînc, fiindcă doare.

Mă doare ca atunci cînd *el* mă lovise încontinuu cu pumnii, din pricină că lăsasem nişte urme de ruj pe un prosop, şi m-am ales cu trei coaste învineţite. Dar nici nu se compară cu cele două coaste rupte. Aşa evaluez uneori durerea – în funcţie de durerea pe care mi-a cauzat-o *el* şi de felul în care-am suportat-o.

— Ai leşinat, nu-ţi aminteşti? îmi răspunde el, pe un ton profesional – liniştitor, amabil, dar distant.

Poppy. Urlete. Ciment pe stomac, durere în craniul umflat cu heliu, maşină parcată pe piept. Linişte.

— Da, îmi amintesc.

— Medicii de aici cred c-ai leşinat din pricina unui atac violent de panică. Dar or să-ţi mai facă nişte analize, să se asigure că nu e ceva mai grav.

— OK, îi spun, tot fără să mă uit la el.

E cel mai bun prieten al meu, soţul meu, sufletul meu pereche. Şi-mi vorbeşte de parcă aş fi o pacientă oarecare.

— De cînd ai atacuri de panică? Pentru că episodul de acum pare rezultatul unui şir întreg. Nu-i ceva pasager.

De cînd am atacuri de panică? De cînd trăiesc pe marginea prăpastiei?

— De mai multă vreme.

E genul de răspuns pe care i l-aş da unui străin, adică exact ce vrea el să fie, judecînd după cum se comportă. Ştiu că obişnuieşte să-şi viziteze pacienţii la spital, dar sînt sigură că nu aşa se poartă cu ei. Sînt convinsă că-i tratează cu înţelegere şi omenie.

— Şi de cînd suferi de goluri de memorie?

— De mai multă vreme.

— De mai multă vreme, mă îngînă el, aproape în şoaptă.

Nu cred că a realizat, măcar, că a rostit vorbele cu glas tare.

— De unde ai aflat că sînt aici?

Ea i-a spus? L-a sunat, ca să mai adauge un strop la necazurile mele?

— M-au sunat de la spital.

Un val blînd de uşurare mi se revarsă lin peste capul umflat şi trupul zdrobit.

— Am întîlnit-o pe Poppy afară, în sala de aşteptare.

Simt cum mi se scufundă corpul şi mi se închid pleoapele.

— E îngrijorată din pricina ta.

— Cred şi eu.

— Îngrijorarea ei mi s-a părut cu adevărat sinceră.

— Hmmm....

— Uite, cred c-ar fi bine să vii acasă. Măcar pînă te mai pui pe picioare şi-o să putem sta de vorbă. OK? O să dorm în camera de oaspeţi.

— Nu.

— Cum adică, nu?

E nedumerit, şi asta-i face să dispară vocea calmă şi purtarea netulburată.

— Adică, nu. Nu vin acasă.

— Poftim?

Întorc capul, fără să iau în seamă miile de terminaţii nervoase, săgetate de durere.

— Nu vin acasă, Evan. Nu vin înapoi într-o casă unde am senzaţia că sînt tolerată cu mare greutate, unde voi sta întinsă în pat, născocind metode din ce în ce mai elaborate de-a te face să crezi cînd îţi spun că-mi pare rău că nu ţi-am mărturisit mai devreme. Nu, nu voi permite să se întîmple una ca asta, zic şi respir adînc, ţinîndu-mă de coaste. Refuz să mai trec prin aşa ceva.

— Să *mai* treci...?

— Aşa... aşa era şi *el*.

— El?

— El... *el*... bărbatul care a murit.

— Marcus Halnsley?

Mi se pare o insultă la adresa iubirii să-l aud pe Evan pronunţîndu-i numele, să-l aud pe omul pe care-l iubesc umanizîndu-l pe cel care aproape m-a ucis.

— Da. Trăiam mereu cu frica-n sîn. Mereu pe marginea prăpastiei. Încercam din răsputeri să evit să-l supăr. Mă străduiam să anticipez situaţiile care l-ar fi înfuriat şi să le rezolv, ca să nu-i stîrnesc mînia. N-am de gînd să mai fac asta. Eram aşa de epuizată. Epuizată şi speriată. Nu pot... Nu *vreau* să mai trec prin asta.

— Ai nevoie de îngrijiri, nu te poţi odihni ca lumea într-un motel.

— Mă descurc.

— Era chiar aşa de rău?

Sînt convinsă că se întîlneşte frecvent cu astfel de cazuri. Nu e ceva nou în meseria lui, şi a oferit

adesea consiliere victimelor, însă Evan tot mai vrea să mă întrebe de ce n-am plecat pur și simplu. De ce nu l-am părăsit. Răspunsul e mereu același: nu am putut. Pînă în noaptea în care a murit.

De asta nu ne-a crezut lumea. Cînd Poppy și cu mine am încercat să le explicăm cum era, cînd am încercat să le spunem că nu el era victima noastră, ci noi ale lui, nu ne-a crezut nimeni, fiindcă nu s-a găsit nimeni să înțeleagă cum de una dintre noi – necum amîndouă – a putut să suporte așa ceva. Cum de-am suportat să fim sleite de voință pînă într-acolo, încît să fim în stare de aproape orice pentru el. De aproape orice. În final, acest „aproape" a contat cel mai mult. Lucrurile pe care le-a făcut, faptul că Marlene a refuzat să vorbească despre el, i-au împins pe oameni să creadă mai degrabă că eram două fetișcane răsfățate, care au sedus, au torturat și, în ultimă instanță, au ucis un om de treabă, care avea și el defectele lui, decît că fusesem în stare să înghițim atîtea.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Și copiii? Vor fi îngrijorați dacă află că ești bolnavă și departe de ei.

— Nu, te rog, Evan. Nu te folosi de copii. Nu te-ai gîndit la ei atunci cînd, așezat în jilțul tău, m-ai alungat din casă. Nu încerca să te folosești de ei, acum, ca să obții ce-ți dorești de la mine.

— Iartă-mă, am fost josnic. Dar aș vrea să vii acasă. Chiar dacă atmosfera nu-i tocmai grozavă, nu vreau să fii prea departe, în caz că se întîmplă iarăși ceva.

— N-o să pățesc nimic. Poate c-o să ne prindă bine să stăm despărțiți o vreme. Tu ca să chibzuiești, iar eu...

Eu nu știu ce-o să fac. M-am dedicat complet vieții de familie, rolului de soție și mamă. Altceva nu prea mai știu. De asta-mi fac curat, zilnic, în camera de motel și ascund cuțitele – nu mă pot lepăda de obicei.

— Nu vreau să stăm despărțiți. Ultimele zile au fost un iad. Mi-am oferit singur o imagine a vieții fără tine și nu-mi place deloc, Sez. O urăsc de-a dreptul.

— Nici mie nu-mi place să stau fără tine și copii, dar nu mă pot întoarce dacă ai de gînd să te porți urît.

Înghit și durerea se propagă în valuri de-a lungul gîtului și-n piept.

— Nu spun că n-ai dreptul să fii supărat. Doamne, ar fi ciudat dacă nu te-ai înfuria. Dar nu pot să locuiesc în aceeași casă cu tine, dacă mă tratezi ca pe-o ființă inferioară. Unul dintre lucrurile care-mi plac la tine, la viața alături de tine, este că sîntem egali. Nu spun că sîntem egali în ce putem face, dar sîntem egali în toate celelalte privințe. Cînd luăm o hotărîre, o luăm împreună. Cînd ne certăm, o facem de pe poziții de egalitate – nu fiindcă unul s-ar crede mai bun decît celălalt, care trebuie să se simtă prost, să accepte că a greșit și să plece capul spre a evita alte probleme... Nici nu știi cît de greu e să trăiești așa. N-am simțit niciodată asta cu tine. Am fost mereu liberă să spun ce-mi place și să gîndesc cum îmi place, și am știut întotdeauna că, indiferent dacă-ți place și ție sau nu, ori dacă țipi la mine, n-o să reacționezi niciodată violent, cu un pumn, o palmă sau un șut, și că o să continui să mă iubești. Asta, pînă acum.

— Ce, ți-e frică de mine?

— Nu, dar nici departe nu eram, atunci cînd am început să evit lucrurile care te-ar fi putut supăra. Asta nu e viață – să calci mereu ca pe ouă, ca să nu declanșezi o explozie.

Evan se freacă la ochiul stîng. Așa făcea și Verity, în copilărie, cînd obosea sau era pe punctul de-a izbucni în lacrimi. Îi dădeam mîna de la ochi și-i spuneam „nu". De cîteva ori, în miez de noapte, după ce-o luasem în brațe s-o liniștesc, mă frecasem

și eu la ochi, iar ea îmi trăsese mîna, ca pentru a-mi spune că, dacă ea nu avea voie, eu de ce-aș fi avut?

— Îmi pare rău, zice el. Am fost foarte șocat, rănit. Nu înțelegeam de ce nu mi-ai spus. Și nu voiam decît să urlu la tine. N-am vrut să te sperii.

— Evan, nu spun că, dacă vin acasă, va trebui să mă ierți sau să te prefaci că nu ești supărat pe mine. Vreau doar să te superi pe mine ca pe un egal al tău, și să nu ai pretenția să mă furișez pe lîngă ziduri, chinuită de rușine și vină. Nici c-aș putea regreta mai mult faptul că nu ți-am spus, continuu eu, atingîndu-mi cu grijă pieptul. Crede-mă. Și-o să-mi cer scuze pînă în Ziua de Apoi, dacă e nevoie. Dar n-o să vin acasă și n-o să-mi cer scuze, dacă te vei folosi de asta ca scuză să mă umilești. Prefer să mă chinuiesc într-un motel și să-mi cer iertare de la distanță.

— Vino acasă. Ne rezolvăm noi problemele mai tîrziu, după ce te însănătoșești. Acum, vino cu mine acasă.

— Tare mi-aș dori asta. Pe cuvînt, nimic n-ar fi mai frumos.

— Așa gîndești acum, dar stai să vezi cîte vase sînt de spălat, cîte rufe te așteaptă, ca să nu mai vorbim de curățenia generală.

Nu mă sărută și nici nu mă ține de mînă. Mai e mult pînă acolo. S-ar putea să nu ne mai întoarcem niciodată la viața de dinainte, dar acasă, cel puțin, pot fi alături de copii și mă pot preface iarăși că nu sînt decît o mamă plictisitoare, de vîrstă mijlocie, din Brighton, care nu ascunde nici un secret lugubru. Acasă, pot fi din nou Serena, sau cineva asemănător ei.

poppy

— Am urmărit-o pe Serena, recunosc eu, în cele din urmă, față de Alain.

— Pe Serena? *Acea* Serena?

Dau din cap că da.

— Oh... OK, OK. De ce?

— Ca s-o oblig să-și mărturisească crima, faptul că l-a ucis pe Marcus, desigur. Ca să fiu exonerată.

— Și, a făcut toate astea?

— Tu ce zici? Fir-ar a dracului de treabă! Dacă aș fi fost exonerată, nu crezi c-aș fi sărbătorit evenimentul, în loc să te sun pe tine?

— Mda, probabil, admite el, înclinîndu-și trupul zvelt și împreunîndu-și mîinile, ca pentru rugăciune. Ce s-a întîmplat?

— E în spital.

— O... O, drace! De ce?

— Ne... ne certam. Și ea... ea a căzut și s-a lovit la cap.

— Se simte mai bine?

— Nu știu. Soțul ei n-a vrut să-mi spună. Mi-a ordonat să dispar. Trebuie să afli tu, în locul meu. Trebuie să mă asigur că e OK. Trebuie să mă ajuți.

— A căzut, pur și simplu?

— Da.

— Nu ai... Nu ai lovit-o, nu?

— Ce?! NU! De ce mă întrebi? N-aș... *N-aș putea*. Ce te face să crezi că... Ce?! *Ce?*

— Iartă-mă, iartă-mă, spune el repede, ridicînd mîinile defensiv. Trebuia să întreb.

— De ce trebuia să întrebi? Cum ai putut să gîndeşti aşa despre mine? Nu am lovit în viaţa mea pe nimeni, decît ca să mă apăr. Şi asta numai fiindcă o idioată a crezut că-s pradă uşoară. Era turnătoare şi, ca să scape de supraveghere, a încercat să mă bage pe mine la înaintare. S-a trezit mutată din cameră, şi-a aruncat vina pe mine. Cînd n-am muşcat momeala, s-a luat de mine, să fie povestea mai credibilă. Am împins-o doar ca s-o dau de pe mine. N-a fost vina mea. A fost singura dată. De obicei, ies din încurcături cu vorba bună. N-am lovit niciodată pe nimeni prima. Ce te-a făcut să crezi una ca asta?

Alain se ridică din fotoliu, traversează podeaua îmbrăcată în parchet a livingului şi se ghemuieşte dinaintea mea. Cu un gest blînd, se întinde şi-mi cuprinde mîinile într-o îmbrăţişare caldă şi tandră. Se uită la mine cu capul înclinat pe-o parte, ca şi cum ar admira un tablou dintr-o galerie, pe care însă nu-l vede prea bine, ca şi cum s-ar afla la poalele unui munte şi s-ar întreba dacă va ajunge vreodată în vîrf.

— Poppy, te rog, te rog să nu înţelegi greşit. Fiindcă eu chiar cred că eşti extraordinară. Eşti minunată, generoasă, amuzantă, frumoasă şi blîndă. Dar, uneori, poţi fi *înfricoşătoare*.

Eu?

— Te iubesc. Te iubesc enorm, dar se întîmplă uneori să intri în ceea ce, bănuiesc, e starea de spirit din închisoare. Vorbeşti cu furie şi-o dai pe limbajul din închisoare, corpul ţi-e mai rigid şi ai o atitudine implicit agresivă, ochii tăi caută prin încăpere un eventual pericol sau o armă. E... *înfricoşător*.

Vorbeşte în dodii; sînt „înfricoşătoare" numai cînd e nevoie.

— Cînd eşti aşa, e uşor să te creadă omul în stare de orice.

— De orice, îl îngîn eu. Inclusiv de crimă.

Alain oftează şi se aruncă o scurtă privire într-o parte, apoi mă strînge mai tare de mîini şi-şi concentrează iarăşi atenţia asupra mea.

— De orice, mă aprobă înclinînd uşor din cap, resemnat.

— Dar nu am...

— Ştiu, ştiu. Poppy, te cred. De asta nu te-am întrebat. După numai două minute în compania ta, am ştiut că nu eşti o criminală, dar o parte din tine e capabilă să facă rău. Sînt convins că n-ai fost dintotdeauna aşa. Sigur este efectul anilor de închisoare, dar partea asta există. Aşa eşti tu, uneori. Iată motivul întrebării mele. N-am vrut să te jignesc, continuă Alain cu blîndeţe. Nu ştiu prin ce ai trecut şi ce anume a dus la naşterea laturii acesteia. Dar, Poppy, ea există. Şi e înfricoşătoare.

— Ea are parte de-o viaţă frumoasă şi eu... eu, de astea. De toate astea. Şi chiar atunci cînd încerc să îndrept lucrurile, tot eu greşesc.

— Nu spun că greşeşti. La dracu', şi eu aş căuta să-mi reabilitez numele. Dar nu cred că metoda e bine aleasă.

— Dar cum să procedez? După ce mi-a fost respins al doilea recurs, nu am mai avut voie să fac altul, deoarece nu existau probe noi. Nu exista nimic care să-mi dovedească nevinovăţia. Înţelegi ce înseamnă asta?

Înclină din cap în semn că da. Dar îşi închipuie numai că înţelege. Cum ar putea să înţeleagă?

— Înseamnă – însemna – că nu voiau să audă adevărul. Nimeni nu voia să audă adevărul. Din punctul lor de vedere, eram vinovată. Aşa indicau dovezile. Dar ele ofereau o imagine înşelătoare, fiindcă nu eu eram vinovată.

— Știu.

— Nu, nu știi! Cum ai putea să știi? În toți anii aceștia mi s-a repetat că sînt vinovată. Mi s-a oferit șansa de a-mi schimba pledoaria în omor prin imprudență, ca să mi se reducă pedeapsa. Mi s-a cerut să merg la prelegeri, unde să vorbesc despre fapta mea și impactul ei, și astfel să fiu reabilitată. Dar n-am putut. *Nu am vrut.* Cum să pledez omor prin imprudență, cînd nu-l omorîsem eu? Cum să vorbesc despre fapta mea, cînd n-o comisesem eu? Toți mă îndemnau, necontenit, să-mi recunosc crima sau îmi sugerau, pe ocolite, că nu mă vor recomanda pentru eliberare condiționată etc. Dar, în același timp, datorită faptului că nu eram ca restul fetelor de vîrsta mea, că munceam din greu și mă țineam departe de conflicte, droguri și chestii din astea, îmi încredințau mereu treburi importante. Știau că, neoficial, studiam să-mi iau diploma și m-au încurajat să urmez un curs la Universitatea Populară. *Totuși*, în ochii lor, rămîneam o deținută. O *criminală*. Era ca și cum, pe de-o parte, știau că eram nevinovată, și pe de alta, mă pisau să mărturisesc. Și așa, vreme de douăzeci de ani.

— Nu mă mir că ești furioasă, remarcă Alain. Și eu aș fi. Oricine ar fi, de fapt.

— Nu înțelegi! urlu eu. Pur și simplu, nu înțelegi.

Cum să înțeleagă, dacă rezumă faptele în felul ăsta? Cînd, în opinia lui, douăzeci de ani de iad se pot rezuma într-o propoziție de genul, „Oricine ar fi furios"?

Cu degetele mari, îmi mîngîie podul palmelor și se apleacă spre mine pînă unde-și îngăduie, fără să mă atingă.

— Fă-mă să înțeleg, atunci. Vreau să-mi explici, pînă înțeleg. OK?

Mă uit la el lung, întrebîndu-mă cum aș putea face asta.

— Mai întîi, o să sun la spital, să aflu cum se simte Serena. Pe urmă, o să stăm amîndoi aici, iar tu o să-mi povesteşti, pînă o să înţeleg prin ce-ai trecut.

— N-o să folosească la nimic, zic, clătinînd din cap. Nu te pot face să înţelegi.

— Trebuie să încerci, pentru că situaţia asta nu poate continua, Poppy.

— Ce?

După voce, îmi pare că mă ameninţă.

— Nu poţi continua s-o pîndeşti şi s-o urmăreşti pe Serena.

— N-o să mai fac asta. Mai devreme, m-am hotărît să mă opresc.

Strînge din buze. Vrea să spună ceva, dar îi e teamă. De ce, crede c-o să mă transform iarăşi în Poppy Puşcăriaşa? C-o să-mi arăt latura „înfricoşătoare"?

— Ce-ai făcut tu, reia el, pe acelaşi ton blînd, a fost un gest impulsiv, un gest pe care ai simţit că trebuie să-l faci, nu pe care ai vrut să-l faci. Mi-e teamă că senzaţia asta ar putea să revină. Că o să-ţi reiei pînda, pentru că n-o să reuşeşti să te abţii.

— O să reuşesc să mă abţin.

— Poppy, eşti nevinovată. Crezi că nu poţi dovedi asta decît dacă o convingi pe Serena să mărturisească. Cum vei face asta, dacă te ţii departe de ea?

— Nu... nu ştiu, dar găsesc eu o metodă.

— Exact la asta mă refeream. În cîteva zile, după ce se vor mai disipa teroarea şi şocul produse de episodul ăsta, cînd resentimentele faţă de ea vor începe să iasă din nou la suprafaţă, îţi vei dori să revii la situaţia de dinainte. Să preiei din nou controlul. Ea a fost răspunzătoare pentru prăbuşirea lumii tale, pentru neputinţa la care ai fost redusă, aşa că vei simţi din nou nevoia să deţii controlul, *puterea*. Cea mai simplă cale este să te întorci la ce făceai înainte.

— Greşeşti.

— Poate. Dar nu-ţi uita ideea. Mă duc să-mi aduc telefonul mobil. Am numărul cuiva de la spital, care te-ar putea ajuta. OK?

Dau din cap că da. Greşeşte. Oi fi eu un monstru, care-şi doreşte ca fiinţa care m-a transformat în monstru să plătească, dar n-o să mai fac ce-am făcut. Ziua de azi a fost semnalul de alarmă de care aveam nevoie. Accidentul Serenei, figura soţului ei... Mă cutremur cînd mă gîndesc la toate astea. Nu, nu mă mai pot întoarce la aşa ceva.

Casa lui Alain e primitoare şi caldă, un loc drăguţ, aranjat după ultima modă, cu şeminee, parchet şi ferestre largi.

Mă ridic, îmi scutur picioarele şi străbat camera, îndreptîndu-mă spre spaţiul de lucru. Acesta se află în locul unde majoritatea celor la care fac curat şi-au amenajat sufrageria. În birou, mă întîmpină un haos de hîrtii şi de cărţi, iar în mijloc, în ochiul furtunii, se află computerul lui.

Aproape că uitasem de slujba lui adevărată şi de faptul că, la început, mă „studia", motive pentru care ne şi despărţiserăm. Dar şi pentru care îl sunasem. Avînd în vedere modul îndoielnic în care se purtase cu mine, nu-i mai dădea mîna să mă judece. Deşi, acum mă întreb dacă m-ar fi judecat vreodată, indiferent de circumstanţe.

Pe ecranul computerului se rotesc mai multe luminiţe colorate, prinse într-un model. Pe birou e dezastru. Nu-mi imaginez cum poate să lucreze în condiţiile astea. Arunc o privire la blocnotesul de pe tastatură şi-n ochi îmi sare numele meu. Mi-a desenat numele cu litere mari, unele dintre ele fiind umplute cu liniuţe schiţate în cerneală. În interiorul literei „O" a desenat o inimioară albastră, în colţuri, pe care a colorat-o de mai multe ori, pînă ce hîrtia s-a îmbibat cu cerneală, pînă ce i s-a umplut inima.

Întind mîna s-o ating, îmi plimb degetul peste inimioara asta albastră. Atingerea îmi declașează un nou soi de teamă, care-mi strînge stomacul. „Te iubesc. Te iubesc enorm." Astea au fost cuvintele lui Alain.

Cum? Cum poate să iubească un monstru? *Ce l-a apucat?* mă întreb în gînd.

Dar eu am iubit un monstru. L-am iubit pe Marcus. Și uite unde m-a adus iubirea asta. Uite la ce s-a ajuns.

Aud scîrțîitul pașilor lui Alain, care se plimbă în sus și-n jos, la etaj, murmurul vocii lui răzbătînd pînă la mine. Vorbește la telefon.

Ce l-o fi apucat?

Retrag iute mîna de pe blocnotes și mă hotărăsc să plec.

Trebuie să plec de aici. De lîngă el. Să mă îndepărtez de toate astea. Trebuie să fiu singură, să mă gîndesc la ce am de făcut în continuare. O să aflu vești despre Serena pe alte căi.

Acum, însă, trebuie să ies de aici.

Închid binișor ușa de la intrare. Nu vreau să știe c-am plecat, pentru că probabil că se va repezi pe scări și va încerca să mă oprească. Va încerca să fie amabil cu monstrul. Și se știe doar: e mai înțelept să nu hrănești monștrii, deoarece vor vrea întotdeauna mai mult și mai mult.

— O să se facă bine, îmi zice el.

Nu m-am dat peste cap să mă ascund. Afară, lumea plînge. Un șuvoi de lacrimi se revarsă din cer, tresăltînd pe pielea netedă a promenadei. Am ascultat zgomotul ploii bătînd în acoperișul gheretei de pe plajă, și m-am străduit să număr picăturile.

— Se bănuiește c-a fost un atac de panică. A intrat în hiperventilație, de aceea n-au mai ținut-o picioarele și s-a prăbușit, lovindu-se la cap. Dar o să fie bine.

Stau pe masa verde – n-am avut energia să desfac un șezlong – și continuu să mă uit fix în podea, dînd din cap la auzul știrilor, copleșită de un val blînd de ușurare.

Adidașii lui sînt uzi. Par a fi costat o grămadă de bani. Și sînt uzi. La fel sînt și pantalonii și ce reușesc să văd din pardesiul bej. Lumea l-a acoperit cu lacrimi? Ce motive o avea lumea să fie așa de posomorîtă?

— Vrei să te culci cu mine? îl întreb, fără să mă obosesc să-mi ridic privirile să-i văd reacția.

Reacția imediată e tăcerea. Genul de tăcere care-mi spune că nu știe dacă există un răspuns corect la întrebarea mea, dacă nu cumva i se întinde o cursă.

— Putem s-o facem aici. Sau la tine acasă. Chiar și acasă la ai mei. Oriunde, de fapt. Dacă vrei.

— Da, vreau, îmi spune el precaut, de parcă ar păși pe un teren minat. Dar ce-mi doresc mai mult este să mă faci să înțeleg prin ce-ai trecut.

Se așază pe podea, ignorînd mica băltoacă adunată de la hainele lui și de la crăpătura din tavan.

— *Am nevoie* să înțeleg prin ce-ai trecut.

— De ce? îl întreb, știind că dacă va spune că mă iubește, o să vomit.

Cuvintele astea nu mai înseamnă nimic. Marcus le repeta mereu, iar eu puneam imediat botul, așa de proastă și naivă eram. Marcus nu mă iubea. Îmi spunea doar că mă iubește, dar făcea lucrurile alea îngrozitoare. Ce iubea el era controlul asupra mea. Poți să repeți cuvîntul „iubire", pînă ajunge la fel ca „nisip" sau „fraier". Își pierde orice semnificație, dacă îndărătul lui nu se mai află nimic.

— Nu te poți întoarce la cum erai înainte, vine răspunsul lui Alain. Trebuie să faci asta, pentru tine. Furia asta nu te va părăsi decît atunci cînd te vei face auzită. Las-o pe Serena, uită de Marcus, gîndește-te numai la Poppy. Și spune-mi. Povestește-mi despre Poppy, despre viața ei. Spune-mi prin ce-ai trecut. Vorbește cu mine. Vreau să înțeleg.

— Nu știu cum, zic eu, clătinînd din cap.

— Ba știi. Începe cu începutul.

— Cerul nu-i un colț de pătură din petice, spun eu într-un final. Cînd e brăzdat de doi, trei drugi negri, cînd e prins între ochiurile unei plase de sîrmă. Cerul e necuprins și adînc și în stare să mă sufoce.

Partea a șaptea

Serena

Evan vrea să-i povestesc despre vremurile acelea. Despre ce s-a întîmplat şi cum de-am ajuns amestecată în toată povestea.

A venit în dormitor, acum trei nopţi, s-a întins pe pătură şi a început să vorbească. Despre nimic anume, apoi, brusc, m-a întrebat:

— Ce fel de om era *el*? De ce nu-i pronunţi niciodată numele? Ce s-a petrecut în seara aceea? În seara în care *el* a murit.

Pînă atunci îi mîngîiasem părul ţepos şi fin, dar m-am oprit. Viaţa mea actuală, cea pe care-o iubeam, fusese şi aşa destul de contaminată de trecut: de coincidenţele repetate, de Poppy şi pretenţiile ei nebuneşti, de hotărîrea mea de-a nu-i spune lui Evan, de sentimentul de culpă ce mă îmboldise s-o ajut pe Poppy. Gata, contaminarea asta, a vieţii mele din prezent cu viaţa mea din trecut, trebuia să înceteze. Viaţa mea din prezent trebuia să se vindece, iar asta n-avea să se întîmple dacă permiteam trecutului să facă parte din ea.

Voiam să am compartimente separate pentru tot, şi ca tot ce se întîmplase atunci – tot ce avea legătură cu *el* – să intre într-un compartiment încuiat, cu uşa sudată, broasca înfundată şi cheia, pierdută definitiv. Nu voiam să mai aud de *el*. Cînd i-am spus şi lui Evan asta, a părut să înţeleagă. Încă mai dormea în camera de oaspeţi, dar înţelegea. Sau, cel puţin, aşa mi s-a părut.

Deoarece acum stau pe pat şi mă uit cum îşi face bagajul. Mă părăseşte. Nu pe copii, nu familia noastră, doar pe mine. Nu pot să vorbesc cu el, nu pot fi sută la sută sinceră cu el, iar el nu mai suportă.

E ciudat să te uiţi la cineva cum te părăseşte. Poate că de asta a stat în grădină, atunci cînd m-a obligat pe mine să plec. „Ciudat" nu-i chiar un termen potrivit. „Oribil" ar fi mai aproape de realitate.

Vreau să mă întind şi să-i imobilizez mîinile de doctor, mari şi blînde. Vreau să iau toate hainele pe care le-a aşezat, atent împăturite, în genţi şi să le pun la loc în sertare sau să le agăţ în şifonier. Vreau să-l opresc, dar, fizic, nu pot. Sînt împietrită. Aş putea să încerc cu un cuvînt, două. L-aş putea opri, aş putea opri destrămarea căsniciei noastre, dar asta e deja altă problemă.

— Nu-l iubeşti? mă întrebase Mez, cînd îi spusesem ce vrea de la mine, la telefon.

I-am răspuns că da.

— Atunci, de ce nu-i spui?

I-am explicat situaţia, care erau sentimentele mele, de ce nu povestisem nimănui, şi mai ales lui.

— Mă rog, în definitiv, e căsnicia ta. Dacă nu vrei să faci tot ce-ţi stă în puteri s-o salvezi, atunci asta e. Apropo, după mine, are dreptate să întrebe. Eu mi-am dorit dintotdeauna să te întreb, dar n-aş fi suportat să aud.

I-am spus că, prin asta, a vrut de fapt să sugereze că n-ar fi suportat să audă ceva ce i-ar fi întărit presupunerea iniţială – anume, că sînt o criminală.

— Parcă nu trebuia să mai abordăm subiectul, îmi replicase ea.

I-am reamintit că ea îl deschisese, nu eu. Ea voise să ştie ce se întîmpla cu Evan, iar eu fusesem obligată să-i răspund.

— Bine, atunci permite-mi să reformulez : dacă eşti nevinovată, nu ai nimic de ascuns, spune-i.

Asta nu-i chiar adevărat. Am ceva de ascuns. Şi vreau să ascund lucrul ăsta, de el. Dintre toţi oamenii din lume, de el vreau să-l ascund. Nu vreau ca Evan să mă judece, să se îngrozească de ce-i voi spune. Nu vreau să se îngrozească, aşa cum mă îngrozesc eu, de fiecare dată cînd îmi amintesc.

— Cred că asta e tot, zice el, privindu-şi genţile de voiaj aşezate pe pat, precum nişte uriaşe pietre furate de pe plajă.

Asta e ce voise *el* să spună, de fapt, atunci cînd mă ameninţase că mă omoară. Nu pe mine, direct, ci tot ce era bun şi frumos în viaţa mea. Dacă Evan pleacă, *el* va fi ucis şi fericirea copiilor mei. Va fi ucis şansa lor la un cămin fericit, la a creşte cu ambii părinţi alături. Sînt sigură că am putea găsi o nouă fericire, şi-n absenţa lui Evan, dar copiii vor fi obligaţi să se împartă între părinţi şi să creadă că eu nu luptasem destul pentru ca familia să rămînă unită.

Unele situaţii sînt ireconciliabile, unele lucruri sînt irecuperabile. La noi, nu e cazul. Unele căsnicii şi relaţii se perimează dincolo de orice speranţă de îndreptare. A noastră, relaţia din cuplul nostru, nu. Tot ce trebuie să fac e să-mi recunosc greşeala. Să mărturisesc.

Cum era expresia aia americană? Să devin stăpînă pe adevărul meu.

Trebuie să mărturisesc adevărul, pentru a-l împiedica pe soţul meu să mă părăsească. Chiar dacă, totuşi, mă va părăsi, chiar dacă nu va înţelege sau nu va suporta adevărul şi va pleca, voi şti că cel puţin am încercat. Că am încercat tot ce e omeneşte posibil.

— L-am iubit.

Evan se mișcă lent, se rotește pe călcîiele picioarelor încălțate numai cu șosete și se întoarce cu fața la mine. Eu stau pe pat, cu picioarele încrucișate, incapabilă să-mi desprind privirile de pe comutator. Alături, pe perete, cineva storcise o muscă, dar nu curățase locul.

— Mi-e rușine din pricina asta, continuu eu. Mi-e rușine, pentru că, după tot ce mi-a făcut, eu n-am încetat să-l iubesc. L-am urît, dar l-am și iubit. Nu pot să vorbesc despre ce s-a întîmplat, fiindcă, pînă în ultima clipă, și chiar și după aceea, am continuat să fiu îndrăgostită de el. Iar ăsta e un motiv de imensă rușine. A fost un om oribil. Un om oribil, îngrozitor. M-a terorizat mental, fizic și emoțional, vreme de doi ani; am văzut cum i-a făcut toate astea și lui Poppy, și totuși... Încă-l mai puteam iubi.

Evan se așază pe marginea patului. Mă ascultă. Ascultă cum îi explic de ce am o părere așa de proastă despre mine însămi.

— N-aș putea recunoaște asta în fața nimănui, nici măcar a lui Poppy, și știu că probabil și ea a simțit la fel, pentru că a fost lîngă el aproape la fel de mult timp. În ciuda lucrurilor pe care le-a făcut... nici una n-a plecat. Chiar și la tribunal, cînd ne luptam să ne păstrăm libertatea, o părticică din noi – din mine, cel puțin, dar presupun că era valabil și în cazul ei – încă îl mai proteja. Am povestit ce ne-a făcut, dar nu în cele mai mici detalii. Oricum, n-ar fi crezut nimeni ororile acelea. Cum ar putea cineva, întreg la minte, să iubească o ființă ca el? Nu știu răspunsul la întrebarea asta, zic, ridicînd din umeri. Tot ce știu e că eu l-am iubit. Iar evenimentele din noaptea aceea s-au petrecut numai din cauza lui Poppy. Credeam c-o să mă omoare, o perspectivă nu tocmai plăcută; mă pregătisem să-l înfrunt, eram gata să

mă lupt cu el, dar ce m-a determinat, în ultimă instanţă, să reacţionez, să ripostez, a fost Poppy. O uram, o uram cu adevărat, dar unicul motiv pentru care am reacţionat, pentru care l-am înfruntat, a fost faptul că voia s-o omoare. Şi nu puteam să permit una ca asta.

poppy

Îl las pe Alain dormind, mă dau jos din pat şi, înşfăcînd halatul lui cenuşiu, mă strecor afară din dormitor, acoperindu-mi trupul gol, odată ajunsă afară. Sîntem în mai, dar e destul de răcoare, aşa că treptele din lemn, pe care le cobor acum, sînt reci la atingerea tălpilor mele goale.

Nu ne-am mai dezlipit unul de celălalt, de aproape patruzeci şi opt de ore, majoritatea fiind petrecute adînciţi în conversaţie. În pauze, am mîncat, am băut, am făcut duş şi am dormit. Nimic altceva. Am fost tentată să mă reped pînă acasă, să-mi iau nişte haine curate, periuţa de dinţi şi alte mărunţişuri trebuincioase, dar ştiu că, de îndată ce voi păşi dincolo de uşă, de îndată ce ne vom deschide către lumea exterioară, vraja se va rupe. Nu voi mai fi în stare să vorbesc, să explic, nu voi mai putea să-l fac să înţeleagă.

Străbat livingul cufundat în întuneric, către fereastră, pe care o deschid de-un deget, cît să împiedic scurgerea magiei, dar suficient ca să iasă fumul de ţigară. Mă ghemuiesc în fotoliul de lîngă geam, îmi iau pachetul şi bricheta, aşez scrumiera pe braţul fotoliului şi strecor o ţigară între buze.

În aceste două zile, nu am discutat deloc despre noaptea cu pricina. N-am vrut eu, pur şi simplu. E destul de dificil să mi-o readuc în memorie, aşa că, de regulă, evit s-o povestesc în detaliu, să zgîndăresc hoitul ideilor mele nefericite despre iubire. Acum, însă, o voi face.

Pun capacul brichetei și trag din țigară, aducînd-o la viață.

O să-mi îngădui, mie însămi, să mă duc cu gîndul într-acolo, fiindcă am spus tot ce aveam de spus. Toate cîte le strînsesem în mine au fost eliberate, creîndu-se astfel puțin spațiu necesar unei guri de oxigen pentru memoria mea. Spațiu ce-mi va permite să nu fiu copleșită de panică, atunci cînd mă gîndesc.

Închid pleoapele și dau timpul înapoi. Mintea mea îi urmează cursul, zburînd către seara aceea de demult.

Nu a început atunci, firește.

Nici o poveste nu începe în noaptea în care se sfîrșește.

Serena

Iunie 1988

Mă săturasem. Mă săturasem și mă hotărîsem să-l părăsesc.

Motivul nu era, așa cum îmi închipuisem, faptul că-mi ajunsese. Sigur că mai puteam îndura. Mai puteam încă mult și bine. Puteam să înghit orice-mi băga pe gît, ultimii doi ani stînd mărturie vie, dar mă hotărîsem să pun piciorul în prag.

Dacă asta avea să-mi atragă moartea, eram pregătită. Să mă omoare, abia nu mai sufeream. Din pricina lui, mi se tăiaseră toate căile de comunicare : nu mai puteam vorbi cu surorile mele, nu aveam nici un prieten, fiindcă lui nu-i plăcea să mă vadă în compania altor oameni. Vorbeam cu oamenii alături de care lucram la supermarket, dar nu socializam niciodată. Întreaga mea viață ajunsese să se rezume la el, la satisfacerea nevoilor lui, la evitarea crizelor lui de furie și la dorința de a-l vedea descotorosindu-se de Poppy. Asta nu era viață. Mă maturizasem. În sfîrșit, nu mai eram fetișcana naivă, de cincisprezece ani, căreia îi răpise virginitatea, care se transformase în jucăria lui obedientă.

Cînd mi-a deschis ușa, a știut. A știut că ar fi fost zadarnic și să mă bată, și să mă ignore, și să-mi spună că mă iubește. Eram hotărîtă să-l părăsesc. Într-un fel sau altul, relația noastră era pe cale să se încheie.

Retrospectiv, sînt conștientă că n-ar fi trebuit să merg acolo. Ar fi trebuit să-l sun. Dar, dintr-un motiv oarecare, m-am dus. M-am dus să-i spun. Să-i spun clar și răspicat, ca o femeie adultă ce eram.

Chipul lui, de obicei încremenit într-o perpetuă expresie de încredere, a părut o clipă umbrit de incertitudine, dar n-a zis nimic. S-a tras într-o parte, să mă lase să intru.

— Cărui fapt îi datorez această îndoielnică plăcere? mă întrebă el, în drum spre living, unde se aruncă pe canapea.

Se așeză confortabil, cu coapsele ușor împinse în față, își lăsă capul pe-un umăr și întinse brațele în lături, pe spătar.

— Am venit să vorbesc cu tine, i-am răspuns, uimită că vocea mea, care fusese atîta vreme timidă, șoptită și timorată, suna în felul acela.

Da, era adevărata mea voce. Glasul pe care-l avusesem înainte să-l cunosc pe el. Era normal, banal. Așa ca mine. Așa cum fusesem înainte de povestea asta.

— Atunci, vorbește, iubito. După, am altă treabă. Știi că azi e seara lui Poppy, nu?

Cred că voia să mă testeze. Să-mi trezească o reacție, fiindcă asta ar fi fost o slăbiciune de exploatat, o dovadă, în ochii lui, că nu eram complet liberă. Că nu mă săturasem definitiv. Cînd văzu că nu spun nimic, în ochi și-n jurul gurii îi apărură semne de dezamăgire. O clipă, m-am întrebat cine era Poppy. Atît de hotărîtă eram să termin odată totul, că uitasem de „cealaltă". Uitasem că-l împărțeam, că, probabil, nu-i păsa prea mult de faptul că-și pierdea una dintre victime. Doar că existau șanse să-i pese, mai ales fiindcă nu plecase el primul.

Mi-am dres glasul, ca să mă asigur că n-o să mă bîlbîi, că ceea ce aveam de spus va fi clar, concis și la obiect – așa cum zicea el c-ar trebui să fie eseurile mele.

— Nu mai vreau să fiu cu tine. Vreau să ne despărţim. În seara asta. Nu mai vreau să fiu cu tine.

Ochii i se îngustară, iar colţul din dreapta al buzei de sus se ridică uşor, într-un rînjet. Îşi plimbă încet privirea asupra mea, din vîrful degetelor de la picioare pînă-n vîrful capului. Îmi strînsesem părul la spate şi purtam o pereche de blugi, un tricou alb larg şi geaca din denim prespălat. Ura să mă vadă aşa. Însă crima supremă era că încălţasem tenişii negri. Dintre toate obiectele de îmbrăcăminte din garderoba mea, cel mai mult ura tenişii aceia. Zăbovi o vreme asupra lor, apoi îşi ridică iarăşi privirea, ca un şarpe care se tîrăşte, spre faţa mea. Rînjetul deveni mai pronunţat.

— Cine e tipul? Prespun că această explozie bruscă de nesupunere e pricinuită de vreun nespălat, pe care l-ai agăţat între timp. Cine e? Spune-mi, ca să-l rup în bătaie.

— Tu. „Tipul" eşti tu. Nu mai vreau să fiu cu tine.

Acum şase luni, nu i-aş fi spus în ruptul capului aşa ceva. Nici măcar acum o săptămînă. În clipa aceea, însă, nu-mi mai păsa, deci puteam să spun orice. Cînd nu-ţi mai pasă, nu-ţi mai faci griji c-o să păţeşti ceva. Te arăţi nesăbuit şi fără prea multă minte, şi duci lucrurile la bun sfîrşit.

— Nu vorbeşti serios. Mi-aş dori să fie aşa, dar nu e. O să te întorci înainte de sfîrşitul săptămînii, cerşind să te primesc înapoi.

— N-ai decît să crezi asta, dacă te face mai fericit. Eu plec. Dar trebuia să-ţi spun şi ţie.

— Hei, aşteaptă! zise, aplecîndu-se în faţă şi deschizînd braţele, parcă a reconciliere, dar ştiam că era o iluzie. Gata, asta e tot? Eu n-am dreptul la replică? N-am dreptul să discut cu tine despre asta? Măcar să încerc să te conving să te răzgîndeşti? Adică, ce-s fazele astea? De Poppy e vorba? Pentru că pot s-o rup cu ea chiar în seara asta, dacă vrei. Ce e? Draga mea, te iubesc. Pot să mă schimb.

Exact aici era buba. Nu putea să se schimbe. Nici nu voia. Nu era prima dată cînd auzeam propoziţia asta şi, de fiecare dată, lucrurile se sfîrşeau la fel: sufeream de pe urma bătăii primite, minţeam cînd explicam de unde mă alesesem cu vînătăile, mă străduiam să găsesc o cale de-a evita o altă bătaie. Mă săturasem.

— Nu vreau să te schimbi, i-am zis. Pentru că nu mai vreau să fiu cu tine.

Cineva îmi spusese odată că, dacă, într-un discurs, repeţi o sintagmă-cheie, te asiguri că esenţa mesajului tău va rămîne în mintea ascultătorilor şi vei ajunge să crezi neclintit în ceea ce spui.

— Dar te iubesc, Serena. Te *iubesc*. N-am mai simţit niciodată aşa, pentru nici o altă femeie.

Nu pune inimă în ce spune. Rosteşte cuvintele fără vreo umbră de emoţie. Sau, poate că aşa a fost dintotdeauna: a rostit dintotdeauna cuvintele astea fără vreo umbră de emoţie, fără dragoste sau sinceritate, iar eu nu fusesem în stare să-mi deschid ochii. Perpetuu orbită de grija de a nu-l supăra, de-a nu-i trezi mînia, de-a evita să-i dau un prilej să mă lovească, nu observasem nimic din toate astea. Îmi scăpase faptul că era o fiinţă unidimensională, de fapt. Abia acum băgasem de seamă.

Un ciocănit, urmat de un semnal scurt al soneriei de la intrare, ne întrerupse. Ăsta era codul lui Poppy. Al meu era sonerie, apoi ciocănit.

— Nu-ţi uita ideea, scumpo, nu-ţi uita ideea! îmi zise, sărind în picioare.

În loc să meargă direct la uşă, trecu mai întîi pe la bucătărie. Între timp, Poppy nu mai bătu, nici nu mai sună. N-ar fi îndrăznit. Ca şi mine, ştia ce-i bine pentru ea.

Ce-ar fi fost bine pentru mine, însă, ar fi fost să plec imediat. Îi spusesem şi eram sigură că pricepuse, deci ar fi fost cazul să plec. Nimic din

locul acela nu-mi aparţinea : hainele şi lenjeria mi le cumpărase el. Nu le voiam, nu aveam nevoie de ele. Mă puteam întoarce la ţinuta de adolescentă, ceea ce eram, de fapt. Nu mai eram obligată să mă îmbrac ca să-i plac lui.

— Poppy, o salută el, poftind-o, în sfîrşit, înăuntru. Intră, intră ! Avem un oaspete surpriză. N-ai să ghiceşti cine-a venit !

S-a cam speriat cînd m-a văzut. S-a holbat la mine cu ochi mari, rotunzi şi temători, ca de bufniţă, dar nu din pricină că mă găsea acolo, ci din pricina ţinutei. În ochii ei largi, de bufniţă, am citit că era şi ea în aceeaşi situaţie ca şi mine. Şi ea venise ca să pună capăt relaţiei lor. Iar acum, dînd peste mine, se temea că nu va izbuti în ce-şi propusese. Probabil că ghicise, din felul în care eram îmbrăcată, după tenişii din picioare, că şi eu urmăream acelaşi scop. Doar că ajunsesem înaintea ei.

Am decis să rămîn. Fusesem pe punctul de-a mă eschiva, de-a pleca, dar ştiam că, în cazul ăsta, s-ar fi răzbunat pe ea. Poppy ar fi rămas prizoniera lui, pentru totdeauna. N-ar mai fi putut să plece, fiindcă, deşi luase decizia asta, deşi intenţiona şi ea să-l părăsească, faptul că eram acolo constituia o piedică. Poate într-atît încît avea să decidă s-o lase pe altă dată. Adică, pe niciodată. Nu voiam ca, din pricina mea, să rămînă cu el măcar o secundă în plus. Nu voiam s-o mai bată. O uram, dar nu voiam să i se mai întîmple ceva rău.

Cînd el a intrat în încăpere, am realizat că urma să mai rămîn, fie că-mi plăcea, fie că nu. În spatele lui, i-am zărit sclipirea. Am zărit sclipirea cuţitului.

— Mă bucur că ai venit, Poppy, îi zise el, încă ţinînd cuţitul la spate.

Nu eram sigură dacă îl văzuse sau nu, sau ce-şi închipuia ea că face, dar, din locul în care mă

aflam, îi vedeam conturul, mînerul din lemn cafeniu-închis, lama lată și ascuțită.

Poppy stătea complet nemișcată, incapabilă să se decidă între a-l întreba de ce se bucură c-a venit și a urla că-l părăsește. Era limpede că nu observase ce ținea el la spate și, cunoscînd-o, știam că, în secunda în care ar fi observat, s-ar fi panicat. Poate că n-ar fi țipat, dar s-ar fi panicat. Nu s-ar fi făcut că nu vede, n-ar fi declanșat o căutare mentală frenetică a unui mod de-a ne salva, nici măcar n-ar fi încercat să comunice cu mine telepatic. S-ar fi aruncat cu capul înainte în valurile de panică, un gest care ne-ar fi pierdut pe amîndouă.

Cu pași mari, el ajunse în mijlocul camerei, fără să mă scape o clipă din ochi, încercînd să mă intimideze și să mă împiedice să o iau la fugă, cît nu era pregătit. Probabil că ideea era să văd ce ținea în mînă, să știu că intenționa să-și respecte cuvîntul dat mai devreme.

— Poppy, draga mea, am decis c-a sosit clipa. Știu c-ai avut mare răbdare cu mine, dar am hotărît că ai dreptate. Ar trebui să mă despart de Serena.

Ochii de bufniță ai lui Poppy crescură și mai mari.

— Am găsit o cale de-a fi împreună și de-a ne asigura că Serena nu ne va mai deranja. Fiindcă știi și tu cum e ea. Chiar dacă-i dau papucii, va continua să vină aici, să ne facă probleme. Ba s-ar putea să le povestească și altora – minciuni, firește – că am început să mă văd cu ea, pe cînd mi-era încă elevă. Și știi și tu cum e cu proasta reputație. M-ar distruge. Nu, n-ar fi corect față de mine. Astfel, am decis că singura cale este să mă asigur că nu se va mai întoarce. Și că nu va povesti nimănui.

Cu fiecare cuvînt de-al lui, Poppy încremenea tot mai tare. În sfîrșit, se prinsese care-i erau intențiile. Începea să intuiască ce ascundea la spate.

Nu știu dacă o amenințase și pe ea, vreodată, cu cuțitul – în nici un caz nu vorbeam, nu ne comparam impresiile sau vînătăile, căci ne displăceam profund – dar dacă așa stăteau lucrurile, atunci ar fi știut sigur. Ar fi știut sigur ce urma să facă.

Nu credeam c-o s-o facă, bineînțeles. Nu credeam că e serios. Nu era la fel de simplu ca a trage o palmă cuiva, sau a o lovi cu piciorul, pe cînd zace la podea, bătută. Nu se compara cu a smulge brațe din încheietură sau a trage cuiva pumni în spate, în vreme ce-i spui să plece de lîngă tine. A ucide pe cineva nu putea fi așa de simplu. N-avea s-o facă. Să amenințe, da. Să pretindă că vorbește serios, punînd chestia asta în scenă, de față cu Poppy, da. Dar să treacă la fapte... nu. N-ar fi fost capabil. Nu era chiar atît de rău.

Cu mișcări lente și precaute, dădu la iveală cuțitul. Era unul dintre cele mai mari, ascuțit de mine cu numai două săptămîni în urmă. Lama lui ar fi putut să taie norii în feliuțe subțiri, simetrice, egale, gata să fie unse c-un strat gros de soare.

— Vreau s-o înlături definitiv din viața noastră, îi zise el lui Poppy. Vreau s-o elimini, pe ea și influența ei nefastă asupra noastră. Vreau s-o omori.

Îi întindea mînerul cuțitului. Involuntar, ea se trase îndărăt.

— Haide, iubito, e singura soluție, o știi și tu. Vreau să fiu cu tine și, dacă faci asta pentru mine, dacă-mi faci acest neînsemnat favor, vom putea fi împreună pentru totdeauna. Am... am putea chiar să ne căsătorim.

Da, Poppy, ați putea chiar să vă căsătoriți. De ce n-o întrebi pe Marlene cum i-a mers ei? Întreab-o de ce sună întruna, de ce vine mereu pe-aici, să-i spună verde-n față s-o lase în pace. De ce i-a spus, săptămîna trecută, c-o să obțină un ordin de restricție împotriva lui. Da, Poppy, de ce n-ai vrea să te măriți cu cineva ca el?

Partea cea mai proastă era că eu n-aș fi zis „nu" la o eventuală cerere în căsătorie. În ciuda a tot ce îndurasem din pricina lui, aș fi considerat căsătoria un nou început atît de necesar; m-aș fi convins singură că situația se va schimba, că bătăile vor înceta, că ne vom întoarce la cum eram înainte. Nu mi-ar fi trecut prin minte că relația de dinainte existase numai pentru că mă manipulase. Încet și subtil, dar hotărît. Probabil că-și pusese în gînd să mă seducă încă din clipa în care realizase ce fel de fire eram: liniștită, studioasă, cam singuratică, genul de fată care știa să păstreze un secret. Relația noastră nu fusese nicicînd una plină de iubire, una adevărată, pe care să întemeiezi o căsnicie.

Îi întinse și mai insistent cuțitul, evident surprins că nu i-l smulsese imediat din mînă, ca să mi-l împlînte în piept. „N-o s-o lase", mi-am zis. „O să-mi dea numai impresia că intenționează s-o lase să ducă gestul pînă la capăt, ca să mă sperie și să mă cumințească. N-o s-o lase să mă omoare. Se joacă doar."

— Nu asta ai vrut de la început, să fim împreună? Nu la asta ai visat zi și noapte?

Cuvintele lui sunau iarăși a gol. Erau rostite cu vocea aceea cufundată în miere, de care se folosea ca să mă convingă de orice – să mă convingă că îi părea rău și că nu se va mai întîmpla – dar, între timp, urechea mea devenise surdă la tonalitățile ei. Acum, auzeam adevărul. Iar adevărul era că nu simțea nimic. Asta ar fi trebuit să mă sperie. Deoarece un om capabil de ce-mi făcuse el mie, și care nu arăta nici un soi de remușcare, ba dimpotrivă, probabil că era total insensibil. Iar cineva care nu simte nimic e în stare să ucidă fără nici un fel de problemă. Dar nu-mi era teamă. În adîncul inimii, știam – da, *știam* – că era un om bun. Că mai era un strop de omenie în sufletul lui.

Eram tot o copilă prostuță, înțelegeți? Chiar dacă-mi arătase de nenumărate ori ce soi era, eu

încă mai credeam că nu e lipsit de inimă. Ei bine, genul ăsta de convingeri mă aduseseră unde eram. Adică, în sufrageria unui bărbat care încerca să-şi convingă iubita să mă omoare. Genul ăsta de convingeri mă îndemnaseră să rămîn alături de un bărbat care mai avea şi pe altcineva.

— Nu-ţi face griji în privinţa poliţiştilor. O să le spunem că ea a început, c-a sărit la noi şi-a trebuit s-o omorîm, ca s-o potolim. Nu-ţi face griji, îi repetă, întinzîndu-i iarăşi cuţitul. O să te apăr eu. O să mint pentru tine.

Nu. Poppy scutură din cap în semn că nu. Nu ştiu care dintre noi era mai surprins: el sau eu. Ea-şi însoţi gestul ferm, fără echivoc, cu un cuvînt:

— Nu.

El înaintă cîţiva paşi către mijlocul camerei, astfel încît s-o poată vedea, dar să fie mai aproape de mine.

— Ce-ai zis?

Da, aceeaşi întrebare îmi stătea şi mie pe limbă. Era o revelaţie să aud aşa ceva. Să ştiu că e posibil. Să ştiu că i se poate riposta aşa – cineva a putut şi chiar i-a spus „Nu", cu voce tare.

— Nu, repetă Poppy, pe un ton încă şi mai hotărît. Şi te părăsesc. S-a terminat. Nu vreau să mai fiu cu tine.

Nu-l mai văzusem niciodată atît de surprins, atît de speriat. Şocul şi neîncrederea îi erau săpate adînc pe figură.

— Am auzit bine, ai zis „nu"? întrebă el cu un glas adînc, ce sugera pericolul – o viperă stătea să ţîşnească.

— Nu vreau să mai fiu cu tine. Şi n-o să-i fac rău Serenei.

El se roti spre mine, cu ochii mijiţi.

— Voi, jigodiilor, aţi copt chestia asta împreună, zise el, rînjind. Credeţi, ticăloaselor, că-mi puteţi face mie una ca asta?

I se albiseră încheieturile de cît de strîns ţinea cuţitul, se înroşise la faţă, iar venele gîtului se umflaseră, ca nişte pitoni încolăciţi pe un trunchi de copac.

— Mie?

Se împunse cu cuţitul, ca să nu existe echivoc. Se împunse cu vîrful, tăind în lungul tricoului şi lăsînd o urmă pe piept. Era atît de furios, că nici n-a observat. Şi a continuat.

— MIE?! urlă el, împungîndu-se iarăşi şi iarăşi, zbierînd la noi. VOI, JIGODIILOR, CREDEŢI CĂ-MI PUTEŢI FACE UNA CA ASTA?! (se împungea repetat, după fiecare frază) EU V-AM FĂCUT CINE SÎNTEŢI AZI! NU SE TERMINĂ PÎNĂ NU SPUN EU! AŢI AUZIT? (împunsăturile continuau) EU SPUN CÎND E GATA! EU SPUN, NU VOI! EU!

M-am mişcat înaintea lui. Ştiam, înţelegeţi? Ştiam ce urma să facă.

— IAR EU SPUN ACUM! urlă el şi se aruncă spre Poppy, cu cuţitul în aer.

I-o luasem înainte, însă; l-am prins zdravăn de tricou şi l-am tras înapoi, departe de ea. Pierzîndu-şi echilibrul, a scăpat arma. Iute ca fulgerul, Poppy a tăbărît pe podea şi a înşfăcat cuţitul. Ca să nu mai poată Marcus să ajungă la el, mi-am imaginat. L-a apucat strîns, deşi ea însăşi tremura puţin.

— DĂ-TE DE PE MINE, CĂŢEA URÎTĂ! zbieră el, eliberîndu-se violent din strînsoarea mea şi lovind haotic cu mîna în spate, nimerindu-mă în plină figură.

Durerea îmi aduse stele verzi dinaintea ochilor, buza mi se despică brusc şi gura mi-a fost invadată de gustul de fier lichid, pe care-l simţii scurgîndu-se pe bărbie. M-a mai pălmuit o dată, punîndu-şi întreaga greutate în lovitură şi trimiţîndu-mă la podea.

Poppy, tremurînd în locul în care înghețase, se mișcă în sfîrșit, dînd parcă să se apropie de mine, dar exact atunci se întoarse către ea. Ea era foarte aproape, el se împiedică atunci cînd se trase de pe mine, și se produse o ciocnire. Între el și cuțitul lui. Lama pătrunse în coaste, pironindu-l locului.

Poppy îmi părea gata să urle. Să urle de groaza a ceea ce făcuse. Să urle fiindcă era legată de el printr-un obiect din metal și lemn. Tremurînd și încă în pragul unei crize de isterie, se holba la el cu ochii măriți de groază.

Și el se holba, însă c-o expresie de adîncă mirare. Din locul unde căzusem, îl vedeam uitîndu-se fix la ea. De două ori îl șocase, în noaptea asta. Mai întîi, cînd îl refuzase și-l anunțase că pleacă, apoi... cu asta. Îl înjunghiase. Fusese un accident, dar cuțitul era, totuși, în mîna ei. Era și ea implicată.

El își plecă fruntea să vadă rana, să vadă cum, în sfîrșit, fusese despicat și deschis către lumea înconjurătoare. Poppy se uită și ea în jos. Dînd cu ochii de cuțit, își trase imediat mîna și se îndepărtă cît putu de mult dintr-un singur pas.

Greața îmi răscoli măruntaiele cînd îl văzui căzînd, mai întîi în genunchi, cu unealta pierzaniei sale încă înfiptă sub coasta dreaptă. Greața și groază mă împietriră cînd văzui cum apucă mînerul cuțitului și eliberează lama dintr-o smucitură, scăpînd apoi arma pe podea. Greața, groaza și spaima mă izbiră în plin cînd văzui cum sîngele îi țîșnește din trup, pătînd tricoul alb și îmbibîndu-se în covor și-n pantaloni.

Trupul lui, prăbușindu-se pe-o parte, scoase un ușor zgomot înfundat. Se rostogoli pe spate, apoi încetă să mai miște.

— Îmi pare rău, n-am vrut. Îmi pare rău, zise Poppy, c-o voce care tremura la fel de tare ca ea.

Se holbă la mîini, apoi privirea îi zbură către mine.

— N-am vrut. Ai văzut, doar. A fost un accident. N-am vrut. Îmi pare rău, îmi pare rău. N-am vrut.

M-am uitat în direcţia lui, aşteptînd să mişte. Aşteptînd ca pieptul lui să tresalte, aşteptînd să-l văd respirînd. Sau mişcîndu-se. Aşteptînd să-mi arate c-o să fie OK, că trăieşte, nu că... Fiindcă lucruri de genul ăsta nu li se întîmplau oamenilor ca mine. Nu mai văzusem pe cineva murind sub ochii mei. Nu. Nu.

Stătea nemişcat. Şi era calm, aşa de calm... Pentru prima dată, după multă vreme. Îmi păruse atît de furios pe lume, ros de-o mînie ce-l împingea la violenţă fizică, emoţională şi mentală, încît nu mai ştia cum să fie calm. Acum, însă, stătea întins acolo, perfect nemişcat, liniştit, calm.

M-am ridicat, fără să-mi dezlipesc o clipă ochii de la el. Nu mişca, nu răsufla. Era cu adevărat...

Mai c-am alergat spre Poppy, evitîndu-l, evitînd să mă apropii de el. Am prins-o de braţ, simţind cum muşchii i se înmoaie la atingerea mea.

— Trebuie să plecăm. Trebuie să plecăm.

— Îmi pare rău, continuă ea să scîncească. Îmi pare rău.

— Poppy, i-am zis, forţîndu-mă să mă liniştesc şi să ignor gustul amar al fricii, care se dizolva undeva, în fundul gîtului, pe cel al sîngelui din gură şi durerea ascuţită din buza spartă. Poppy, am repetat c-o voce calmă, şoptită şi blîndă. Poppy, uită-te la mine.

Ceva răzbătu pînă la ea, împiedicînd-o să mai spună întruna că-i pare rău, şi-o făcu să-şi ridice privirea către mine.

— Trebuie să plecăm, OK? i-am zis, dîndu-i şuviţele transpirate de pe frunte. OK? Trebuie să plecăm. Acum. OK?

Îmi răspunse dînd repede din cap.

— Bun. Bun. Haide, să mergem.

Mi-am strecurat braţul pe după umerii ei şi-am condus-o afară. Nu mai putea să rămînă să asiste la scena aceea. Era prea delicată. Ar fi înnebunit. Şi-ar fi pierdut minţile dacă ar mai fi stat acolo, cerîndu-şi iertare de la o prezenţă imaginară. Nu era vina ei, fusese un accident.

Afară, la aer, i-am dat drumul şi-am lăsat-o să parcurgă singură aleea. Nu mai vorbea, încetase să-şi mai ceară scuze. Faptul că nu mai era în preajma lui pusese, probabil, capăt şuvoiului de cuvinte. Stăteam uitîndu-ne lung una la celalaltă.

Poppy îmi vorbea. Îmi punea tot soiul de întrebări. I-am răspuns că nu ştiu ce voi spune sau cum voi proceda. I-am spus că nu aveam toate răspunsurile. Am aruncat vina pe ea pentru ce se întîmplase. Am încercat să vomit, să scap de groaza care mi se înfipsese între coaste. N-am reuşit s-o mişc, nu se dădea dusă. I-am ordonat lui Poppy să nu se apropie de mine. Să mă lase în pace. Apoi am fugit. Nu mai puteam să stau nici măcar o secundă pe strada aceea, lîngă casa aceea, în preajma omului aceluia sau a fetei ăleia. Voiam să fug de ei. Să scap. Nu voiam să mai am de-a face cu vreunul dintre ei. Am alergat întruna, pînă ce plămînii mi-au luat foc în piept, iar inima, de repede ce bătea, aproape că s-a oprit. Am alergat pînă aproape că m-au lăsat picioarele. Nu ştiam unde mă aflam, nu fusesem atentă la drum. M-am oprit în faţa unei biserici. Luminile erau aprinse, strălucirea lor răzbătînd prin vitraliile ferestrelor. Înăuntru sigur găseam pacea de care aveam nevoie. Nu trebuia să mai rămîn pe străzi. Trebuia să fiu undeva la adăpost, în siguranţă.

Am împins uşile grele de stejar, sperînd să se deschidă. Deşi nu mă aşteptasem, cedară la o atingere uşoară şi mă lăsară să pătrund în interiorul cald, ce mă învălui de îndată, ferindu-mă de brutalitatea lumii de afară.

Cu paşi lenţi, căci acum trupul îmi părea a cîntări o tonă, am plecat genunchiul dinaintea altarului, apoi m-am îndreptat către o strană. Ritualul prezenţei în biserică mi se gravase în memorie de-a lungul anilor în care mama ne adusese la slujbe.

Acolo şi atunci m-a găsit Părintele Gabriel. Mi-a vorbit, m-a încredinţat că va păstra secretul confesiunii mele. Aşa că i-am mărturisit. I-am spus că omorîsem un om.

— Poţi să-mi povesteşti ce s-a întîmplat? mă întrebă părintele.

Am clătinat din cap. Nu, nu puteam. Nu puteam să-i povestesc. Nu puteam să-i spun nimic în plus. Şi-aşa vorbisem prea mult. Cine era omul acesta, căruia îi încredinţasem oribilul meu secret? Îmi promisese să nu-l destăinuie, dar ce-mi garanta că-şi va ţine cuvîntul? Chiar dacă jurase dinaintea lui Dumnezeu. Prima Poruncă era mai puternică decît orice, nu? Era cel dintîi lucru pe care Domnul ni-l interzisese; deci, cum aş fi putut spera să ţină pentru sine o asemenea poveste?

— Trebuie să plec, i-am spus.

— Serena, aici eşti în siguranţă. Nu e musai să-mi povesteşti ce s-a întîmplat. Nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei să faci.

Am sărit în picioare. Se ridică şi Părintele Gabriel.

— Trebuie să plec, i-am repetat. Trebuie să plec.

Va afla ce s-a petrecut, dimineaţă, cînd *el* va fi descoperit. Şi-atunci, Părintele Gabriel va putea să spună poliţiştilor că persoana responsabilă se numeşte Serena, iar ei vor veni să mă ia. Trebuia să plec imediat. Trebuia să mă duc acasă şi să le spun părinţilor.

— Îţi pare rău pentru ce-ai făcut, Serena? mă întrebă preotul pe un ton serios, aşa cum nu-mi mai vorbise de cînd intrasem.

— Da. Da, îmi pare rău. N-am vrut să se întîmple una ca asta.

— Dumnezeu, Tatăl îndurător, prin moartea şi învierea Fiului Său, a adus împăcarea divinităţii cu lumea, şi-a trimis pe Duhul Sfînt pe pămînt, spre iertarea păcatelor noastre. Prin mijlocirea Bisericii, fie ca Domnul să-ţi dea iertare şi pace. Te absolv de păcate, în numele Tatălui, şi-al Fiului şi-al Sfîntului Duh, încheie părintele, făcînd semnului Crucii.

Nu putea să mă absolve de păcate. Nici el, nici vreun alt muritor. Nu, nu putea.

— O să fie totul bine, îmi zise. Ştiu că vei face ce se cuvine.

Am alergat într-un suflet pînă acasă. Eram un ghem de transpiraţie şi durere pulsîndă; îmi simţeam corpul ca pe un enorm muşchi întins la maximum, mintea-mi părea cuprinsă de un vîrtej şi, apropiindu-mă de casă, mi-am dat seama că abia puteam să respir. În camera de zi ardea lumina, perdelele din pînză de nailon cafenie erau trase, iar în hol, becul era stins.

Gîndul meu fusese să intru şi să le mărturisesc tot, să-i întreb ce-ar trebui să fac. Asta intenţionasem: să le mărturisesc şi să-i las apoi să aibă grijă de mine.

— Bună, Serena! îmi strigă mama, de îndată ce închisei uşa.

— Bună, mami! Bună, tati! le-am strigat la rîndul meu, după care am luat-o în sus pe scări, cu picioarele tremurînd sub mine.

— Unde te duci? mă întrebă tata.

— A început *Dallas*-ul, adăugă mama.

— Am... am nevoie la toaletă. Şi sînt frîntă. Cred c-o să merg la culcare. Îmi povestiţi voi mîine ce s-a întîmplat.

— Noapte bună! îmi ură mama.

— Noapte bună.

Nu m-au chemat în living, ceea ce însemna că vocea mea părea normală. Picioarele au izbutit să mă poarte la etaj. Ajunsă în baie, am trîntit ușa și-am încuiat-o, după care m-am prăbușit pe podea.

E un coșmar. E un coșmar din care nu mă voi mai trezi în veci.

Nici măcar nu mi-am dat seama că plîngeam, pînă ce nu m-am dus să-mi stropesc fața cu apă și-am descoperit că era deja udă. Nu știam cînd începusem să plîng și nici cînd aveam să mă opresc.

Nu mai știam nimic.

În afară de faptul că *el* era mort.

poppy

Iunie 1988

În ultimii doi ani, Marcus reprezentase centrul vieţii mele. Totul fusese despre Marcus, Marcus, Marcus. De cînd îl cunoscusem, în parc, şi pînă în noaptea *aceea*, parcă tot ce făcusem fusese pentru el.

Dar, în final, am ajuns să nu mai suport.

Nu era mereu violent şi josnic. Dacă ar fi fost aşa, atunci soluţia la mintea cocoşului ar fi fost, firește, să-l părăsesc. La început, fusese numai lapte şi miere. Mă făcuse să mă simt deosebită de restul lumii, dorită şi iubită. Îmi spunea că sînt frumoasă, în preajma lui mă simţeam deşteaptă, părea să creadă că universul gravitează în jurul meu.

Mai era şi Serena în peisaj, desigur, dar îmi explicase cum stăteau lucrurile, iar eu eram atît de îndrăgostită de el, c-am înghiţit tot ce mi-a servit. Şi mi-a servit o grămadă. Şi verbal, şi fizic.

Am continuat totuşi să cred că puteam îndrepta lucrurile, fiind perfectă, fiind aşa cum spunea el că doreşte să fiu. Eram atentă la cum vorbeam, la cum mă îmbrăcam, la ce făceam. M-am străduit să nu mă deranjeze prezenţa Serenei, şi n-am destăinuit nimănui secretul relaţiei noastre. Nu i-am ieşit din cuvînt, dar *tot* reuşea să găsească lucruri în neregulă cu mine, motive să mă bată, să mă rănească fizic şi emoţional. Mă convinsese, într-o asemenea măsură, că nu sînt bună de nimic, că nu pot să exist fără el, încît nu mă îndoiam că avea dreptate cînd îmi spunea că n-o să se mai

uite nimeni la mine. Am acceptat, fără să crîcnesc, cînd mi-a spus că sînt de cea mai joasă speţă. L-am crezut cînd mi-a spus că le va arăta părinţilor, fratelui şi surorii mele, şi oricui îi mai venea în minte, fotografiile în care mă sărutam cu Serena.

Acesta e singurul motiv pentru care m-am dus acolo, în seara aceea : voiam pozele, ca să le distrug. Mă lua cu greaţă de cîte ori mă gîndeam la ele şi cum ar fi putut să fie de-un milion de ori mai rele, dacă Serena nu ar fi refuzat să mai facă ceva, după sărut. Probabil c-a bătut-o îngrozitor, după ce-am plecat, dar ea îi spusese să facă ce-l taie capul, că ea tot nu voia. Iată încă un lucru pentru care îi eram recunoscătoare, deoarece eu n-aş fi avut tăria să refuz. Pozele acelea mi-ar fi distrus viaţa. Trebuia să mă duc la el şi să le iau înapoi.

Seara aceea era „a mea". Ca să ne scutească de durerea de-a şti pe cine voia să vadă şi cînd, dar şi ca nu cumva să apărem, ca din senin, în pragul casei lui – de parcă am fi îndrăznit vreodată – ne-a împărţit pe seri. Realitatea era, firește, că astfel ne controla sentimentele atunci cînd nu eram cu el, deoarece eram mereu conştiente că el era cu *cealaltă* şi ne petreceam nopţile întrebîndu-ne ce făcea cu *ea*.

În drum spre casă, m-am gîndit din nou la cît de tare mă obosise teama continuă, grija constantă la ce spuneam, făceam sau simţeam. Ştiam că trebuia să pun capăt situaţiei. Eram îngrozită de perspectiva asta, evident. Fiece pas reprezenta o mişcare ezitantă şi nervoasă, ce mă aducea tot mai aproape de cel mai periculos om pe care-l cunoşteam. Dar nu mai era cale de întoarcere.

Cu inima în gît şi corpul tremurînd ca o frunză, am sunat la uşă, apoi am bătut.

Expresia pe care am zărit-o în ochii lui aruncă o manta de teroare pură şi rece peste inima mea. Ultima dată cînd îl văzusem în starea asta, avusesem

nevoie de cinci copci la baza capului. Postura lui era una neobișnuită, cu trupul încordat și scuturat de-un tremur nervos. În mîna lăsată pe lîngă corp, într-un unghi inaccesibil, ținea un obiect. N-am îndrăznit să-l provoc, încercînd să zăresc ce era. Ar fi fost un început nu tocmai fericit al serii respective.

În ultima vreme, se aflase constant în pragul transformării într-un monstru absolut. Tensiunea se acumula încetișor, pînă atingea paroxismul, cînd se agăța de cele mai neînsemnate mărunțișuri drept pretexte să se plîngă. Și eu eram mai încordată. Mereu neliniștită, tresăream de cîte ori deschidea gura, tremuram de cîte ori se apropia de mine. Uneori, era așa de rău, că-mi doream s-o facă – să mă lovească odată și să terminăm. Dacă mă lovea, nu mai trebuia să stau pe muchie de cuțit, așteptînd să se întîmple.

Mi-am dat seama că nivelul de furie din ochii lui atinsese un nivel fără precedent. Era mult mai rău decît atunci cînd avusesem nevoie de cinci copci. Probabil că m-ar fi omorît, dacă m-ar fi prins căutînd pozele. După cum mă privea, ar fi fost un miracol să scap de acolo nevătămată.

— Poppy, chiar la țanc. Intră, intră. N-ai să ghicești cine a venit în vizită!

Brusc, m-a cuprins teama. Mi-a venit să mă întorc și s-o rup la fugă, să mă pun la adăpost, fiindcă nu-mi mirosea a bine. De fapt, în ultimul timp, prea puține lucruri mai miroseau a bine în preajma lui Marcus, însă acum era ceva mult mai grav. Oricine ar fi fost vizitatorul misterios, prezența sa îl înfuriase, iar eu urma să plătesc.

„Ce caută ea aici?“ m-am întrebat cînd am văzut-o pe Serena în living. Privind-o mai atent, mi-a tresărit inima. „Ce-a făcut? Ce-a făcut?“ Am început să mă agit, realizînd cum arăta. Mai întîi și-ntîi, stătea foarte dreaptă și era limpede că, în

ultimii doi ani, se înălțase mult, căci părea și mai înaltă decît de obicei. Părul lung era pieptănat într-o coadă la ceafă – ceva ce Marcus ura. Lui îi plăcea să-l poarte desfăcut, astfel încît să-i încadreze fața, sau strîns într-o coadă în vîrful capului; așa cum și-l prinsese acum dovedea neglijență și relaxare exagerată. Era îmbrăcată în blugi – pantaloni și geacă – pe dedesubt avînd o bluză albă lejeră. În casa lui, eram obligate să purtăm întotdeauna ținute feminine și strîmte. Dacă se întîmpla – de altfel, foarte rar – să ieșim fără el, trebuia să ne îmbrăcăm modest, dar tot cu haine feminine.

Cînd i-am zărit tenișii negri, cu talpa plată, mi s-a tăiat respirația.

O făcuse. Mi-o luase înainte și-o făcuse. „Nu! Nu!" țipam în gînd. „Trebuia s-o fac în seara asta. Trebuia să-l părăsesc. Acum, n-o să-mi mai dea drumul în veci. Cîtă vreme ar fi avut-o pe ea, poate s-ar fi învoit să mă lase să plec. Acum, însă, voi rămîne legată de el pentru totdeauna."

Marcus, cu aceeași privire dementă în ochi, se postă în centrul încăperii, astfel că stătea între noi două. Voia s-o lovească de față cu mine. Pentru prima dată, voia s-o lovească sub ochii mei și nu eram sigură că aș fi avut tăria să-l opresc. Îmi epuizasem rezervele de curaj, venind aici să-mi pun planul în aplicare, așa că nu prea mai știam cum să-l înfrunt.

— Mă bucur că ești aici, Poppy, îmi zise el, în vreme ce mintea mea se zbătea încoace și-ncolo, precum un animal prins în cușcă, speriat și disperat să scape.

Nu știam ce să mă fac. M-am uitat la el tîmp, ascultînd cu ochii, fiindcă urechile nu transmiteau mesajele către creier. Nu înțeleam nimic, în afară de nevoia copleșitoare de-a evada. Nu doar din casa aceea, ci și din viața în care mă prinsesem ca într-o pînză de păianjen. Aproape că izbutisem să scap, dar Serena îmi dejucase planurile.

Privirile îi era aţintite asupra ei, dar de vorbit, vorbea cu mine. După cîteva secunde, am realizat că spunea ceva despre o cale de-a fi împreună. Ceea ce era ultimul lucru pe care mi-l doream. Singura mea dorinţă, singura mea *nevoie*, era să-mi recapăt viaţa. Zicea că vrea s-o părăsească pe Serena.

— Chiar dacă îi dau papucii, va continua să ne deranjeze. N-o să ne lase în pace, ba chiar o să răspîndească zvonul c-am sedus-o pe cînd mi-era elevă. O minciună, desigur, dar ştii cum e cu proasta reputaţie. Aş fi distrus. Şi n-ar fi corect. Aşa că, am descoperit o cale prin care să ne asigurăm că nu ne mai încurcă şi c-o să-şi ţină gura.

„O, Doamne. O, Doamne, vrea s-o omoare. Vrea s-o omoare şi să mă oblige să privesc." Brusc, mi-am dat seama ce ţinea în mînă, ce plănuia să facă. Întreg corpul mi-a împietrit de groaza a ceea ce avea să se petreacă. Nu puteam să permit una ca asta, dar îmi lipsea puterea de-a mă opune. Ziua cu îngheţata mi-a explodat în minte. Felul în care s-a lăsat bătută, fiind pedeapsită pentru neglijenţa mea. Memoria mi-a derulat şi filmul zilei cînd, în bucătărie, ea îl minţise că nu închisesem ochii. N-o cunoşteam pe Serena, nu-mi plăcea de ea, dar nu voiam s-o văd fără suflare. Nu voiam să i se întîmple nimic rău.

Mişcîndu-se lent, parcă în reluare, dădu la iveală ce ascunsese pînă atunci – un cuţit de bucătărie uriaş.

— Vreau s-o îndepărtezi din vieţile noastre, îmi spuse, oprindu-mi inima în loc. Vreau s-o îndepărtezi, pe ea şi influenţa ei nefastă asupra noastră. Vreau s-o omori.

Îmi oferea mie cuţitul. *Mie*. Voia să... M-am tras înapoi, îndepărtîndu-mă de el şi de *obiect*. Trebuia să pun o distanţă cît mai mare între mine şi el. Oare chiar credea c-aş fi în stare să...

— Iubiţico, haide, mă încurajă el cu vocea aceea dulce şi blîndă. E singura cale, ştii doar. Vreau să

fiu cu tine, şi dacă îmi faci acest favor, acest mic favor, vom putea fi împreună pentru totdeauna. Am putea... am putea chiar să ne căsătorim.

Nu voiam să fiu cu el pentru totdeauna. Nu voiam să mai fiu cu el deloc. M-am uitat lung la cuţit. Era, cred, cel mai mare cuţit pe care-l văzusem vreodată. Probabil că nici n-aş fi fost în stare să-l ţin în mînă, chiar dacă aş fi fost dispusă să-l iau. Dar nu eram. Cum să fiu? Era nebun? Chiar mă credea capabilă de un asemenea gest? Sau mă considera într-atît de spălată pe creier, încît să mă supun, fără să crîcnesc, la orice? Tot ce se poate, avînd în vedere că, pînă atunci, nu-i contrazisesem opinia. Făcusem tot ce-mi spusese. La început, mă rugase, apoi îmi spusese, ajungînd să-mi ordone. Fusese o acumulare, culminînd cu momentul acesta. Toate mă împinseseră şi mă tîrîseră către acest moment, în care el îmi cerea inimaginabilul, iar eu acceptam fără rezerve. Acceptam, fiindcă asta făceam întotdeauna.

Îmi oferi din nou cuţitul, de data asta mai ferm.

— Nu asta ţi-ai dorit de la bun început, să fim împreună? Nu la asta ai visat, zi şi noapte?

„Nu şi-n ultimul timp", aş fi vrut să-i replic. „În ultima vreme, visez să scap de tine, să nu mai trebuiască să-ţi stau prin preajmă şi să nu mai am vreodată de-a face cu tine. Îmi vreau viaţa înapoi, mă vreau pe mine însămi înapoi, vreau să fiu cea de dinainte să mă trezesc amestecată în povestea asta."

— Nu te îngrijora în privinţa Poliţiei; îi putem convinge că n-am avut încotro. O să le spunem c-a intrat peste noi cu forţa, că ne-a atacat şi c-a trebuit s-o ucidem, ca s-o potolim. Am fost obligaţi s-o omorîm, ca s-o liniştim, zise şi-mi întinse cuţitul c-un gest şi mai hotărît. Să nu-ţi faci griji, te voi proteja. Voi minţi pentru tine.

Ba o să mă şantajezi pînă în ziua în care n-o să-ţi mai fiu de nici un folos, cînd vei suna la

Poliție și le vei spune adevărul. Nu, nu te cred și nu, n-o să fac ce-mi ceri.

Am scuturat din cap. Apoi, am rostit cuvîntul care-mi stătea veșnic pe limbă în ceea ce-l privea, dar pe care nu îndrăznisem niciodată să-l spun cu voce tare, de teama consecințelor. L-am rostit, și cuvîntul a căzut din vîrful limbii, precum lumina pe-un luciu de apă: blînd și frumos.

— Nu.

El se clătină ușor, de parcă l-aș fi lovit, deoarece nu se așteptase să audă vreodată cuvîntul ăsta din gura mea. Se trase puțin înapoi, așa de surprins era, apropiindu-se astfel – neintenționat, cred – de Serena.

— Ce-ai zis? mă întrebă, vocea și chipul oglindindu-i șocul.

Îmi reușise o dată, deci puteam să repet. Acum însă mai tare, mai apăsat, cu mai multă convingere.

— Nu. Și te părăsesc. S-a terminat. Nu mai vreau să fiu cu tine.

Era doborît, și totuși în picioare. Era ca și cînd Mike Tyson i-ar fi expediat o lovitură de knockout unui hopa-mitică – s-a clătinat, dar n-a căzut.

— Mi-ai spus „nu", cumva?

Se transformase, dintr-un om care imploră și caută să convingă, într-un ins capabil să mă ucidă cu mîinile goale.

Dar trebuia să termin odată. Dacă cedam acum, m-ar fi omorît. Poate nu în seara asta, dar cîndva, în viitorul apropiat. Ar fi realizat că nu sînt destul de puternică să duc la bun sfîrșit un plan de evadare și, în consecință, ar fi sporit tortura și suferința, pînă ce singura soluție rămasă ar fi fost să mă omoare.

— Nu mai vreau să fiu cu tine, i-am zis. Și n-am de gînd să-i fac vreun rău Serenei. Nu mă poți obliga.

Se întoarse violent către ea, cu ochii mijiți de furie.

— Voi, jigodiilor, aţi copt chestia asta împreună! spuse c-o voce atît de încărcată de mînie, că abia mai reuşea să articuleze. Voi, ticăloaselor, credeţi că-mi puteţi face mie una ca asta?

Mi-am dat seama că nu-l mai văzusem niciodată arzînd de furie. Mînios, da, şi-mi imaginasem că-l văzusem şi furibund, dar acum eram contrazisă. Trăsăturile lui, de regulă frumoase şi armonioase, erau acum tumefiate, stacojii, aproape pulsînd din pricina acestei nemaiîntîlnite ferocităţi. Întreg corpul îi era întins ca o coardă, iar mînia ce ardea în el aproape că-l împiedica să se mişte.

— Mie?

Se înjughie cu vîrful cuţitului şi, mental, am tresărit la vederea sîngelui care-i ţîşni din piept.

— VOI, JIGODIILOR, CREDEŢI CĂ-MI PUTEŢI FACE MIE UNA CA ASTA? NU SÎNTEŢI NIMIC FĂRĂ MINE! EU V-AM FĂCUT CINE SÎNTEŢI AZI! NU SE TERMINĂ NIMIC PÎNĂ NU ZIC EU. M-AŢI AUZIT?! EU SPUN CÎND SE TERMINĂ! EU. NU VOI, EU!

Urletele erau mai puţin înfricoşătoare decît faptul că nu înceta să se împungă cu vîrful cuţitului, în piept, în stomac, în abdomen, punctînd fiecare cuvînt. Ploua cu lovituri. La asta mă holbam, aproape ignorînd urletele. Dincolo de cuvinte, ce-şi făcea sieşi, fizic, era mult mai terifiant.

— ŞI EU SPUN ACUM! strigă el, din senin.

N-am avut timp să mă sperii sau să reacţionez, că se năpusti spre mine, cuţitul descriind un arc elegant, ţintind către pieptul meu. Serena a fost mai rapidă decît el. L-a înşfăcat pe la spate şi l-a smucit. Lovind în spate, cuţitul îi zbură din mînă, căzînd cu zgomot pe podeaua din faţa mea. Cei doi se luptau, iar el încerca să se elibereze. Dacă reuşea, ar fi apucat iar cuţitul şi l-ar fi folosit – împotriva mea sau a ei. Fără să mă gîndesc, l-am înşfăcat repede, ca să nu mai ajungă la el.

În timp ce se luptau, el urla, iar eu nu știam ce să fac. Ar trebui s-o ajut. Ar trebui să-l opresc, dar palma răsunătoare pe care i-o trase peste față îl ajută să se elibereze, iar pe mine mă făcu să tresar. TROSC! Îi mai trase o palmă și-o trimise la podea. Din gura Serenei țîșni sînge, care apoi i se scurse pe bărbie.

Marcus se răsuci brusc către mine și se împiedică, fiind încă nesigur pe picioare, dar gata să mă rupă în bucăți, să mă sfîșie. Se mai împletici o dată, înainte, după care urmă o bufnitură înfundată; finalul a fost o tresărire scurtă și puternică. O tresărire scurtă, puternică și violentă, care-i înfipse cuțitul sub coaste.

Se scurse un moment de paralizie. Nu se întîmpla nimic, nu se mișca nimic, nu se auzea nici o respirație.

Arăta de parcă un cutremur ar fi avut loc pe figura lui, deschizîndu-i larg ochii și gura.

M-am auzit țipînd. Nimeni altcineva n-a mai auzit țipătul, deoarece n-am reușit să emit sunetul. Dar în minte, în adîncurile ființei mele, urlam. Urlam fără oprire, pentru că se petrecuse ceva, iar eu nu știam de ce și cum. Se întîmplase ceva și Marcus era acum... Fără să mă audă nimeni, urlam necontenit, pentru că nu știam ce altceva să fac. Însă urletele nu-mi ieșeau din gură, nu-mi părăseau corpul. Țipam deoarece în mînă țineam un cuțit, cuțitul în care se înfipsese Marcus. Eu făcusem asta. Eu îl înjunghiasem. Nu cu intenție. Nu asta-mi fusese intenția, și acum urlam fără încetare.

Ochii lui, căscați și foarte albi în jurul pupilelor albastre, începuseră să se coloreze în roșu; privirea îi era ațintită asupra mea, iar gura îi atîrna deschisă. În căutătura împietrită, se citeau întrebări: „Ce-ai făcut? Cum ai putut să faci asta?".

I-am văzut capul mișcîndu-se, aplecîndu-se să se holbeze la ce-i ieșea din trup, la roșeața care se

întindea din epicentrul rănii, precum niște unde de șoc stacojii, conectînd toate leziunile mai mici pe care și le făcuse singur. Am îndrăznit și eu să mă uit, și-am văzut că degetele mi-erau încă încleștate pe mîner, corpul meu era în continuare legat de-al lui.

Mi-am retras mîna brusc, oroarea de cele petrecute împingîndu-mă un pas în spate.

Se mai auzi o bufnitură înfundată, Marcus căzînd în genunchi.

O a treia îi însoți gestul de-a apuca mînerul cuțitului și a-i smulge lama din corp.

O a patra bufnitură marcă momentul în care scăpă arma și se prăbuși pe-o parte, pentru ca, într-un final, c-o ultimă bufnitură, să se trîntească pe spate.

— Îmi pare rău, i-am zis. N-am vrut. Îmi pare rău.

M-am întors spre Serena. Trebuia s-o fac să înțeleagă că n-am vrut. Se împiedicase, căzuse în lama cuțitului. Eu nu-i făcusem nimic, nu fusese cu intenție.

— N-am vrut. A fost un accident. N-am vrut. Îmi pare rău, îmi pare rău.

Ea nu reacționă. Nu-mi confirmă că știa că fusese un accident, nu-mi spuse că e totul OK, nici măcar nu părea să fi observat că sînt acolo. Pur și simplu, continua să se holbeze la el.

— Îmi pare rău, i-am zis, din partea opusă a camerei. Îmi pare rău, n-am vrut.

S-a apropiat de mine, eu continuînd să repet:

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău.

— Poppy, Poppy, am auzit-o rostindu-mi numele. Uită-te la mine. Haide, Poppy, uită-te la mine.

Buza încă îi mai sîngera, iar din nas i se scurgea o dîră roșie. Coada i se strîmbase, avea fața udă și părea scăpată dintr-o încăierare.

— Îmi pare rău, i-am repetat, întinzînd mîinile spre ea. Îmi pare rău.

— Trebuie să plecăm, OK? zise şi-mi dădu cu blîndeţe părul de pe frunte, faţa răcorindu-mi-se imediat. OK? repetă c-o voce caldă şi binevoitoare.

Binevoitoare. Era amabilă. Mă salvase şi se purta frumos cu mine. Trebuia să fac tot ce-mi spunea. Mă îndemna să plecăm, aşa că asta trebuia să fac.

Am dat din cap că înţeleg. Înţelegeam că voi face orice mi-ar fi cerut, fiindcă se purta frumos cu mine.

— Bun, bun.

Un alt gest de bunăvoinţă a fost că şi-a pus braţul pe după umerii mei. Se purta minunat cu mine. Serena nu era aşa de rece pe cît o crezusem. Era încîntătoare şi se purta minunat cu mine, în ciuda a ceea ce făcusem – accidentul de mai devreme.

— Haide, să mergem.

Mă conduse către uşă. Eu îmi mişcam picioarele, dar ea era cea care mă coordona, indicîndu-mi prin gesturi blînde încotro s-o iau.

Afară, am simţit pe faţă aerul rece şi tăios – un alt binevenit moment de răcorire. În ce lună sîntem? De ce e aşa de frig? În ce zi sîntem?

Voiam s-o întreb pe Serena, dar îmi dăduse drumul. Nu mă ţinea de umeri, o apropiere de care aveam nevoie ca de aer. Se îndepărtase puţin.

— Ce-o să facem acum? am întrebat-o, fiindcă aveam să fac întocmai cum îmi zicea ea.

Îi eram datoare. Îi datoram totul, aşa că nu trebuia decît să-mi spună, că aş fi făcut orice.

N-a zis nimic. Îşi mai pierduse din aerul încrezător pe care-l afişase mai devreme, în casă. Tremura, părea mică şi speriată; din ochi îi curgeau lacrimi.

— Serena, acum ce facem?

— Nu ştiu, Poppy. Nu ştiu decît că trebuia să ieşim de-acolo.

— Crezi... Crezi că e...?

— Da. Da, cred că e.

Întreg corpul îmi tresări violent, la gîndul că eu eram de vină.

— Ce-o să facem acum? am întrebat.

— Nu știu.

— O să spui?

— Nu știu.

— Dar Poliția?

— NU ȘTIU! urlă ea brusc. Nu știu nimic. Încetează cu întrebările, pentru că nu știu.

Mi-am acoperit gura cu palmele, fiindcă începusem să respir scurt și sacadat.

— O, Doamne, M...

Dintr-odată, Serena se aplecă, răsucindu-se către tufișul decorativ de lîngă alee, și începu să se zguduie. Corpul i se smucea violent, dar nu voma nimic, doar aer.

Se îndreptă apoi de spate și-și frecă buzele uscate cu dosul mînecii.

— Nu mai pot sta aici, zise cu voce tare. Nu, nu mai pot sta aici.

— Pot să vin cu tine?

Nu voiam să stau singură, iar ea era singura persoană care ar fi înțeles motivul.

— Pricepi ce s-a întîmplat? mă întrebă ea. Pricepi? De ce-aș vrea să vii cu mine? De ce-aș vrea să mă mai aflu în preajma ta?

— A fost un accident.

— Nu la asta mă refer. Nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat, dacă ți-ai fi văzut de treaba ta. Ne era foarte bine pînă să apari tu.

— Dar nu e adevărat, Serena, nu e...

— Lasă-mă în pace. Atît, lasă-mă în pace.

O luă la fugă așa de brusc, așa de repede, că nici măcar n-am apucat s-o opresc, s-o implor să-mi dea voie să vin cu ea. De mine fugea, de locul în care ne aflam, din toate puterile, în urmă rămînînd

numai sunetul tălpilor încălţate cu tenişi, lovind în pietrele din pavaj.

Eu am apucat-o în direcţia opusă, către casă. Altundeva n-aveam unde să mă duc. Nu aveam prieteni, fiindcă... nu aveam – se îngrijise Marcus de asta. Trebuia să merg acasă, să le spun părinţilor, să-i previn în legătură cu pozele, să le cer iertare şi să-i rog să mă asculte, să mă iubească şi să mă aline.

Ştiam c-or să mă protejeze, că-mi vor purta de grijă. Am iuţit pasul, căci gîndul că mă vor ţine în braţe, mă vor săruta şi-mi vor spune că totul va fi OK devenea din ce în ce mai puternic, mai real în mintea mea. Trebuia neapărat să ajung acasă. Acolo voi fi în siguranţă, iubită şi apărată. Acasă. Picioarele mi se mişcau mai repede, tot mai repede, pînă m-am trezit că alergam, izbind asfaltul cu tălpile, gonind ca vîntul, ca să ajung odată acasă, la adăpost.

Cînd am sosit, casa era cufundată în întuneric. Toată lumea se culcase devreme, iar eu rămăsesem singură. M-am oprit în faţa uşii de la intrare, în beznă, ascultînd. Dacă auzeam un scîrţîit dinspre dormitorul părinţilor, intram şi mă duceam direct la ei, să le spun. Nu voiam să-i trezesc special pentru asta. Ar fi fost mult prea dureros să se deştepte cu vestea că fiica lor şi-a ucis iubitul, despre care nici nu ştiau că există. Nu, nu le puteam face una ca asta.

Am aşteptat timp îndelungat, dar... nimic, nici măcar un zgomot cît de slab. „Dimineaţă", m-am decis. „O să le spun de dimineaţă."

Ajunsă în dormitor, mi-am smuls hainele şi le-am strîns într-o legătură. Erau pătate cu sînge. Deocamdată, trebuiau ascunse – nu voiam ca mama sau tata, ori mai rău, Bella sau Logan să intre în zori şi să dea peste ele. Am tras deoparte covorul

de sub fereastră şi-am scos cele două scînduri slăbite, îndesînd hainele în spaţiul unde ţineam toate lucrurile ce aveau legătură cu Marcus.

Încă şocată şi tremurînd, mi-am îndepărtat mizeria şi sîngele de pe faţă – picăturile pe care, mental, le simţisem împroşcîndu-mi obrajii – cu nişte cremă Pond's. Nu puteam să fac baie fără să ridic în picioare toată casa, aşa că m-am curăţat cum m-am priceput mai bine, apoi m-am urcat în pat şi mi-am tras pătura peste cap. Eram în siguranţă acolo, nimeni n-avea să mă vadă sau să mă găsească. Nimeni n-avea să afle ce făcusem.

Dimineaţă, le voi spune părinţilor tot. Ei vor şti ce-i mai bine de făcut şi problema se va rezolva. Nu trebuia decît să rezist pînă dimineaţă şi să le mărturisesc.

Veniră şi zorile. M-am dus la ei, dar nu mi-am găsit cuvintele. Dimineţile veniră şi trecură, pînă ce se terminară, şi părinţii mei aflară totul de la inspectorul de poliţie Grace King, care i-a sunat de la secţia North West London.

Şi-aşa a început coşmarul numit „Fetele de îngheţată".

Serena

— O să-ţi spun ceva ce n-am mai spus nimănui, niciodată. E motivul pentru care am o conştiinţă care nu-mi dă pace, e motivul pentru care mă simt veşnic cumplit de vinovată. Dar, după ce-o să auzi ce am de zis, aş vrea să încerci să nu mă judeci prea aspru. Aş vrea să înţelegi de ce am făcut ce-am făcut.

Evan şi cu mine ne-am mutat în grădina din spate. Am ales locul acesta fiindcă, aici, cuvintele pe care urma să i le spun, secretele mele aveau să se înalţe în aerul nopţii, risipindu-se la cea mai palidă adiere de vînt; nu vor rămîne prizoniere în casa noastră, prinse în cărămizile şi mortarul ei, trimiţîndu-şi ecourile îndepărtate către noi, repovestind, la cel mai mic prilej, ce făcusem.

Aici, afară, putem să vorbim, şi adevărul va fi eliberat. Stăteam întinşi pe iarbă, unul lîngă celălalt, şi ne uitam la cerul înstelat. Acum, din pricina gravităţii cu care rostisem ultimele propoziţii, Evan s-a ridicat şi stă turceşte în faţa mea, aşteptîndu-mi confesiunea.

Mă ridic şi eu, aşezîndu-mă asemenea lui. Cu un gest blînd, mă întind şi-i iau mîinile într-ale mele, împletindu-mi degetele cu ale lui. Vreau să ne atingem, să mă ţin de el cît timp îmi fac mărturisirea. Vreau să ştie că povestea asta s-a petrecut demult şi nu mai are nici o legătură cu prezentul. Cu mine, cea de acum.

Îmi simt buzele uscate și arse cînd trec limba peste ele, încercînd să le umezesc. Gîtul mi-e încordat și strîns. Nu vreau să spun, dar trebuie. Trebuie să fiu sinceră.

— Cam la o oră după ce-am ajuns acasă, m-am sculat și m-am îmbrăcat.

Chipul lui Evan nu trădează nimic, nici un indiciu despre ce gîndește. Dar degetele lui le ține pe-ale mele mai strîns, ceea ce-mi spune că-i e teamă de ce urmează.

— M-am furișat afară din casă.

Strînsoarea degetelor lui devine și mai puternică, mai hotărîtă.

— M-am plimbat o vreme – era tîrziu și întuneric și mi-era frică – dar de făcut, tot trebuia s-o fac. Vreau să înțelegi că nu am avut încotro. Indiferent ce-ar fi spus asta despre mine, trebuia s-o fac. Am continuat să merg, pînă ce-am ajuns la o distanță apreciabilă de casă, după care am intrat într-o cabină telefonică și-am sunat la Salvare. Le-am zis că era cineva rănit, le-am dat adresa, apoi am închis.

Știu că era o ființă infectă, că mă terorizase și mă bătuse ani de zile, dar nu suportam gîndul că era acolo, singur. Încă... încă-l mai iubeam. Iar ideea că avea să zacă acolo, singur, vreme de zile întregi era imposibil de suportat. Era și așa destul de rău, de trist, că nu ne vom mai vedea niciodată. Trebuia să mă asigur că era bine. Pe cît de bine se putea.

Cînd Poliția mi-a spus că murise mai tîrziu, înjunghiat în piept, mi-am dat seama că, dacă aș fi ieșit să sun mai devreme, poate c-ar mai fi fost încă în viață. Era vina mea. Eu îl lăsasem să moară. De-atunci, mă urăsc.

— Nu aveai cum să știi, îmi zice Evan. N-aveai cum să știi că Poppy se va întoarce și-l va ucide.

— Nu, dar... Am vrut să se termine odată.

Mi-am acoperit faţa cu palmele, apăsîndu-mi pleoapele închise cu vîrful degetelor, în încercarea de-a opri lacrimile, de-a opri potopul c-o umbreluţă de soare.

— Voiam să dispară. Voiam să înceteze. Să iasă din viaţa mea şi să mă lase în pace. Şi ştiam, în adîncul sufletului, ştiam că singura cale era să... Voiam pur şi simplu să nu-mi mai facă rău, aşa că mi-am dorit să dispară de pe faţa pămîntului. Din pricina asta mă simţeam cumplit de vinovată.

Clatin din cap, iar din vîrful degetelor mele picură lacrimi.

— Nu doar o dată mi-am dorit să nu mai existe, fizic. Şi exact asta s-a întîmplat. Din pricina încleştării aceleia, din cauză că s-a împiedicat după ce mă lovise. Ea a putut să se întoarcă acolo şi să-l ucidă, tocmai pentru că el nu mai era capabil să se opună. Mi-am dorit să dispară de pe faţa pămîntului, şi-a dispărut.

— N-aveai de unde să ştii că va muri, Serena. Nu te poţi învinui pentru asta. În plus, ai chemat salvarea aceea, n-ai plecat pur şi simplu, abandonîndu-l.

— Dar a fost prea tîrziu.

— Ştiu, iubito, ştiu. Dar de ce n-ai spus nimănui c-ai chemat Salvarea?

— Pentru că, atunci cînd eu şi Poppy ne-am dus la Poliţie să povestim ce se întîmplase, să le spunem c-a fost un accident, n-au vrut să mă asculte. Trăgeau tot soiul de concluzii pripite, îmi repetau că eu îl omorîsem. Dacă le-aş fi zis că plecasem de acasă, atunci singura confirmare din partea părinţilor mei că venisem la ora la care afirmasem c-am venit, s-ar fi năruit. Iar dacă le spuneam părinţilor c-am ieşit, atunci ar fi fost obligaţi să mintă, ca să mă salveze. Le pricinuisem şi aşa destulă suferinţă.

Evan dădu din cap, în semn că înţelegea.

— Dar am vrut să mă întorc acolo, știi? Am vrut să mă întorc și să rămîn lîngă el, pînă soseau ajutoare. Voiam să-i stau alături, fiindcă, zăcînd pe podea, îmi păruse atît de liniștit, de blînd. Nu mai fusese așa de atîta vreme. Voiam să-i fiu alături pentru ultima oară, pentru că redevenise *el însuși*.

Întrebarea lui Evan veni pe neașteptate:

— De ce îl iubeai?

— Eu...

— Nu de ce ai rămas cu el. De ce îl iubeai? Ce anume te-a făcut să te îndrăgostești de el?

— Nu-mi amintesc. Îmi amintesc că-l iubeam. Îmi amintesc de senzația oribilă, dureroasă pe care-o încercam de cîte ori mă gîndeam că e cu ea, nu cu mine, dar nu mai țin minte ce simțeam pentru el. Nu găsesc ceva anume, despre care să pot afirma „Da, asta e". Înțelegi? N-aș fi în stare să afirm cu tărie c-a fost un om bun, pentru că nu cred asta. Nu-mi amintesc nici măcar un prilej în care să fi demonstrat bunătate. Țin minte că era drăguț, deși pînă și asta a devenit, cu trecerea vremii, o calitate rară. Mai țin minte și c-a fost extrem de mîndru de rezultatele bune pe care le aveam la școală și la examene. Îmi amintesc că, la început, m-am simțit în siguranță alături de el, dar, ulterior, sentimentul s-a risipit.

Vezi tu, aici memoria mă lasă aproape complet. Nu țin minte nimic din ce-ar putea să-l facă mai deosebit, mai demn de răbdarea cu care am îndurat tortura. Iată unul dintre cele mai importante aspecte care-au dispărut în golurile memoriei mele.

— Poate că nu despre goluri de memorie e vorba.

— Cum adică?

— Poate că nu-ți amintești, fiindcă, în fapt, nici nu l-ai iubit, îmi explică el cu blîndețe.

— Dar l-am iubit, sînt sigură.

— Cred că ți-ai petrecut anii ăștia încercînd să te convingi pe tine însăți, pentru că astfel s-ar fi

explicat de ce ai rămas cu el, în condiţiile în care te bătea, te viola şi te ţinea în teroare.

Îmi feresc ochii, îndreptîndu-mi atenţia către iarba de sub noi, evitînd să mă uit la soţul meu, la oglinda adevărului.

— Sez, te-a traumatizat ani de zile. Bănuiala mea este că-ţi era atît de teamă să nu le spună părinţilor şi surorilor tale, să nu-şi ducă amenin-ţarea de-a te ucide la bun sfîrşit, încît ai descoperit că unicul mijloc de-a rezista era să te convingi pe tine însăţi că-l iubeşti. Şi, la început, poate chiar l-ai iubit. Erai adolescentă, el era prima ta dragoste, era probabil primul bărbat care se arătase cu adevărat interesat de tine. Ştia perfect ce făcea – bărbaţii mai în vîrstă, care ies cu fete mai tinere, ştiu perfect ce fac. Ştiu ce fete să aleagă – dintre acelea care pot să ţină un secret şi care pot fi manipulate. El te-a ales pe tine, iar tu te-ai îndrăgostit – n-ai motive să te ruşinezi. Sînt convins că nu era la prima relaţie de genul ăsta. Nici faptul că te-ai minţit, spunîndu-ţi că-l iubeşti, ca să explici frica de a-l părăsi, nu e motiv de ruşine. Iubito, ai făcut ce-ai putut. Cred asta cu tărie. În final, ai găsit puterea de-a pleca. Multe, foarte multe femei – adulte – nu-l au.

Cuvintele lui Evan se caţără încet, încet pe mine, îmi invadează pielea şi mi se cufundă în trup, ca o mulţime de stele lucitoare, aprinzîn-du-mi sîngele şi trimiţînd valuri de căldură peste tot. *Poate că nu l-am iubit.*

— Eşti o persoană cu bun-simţ, de asta te simţi vinovată pentru fapta comisă de Poppy. Dar, Serena, acum a sosit clipa să-l uiţi. Uită-l şi continuă să-ţi trăieşti viaţa.

— L-am uitat deja. *Poate că nu l-am iubit.*

— Nu, nu-i adevărat. Încă-i mai permiţi să-ţi stăpînească viaţa. Încă-l mai aperi. Aproape c-ai sacrificat căsnicia noastră, în loc să-mi spui adevărul

despre el. Trebuie să-l laşi în urmă, să-l uiţi. La fel trebuie să procedezi şi cu fiinţa care erai atunci, cea care i-a rămas alături.

— Dar cum? *Poate că nu l-am iubit.*

— Habar n-am, zise, ridicînd din umeri. Trebuie să găseşti singură o cale, fiindcă, dacă ţi-aş spune, ai face ca mine, cum aş vrea eu să procedezi. Nu, trebuie să faci ce simţi *tu* că e necesar.

— Poate că nu l-am iubit, îmi zic, vorbind cu mine însămi. Poate că nu l-am iubit.

Ceea ce înseamnă că e OK să-l urăsc pentru ce mi-a făcut.

E OK să nu-mi mai pară rău, în fiecare secundă a fiecărei zile, că nu mai e aici.

E OK să-mi doresc să-l uit.

E OK să hotărăsc să trăiesc în prezent, în loc să rămîn prizoniera trecutului.

poppy

Termin ultima ţigară din pachet, şi respir.

Inspir, expir, inspir, expir, trag aer în piept şi-l eliberez. Respir.

Nu l-am mai revăzut pe Marcus. Abia acum îmi dau seama de asta. A fost o parte atît de însemnată din viaţa mea, a fost *toată* viaţa mea, vreme de aproape doi ani, după care, brusc, a dispărut. Ultima imagine ce mi-a rămas în minte mi-l arată întins pe podea, cu o expresie de şoc şi agonie gravată pe chip.

Poate c-ar fi supravieţuit, dacă n-ar fi fost Serena. Poate c-ar fi supravieţuit şi-ar fi continuat să mă bîntuie. Fiindcă, acum, privind în urmă, realizez că nu mi-ar fi dat drumul în veci. Ar fi insistat, pînă m-ar fi readus sub deplinul lui control sau mi-ar fi distrus definitiv viaţa.

Nu voiam să moară, nu voiam să dispară pe calea asta. Dar oare mai exista alta? Oare şi Serena gîndea la fel? Realizase şi ea că nu va reuşi niciodată să scape de el, că nu-i va da pace, pentru că nimic nu se termina pînă nu zicea el? De asta o făcuse?

La proces, afirmase că el îi spusese de mai multe ori c-o va ucide dacă îl părăseşte vreodată. Oare văzuse în situaţia aceea unica ei şansă, singura scăpare, un caz simplu de „eu sau el", iar el pierduse?

Nu ştiu. Şi probabil că nici nu voi afla răspunsul, fiindcă mă apropii de finalul aventurii

mele. Acum e şansa mea să părăsesc închisoarea pentru totdeauna, să-l las în urmă pe Marcus şi undele de şoc pe care le-a trimis, prin viaţa mea, către vieţile tuturor celor pe care-i cunosc. Cînd m-a lovit Marcus, au fost atinşi toţi. Trebuie să încetez să-mi trăiesc viaţa pentru el, în jurul lui, în preajma lui.

Trebuie să găsesc o cale de-a merge mai departe, de-a nu mai fi adolescenta naivă pe care-o ştia, de-a înceta să mă mai simt precum tînăra de optsprezece ani, care a intrat la închisoare, de-a mă desprinde de femeia matură, de treizeci şi opt de ani, şi furioasă, care a păşit în lumea de afară.

Dacă nu fac asta, mă voi epuiza, mă voi lăsa cuprinsă de oboseala de lume care a ucis-o pe Tina. Voi deveni încredinţată că singura ieşire, singura cale de-a mă elibera de jugul trecutului, este să-i repet gestul.

— Eşti bine, iubito? mă întreabă Alain, cînd mă strecor la loc, între aşternuturile răcoroase, şi mă trag mai lîngă el, gata să profit de căldura corpului său.

— Da, o să fiu bine. Aş vrea să mă duci undeva. Trebuie să văd pe cineva.

— OK, mormăie el.

— Mulţumesc, îi răspund, sperînd că ştie că nu mă refer doar la partea cu maşina.

Partea a opta

Serena

— Am sosit încărcată cu daruri : schițe și mostre de material, zice Medina, imediat ce deschid ușa.

În brațe cară blocul de schițe A3 și catalogul de materiale textile, în chip de dovadă.

— Iar eu aduc vin, prăjitură și ciocolată, spune Faye, indicînd spre coșul de picnic pe care-l duce în brațe și care dă pe dinafară. Toate sînt pe post de mostră pentru lucrurile cu care aș dori să contribui la nuntă, dacă-mi este îngăduit.

Fără un cuvînt, deschid ușa mai larg, ca să le fac loc să intre și le conduc spre bucătărie, unde mă opresc lîngă aragaz, destinația mea originară înainte să aud sunînd la ușă.

Vee e acasă la Zephie, iar Con e la prietenul lui, Mattie, și e prima dată în viața mea de mamă, cînd nu mă gîndesc obsesiv la ce li s-ar putea întîmpla în lipsa mea și-a lui Evan. Sînt încredințată că sînt în siguranță, chiar departe de noi.

Am început să îl uit. Pe *el*, dar și pe adolescenta Serena. Am început să las trecutul în urmă, deoarece e pentru prima oară, din clipa în care le-am ascuns părinților că un profesor îmi mîngîiase obrazul, cînd simt că-mi controlez viața.

Evan e pe-afară, cu treburi. Probabil că e cu Max și Teggie la un pahar de după-amiază, dar nu l-am întrebat unde se duce. Face cum îi place, cînd îi place. În ultimul timp, am descoperit că mi-e mult mai ușor să mă relaxez în privința asta. Evan este, în fond, un om extrem de onest.

Aştept s-o aud. Aştept, aştept şi tot aştept. Dar, nimic. Conştiinţa mea nu mai intervine să mă tachineze şi să mă insulte, să mă împungă şi să-mi amintească de ticăloşia mea. N-a dispărut complet, dar păleşte treptat. În cele mai intense momente, abia de se aude ca o şoaptă. Curînd, se va preface într-un murmur şi apoi, sper că va amuţi.

Faye trînteşte coşul, care pare foarte greu şi incomod de dus, pe masa din bucătărie, iar Medina îşi trînteşte şi ea darurile alături, urmate de geantă şi de mobil. Faye îşi scoate ochelarii şi-i aşază în echilibru peste ciocolata din coş. Dacă şi-a dat jos ochelarii, e chestie serioasă.

— Deci, voi două vă imaginaţi că mă puteţi mitui c-o rochie de mireasă şi mîncare pentru nuntă? îmi întreb eu surorile.

Nu mai sînt în postura pe care-am ocupat-o ani de zile. Nu le mai sînt îndatorată. Aşa se întîmplă cînd spui adevărul. Nu mai trebuie să le accept darurile fără o vorbă; nu mai sînt obligată să accept nimic din ce-mi oferă – bun sau rău – fiindcă nu mai au puterea de a-mi distruge, cu intenţie sau fără, viaţa. Iar eu nu mă mai simt la fel de vinovată pentru faptul că aproape le-am distrus vieţile. Le-am minţit pe cînd eram adolescentă, o tînără naivă, speriată şi încrezătoare că le ştie pe toate. Ele m-au minţit de-a lungul întregii lor vieţi adulte. S-au purtat cu mine aşa cum s-au purtat, nu pentru ce necazuri le-am pricinuit, ci fiindcă mă consideră o creatură josnică, o criminală. Ceea ce, în sine, e destul de rău. Şi nici una n-a recunoscut asta vreodată... Iată ce mă doare cel mai tare. Au gîndit asta tot timpul, dar nu mi-au spus-o în faţă. Noi trei ar trebui să fim foarte unite, foarte apropiate. Dar nu sîntem. Motivul? M-au minţit la nesfîrşit. M-au urît. S-au temut de mine. M-au etichetat drept ucigaşă. Şi toate astea, pe ascuns. Familiile, mai ales cele care au trecut prin ce-am trecut noi, n-ar trebui să aibă secrete.

— Am venit şi ca să ne cerem iertare, zice Medina.

— De mii de ori iertare, adaugă Faye.

— De ce? Nu-s eu ucigaşa? Voi ce motive aveţi să vă cereţi iertare?

Pe chipul amîndurora se citeşte aceeaşi expresie ruşinată.

— Ne-a sunat Evan, zice Faye.

— A întrebat de ce-am crezut că eşti capabilă să pui capăt vieţii unui om.

— Şi-a spus că e mai degrabă curios, nu ne cerea să ne schimbăm opinia. Voia doar să ştie motivul.

— Iar cînd m-am gîndit mai bine, mi-am dat seama că nu asta credeam. Serios, explică Medina.

Se anunţă o conversaţie *dintre acelea*. Una în care cele două încep şi-şi încheie reciproc propoziţiile, iar eu ajung atît de năucă, încît am impresia că discut c-o singură persoană. De fapt, dacă închid ochii, vocile fiindu-le aproape identice, e ca şi cînd aş avea într-adevăr un singur interlocutor. E incredibil cum, după mai bine de douăzeci de ani în care-au trăit separat, încă mai izbutesc să facă asta.

— Nici eu.

Sincronizîndu-se perfect, îşi trag cîte un scaun şi se aşază. Eu rămîn în picioare, lîngă aragaz. Nu vreau să mă aşez cu ele, nu vreau să mă prefac că lucrurile s-ar fi rezolvat.

— Chestia e că eşti surioara mea, zice Faye. Surioara *noastră*. Şi trebuia să fi avut grijă de tine.

— Ceea ce nu s-a întîmplat.

— M-am simţit extrem de vinovată că n-am insistat să-l cunosc, atunci. Că te-am ajutat să ţii secretul faţă de mama şi tata.

— Iar eu, care-ţi dădeam sfaturi în privinţa machiajului şi cum să faci un băiat să te placă, te-am trimis direct în ghearele ticălosului ăluia.

— Amîndouă ne-am simţit responsabile. Individul ăla te bătea, dar nici una dintre noi n-a observat nimic.

— Mă pricepeam foarte bine să-mi ascund rănile, le spun simplu, fiindcă aşa se procedează în situaţiile astea: te ascunzi.

— Ei bine, aici e buba, Serena, că înainte, nu te pricepuseşi. Ai ajuns extrem de secretoasă, ascunzînd lucruri de noi, cînd tu nu fuseseşi niciodată aşa. Ar fi trebuit să observăm schimbarea, faptul că nu mai erai la fel de sinceră şi de relaxată.

— Dar n-am observat.

— Ţi-am acceptat poveştile despre cum te aleseseşi cu rănile acelea.

— Cînd am aflat adevărul, am vrut să-i plătesc individului cu aceeaşi monedă.

— Am vrut să-i fac rău. Am vrut să-l fac să sufere *îngrozitor*.

— Dar n-am putut. Nici una dintre noi. Şi-am început să cred c-ai fi fost îndreptăţită să faci ce-ai făcut.

— Cumva, situaţia s-ar fi echilibrat. N-ai fi acceptat bătăile lui fără să ripostezi.

— Ideile astea s-au împletit în strategia cu ajutorul căreia am înfruntat situaţia – am crezut c-ai acţionat în legitimă apărare, ca să-l opreşti. Gîndul ăsta mi-a creat impresia că nu stătuserăm cu mîinile în sîn.

— Că te-am protejat atunci cînd ai avut nevoie de mine.

— Dar eram şi furioase pe tine, fiindcă ne-ai făcut să ne simţim aşa. Că ne-ai făcut să credem că o crimă ar fi fost răspunsul. Ceea ce e fals.

— Şi mai eram furioase pentru că ne-ai minţit. Pentru că ne-ai ascuns adevărul.

— O cale de-a înlătura mînia asta, dar şi vina de-a ne fi înfuriat pe tine, cînd era limpede că tu erai victima, a fost să credem că tu erai făptaşa.

— Și, de-a lungul anilor, asta s-a transformat în realitate. Ideea că tu l-ai omorît. Cînd, de fapt, singura crimă pentru care te pedepseam era aceea de-a ne fi mințit. Atunci cînd Evan ne-a pus întrebarea, răspunsul meu instinctiv a fost: „Dar nu cred asta".

— Asemenea. Amîndouă știm că n-ai putea să ucizi pe cineva, intenționat. N-ai putea să comiți o crimă.

Se opresc. Conversația la unison, purtată de două persoane, ia o pauză, timp în care se uită amîndouă la mine.

— M-ați crezut vinovată atîta timp, spun eu în cele din urmă. Voi, dar și mama și tata. În toți anii ăștia.

— Nu, mama nu, mă contrazice Medina. Ea nu s-a îndoit o clipă de nevinovăția ta. Nici măcar o clipă nu s-a îndoit de tine. A zis că ar înțelege motivele care te-ar împinge la așa ceva, dar nu crede c-ai făcut-o.

Asta-mi mai îndulcește amarul și mă convinge că nu mi-am pierdut chiar toată familia, din pricina *lui*.

— Cel mai greu mi-este să știu că m-ați considerat o mincinoasă, le spun eu. Mi-am imaginat că m-ați crezut și, chiar dacă n-ar fi fost așa, că mi-ați fi spus asta în față, ca să mă pot apăra. În realitate, m-ați urît, iar eu nici n-am bănuit.

Valul de emoție îmi inundă obrajii, ochii, fiece terminație nervoasă din trup. Vreau să fiu puternică, fermă și indignată. Vreau să le demonstrez că sînt în stare să exist și fără aprobarea lor.

— În tot timpul ăsta, tot ce-ați spus, certurile pe care le-ați avut cu mine sau între voi, au fost numai și numai din pricină că m-ați crezut o... Asta mă doare. M-ați urît pentru că vă mințisem, dar și voi ați făcut exact același lucru. Un timp chiar mai îndelungat.

— Nu te-am urît niciodată! strigă Medina, aproape dărîmînd scaunul ca să ajungă la mine.

Cu toate că nu cedez îmbrăţişării ei, mă cuprinde şi mă strînge cît poate, lăsîndu-şi capul pe pieptul meu.

— Nu te-am urît niciodată.

Faye reacţionează mai lent şi din cauză că, de regulă, e mult mai rezervată. Dar ne cuprinde în braţe, pe mine şi pe Medina, şi-şi lipeşte tîmpla de umărul meu.

— Nici eu nu te-am urît, niciodată.

— Şi de-ai fi fost tu, tot nu te-am fi putut urî vreodată.

— Eşti sora noastră, nu te-am putea urî niciodată.

— A fost mai degrabă vorba despre noi şi sentimentele noastre. Nu la tine ne gîndeam, de fapt.

Îmi şterg furioasă lacrimile. Ce mai femeie rănită şi indignată sînt şi eu! În clipa cea mare, cînd sînt chemată să ţin o diatribă pe tema loialităţii de familie, a unităţii şi a onestităţii mai presus de orice, eu mă pun pe bocit.

— Aş vrea să-mi spuneţi un lucru. Aţi crezut chestiile alea care s-au scris despre mine? În ziare? Aţi crezut, fie şi-un minut?

— Nu, răspund ele în cor.

Mint, firește. Pînă *şi eu* ajunsesem să cred mizeriile acelea, atît erau de convingătoare, de omniprezente. Ajunsesem încredinţată că eram o fetişcană sexy şi vicleană, care sedusese un profesor inocent şi, împreună cu iubita mea, l-am chinuit şi ne-am făcut mendrele cu el, săptămîni de-a rîndul, luni şi chiar ani, pînă ce, într-o bună zi, ne-am vorbit să-l torturăm şi să-l ucidem.

— Iar minţiţi.

— Nu, nu minţim, sare Faye.

— Sez, dacă am fi crezut într-adevăr ce scriau ziarele, atunci cum am fi putut să ne supărăm pe

tine că nu ne-ai spus de abuzurile la care te supunea individul acela?

— Fie te credeam o criminală calculată, fie o victimă nevinovată.

— Ar fi oximoronic să credem ambele variante.

— Ar fi *ce*?! Faye şi cu mine întrebăm simultan.

Mez îşi azvîrle mîinile în aer, exasperată.

— Nu vă luaţi de mine. Sîntem aici să ne împăcăm, nu să vă luaţi de felul în care folosesc eu cuvintele.

— Reale sau inventate, o completează Faye.

— V-am rugat să nu vă luaţi de mine, repetă Mez şi-şi îndreaptă iar atenţia asupra mea, învăluindu-mă în căldura şi moliciunea trupului său. Îmi cer iertare.

— Şi eu, spune Fez.

— Şi eu. Am vrut să vă spun, dar n-am putut. Mai întîi de toate, fiindcă am crezut că lucrurile se vor îndrepta. Apoi, fiindcă mi-era frică. Ştiam că mi-ar fi plătit-o, dacă suflam vreo vorbă cuiva. De multe, multe ori am crezut c-o să fie OK. În clipele acelea, se purta minunat cu mine, îmi spunea că mă iubeşte. Iar eu am crezut că pot să îndrept lucrurile, făcînd tot ce-mi cerea, exact aşa cum îmi cerea. Dar m-am înşelat. Îmi cer iertare că v-am ascuns adevărul. Iertaţi-mă.

— Nu-ţi cere iertare, spune Medina.

— Să nu-ţi ceri iertare niciodată. Nu pentru asta. Nu pentru că erai prea speriată ca să-l părăseşti, continuă Faye.

— Nici una dintre noi nu ştie ce-ar fi făcut în locul tău. Mai ales la vîrsta aia.

— Nici una dintre noi, se aude ecoul vocii lui Faye.

Întind braţele şi le trag pe amîndouă mai aproape.

— O să fie totul bine, zice una dintre noi. O să fie totul OK.

— Ce-s chestiile astea? întreabă Evan, referindu-se la obiectele înşirate pe masă, în faţa mea.

Medina îşi lăsase aici catrafusele, urmînd a reveni curînd, ca să se apuce se treabă. Plănuieşte să lucreze toată noaptea, ca să termine pînă mîine, mai ales că, în ultima vreme, Adrian o ajută mai mult.

— Chestii pentru nuntă.

Evan se întoarce de la frigider, din care a confiscat laptele, golind ultimele picături din cutie. Mă prefac că nu observ. Apoi, ridică sticla de vin lăsată de Faye şi întreabă:

— Vin?

Cercetează cu atenţie eticheta şi ridică brusc din sprîncene, fluierînd lung.

— Ştii cît costă o sticlă d-asta?

— Habar n-am, răspund eu.

— Prea-multe lire şi cincizeci de pense.

— Faye vrea să ne-o dăruiască la nuntă. Medina o să se sinucidă, practic, lucrînd să termine rochia. Ba mai şi plăteşte materialul. Plus că-mi cumpără pantofi asortaţi.

— Aaa, vrăjitoarele din Ipswich s-au împăcat! Mă bucur.

— Mulţumită ţie.

— Păi, zău, ce-ar fi viaţa mea fără vrăjitoare? zice el, depunîndu-mi un pupic pe vîrful nasului. Mă bucur că s-au rezolvat lucrurile între voi. Nu-mi plăcea să vă văd atît de triste.

— Nu s-au rezolvat de tot. Douăzeci de ani de durere şi resentimente nu se spală c-o sticlă de vin, dar ajungem noi la o soluţie. Că doar de asta există familie, nu?

Îmi trec degetele peste cărţile şi revistele Medinei, dar şi peste dosarul gros pe care l-am început şi alcătuit de-a lungul vremii. E doldora de hîrtii şi semne colorate, de tăieturi din ziare şi informaţii esenţiale.

— Știi, m-am tot gîndit la ceva, îi zic lui Evan.

— Dar ai „citit" străzile?

Dau ochii peste cap, exasperată, dar nu comentez.

— Mă gîndeam că asta..., reiau, sugerînd apropiata nuntă, nu ne reprezintă, de fapt, nu? E prea extravagantă, prea strălucitoare, iar noi nu sîntem așa. Noi sîntem mai degrabă...

— Retrași și modești.

— Da.

— Și eu m-am gîndit la asta. Dar mi-am zis că e dorința ta.

— Eu nu-mi doream decît cererea în căsătorie. Și-am obținut-o.

— Nu vrei să ne mai luăm o dată?

— Vreau și nu vreau. Nu așa – cred că ăsta e răspunsul potrivit. Iar cu banii am putea să facem o grămadă de lucruri.

— Mda, am putea.

— Am știut eu c-o să înțelegi remarca asta.

— Am o idee.

— Care?

— Rămîne secret, dar trebuie să ai încredere în mine. Anulăm tămbălăul și punem în practică ideea mea. Ce zici?

— Zic că dacă vrei să folosim banii de nuntă să-ți cumpărăm o mașină de lux, atunci o să dai de mare belea. De mare belea.

— Ai încredere în mine, scumpo. Ai încredere în mine.

— Țin, totuși, să subliniez cuvîntul *mare*, din expresia „mare belea".

— Ai încredere în mine, repetă el, aruncîndu-mi zîmbetul acela strengăresc.

Tare-l mai iubesc pe omul ăsta. Și mă mir cum de pot să uit uneori. Cum de uit să-mi amintesc că-l iubesc, prinsă în monotonia vieții de zi cu zi. După cum iubesc și familia pe care-am alcătuit-o împreună. Aproape că-am uitat toate astea, aproape

c-am permis sentimentului de culpă să-l îndepărteze de mine. Mă cutremur. *Pentru ultima dată*, îmi promit în gînd.

— Uite, ţine! îi zic, săltînd dosarul voluminos şi plasîndu-i-l în braţe.

— Ce-i asta?

— Nunta pe care trebuie s-o anulezi. Am încredere deplină că vei proceda corect. Distracţie plăcută! Eu mă duc să-l iau pe Con.

Se holbează la dosar, iar pe chip i se aşterne o expresie de panică.

— Nu-i cinstit, să ştii! îmi strigă cînd mă duc să-mi caut cheile de la maşină.

— A, apropo, îi răspund, peste umăr. Sun-o pe Mez şi zi-i că nu mai am nevoie de rochia de mireasă.

— Frăţioaaare! Dar e sora ta!

— Iar tu, după cum se pare, eşti responsabilul cu anularea nunţii. E în fişa postului. Alături de: „decide cum vor fi folosiţi banii".

— Tot nu-i cinstit! îmi strigă pe cînd deschid uşa principală. Nu e deloc cinstit!

„Te iubesc", îi răspund eu în gînd.

Serena

Ange iese din casă, tocmai cînd trec cu maşina prin dreptul ei. Observ că se mişcă puţin cam ţeapăn, stîngaci, de parcă fiece pas i-ar provoca dureri. De parcă ar agoniza la cea mai mică denivelare.

Semnalizez şi trag pe dreapta. Cobor din maşină şi abia în ultima clipă îmi amintesc s-o încui, înainte de-a traversa în fugă. Dacă stau prea mult pe gînduri, o să renunţ. N-o să-i mai dau şansa de a-şi schimba viaţa. Poate că dacă m-ar fi ajutat şi pe mine cineva, *el* ar mai fi fost încă în viaţă. Iar eu n-aş mai fi trebuit să trăiesc cu povara vinei, în toţi aceşti ani. Poate c-aş fi izbutit să scap.

— Ange! îi strig, văzînd că se îndreaptă către maşina ei mare şi elegantă.

Se opreşte locului şi se uită la mine – în ochi i se citeşte nedumerirea, iar pe chip, frica. Aruncă priviri împrejur. Îi e frică să nu fie văzută cu mine. Se teme de ce i s-ar putea întîmpla, dacă el ar prinde de veste c-a vorbit cu cineva.

— Ange, îi zic, oprindu-mă dinaintea ei.

Arată mai slabă, mai palidă, s-a machiat puternic, ca să ascundă vînătăile, părul îi e prea drept şi pieptănat prea mult către obraji, în încercarea de-a masca urmele de pe gît.

— Ştiu că ţi-e frică, îi spun.

— Frică? De ce?

Aproape că mă convinge că halucinez, că nu e constant pe muchie de cuţit, că nu caută mereu, febril, acel echilibru ce-l va menţine fericit şi mulţumit, împiedicîndu-l să explodeze.

— Știu că ți-e frică și te înțeleg. Am fost și eu ca tine. Doar că eu nu aveam copii, care să se uite cum sînt bătută. Dar aș vrea să-ți spun povestea mea. Sper ca ea să te determine să pleci, înainte ca lucrurile să se încheie, și pentru tine, la fel de tragic.

— Chiar nu știu despre ce vorbești, zice Ange.

— Vezi tu, el a murit. A încercat să mă omoare și, pentru c-am ripostat, a sfîrșit mort. Îmi doresc să fi găsit puterea de-a pleca – de-a fugi, de fapt – de lîngă el, înainte să se ajungă la asta. Dar n-am făcut-o. Și, din acest motiv, el a murit. Unul dintre noi ar fi murit oricum. Mă amenințase deseori c-o s-o facă și, în seara aceea, cred că și-ar fi pus amenințarea în practică.

Ange încremenește. Nu mai încearcă să descopere ochii celor ce ne-ar putea spiona, care ar putea s-o pîrască, ci se uită țintă la mine. Ceva i-a atins o coardă sensibilă. Ceva i-a sunat atît de familiar, încît acum e convinsă că înțeleg. Că, la un moment dat, am trecut prin aceleași lucruri.

— Vrei să-ți povestesc?

Ea înclină scurt și țeapăn din cap.

Trag aer în piept, îmbărbătată de ideea c-am mai spus povestea asta o dată. A doua oară o să fie mai ușor. A doua oară îmi va reaminti c-am scăpat definitiv de *el*. Nu-l mai protejez și, în virtutea faptului că pot să-mi spun povestea unei străine, sînt convinsă c-am început să-l îngrop pentru totdeauna.

— Am crezut că-l iubesc. Și-am crezut că din pricina mea era atît de furios. Numele lui... numele lui era Marcus...

poppy

— Dintre toate cimitirele de pe lume asta, tocmai în ăsta a trebuit să ne întîlnim, îi spun.

I-aș recunoaște conturul, silueta, oriunde. Și, după ce m-am tot învîrtit de colo-colo, în căutarea locului, a mormîntului, am fost doar vag surprinsă s-o găsesc acolo. În definitiv, aici se încheie povestea asta. Povestea noastră.

La auzul vocii mele, trupul i se îndreptă și se încordă. Cînd am ajuns lîngă ea, i-am observat maxilarul încleștat și ochii aţintiţi în dușmănie la peticul de pămînt.

— Tot mă mai urmărești? mă întreabă.

— Nu, Serena, nu te mai urmăresc.

Și nici n-am intenţia s-o mai urmăresc vreodată. Am ajuns la concluzia că, și de-mi voi reabilita numele, și de voi fi exonerată, se vor găsi mereu oameni care să creadă că sînt vinovată. Chiar dacă nu vinovată de crimă, măcar de faptul c-am participat la ea. Iar cele două fiinţe pentru care m-aș zbate, care mi-aș dori din suflet să mă considere nevinovată – mama și tata – tot nu s-ar lăsa convinși. Mă vor crede întotdeauna vinovată, pur și simplu pentru că am fost acolo. Pentru că nu eram fetiţa perfectă din închipuirea lor. Medicamentul realităţii a fost greu de înghiţit, dar acum, că l-am dat pe gît, realizez că-mi stă în putere să pun capăt poveștii ăsteia. Să-i pun capăt, și s-o iau de la capăt.

— Atunci, cum se face că ești aici, în același timp cu mine?

— Poate pentru că am simțit aceeași nevoie să vin aici și să-i îngrop definitiv fantoma, în exact același timp cu tine?

Trupul i se mai relaxează puțin cînd spune:

— Nu m-ar surprinde cîtuși de puțin.

— E straniu, nu găsești? Felul în care facem aceleași lucruri, în același timp. Am rupt-o cu el în același timp, ne-am dus la Poliție simultan. E limpede că, în fond, sîntem foarte asemănătoare. E de mirare că nu ne-am împrietenit.

Întoarce capul spre mine, pe chip citindu-i-se neîncrederea.

— Nu ne-am împrietenit niciodată, fiindcă te culcai cu iubitul meu, îmi reamintește ea.

— A, da. Presupun că asta distruge orice șansă de-a se înfiripa o prietenie, nu?

— Oarecum.

Rămînem tăcute o vreme, uitîndu-ne la peticul de verdeață înconjurat de-un chenar de piatră. Iarba n-a mai fost tunsă de ceva timp, dar se vede că n-a fost complet neglijată. Bănuiesc că numai personalul cimitirului se ocupă de îngrijirea mormîntului, nimeni altcineva. Nu văd flori. Inscripția e simplă:

Marcus Halnsley
Părinte devotat

Mă întreb dacă fiul lui vine vreodată la mormînt sau dacă încearcă să păstreze amintirea tatălui său, prin alte mijloace. De fapt, oare vine cineva la mormînt? De-a lungul anilor, am primit vreo șase scrisori de la niște fete – ca mine, ca Serena – care-mi spuneau că știu ce fel de om fusese, că și ele se îndrăgostiseră de el, de tinere, și că le maltratase, exact ca pe noi. Reușiseră să scape, ziceau ele, dar, dacă n-ar fi izbutit, probabil c-ar fi sfîrșit prin a face ce făcusem eu.

Am aruncat acele scrisori, pentru că nu eu îl omorîsem. Acum, însă, că mi-am amintit, îmi pun întrebarea dacă nu cumva vreuna dintre ele a venit la cimitir, la mormîntul lui, să-i îngroape definitiv umbra.

— Ţi-e dor de el? mă întreabă Serena.

Cum ar trebui să răspund la asta? Ce mă întreabă, de fapt?

— Vreau doar să ştiu dacă aşa e, adaugă, în replică la tăcerea mea. Mie mi-este, uneori. O chestie care mă sperie cumplit. Chiar şi acum, dacă văd sau aud ceva, îmi zic că trebuie să-i povestesc şi lui, dar mă trezesc şi mă cenzurez.

Marcus mă bîntuie de ani de zile sau, mai degrabă, eu îmi trec în revistă toate greşelile, îmi revăd toate laturile întunecate, înfricoşătoare ale personalităţii mele, prin ochii lui, de ani de zile. Deci, nu mi-e dor de canalia de Marcus, căci n-a lipsit de lîngă mine nici o zi. Dar mi-e oare dor de celălalt Marcus? Cel de care m-am îndrăgostit?

— Mi-a fost foarte dor de el, la început. După ce s-a întîmplat. Asta m-a speriat, fiindcă, în mintea mea, existau momente în care el nu mai era cum fusese, de fapt. În memorie îmi reveneau numai lucrurile bune. Cît de dulce putea să fie, micile cadouri pe care mi le cumpăra, bărcile de hîrtie pe care le făcea, entuziasmul care-l cuprindea cînd mă ajuta să învăţ. De asta mi-era dor. După asta tînjeam.

— Cred că asta e partea cea mai neplăcută, zice Serena. Şi eu parcă-mi amintesc lucrurile astea, dar parcă totuşi nu. Da, mi-aduc aminte de cadouri, de ajutorul la învăţătură, dar e totul în ceaţă. Încă mai încerc să-mi dau seama de ce-a durat atît de mult să-l părăsesc.

— Pentru că altceva nu ştiai. Nici una dintre noi nu ştia viaţa fără el.

— Da, presupun.

— De asta înțeleg, într-un fel, de ce-ai făcut-o. Te gîndeai că nu ai altă opțiune. Cînd te afli într-o situație ca aceea, e greu să întrezărești o cale de scăpare. Chiar te înțeleg. Am fost și eu în situația aia. La propriu.

Se întoarce spre mine cu tot corpul, înfruntîndu-mă direct.

— Poppy, o dată pentru totdeauna : nu am făcut-o eu. Gata, nu mai repet. Dacă nu mă crezi, treaba ta.

Gol de memorie. Asta e singura explicație. Doar ea, cu gura ei, mi-a spus că suferă uneori de amnezie, de pe vremea cînd era cu el și avea nevoie de-o strategie de supraviețuire, așa că o cred cînd afirmă că n-a fost ea. Pentru că într-adevăr nu-și amintește. O faptă ca asta, hidoasă, dezgustătoare, mintea nu ar avea altă alternativă decît s-o șteargă din memoria de scurtă, dar și din cea de lungă durată. Acesta e motivul pentru care pare așa de convingătoare, pentru care crede cu tărie că e nevinovată – nu-și amintește. Dar ea trebuie să fi fost. În caz contrar, înseamnă c-am fost eu.

— Soțul tău știe că ești aici ?

— El m-a adus cu mașina.

Alain, prietenul meu, m-a adus și el cu mașina, și mă așteaptă. Așteaptă să mă ducă la următoarea destinație obligatorie.

— A, bun. Bun. Mă bucur. Pare de treabă. Un om tare drăguț.

Întoarce iarăși capul spre mine și mă privește tăios.

— Stai departe de el.

— A, nu, n-am vrut să..., zic repede, desfăcînd brațele în semn că mă predau. S-a terminat, Serena. Toată povestea aia cu urmărirea, cu încercarea de-a pătrunde în viața ta, gata, s-a terminat. Îți promit. O să-mi văd de viața mea de acum înainte, mai precis, de ce-a mai rămas din ea. Nu-ți pot promite, însă, că n-o să te urăsc de la distanță,

dar n-o să mă mai apropii vreodată de tine. De fapt, dacă n-o să ne mai vedem niciodată, n-o să-mi pară rău.

— Sentimentul e reciproc, îmi răspunde ea.

E limpede că dr. Evan nu i-a povestit despre vizita mea, un lucru pentru care-i sînt recunoscătoare. Sînt etern recunoscătoare pentru că n-a aflat niciodată în ce hal, cît de obsedată ajunsesem.

Serena se ghemuiește și întinde mîna către literele simple și netede, săpate în piatra cenușie. Își trece degetele peste ele, apreciind tactil fiece literă din nume și descrierea de dedesubt. Apoi, își retrage lent mîna și se ridică.

— La revedere, Domnule, șoptește ea, de parcă și-ar lua rămas-bun de la un profesor. Odihnește-te în pace.

Se întoarce și-mi zîmbește – e, probabil, primul zîmbet sincer pe care mi l-a adresat vreodată.

— Iar tu trăiește-ți viața în pace, Poppy, îmi spune peste umăr, după care pleacă – din cimitir și din viața mea.

Selena

— Gata? mă întreabă Evan cînd mă urc în mașină.

— Da. E gata, în sfîrșit.

— Unde-ai fost, mami? se interesează Conrad, de parcă nu m-ar mai fi întrebat deja, cînd Evan parcase mai jos de cimitir.

Uneori, am impresia că repetă întrebările, sperînd să ne păcălească, să ne prindă în ofsaid.

— Ți-a mai zis o dată, îi atrage atenția Vee.

Nu-i place să stea în spate, dar cînd sîntem într-o călătorie cu toată familia, nu prea mai are de ales. Iar călătoria asta e întreprinsă cu banii din fondul de nuntă.

— Un cunoscut de-al meu, din trecut, a murit și m-am dus la mormîntul lui să-mi iau rămas-bun.

— A, da, își amintește Con.

— Bun, deci e toată trupa gata de-o călătorie ca-n povești? ne întreabă Evan, singurul care știe încotro mergem.

— Da! strigăm la unison.

Singurul indiciu pe care ni l-a dat a fost că aveam nevoie de haine pentru o vară fierbinte și-o iarnă friguroasă – cu alte cuvinte, era cazul să ne luăm cît mai multe lucruri. Con, firește, își manifestă entuziasmul deschis și spontan; Vee e ceva mai pricepută să-l ascundă, însă nu de mine. Și eu sînt extrem de nerăbdătoare. Acum, că mi-am luat adio de la Marcus, Poppy și trecutul meu, mă pot dedica trup și suflet celor trei alături de care stau.

Nu m-am dezbărat de obiceiul de-a ascunde cuțitele – le-am pitit chiar înainte să plecăm – și tot nu pot să mănînc înghețată, dar schimbările necesită timp.

— Bun, deci, unde mergem? îmi întreb eu soțul.

A, și-mi mai dăduse un indiciu: să iau cu mine o rochie în care nu m-ar deranja să mă mărit.

— OK, o să vă placă la nebunie! zice, întorcîndu-se spre noi. Mergem să... luăm noua noastră mașină cu rulotă!

Anunțul e întîmpinat de-o tăcere deplină.

— Noua noastră *ce*? întreb eu.

— M-am gîndit pe ce să cheltuiesc banii, ceva care să fie util pentru toată familia și care să ne ofere posibilitatea de-a merge în vacanțe mai ieftine. Și mi-a venit ideea să investesc într-o mașină cu rulotă.

— Mama, tata glumește? mă întreabă Vee cu disperare în glas, o disperare ce n-o poate egala pe-a mea, pun pariu.

— Da, Vee, tatăl tău glumește. Fiindcă mă știe de-o viață și știe că n-aș folosi în veci o „toaletă ecologică" – mai ales una second-hand.

— O să fie o chestie fantastică! O să putem merge în vacanțe oricînd vrem. N-o să ne mai facem griji cu rezervările la hotel, o să dormim unde-o să poftim. O să „citim străzile" oricînd dorim. O să fie grozav, vă promit!

— Frățioare, exclamă Conrad, avem toaletă ecologică?

— Sigur, fiule, sigur că avem, zice Evan și își freacă bucuros palmele, apoi se întinde după centura de siguranță. Să pornim! Abia aștept să ajungem acolo.

— Și, unde e „acolo", mai precis?

— Țara Galilor. Mă rog, Portmeirion. Unde e și-o bisericuță drăguță, imediat lîngă plajă. Ne putem căsători chiar mîine, dacă vrei.

— Deci, asta e alegerea: o maşină cu rulotă şi-o nuntă sau fără ambele?

— Exact.

— Portmeirion, sosim! zic şi mă întind după centura din dreptul meu.

— Of, mamă! se văicăreşte Vee.

— Mamă, în Ţara Galilor sînt gali? mă iscodeşte Conrad.

— Nu ştiu. De ce n-o întrebi pe deşteapta de soră-ta? Pun pariu că ea ştie.

— Vee, în Ţara Galilor sînt gali?

— Nu-ţi zic.

— Mami, zice că nu-mi zice.

— Probabil pentru că nu ştie.

— Ba ştiu.

— Ba ştie.

Întind mîna şi-l strîng pe Evan de genunchi, în vreme ce soţul meu ne poartă către viitor.

— Am făcut doi copii buni, îi şoptesc la ureche, de teamă să nu întrerup cearta din spate. N-aş vrea să fiu nicăieri altundeva.

poppy

Deschid uşa chiar în secunda în care descui poarta şi vin în fugă spre mine, aruncîndu-se în braţele mele. Corpurile noastre se unesc la jumătatea aleii şi aproape că sînt aruncată la pămînt.

Nici unul dintre noi nici măcar nu încearcă să vorbească. Ne ţinem în braţe strîns, vreme îndelungată.

Surioara mea iubită. Fratele meu scump.

Braţele nu-mi par destul de largi ca să-i cuprind şi să-i ţin pe cît de strîns mi-aş dori, cuvintele nu-mi par îndeajuns de adînci să exprime tot ce-i în inima mea. De douăzeci de ani nu-mi doresc altceva decît să-i îmbrăţişez, să le fiu aproape.

Acum e vremea pentru vindecare, a sosit momentul să mă concentrez asupra lucrurilor cu adevărat importante – nu *acel* trecut, ci *acest* prezent. Ei sînt aici, acum. Noi sîntem aici, acum. Nu mai avem nevoie de nimeni şi nimic.

Bella îşi strecoară mîna într-a mea, iar Logan îşi pune braţul în jurul umerilor meu, şi împreună o pornim spre casă, atît de aproape unii de alţii, încît fiece pas e un pas în timp, un pas ce uneşte anii petrecuţi departe, strîngînd legăturile pînă ce devin invizibile, pînă ce ne putem preface că separarea nici n-a existat.

MARCUS

În căutarea criminalului

Doi angajaţi ai Serviciului de Ambulanţă Londra au descoperit astăzi cadavrul profesorului Marcus Halnsley, în locuinţa acestuia din nordul oraşului. Victima decedase în urma unei lovituri de cuţit. Tată al unui copil, Halnsley, iubit şi respectat atît de profesorii, cît şi de elevii şcolilor unde a predat, pare să-şi fi cunoscut atacatorul, căci nu au fost găsite urme de intrare prin efracţie.

Poliţia face apel la eventualii martori, şi se doreşte mai ales interogarea a două tinere, care au fost văzute în preajma casei profesorului, în momentul atacului.

Daily News Chronicle, iunie 1988

MARCUS

Iunie 1988

N-am crezut-o niciodată în stare de asta.

După ce ticăloasele alea două m-au lăsat sîngerînd, am ştiut că singura salvare era să ajung la telefon. Era în cealaltă parte a camerei, dar am ştiut că mă vor ţine puterile. În fond, era doar o zgaibă sub coaste. Arăta mai grav decît era. Dar n-aveam intenţia să le spun celor două chestia asta. Aveam de gînd să le spun că fusesem în pragul morţii, ca să se simtă vinovate, aşa cum erau, de altfel.

Cine se credeau, să mă refuze pe mine? Pe mine! Voiam să le dau o lecţie să n-o uite în veci. Şi să le oblig pe fiecare să asiste la lecţia aplicată celeilalte.

Am reuşit să mă întorc pe burtă, chiar dacă mă durea ca dracu'. O durere ce nu se putea compara cu nimic. Aveam neapărată nevoie de-o salvare, înainte să pierd şi mai mult sînge. Am trîntit palma pe covor, mi-am înfipt vîrful degetelor în el şi-am început să mă tîrăsc. A funcţionat, am izbutit să mă mişc. Pe-o distanţă scurtă, dar m-am apropiat puţin de telefon. Curînd vor sosi şi ajutoarele. Şi, odată ajuns la spital, voi putea să meditez în linişte, cu mintea limpede, ca să găsesc o pedeapsă potrivită.

Dintr-odată, am văzut-o stînd în cadrul uşii şi uitîndu-se fix la mine. Ar fi trebuit să-mi dau seama din expresia de pe chipul ei, dar nici prin cap nu mi-a trecut. Ea, tocmai ea?

— Marlene? Cum ai intrat?

Era clar că venise să-mi facă o vizită de „dă-mi pace, că altfel...", dar, în clipa aceea, nu mai conta. Era acolo și putea să cheme ajutoare.

— Aaa, am gemut, ținîndu-mă de coaste și dorindu-mi ca durerea să dispară. Lasă, lasă, am gemut iarăși. Mai bine cheamă o ambulanță.

Nu s-a mișcat și n-a scos o vorbă. Stătea ca o stană de piatră și mă observa. Poate că, după ce văzuse atîta sînge, era în stare de șoc.

— Marlene! am urlat, încercînd s-o trezesc la realitate. Telefonul. E lîngă geam. Cheamă o ambulanță. ACUM! MARLENE! ACUM!

A dat din cap, apoi vaca proastă se duse către canapea. Nu era de mirare că divorțasem de ea. Nici un ordin nu era în stare să respecte. Nu reușisem nici să-i bag mințile în cap.

— Nu pe canapea. La geam. La geam!

Nu vedeam ce face, așa că, urlînd de durere, m-am întors pe spate, în vreme ce ea se apropia de mine. Într-o mînă ținea un cuțit, pe care-l ridică apoi deasupra capului, apucîndu-l și cu cealaltă mînă.

— Ce faci? am întrebat-o, deși era evident.

— Adio, Marcus.

— Marlene? Marlene?!

Nu mă puteam mișca. N-o puteam opri, pentru că nu eram în stare să mă mișc. Mă părăsiseră și ultimele puteri. Odată, spusese exact aceleași lucruri despre mine. În cursul divorțului, printre minciunile sfruntate pe care le înșirase judecătorilor, ca aceștia să-i acorde custodia exclusivă pentru Jack, spusese Curții și că o *violasem*. Eu, soțul ei, o forțasem să mă accepte. Iar cînd avocatul meu a întrebat-o, pe bună dreptate, de ce nu mă oprise, răspunsul ei a fost: „Nu mă puteam mișca. Nu l-am putut opri, pentru că nu eram în stare să mă mișc. Parcă mă părăsise și ultimul strop de energie".

— Voi avea grijă ca Jack să-şi amintească de tine ca de-un om cumsecade, îmi zise. Nu ca de tîrîtura, bruta şi violatorul care eşti.

— Marlene?! Marl...

Urăsc faptul c-am murit cu lacrimi în ochi şi numele ei pe buze. Numele *ei*. Dintre toate fetele care m-au adorat de-a lungul vieţii, ea mi-a fost alături în clipa în care moartea ne-a despărţit.

Am văzut-o aplecîndu-se şi folosind batista din buzunar ca să şteargă amprentele de pe mîner. Să şteargă orice urmă care dovedea că fusese aici şi făcuse asta.

Dar treaba a fost cam de mîntuială. Aşa cum i-am spus dintotdeauna, nu era îndeajuns de pricepută – ratase un loc. Locul pe care-l atinsese Poppy. Acum, cînd devenise inutil, privirea mea putea cuprinde trecutul, prezentul şi viitorul. Vedeam că Poppy va fi acuzată, Poppy va fi condamnată. Vedeam că Poppy va crede întotdeauna c-a fost Serena, iar Serena va crede întotdeauna c-a fost Poppy. Şi nimeni, nici măcar Poppy sau Serena, nu se va gîndi s-o întrebe pe Marlene dacă ea m-a ucis.

Marlene ar fi recunoscut, dacă s-ar fi deranjat cineva s-o întrebe. Era atît de slabă, c-ar fi cedat imediat. Dar nimeni n-a întrebat, fiindcă toate dovezile sugerau că Poppy era făptaşa, iar Serena, complicea ei. Au întrebat-o numai unde fusese în noaptea crimei. Iar ea le-a răspuns. Le-a spus că venise să mă vadă şi să-mi ceară s-o las în pace, dar că nu-i deschisesem uşa. Ceea ce era adevărat. Le-a mai spus şi că, după aceea, s-a dus acasă. Cineva îşi amintea chiar că se întorsese la Birmingham cu trenul de 9. Eu eram deja mort, dar numai ea ştia asta.

Marlene şterse şi clanţa uşii, după care se asigură că nu călcase în vreo baltă de sînge. Îşi aminti

pînă şi să şteargă amprentele de pe cheia de rezervă şi s-o pună la loc, sub preş. Cercetă atentă în jur, fiind incredibil de calmă pentru cineva care tocmai comisese o crimă. Poate că era adevărat ce spusese la tribunal. Poate că o distrusesem. Poate că viaţa alături de mine o transformase într-o persoană pe care n-o recunoştea. Eu, cel puţin, n-o recunoşteam, asta-i sigur. Nu s-a mai uitat la mine. Odată fapta săvîrşită, odată ce se trăsese un pas înapoi, nu-şi mai admirase opera ; nu s-a mai uitat la mine, ca un ultim rămas-bun. Dar, era de înţeles. Dacă s-ar fi uitat, n-ar mai fi fost în stare să plece. Ar fi sunat Poliţia, ar fi mărturisit tot. În mintea ei, unicul motiv pentru care n-a mărturisit niciodată a fost că n-a vrut să-l părăsească pe Jack.

În anii ce aveau să vină, vedeam cum o lasă pe Poppy să fie condamnată. Mai întîi, s-a gîndit că Poppy era nevinovată, iar ei vor descoperi adevărul. Iar după ce Poppy a fost condamnată, s-a gîndit că Poppy nu era mamă, nu avea un copil care să depindă de ea, aşa că era mai puţin tragic decît dacă ar fi fost ea însăşi trimisă la închisoare. Viaţa lui Jack ar fi fost distrusă dacă băiatul afla că mama lui îi ucisese tatăl, şi nu l-ar mai fi putut vedea, în afara închisorii, decît ca adult.

Dar, sincer vorbind, a fost o laşă. S-a temut de închisoare, s-a temut să fie etichetată drept criminală şi, mai presus de orice, s-a temut că Jack o va urî pentru ce făcuse. Adică, vaca proastă comisese, fără să vrea, crima perfectă : omorîse pe cineva şi altcineva fusese arestat, judecat şi condamnat pentru crimă.

Pînă la urmă, m-am bucurat că a fost ea. Pentru că n-o să mai aibă odihnă. În fiece noapte, cîte zile o să mai aibă, se va trezi scăldată în sudori reci de groază. Îşi va petrece restul vieţii uitîndu-se peste umăr, de frică să n-o descopere cineva. Va

auzi mereu sunetul vocii mele, strigîndu-i pentru ultima dată numele, şi nu va uita niciodată cum a cedat carnea cînd a înfipt adînc cuţitul.

Marlene a crezut că în felul ăsta va scăpa de mine, dar, de fapt, efectul a fost exact unul opus. Prin fapta ei, s-a asigurat că o voi bîntui pînă în mormînt.

Despre carte

A fi scriitor are şi părţi frumoase, şi părţi mai puţin plăcute. Un aspect care s-ar încadra în ambele categorii este prilejul de-a trăi vieţile altora. Am resimţit asta de nenumărate ori, în timp de scriam *Fetele de îngheţată*.

Mai întîi de toate, ar trebui să precizez că mi-a făcut o enormă plăcere să scriu această carte. S-a dovedit o întreprindere dificilă, solicitantă, care mi-a testat limitele scriitoriceşti, dar am savurat fiece cuvînt aşternut pe pagină şi am fost încîntată de produsul final. Nici c-aş fi putut spera la o poveste mai frumoasă, ca fruct al unui efort asiduu. M-am dedicat trup şi suflet acestei poveşti.

Acum, să vă spun cîte ceva despre roman.

Dacă l-aţi citit deja – şi nădăjduiesc că da, că nu aţi sărit direct la acest ultim act, care ar putea să strice farmecul lecturii – veţi fi observat că tema sa este violenţa domestică : fizică, emoţională şi psihologică, în egală măsură. Subiectul acesta ilustrează perfect ce-mi place la meseria de scriitor, dar şi chinurile prin care trec atunci cînd scriu.

Foarte adesea, în perioada în care m-am documentat pentru carte, ascultînd poveştile oamenilor, am simţit că trec şi eu prin ce-au trecut ei, că am trăit ce-au trăit ei. Efectul asupra mea a fost unul major. Fiecare dintre cărţile pe care le-am scris m-a schimbat într-un fel sau altul, iar cea de faţă n-a fost o excepţie, ea întărindu-mi convingerile, deja ferme, asupra subiectului.

N-a fost poveste, citită sau ascultată, care să nu-mi trezească furia, care să nu mă înspăimînte, care să nu-mi sporească hotărîrea. Furia mi-a trezit-o conştientizarea faptului că oamenii trec zilnic prin aşa ceva. Sînt maltrataţi de cei care, în teorie, ar trebui să le ofere dragoste şi grijă.

M-a cam speriat ce-am descoperit, fiindcă majoritatea sîntem la numai cîţiva paşi greşiţi de situaţia lui Poppy şi a Serenei. Nu e nevoie decît să credem de cîteva ori pe cine nu trebuie; să acceptăm ca atare lucrurile rele pe care persoana, chipurile iubită, ni le strecoară, încet şi sistematic, în minte; să *nu* spunem nimic după ce-a ridicat prima dată mîna asupra noastră – atît, şi deja am aterizat în lumea celor două fete, prizonieri ai unui scenariu care (mai devreme sau mai tîrziu) ne va frînge viețile.

Un alt rezultat al poveştilor pe care le-am citit sau le-am ascultat a fost o hotărîre de neclintit. Am decis să mă folosesc de subiectul romanului *Fetele de înghețată*, pentru a face lumină asupra unui aspect al vieţilor noastre, care se hrăneşte în (şi din) întuneric. Violenţa domestică este un fenomen atît de comun, cred eu, fiindcă nu vorbim suficient despre el. Ca să-l parafrazez pe oratorul şi politicianul irlandez John Philpot Curran, răul continuă să acţioneze nestingherit, atunci cînd oamenii nu spun şi nu fac nimic să-l împiedice.

Prin acest roman, mi-am dorit să-i luminez pe cei care n-au fost niciodată într-o astfel de situaţie, dar şi să ofer o imagine fidelă a ceea ce înseamnă să fii o „Poppy" sau o „Serena", în viaţa reală. Scopul a fost să-i invit pe toţi cei care citesc, într-o călătorie de explorare. Sper că mi-am atins scopul.

Şi mai am o speranţă – anume, că romanul acesta, asemenea altora scrise de mine, va da curaj celor care au nevoie de el, pentru a schimba lucrurile. Evadarea dintr-o relaţie violentă nu e niciodată o

simplă chestiune de „a pleaca, pur şi simplu". Dacă ar fi, atunci n-ar recurge la această soluţie toţi cei supuşi violenţei domestice ? Nădăjduiesc că oamenii care au nevoie de curajul de-a pleca îşi vor da seama că *al doilea pas* pe calea evadării dintr-o relaţie violentă este să vorbească, să apeleze la rude şi prieteni, *să spună cuiva*. Primul pas este să înţelegi că nu e vina ta şi că meriţi ceva mai bun. Odată făcut acest prim pas, al doilea – ca şi al treilea etc., care te vor îndepărta de persoana care te maltratează – se va dovedi mult mai uşor.

Dacă nu sînteţi implicaţi într-o relaţie violentă, permiteţi-mi să vă îndemn, cu blîndeţe, să deveniţi mai conştienţi de faptul că cineva la care ţineţi ar putea fi prins în aşa ceva. Atît, un blînd îndemn şi un mic sfat: dacă bănuiţi că o persoană dragă vouă este în pericol, încercaţi să-i oferiţi sprijin, fără a o judeca, de îndată ce persoana se decide să vi-l ceară. Şi asta pentru că, dacă ştie că poate conta pe cineva, cineva care n-o va judeca şi nu-i va vorbi de sus, atunci paşii pe calea către libertate vor părea mai uşor de făcut.

Deci, despre asta e vorba în romanul *Fetele de îngheţată* – speranţă pentru viitor şi încredere în capacitatea noastră de-a schimba permanent lumea în bine.

Sper că v-a plăcut şi că v-a impresionat la fel de adînc.

Dorothy Koomson, 2010